

OSMOSIS

7. kötet – Istenek alkonya

309. fejezet

Dariosz nem emlékezett rá, miféle előzmények után került sor arra, hogy ő most Oleszját támogatva imbolyog a Kormányzói Palota folyosóján. Vagy nem is ő támogatja Oleszját, hanem inkább a szőke lány őt?

Ehh, mindegy is! A lényeg az, hogy véget ért az evilági életében egy korszak, és Sztavrila immár nem a szerelme, hanem a szó minden értelmében ellenség. Nem könnyű megbarátkozni ezzel a gondolattal, de minden földi tapasztalat, a hajdani életének minden történése arra mutat, hogy minél hamarabb túlteszi magát ezen a felismerésen, annál jobb lesz.

Kicsit még gyászolt magában, és néha, egy-egy kósza pillanatig már alig fájt neki ez az egész, de tudta, hogy minden, amit most érez, csak az alkohol által átszűrt érzemény, és holnap, kijózanodva minden rosszabb lesz.

De most még ma van! – kiáltott fel biztatólag magában, és nem volt hajlandó átadni a tudatát semmiféle hajdani szép emléknek.

Amikor megközelítették az egyik palotaszolgát, aki a folyosón rostokolt, Dariosz felemelte a kezét, és így harsogott:

– Hűvös fürdőt kívánok, most! – Aztán kicsit elszégyellte magát, és a megiramodó szolga után kiáltva sietve hozzátette: – Köszönöm előre is!

Oleszjával egyszerre dőltek bele az ágyba a kormányzói lakosztályban, így még mindig nem derült ki, hogy voltaképpen ki támogat kit ebben a különös összekapaszkodásban, amely még a puha fekhelyen sem ért véget, hiszen még mindig túl sok végtagjuk érintkezett a másikéval.

– Most én vagyok berúgva, és te hoztál haza, vagy te voltál olyan kedves, és hazahoztál, mivel nagyon be vagyok rúgva? – érdeklődött Dariosz, és nem értette, válasz helyett miért tört ki fékezhetetlennek tűnő nevetésben a szőke lány.

– Megtisztelnél, ha abbahagynád a vihogást, és inkább válaszolnál. Tudod, én vagyok itt a kormányzó, nekem mindenki azonnal felelni szokott a kérdéseimre – méltatlankodott egy nagyon imbolygó mutatóujjat a magasba emelve Dariosz, de persze már a hanghordozásából is rögtön lehetett érezni, hogy csak mórlikálja magát.

Oleszja mindenesetre legyűrte a nevetési ingerét, és így szólt:

– Azt mondtad a többieknek, hogy nagyon elfáradtál, és inkább visszavonulsz. Én meg úgy gondoltam, hogy kifejezetten bajtársias cselekedet lesz téged felkísérni a lakosztályodba.

– Akkor mi most bajtársak vagyunk? – vont fel a szemöldökét a kormányzó, majd megdöbbenve vette észre, hogy a keze nem máshol nyugszik, mint éppen Oleszja bal mellén. És ezzel nemcsak az volt a probléma, hogy korántsem szándékosan helyezte oda a nagy összegabalyodás jegyében, hanem legfőképpen az, hogy a szőke lány kebleit meglehetősen vékony ruházat fedte, így hát teljesen olyan volt az érzés, mintha igazából semmi sem lenne a keze és Oleszja formás melle között. Legalábbis e percben tisztán kitapinthatta a tenyere közepén az orosz hajadon megmerevedő mellbimbóját.

– Azt hittem, kezdettől fogva bajtársak vagyunk – adta a megbántottat Oleszja is. – Talán nem ugyanaz a küldetésünk?

– Gyehonnyem – motyogta Dariosz, lassan lehunyva szemét, mint aki megpróbál ennek az estének a megpróbáltatásaiból kiszállni, és az álomba zuhanásba menekülni, de igazság szerint semmiféle indíttatást nem érzett, hogy elengedje Oleszja mellét, és erre most csupán egyetlen megoldást tudott, mégpedig az elalvás színlelését.

Maga sem értette, hogy miért, de ezekben a pillanatokban boldognak érezte magát. Tényleg jó lett volna egy mély, hosszan tartó álomba merülni, hogy ez a boldogság minél tovább tarthasson, és valami olyan puha, biztonságos közeget adjon, ahol fel sem merülhet Sztavrilának még csak a neve sem.

De persze tisztában volt vele, hogy most csak a lelkében egyre növekvő csalódásgombócra keres enyhítő pillanatokat. Túl sok ismerete volt már e tárgyban, még a földi életéből. És azt is tudta, hogy egy új szeretkezés nem adhat vigaszt a lelki bajokra, legyen bármilyen magával ragadó is. Ám valamiért mégsem volt képes elengedni Oleszja mellét.

A hűsítő fürdő hamarosan rendelkezésre állt. A palotaszolgák kisiettek a lakosztályból, és a jókora dézsát tartalmazó mellékhelyiségben immár csak ketten maradtak.

Dariosz azonnal ledobta magáról a ruháit, és fesztelenül belemerült a hűs vízbe, Oleszja azonban visszafogottabb volt. Leguggolt a fal tövéhez, felemelte a fáklyák kioltására szolgáló eszközt, és aztán a kúpos fémsapkát sorra ráhúzta a világítóeszközökre, egy kivételével.

A kormányzó már rég a dézsában üldögélt, karjait feltámasztva az alkalmatosság szélén, és érdeklődve figyelte Oleszja tevékenységét. Az orosz szépség csak az utolsó fáklyát hagyta meg, aztán leoldotta

magáról a ruházatát, majd anyaszült meztelenül odalépdelt a dézsához, és belemerült a vízbe.

– Tetszett, amit láttál? – kérdezte, miután elhelyezkedett Darioszal szemben.

– Lényegében semmit sem láttam – méltatlankodott az ausztrál. – Ennél még a teli Ezüsthald fénye is többet mutatott volna belőled, ha beállsz az ablakba.

– Az is csak egy sziluett lett volna – mutatott rá Oleszja.

– Hát akkor fogadd a legőszintébb elismerésemet, mert ilyen bombajó sziluettet még sosem láttam Evilágban – hajtotta hátra a fejét Dariosz, és a szemét lehunyva élvezte a fürdőt.

A lány egy darabig hallgatott, de aztán felülkerekedett benne a kíváncsiság, és megkérdezte:

– Sok efféle sziluettet láttál már életedben?

Dariosz nem nyitotta ki a szemét, úgy válaszolt:

– Most mondtam, hogy még egyet sem.

– Nem úgy értettem... – szólt csöndesen a lány.

A kormányzó felemelte a fejét, és rosszallóan nézett Oleszjára:

– Most az a fejezet jön, hogy kinek hány nője vagy pasija volt korábban?

– Nem, dehogy, csak hát...

– Mert én az efféle versengéseket nagyon nem szeretem. Kit érdekel, hogy a másiknak mi volt a múltja? Van jelentősége? Szerintem semmi. Úgyszint két egyforma eset, tehát ha...

– Kérlek, ne érts félre – vágott közbe Oleszja. – Nem akarok semmi olyasmit, ami neked rosszul esik, vagy bánt, vagy akárcsak egy kicsit kellemetlen.

Dariosz hunyorogva bámult maga elé, a szappanos vízbe:

– Az megvan neked, hogy ez a három lényegében ugyanazt jelenti?

A lány elmosolyodott:

– Szerintem most csak ejtőzzünk. Ránk fér.

– Meg a józanodás is – tette hozzá komoly önkritikával Dariosz. – Én például már érzem is, hogy ez a sok bor megy kifelé a fejből.

És közben a lábaik összeérték a vízben, egymásra feküdtek, és az apró mozgásokat akár a másik simogatásának is fel lehetett fogni, még ha egyelőre távmunkában is.

– A minap is én fektettelek le – törte meg később a csendet Oleszja. – Istenem de jó érzés volt! – És most ő volt az, aki átmenetileg hátrahajtotta a fejét a dézsa szélére, és lehunyta a szemét.

– Akkor hát nem álmodtam? – feszengett a felismeréstől Dariosz.

– Persze, hogy nem. De ne gondoldj semmi rosszra! Még csak nem is próbálkoztam. Csupán lefektettelek. Aztán levetkőztem, és odabújtam melléd. És nem akartam semmi többet. Tudod, milyen régóta nem aludtam már összebújva egy férfival? Nagyon hiányzott.

– Gondolom, a Mocsárvidék lányai között eltöltött idő sem segített...

– Az volt a legkönnyebb, hiszen Raudona blokkolta ezt a vágyat bennem. És jól is tette. De azért én mégiscsak egy nő vagyok. Tele vágyakkal, érzelmekkel és a szexus minden attribútumával...

– Talán nem tűnt fel neked, de nem vagyok olyan állapotban, hogy ilyen szavakat megértsek. Bár dolgozik a hús víz, és megy is kifelé a fejből a bor hatása, de ettől még nem leszek okosabb, mint amilyen ma reggel voltam, színjózanon...

Oleszja felemelte a fejét, és belenézett Dariosz szemébe:

– Én nem az a nő vagyok, akinek te hiszel. Az én valódi énem nem az, aki öt évig élt a Mocsárvidék lányai között, és eközben soha nem gondolt a szexre. És az sem, aki nem sokkal ezelőtt még úgy haragudott Szubotájra, meg az összes férfira, hogy rájuk sem tudott nézni. Én egy egészséges nő vagyok. Végre visszakaptam az igazi mivoltomat. Aki voltam a Földön, és vagyok itt is, Evilágban. Az érzelmek, a testiség, a vágyaim, az álmaim, az emlékeim, a haragjaim és a bánataim, a kudarcaim és a felemelő pillanataim mind-mind az egyéniségem részét képezik. Teljes értékű ember vagyok, teljes értékű személyiség, és teljes értékű nő. És ez a nő halálosan szerelmes beléd, Dariosz kormányzó.

Akkora csönd nehezedett a helyiségre, hogy az ausztrál még a kezét sem merte kiemelni a vízből, nehogy a víz locsogása kettétörje ezt a varázslatot, amihez hasonlót még csak felidézni sem tudott az emlékeiben. A lány szuggesztív előadásmódja teljesen letaglózta, a mondanivalója meg aztán főleg, és momentán sejtelve sem volt róla, mit lehetne most válaszolni. Így aztán a legnagyobb szerencseként értékelte, amikor bekopogtattak a lakosztály ajtaján, és Guzel hangját hallotta a folyosóról:

– Új fejlemény van, kormányzó! Mindannyian rád várunk a lugasban!

310. fejezet

Dariosz és Guzel futólépésben érkezett meg a lugasba. Épp a legjobbkor, mert a katona akkor szedte ki az utolsó üvegdarabokat a hasából. Aztán az érkezőket meglátva vigyázzba vágta magát:

– Kormányzó úr, Grobonir örvezető jelentkezem!

– Pihenj – intett Dariosz, majd leült az asztal mellé, és hellyel kínálta a katonáját is: – Ülj le velem szemben, és ha kérhetlek, hanyagoljuk el

most ezeket az alaki formásokat. Beszéljünk úgy, mint férfi a férfival, vagy még inkább, mint barát a baráttal, rendben van?

– Igenis, kormányzó úr! – harsogta az őrvezető.

Az ausztrál meglehetősen fancsali arccal vette tudomásul a választ.

– Próbálj meg egy kicsit fölengedni – javasolta. – Épp most kértelek erre. Nem kell bizonyítanod előttem, hogy jó katona vagy, hiszen ismerlek. Találkoztunk a szurdokban, a merénylet után. Te voltál az őrjárat parancsnoka. Ott is fegyelmezett és kiváló testőrként viselkedtél. Utána találkoztunk a Régi Arénában is, ahol szemtanúja lehettél...

– Kormányzó úr, szeretnék négyszemközti kihallgatást kérni – vágott közbe a testőr.

– Erre semmi szükség – szögezte le azonnal Dariosz, majd körbemutatott: – Akiket itt látsz, mind a barátaim, és előttük nincs semmiféle titkom. Bizonyára felismered például ezt a derék Tanítót – mutatott Guzelre, aki időközben helyet foglalt a kormányzó mellett. – Amikor az általad vezetett őrjárat megállította az öreg borász szekerét, ő is ott ült a bakon. Az anagur törzsfőket szintén láthattad a helyszínen, nem is beszélve fiatal barátunkról – mutatott Marióra –, akivel kapcsolatban el kell neked árulnom valamit. Ha vele történt volna meg ugyanaz, ami most veled, akkor ő is vérzés nélkül vészelt volna át a balesetet.

Az őrvezető tiszteletteljes pillantást vetett az olasz fiúra.

– Én most megosztottam veled egy titkot – folytatta a kormányzó –, cserébe elvárom, hogy neked se legyen titkod előttük, Grobonir. Tudod, hogy miért?

Az őrvezető megrázta a fejét.

- Mert mi itt mindannyian az egy igaz Isten küldöttei vagyunk – közölte csöndesen, de határozottan az ausztrál. – Ugye te is tudod, hogy az olimpia ideje alatt miféle dolgok történtek Osmosisban?
- Szemtanúja voltam több furcsa dolognak is az Arénában, uram – bólintott Grobonir. – A régiben is, meg az újban is.
- Akkor ezt nem kell külön elmagyaráznom – nyugtázta Dariosz. – Hanem te igazán megmagyarázhatnál néhány dolgot. Ugyebár annak az elit ezrednek vagy a tagja, amelyik a Kormányzói Testőrség nevet viseli. Mégis, mit keresel itt felszolgálóként ma este?
- Ez roppant egyszerű, uram. Elveszítettem egy fogadást.
- Miféle fogadást?
- Nincs különösebb jelentősége, az olimpia egyik birkózószámáról volt szó, amire a legjobb barátom, egy palotaszolga jobban tippelt, mint én. Így hát be kellett állnom ma estére helyettesíteni, amíg ő a babájával mulatja az időt.
- Ez vicces – mosolyodott el Dariosz, legfőképp azért, hogy oldja a feszültséget, amit még mindig érzékelt a testőrét illetően. – Viszont kíváncsi lennék rá, hogy mi volt a fogadás tárgya arra az esetre, ha te nyersz. Nyugtass meg, hogy nem akartál egy palotaszolgát titokban beszervezni magad helyett a Testőrségbe, egyetlen őrjárat erejéig sem.
- Bizonyára tudod, uram, hogy ez nem lett volna lehetséges – jelentette ki Grobonir. – Ő egyszerűen pénzt fizetett volna nekem. De nem volt szerencsém.
- Rendben – bólintott a kormányzó. – Akkor most térjünk rá a ma este különös történéseire. Legfőképp arra, ami a hasaddal történt. Vagy inkább nem történt. Meglepett téged, hogy az üvegszilánkok nem sebesítettek meg, még a legnagyobb darabok sem?

Az őrvezető most először kezdett el fészkelődni a helyén, aztán kibökte:

– Megmondom őszintén, nem ért váratlanul. Ugyanis már korábban is történt velem ilyesmi.

– Vagy úgy – vonta össze a szemöldökét Dariosz. – Például mikor?

– Gyerekkoromban kezdődött az egész – fogott bele az elbeszélésbe Grobonir. – Anyám egyszer összetört egy tálat a konyhában, én meg a zajra odaszaladtam, és olyan gyors voltam, hogy mire észbe kaptam, már végig is lépdeltem a cserepeken. De valahogy egyik se sértette fel a talpamat. Pedig akkor is beleállt jó néhány szilánk a bőrömbe, még nagyobb darabok is. Apám rögtön kijelentette, hogy nekem katonai pályára kell lépnem. Ha már sebezhetetlen vagyok, mert ezt az istenek így akarták, akkor nem lehet más utam Evilágon...

Mario már egy ideje kíváncsisággal vegyes féltékenységgel, de főleg türelmetlenül figyelte az asztal túlvégében zajló jelenetet. Kicsit sem értette, minek ekkora feneket keríteni ennek az egésznek, hiszen léteznek kiváló módszerek, amelyekkel tesztelni lehet, hogy valaki a Földről érkezett-e. Az ő metódusa Emmával kapcsolatban például egész jól bevált.

Mit szerencsétlenkedik itt ez a bortól megzavart fejű kormányzó?

Most a parancsnoka ennek a nyomorult őrvezetőnek, vagy a pszichológusa? Jó, hogy nem fekteti a díványára. De még az sem lenne igazán meglepő, hiszen már a delikvens gyerekkoránál járnak, és ha mindez így halad, akkor hamarosan eljutnak Grobonir nemi életének máig feldolgozatlan traumáihoz.

Sokáig dohogott magában, de aztán eljött az a pillanat, amikor nem bírta tovább. Felemelkedett a helyéről, odasétált Dariosz és Guzel mögé, rátámaszkodott a székeik háttámlájára, és előrehajolva, nagyon

szuggesztív modorban a következő információkat osztotta meg a delikvenssel, természetesen meori nyelven:

– Én meg gyerekkoromban együtt játszottam Galileivel és Newtonnal, illetve én tanítottam meg festeni Michelangelót.

Kétségtelen, hogy Grobonir őrvezető nagy szemeket meresztett a váratlanul felbukkanó Marióra. Ám ekkor még nem lehetett tudni, hogy vajon az a felismerés munkál-e benne, miszerint ezt a fiút ő látta annak idején a szurdokban, amikor a merénylet történt, avagy teljesen más okból csodálkozott rá a hirtelen felzengő szónoklatra.

– Kolumbusznak én javasoltam, hogy próbálja meg nyugat felől elérni Indiát, hiszen a Föld gömbölyű – folytatta Mario. – Magellán, Cook kapitány és Marco Polo csak lesett!

Akárcsak az őrvezető. Még mindig értetlenül leste a furcsa dolgokról hadováló fiút.

– Egyfolytában könyörögtem VIII. Henriknek, hogy ne végeztesse ki a feleségeit, de ő csak Marilyn Monroe-t nézte, ahogy felfújja a szoknyáját a szél. Egészen addig, amíg Sztálin közbe nem szólt, hogy most már inkább hallgassuk Mozart és Beethoven zenéjét, de ekkor elkiáltottam magam, hogy Elvis él, a rock pedig örök és elpusztíthatatlan! – rikoltott nagyot Mario.

Súlyos csönd támadt az asztal körül.

– Nem igazán értem, hogy itt most miről van szó – forgatta a fejét tanácstalanul a nagyon zavartnak látszó őrvezető, legfőképp a kormányzótól várva magyarázatot.

Mario odafordult Guzelhez:

– Mit érzékeltél?

– Nem hazudik, tényleg nem érti – jelentette ki angolul a Tanító.

– Én ugyanezt detektáltam – erősítette meg Baskír.

A kormányzó újjáélesztette a meori nyelven folyó párbeszédet:

– Tehát ott tartottunk, Grobonir, hogy gyerekkorodban fedezted fel ezt a különleges képességedet. És a családod is értesült róla. Apád pedig a katonai pályát javasolta. Egyébként később akadt olyan eset, melynek során mások is tanúi voltak, hogy milyen kivételes adottsággal rendelkezel?

Az őrvezető megrázta a fejét:

– Nem volt ilyen eset, uram.

– Hát az hogy lehet? – ámult el Dariosz. – A katonai pálya tele van olyan kiképzésekkel és gyakorlatozásokkal, amelyek során számolatlanul sebzi meg magát az ember, vagy ha nem ő, akkor valaki más. Hogy tudtad ezeket megúszeni?

– Magam sem értem, kormányzó úr. Talán szerencsém volt. Vagy tényleg kiválasztottak az istenek...

– Pontosabban az egy igaz Isten – javította ki a katonát Dariosz.

– Bocsánat, uram, természetesen az egy igaz Isten – szabadkozott az őrvezető. – Szóval, eddig még senki idegen előtt nem derült fény a titkomra. Akármikor is kerültem volna ilyen helyzetbe, valahogy mindig megóvott a sors attól, hogy magyarázatot kelljen adnom másoknak a különleges képességemről.

– Nem bánnám, ha mondanál erre néhány példát, Grobonir. Csak hogy jobban megértsem.

– Ott volt például életem első terepgyakorlata. A parancsnokunk átkúszatott minket egy túskebokros szakaszon. Mindenki tele volt véres karcolásokkal, engem meg a kiképzőnk példaképül állított az

egész század elé, és azt ordította, hogy ilyen okosan kell leküzdeni a terepakadályokat, ahogy Grobonir közlegény tette.

– Ez nagyon emlékezetes lehetett.

– Aztán ott volt a vívás. Nagyon jó vagyok benne, ezt mindenki elismerte, nemcsak a bajtársaim, hanem az előjáróim is. Na de hát fakardokkal vívni a gyakorlatokon? Legfeljebb szálla megy az ember bőrébe, de annál kicsit sem feltűnő, hogy nem annyira vérzik.

– Ez kétségtelen – ismerte el Dariosz. – És mondd csak, mikor kerültél a Kormányzói Testőrséghez?

– Kicsivel több mint két hónapja. Akkor léptettek elő, és egyúttal kiemelték az Öböl-parti Ezredből. Így kerültem ide, a fővárosba.

– Értem – bólintott a kormányzó, majd rövid gondolkodás után felállt:

– Grobonir örvezető, leléphet. A szolgálata mára véget ért. Bármilyen is volt az.

A katona is felpattant a székről, és vigyázzba vágta magát:

– Parancsára, kormányzó úr!

Aztán határozott léptekkel bevonult az épületbe. A társaság tagjai még sokáig bámultak utána.

311. fejezet

Szubotáj szólalt meg először, amikor magukra maradtak a lugasban:

– Te aztán igazán furcsa kormányzó vagy, Dariosz. Néha egészen kimagasló államférfiúi képességekről teszel tanúbizonyságot, máskor meg úgy viselkedsz, hogy az kifejezetten zavarba ejtő.

– Mire célzol? – hunyorgott az ausztrál.

– Hát, például erre az esetre – mutatott az őrzető hűlt helyére a pilóta.

– Talán tudnom kellett volna, hogy nem Mario az egyetlen ember a szigeten, aki sebezhetetlen? – kérdezte Dariosz. – Hallhattad, hogy időtlen idők óta nem volt rá alkalom, amikor mások előtt is nyilvánvalóvá válhatott volna Grobonir őrzető titka. Vagy tán nem jól fordítottak számodra a Tanítók?

– Én arra céloztam, hogy ez a fickó a Kormányzói Testőrség egyik tagja, te pedig, mint kormányzó, ez idáig nem tudtál róla semmit.

– A Kormányzói Testőrség állománya mintegy ezer főt számlál – kezdett bele a magyarázatba Dariosz. – Ennek az elit egységnek számos feladata van. Talán az én személyvédelmem ezek közül mostanság a legjelentéktelenebb, bármilyen furcsán is hangzik. Mert ha megfigyelted, nem igazán igénylem, hogy a testőrök csapatostul hemzsegenek körülöttem, bárhova is megyek. Még a merénylet óta sincs így.

– Hagyjuk most a testőrségedet – szólt közbe Attila –, mert szerintem elsősorban a magunk dolgával kellene foglalkoznunk.

– Mire célozol egész pontosan? – kérdezte Dariosz.

A magyar most a vele szemben helyet foglaló két Tanítóra nézett, mégpedig igen szúrós szemmel:

– Jól érzékelted, hogy jelenleg nem vagytok kapcsolatban Nihuc vezérezredessel?

– Nemcsak jelenleg, már jó ideje ez a helyzet – ismerte el Guzel.

– Hát, ez remek – húzta el a száját gúnyosan Attila. – Az ember azt hinné, hogy miután sikerült megoldanunk egy igen jelentős feladatot, legalább lesz végre egy kis nyugtunk. Erre most kiderül, hogy...

– Mi soha nem állítottuk, hogy tökéletesek vagyunk – vágott közbe szabadkozva Guzel.

– Állítani valóban nem állítottátok, de azért elég intenzíven érzékeltettétek – mutatott rá a kormányzó.

– Ez ebben a formában nem igaz – védekezett a fiatalabbik Tanító. – Emlékezzetek csak vissza! Amikor Baskír energetikai rendszere meghibásodott, azt talán eltitkoltuk előletek?

– Azt ugyan nem, de elég sok mindent eltitkoltatok előlünk – jegyezte meg Dariosz. – Ám ennél is nagyobb baj, hogy szerintem még jelenleg is ez a helyzet.

Guzel hosszasan fürkészte a kormányzó arcát, majd így fogalmazott:

– Nem lehet egy kisiskolás gyerek számára rögtön leadni az egyetemi tananyagot, és elvárni tőle, hogy azt meg is értse.

Eme kijelentés után a kormányzó szinte diadalmas mosollyal dőlt hátra a székében, és majdhogynem anekdotázó tónusban sorolta fel a kifogásait:

– Látod, Guzel, pontosan ezek azok a hasonlatok, amelyek miatt nem épülhetett még ki a tökéletes bizalom köztetek és köztünk. Mert minek is állítasz be minket, földi embereket? Kisiskolás gyerekeknek, akiknek addig terjed az értelmük, hogy mennyi hatszor nyolc.

Bonyolultabb gondolati műveletre képtelenek. Lényegében mit is érzékeltetsz? Hát csak azt, hogy alacsonyabb rendű lények vagyunk, akiknek az a feladatuk, hogy kövessék a parancsaitokat, és ha megfelelünk ezeken a próbatételeken, akkor esetleg visszakaphatjuk a régi életünket. De ha azt gondolod, hogy...

– Biztosíthatlak, hogy nem így van, kormá...

– Még nem fejeztem be! – hajolt rá az asztalra Dariosz. – Ennek a kurva szigetnek én vagyok az első embere, és talán elvárhatom, hogy

a Kormányzói Palota lugasában mindenki megadja nekem a tiszteletet! Akár hús-vér emberről, akár huzalokból, szilikonból, meg a bánat se tudja, mi mindenből összerakott lényről van szó!

Ekkora csend talán még akkor sem telepedett a lugasra, amikor annak idején kiderült Guzelről, hogy android. De a kormányzó gondoskodott róla, hogy ez a csönd ne tartson sokáig, mert szinte rögtön folytatta, bár igaz, hogy jóval halkabban és megfontoltabban:

– Azt mondjátok, van egy nagy Terv, amit nekünk végre kell hajtánunk. Azt is mondjátok, hogy létezik egy Központ, amelyik ezt az egészet koordinálja. De elégedjünk meg ennyivel. Bízunk rá magunkat egy olyan Központra, amelynek a mibenlétéről a leghalványabb fogalmunk sincs. Hajtsunk végre egy olyan Tervet, amelyiknek csak a legutolsó alpontjait ismerjük, és ha végeztünk egy-egy feladattal, akkor esetleg megtudhatjuk, hogy mi volt annak a századrangú feladatnak a zsé kategóriás eredője, ami egy másik jelentéktelen leágazásnak volt a sokadik pontja. És csodálkoztok, hogy megrendült a bizalmunk bennetek.

– Lehet, hogy az előbb rossz hasonlatot használtam – szólalt meg Guzel barátságosan és simulékonyan. – Elismerem, sok mindenben igazad van, kormányzó. És még egyszer hangsúlyoznám, én sem vagyok tökéletes. Engedd meg, hogy újra megpróbáljam megértetni veled, amit az előbb is szerettem volna.

– Legyen úgy – intett nagyvonalúan Dariosz, és öntött magának az édesebbik borból, de épp csak annyit, amennyi képes volt a keserű szájízét elvenni.

– Mi, a Terv beavatottjai és legelkötelezettebb harcosai nem nézünk le semmiféle földi embert – szögezte le Guzel. – Éppen ellenkezőleg. Azokat a kiválasztottakat tiszteljük bennetek, akik az előzetes felmérések alapján a legalkalmasabbnak bizonyultak arra, hogy

megvalósítsák ezen a bolygón a Terv által kitűzött célokat, és egy olyan világot építsenek fel, amelyik a legméltóbb az embernek nevezett élőlény számára.

– Még egy mondat, és zokogni fogok a meghatottságtól – vetette oda gúnyosan a kormányzó. – Értsd már meg, hogy ezekkel a fennkölt lózungokkal rég tele a padlás! Nyilván nem kell definiálnom számodra, hogy mi az a konkrétum, de ha mégsem értenéd ezt a szót, szívesen feldobok pár kérdést segítségképpen. Például: hogyhogy nem tudtátok, hogy él ezen a szigeten egy másik sebezhetetlen fiatalember is? Vagy tudtátok, de gondosan eltitkoltátok előlünk? És mi a helyzet Sztavrilával? Tudtátok, hogy egy idegen hatalom kéme? De azért előzékenyen segítettetek neki visszamenekülni Aldea szigetére?

„Úgy tűnik, most jön ki rajta a Sztavrila-ügy minden feszültsége” – gondolta Szubotáj. – „Még szerencse, hogy nem szegény Oleszján csattant az ostor. Legalábbis merem remélni. Mindenesetre igaza van a fickónak, és az összes kérdése abszolút jogos.”

Dariosz még hosszasan sorolta a kérdéseit, ám végül Guzel csak azt ismételte meg, amit már többször is hangsúlyozott: nem lehet minden információt egyszerre ráönteni egy emberre, mert nem bírná el a súlyát, így hát arra kérte a jelenlévő földieket, hogy legyenek továbbra is türelemmel és bizalommal feléjük.

A kormányzónak ehhez láthatóan még lett volna hozzáfűznivalója, ám ekkor Raudona emelkedett fel az asztaltól:

– Itt az ideje, hogy eltegyétek magatokat holnapra. Mindannyian kimerültek vagytok, jól fog tenni a pihenés. Különben is, a reggel mindig okosabb az éjszakánál.

Mindezen szavak olyan tónusban hangzottak el, hogy mindenki pontosan értette: itt most nem valamiféle ajánlásról van szó, hanem ellentmondást nem tűrő parancsról.

312. fejezet

Osmosis külvárosának egyik kocsmájában kedélyes társaság múlatta az időt. A hosszú asztal körül csupa kipirult arcú férfi ült, akik egyre sűrűbben emelgették a fakupáikat. A hangulat estefelé a tetőfokára hágott, és hamarosan eljött az ugratás és a kötekedés ideje, mint ahogy ez már történni szokott a köreikben. Csakhogy ezúttal igencsak különös volt a beszédtema.

– Na, mit szóltok hozzá, hogy elrabolták az isteneinket? – kérdezte az egyik harcsabajszú atyafi, némileg provokatív hangsúllyal.

– Hogy mit csináltak az isteneinkkel? – pislogott értetlenül egy vékonydongájú emberke.

– Elrabolták őket – magyarázta a harcsabajszú röhögve. – Vagy eltörölték, megszüntették, ahogy tetszik. De nem mindet, mert egy közülük megmaradt.

– Ezt nem értem – meredt maga elé üveges tekintettel a vékonydongájú, mire többen is ráförmedtek:

– Hát te meg hol élsz, Birlik? Egy barlangban? Napok óta erről pusmognak a kofák a kispiacon.

– Hagyjátok már szegény Birliket, hát ő az alvégen lakik egy tanyán! Ott az a legnagyobb szenzáció, amikor a tehénszar nem a lapjára esik, hanem az élére.

– Na jó, ez vicces. Főleg Birliket ismerve. De most komolyan! Ti elhiszitek, hogy csak egy igaz isten van? Ezt én se nagyon értem. Akkor a többi milyen? Hamis?

– Mit nem értesz? Állítólag nincsen több isten. Csak egy. És ez mindig is így volt. Sose volt több isten. Ez most a legújabb mendemonda.

– De akkor a papok eddig miért mondták nekünk, hogy például...?

– Jaaj, a papokat csak hagyjuk! – húzta ki magát a harcsabajszerű, átmenetileg mindenki fölé emelkedve, majd sietve hozzátette: – Félreértés ne essék, azt én se hiszem, hogy csak egy isten van, na de van köztünk bárki, aki valaha is hitt a papoknak? Mert én soha, drága komáim, soha! Mindegyiknek csak a pénzen jár az esze. A múltkor is meg akarták venni a legszebb tinómat, és tudjátok, mennyit akartak fizetni érte? Hét ezüstöt! Mondom: hetet! Hát ezek azt hitték, hogy meglebgyant az agyam a nyári hőségben! Azt mondja a pap: áldozati állatnak kellene a két telihold ünnepségére, ne legyenek már ilyen rátarti, egy hithű osmosisi polgár ingyen is odaadná! Erre én: na, akkor keresse meg az egyház azt a hithű osmosisi polgárt, mert hogy az nem én vagyok, az olyan biztos, mint hogy a tinóm huszonöt ezüstön alul egy tapodtat nem megy innen, efelől kezeskedek, nagy tiszteletű kegyelmes uram!

– Meglásd, egyszer még elvisznek a démonok, a tinóddal együtt, Korkut!

– Engem lehet, de a tinómat huszonöt ezüstön alul senki el nem viszi, még egy megveszekedett démon se, mert a szuszt is kiverem belőle a moslékkeverő kanállal, aztán meg föletetem a disznókkal!

– Hej, de bátorra ittad magad, Korkut! Igazán megnéznék, ahogy a moslékkeverő kanaladdal hadakozol egy démon ellen!

– Ja! És közben azt ordítózná, hogy távozz innen, sötét lelkű gazfickó, különben hívom az egy igaz istent!

Hatalmas röhögés remegtette meg a levegőt a hosszú asztal körül, ám ekkor egy szerény külsejű, jámbor ábrázatú fiatalember így szólt:

– Én elhiszem, hogy csak egy isten van.

Nagy csönd támadt erre, és minden tekintet a szelíden mosolygó ivócimborára tapadt.

– Micsoda? Ugye, nem mondd komolyan, Elgin? Te bevetted ezt a szálnalmas dajkamesét?

– Legyen már eszed, fiatal barátom! Megtagadod Osmosis ősi hitét? Nem félsz, hogy a végén a nagy vulkán tűzében fogsz elégni?

– Úgy bizony! Jól mondja Alsidul! A vulkán tűzében fogsz elégni, aztán a lelked örökké bolyongani fog a legsűrűbb erdőkben, és az idők végezetéig sem talál ki onnan.

Ám hiába volt minden megrökönyödés és lelki ráhatás, a jámbor arcú fiatalember egy tapodtat sem engedett az álláspontjából, ráadásul ehhez megvoltak az érvei is:

– Láttam, amit láttam az Arénában – szögezte le. – Engem senki emberfia nem fog tudni meggyőzni róla, hogy ami ott történt, az nem igaz, és csak egy furcsa látomás volt.

– Ja, kérem, akinek van pénze belépőt venni az olimpiára...

– Nem volt pénzem rá. A sógorom vitt be egyszer, csak egyetlen egy alkalommal. Nagyon jól tudjátok, hogy ezt soha nem engedhettem volna meg magamnak.

– Arról a sógorodról beszélünk, aki a Nineka nevű nővéred férje?

– Róla, hát! Ki másról? Ismertek mást is a családomból, aki olyan rangban szolgál a Kormányzói Testőrségben, hogy engem bárhova bevihetne a fogdán kívül?

– Hej, az a Nineka micsoda szemrevaló kis macska! Ismerem serdülő lány kora óta. Akkor még vízhordóként járt arra a kútra, ami pont a házunk előtti tér közepén áll. Ha láttatok valaha szépen ringó csípőt, meg olyan isteni tomport, amelyik...

– Fogd már be a pofád, Alsidul! Senkit sem érdekelnek most a felajzott képzelgéseite. Arra vagyunk kíváncsiak, hogy mit látott Elgin az Arénában.

– Sok mindent – bocsátotta előre a megszólított, szerfölött örülve, hogy végre elterelődött a szó az immár férjezett nővére idomairól –, és mivel olyan dolgokról van szó, amiket én tényleg a saját szememmel láthattam, nagyon örülnék, ha elhinnétek, amit mondok. Először is például azt, hogy amikor leereszkedett az égből a kenész, akkor kisvártatva...

– Hogy mi ereszkedett le az égből? – vágott közbe rögtön a harcsabajuszú. – Így nem fogunk sokra menni, ha ismeretlen varázsigéket szövögetsz bele a mesédbe. Mi a bánatos tököm az a kenész?

– Kerekek nélküli égi szekér – magyarázta a jámbor fiatalember. – Ennek a rövidítése a kenész. Nem melleleg én ezt egy jóra való egyházi embertől hallottam, de nem fogom elárulni a nevét, még nektek sem, mert nem akarom, hogy bajba kerüljön. Pont ezért használt ő is ilyen rejtelmes szavakat, amikor beszélgettem vele. Mert sosem lehet tudni, ki hallgatja ki az embert.

– Jól van, legyen akkor kenész, csak haladjunk – intettek türelmetlenül többen is, Elgin pedig részletes tájékoztatást nyújtott arról, mi

játszódott le azon a bizonyos napon az Aréna küzdőterén. Fokról fokra lett egyre lelkesebb, hamarosan egészen belemelegedett a jelenetek leírásába. Úgy festett, mint aki újra is élte azokat a feledhetetlen órákat, amelyeket ott töltött az Aréna lelátójának kakasülőjén.

– Mesebeszéd – intett az elbeszélés végén unott arccal egy megfáradt atyafi, de ahhoz azért még volt ereje, hogy megragadja a boroskancsót, és újra teletöltse a kupáját.

– Na és ami az Adósok hídjánál történt? – ütötte a vasat Elgin. – Az is mesebeszéd?

– Miért, ott mi történt?

– Hát azt se láttátok? Egyikőtök se járt akkor a belvárosban?

A harcsabajuszú megint felröhögött:

– Édes egy komám, hát én akkor se mennék az Adóhivatal közelébe, ha a kedvenc tinóm akarna odavontatni! Akkor inkább már tényleg átruháznám az egyházra, de még azt a hét ezüstöt se kérném el. Ingyen odaadnám, és még el is mennék az áldozati szertartásra, csak hogy láthassam, amint leszúrnák azt a beste jószágot!

– A sógorom mesélte, hogy szolgálatban volt a toronynál, a kikötőben

– próbálkozott új történettel a jámbor fiatalember.

– Mármint melyik toronynál?

– A Vámház tornyánál.

– Aminek az a nagy terasza van?

– Igen, és a sógorom pont arról mesélt, ami a teraszon történt.

Mégpedig azon az éjszakán, amikor egy marha nagy norling hajóhad jelent meg Osmosis kikötőjében, és utána...

- Hogy micsoda? Egy marha nagy norling hajóhad???
- Öcsém, te aztán jó alaposan a kupád fenekére nézhettél.
- És nem is kevészer!
- Higgyétek már el! A sógorom épp aznap este volt szolgálatban a teraszon! A Vámház teraszán! Ő mesélte, hogy mi történt, de amúgy ezt az egészet még vagy száz rakodómunkás meg matróz is látta a kikötőben!
- Hát persze...

A jámbor fiatalembert egyre jobban idegesítette, hogy ezek a földhözragadt szerencsétlenek minden szavában kételkednek. Tájékozatlanok és buták, mint a tők, némelyikük még a saját utcájából sem mozdult ki hónapok óta, és még őt nézik hülyének? Őt, aki a saját szemével látta ezeket a dolgokat? Vagy ha nem is ő, hát akkor a sógora, Grobonir? Hogy merészelik ezek a tulokfejűek kétségbe vonni a Kormányzói Testőrség örvezetőjének szavát?

Annyira felmérgeelte magát, hogy nem bírta a vérével, és most már azt a momentumot is kész volt a hallgatósága elé tárni, amelyikről a sógora azt mondta, hogy hétpecsétes titok:

- Tudjátok, hogy mi történt a Vámház teraszán? – tette fel a kérdést sejtelmes hangon.

Az italozó cimborák újra odafordultak felé, és az egyikük kaján mosollyal az arcán noszogatta:

- Micsoda? Ne tartsd magadban, fiatal barátom! Állj elő a farbával!
- Hát csak az – nyelt nagyot Elgin –, hogy amikor a kormányzó és az emberei körbeülték az asztalt, akkor a sötétben egyszer csak meglevenedett az asztal lapja, és úgy nézett ki, mintha a tenger ott

hullámozna azon a gyalult deszkalapon. Úgy bizony! Folyékony lett a térkép, és...

– Na, most már fejezd be, öcsém, mert megkeseredik a bor a számban ettől a sok baromságtól! – hurrogtá le a fiút a harcsabajszú. – Szóval egy igaz isten. Meg kerekek nélküli égi szekér. Meg folyékony térkép. Hát te olyan hülye vagy, komám, mint egy tányér pörkölt bikahere!

313. fejezet

Mario volt az utolsó, aki feltápáskodott az asztal mellől a lugasban. Pontosabban Emma, hiszen az olasz fiú éppen azért maradt a sor végére, mert még föl kellett ébresztenie a kedvesét. A lány nehezen bírta az éjszakába nyúló összejövetelet, az utolsó órában már többször el-elbóbiskolt, míg végül felkönyökölt az asztalra, a két tenyerébe hajtotta a fejét, és szép lassan elaludt.

Miközben a Palota bejárati ajtaja felé botorkáltak, Mario elkenődve gondolt arra, miszerint a többiek úgy hagyták hátra őket, hogy talán még jó éjt is elfelejtettek kívánni. Bár ez utóbbiban nem volt egészen biztos, abban viszont annál inkább, hogy holnap az első adandó alkalommal rá fog kérdezni a kormányzónál, végül is mi a bánat az oka ennek a látványos mellőzésnek.

Másnap már kora délelőtt ott téblábolt a Kormányzói Hivatal ajtaja előtt, és izgatottan várta Dariosz érkezését. Egy örökkévalóságnak tűnő fel-alá járkálás után a kormányzó végre feltűnt a folyosó kanyarulatában, igaz, eléggé nyúzottnak látszott.

Mindegy – gondolta magában az olasz fiú –, amit kérdezni akarok tőle, az nem tűr halasztást.

Dariosz egyébként, dacára a tekintetéből is tükröződő fáradtságnak, kifejezetten barátságosnak bizonyult. Amint beléptek a hivatali

helyiségbe, a korábban megszokott szívéllyességgel kínálta vendégét helyel és itallal, közben pedig Emma hogyléte felől érdeklődött.

Mario lelkében kezdett helyreállni a hajdani bizalom. Még az is átfutott az agyán, hogy a kisfiúról is mesélni fog Dariosznak. Arról a kisfiúról, akivel a Fejedelemségben töltött el egy rövid időt, mielőtt Osmosisba érkezett volna, és meglehetősen izgalmas kalandokat éltek át együtt. Mario azután határozta el, hogy senkinek sem fog beszélni a kisfiúról, miután a jó sorsa összehozta Emmával, és onnantól kezdve titkon igencsak komoly tervei voltak a gyerekekkel.

Gondolataiból a kormányzó szavai zökkentették vissza a jelenbe:

– Aztán hogy telt az éjszakátok? – kérdezte kajánul. – Tudtad, hogy az osmosisi naptár szerint tegnap volt a szerelmesek éjszakája?

Mario meglepetten dadogott valamit, és miközben Dariosz arcát leste, egyre csak az járt a fejében, hogy a kormányzó elég hamar túltehetette magát a Sztavrila-ügyön, és minden bizonnyal a szőke pilótanővel vigasztalódott az elmúlt órákban, ha már ennyire forszírozza a témát.

Már éppen belekezdett volna a mondandója velejébe, amikor kopogtak, kisvártatva pedig Nihuc vezérezredes rongyolt be az ajtón. Látszólag halaszthatatlan ügy tárgyalásába fogott bele Darioszal, és valóban fontos lehetett a dolog, mert a kormányzó ezek után úgy viselkedett, mintha fogalma sem lenne róla, hogy nem csak ketten tartózkodnak a helyiségben.

Úgy látszik, nemcsak Sebezhetetlen vagyok, hanem Láthatatlan is – dohogott magában Mario, és pillanatok alatt visszaesett a korábbi csalódottságba. Egyszer csak fogta magát, felállt az asztaltól, és szép lassan elindult az ajtó felé. Rossz sejtelmei hamarosan beigazolódtak. Már a kilincsen volt a keze, de még mindig nem szólt hozzá senki.

Dúlva-fúlva haladt végig a folyosón. Hát ennyit ért a kormányzó hajdani barátsága! És ő még el akarta neki mesélni, hogy mi volt a kisfiúval... És ha nem ront be a dagadt vezérezredes, simán el is mesélte volna...

Hát egy nagy lótúrót! Soha, senkinek nem fog beszélni erről, legfeljebb Emmának, amikor eljön az ideje. A többiek pedig elmehetnek az édesanyjuk keservébe. Csak nyomozgassanak egyedül, ha már annyira ki akarják találni a megfejtést erről az egész hülye Tervről és a még hülyébb Központról!

Odaért a lakosztályukhoz, és legszívesebben ő is úgy rontott volna be, mint Nihuc a Kormányzói Hivatalba, de aztán az ajtó előtt megtorpant, nagyot fújtatott, és már olyan óvatosan nyomta le a kilincset, mint valami besurranó tolvaj.

Odabenn aztán kiderült, hogy fölösleges volt az óvatoskodás, mert Emma már ébren van. Éppen hatalmasat nyújtózott a takaró alatt, és ásítózva így szólt:

- Hoztá valamit enni, szerelmem? Oan éhes vagyok, mint a farkas.
- Akkor ideje felkelned – dűnnyögte kedvetlenül Mario. – Nem lehet túl közel az első olyan falatozó, ahová szívesen elmennék veled.

A lány most már felült:

- Mit beszélsz? Há mér nem itten eszünk? Van itt annyi szóga, mint a nyavalya. Csak szóni kell egynek, oszt mán hozzák is, amit...
- Nem fogunk itt enni, és erről nem nyitok vitát – vágott közbe szigorúan Mario. – Kapd össze magad, mert olyan gyorsan el akarom hagyni ezt az átkozott épületet, amilyen gyorsan csak lehet.

Emma megütközve nézte egy darabig a fiút. Talán még soha nem látta ilyennek. De biztosan komolyan beszél, mert szerfölött ingerülten pakol befele a kis tarisznyájába. Vajon mi történhetett, amíg ő aludt?

A lány ez utóbbira már csak akkor mert rákérdezni, amikor a Kormányzói Palotától jó messze, a Halászház sugárútján jártak. De hiába, mert Mario csak idegesen fújtatott egyet, aztán dühösen nézett körül:

– Mi a bánat van itt? Ez volna a Halászház sugárútja, vagy tévednék? Hát tényleg nem lehet itt valami jóféle halételt enni?

– Ha halat kívánsz, akkó mér nem mentünk a halpiacra? – firtatta Emma. – Aztat legalább tuggyuk, hogy hun van.

– Nna, most pont olyan hangulatban vagyok, hogy senki más látványát nem kívánom, kizárólag a derék Zurabét! – fakadt ki az olasz fiú, és Emma ekkor már rég megbánta, hogy egyáltalán szóba hozta a halpiacot. Nem is szólt többet egy szót sem, csak akkor, amikor végre találtak egy szerény kis falatozót, és helyet foglaltak a terasz egyik asztalánál.

Itt azonban már kérdésekre sem volt szükség, mert Marióból előtört a panaszáradat:

– Levegőnek néznek. Nem foglalkoznak velem. Nem kérdeznek, nem beszélnek hozzám, nem mesélnek, nem kötnek az orromra semmit, már nem számítok nekik. Az előbb úgy jöttem ki a kormányzó hivatalából, hogy észre se vette a távozásomat!

– Ilyet azért már ne mongyál, édes lelkem – csóválta a fejét Emma. – Há hogyne számítnál már nekik? És ugyan mér ne beszélnének előtted? Ténnap este is alig győztél lefordítani nekem a sok szöveget, a végén már zsongott a fejem a temérdek hablatytul! Szerintem attul aludtam el, nem is a bortul!

– Nem azt mondtam, hogy nem beszélnek előttem, hanem hogy nem beszélnek hozzám – pontosított az olasz fiú, bántóan gunyoros

stílusban, és ezt Emma is érzékelte, márpedig ő nem az a fajta teremtmény volt, aki az ilyesmit szó nélkül hagyja:

– Na idefigyej, Mario! Elhiszem, hogy valamivel megbántott a kormányzó, ez igencsak láccik rajtad. De ez vóna a megódás? Jól belém rugol, mintha én tehetnék az egészről? Én csak vigasztalni akartalak, de ha nem kő, hát nem erőlködök!

Még ki sem mondta az utolsó szót, a fiú máris átnyúlt az asztalon a kezéért, és lehelt rá egy csókot.

– Ne haragudj, kincsem. Hidd el, ha van valaki, akit sohasem akarnék bántani, akkor az te vagy – bizonygatta immár a régi, jól ismert, kedves hanghordozással Mario. – Már csak azért is, mert egy nagyon fontos kérdést szeretnék feltenni neked.

Emma szeme kíváncsian felcsillant:

– Oszt mi vóna az?

– Hát csak az – nyelt nagyot a fiú –, hogy ha nekünk, kettőnknek esetleg nem... Izé... Tudod, sokat gondolkodtam ezen mostanában... Szóval, ha valahogy nem jönne össze az, hogy nekünk... közösen... már úgy értem, hogy vér szerint...

Emmában többféle érzés kezdett el kavarni. Néhány pillanattal korábban még meg volt róla győződve, hogy a fiú meg akarja kérni a kezét, de ezt az érthetetlen makogást hallva csalódott lett. Másrészt a csipkelődés vágya is feltornyosult benne, és elhatározta, hogy egy kicsit visszavág a szerelmének az előbbiek miatt:

– Oszt még te csodálkozol, hogy nem állnak szóba veled a kormányzóék, drága lelkem? Hát mit mekegel itten, mint egy kerge kecske? – nevetett fel jóízűen. – Na, fussál csak neki még egyszer, de mosmán elébb gondold ki az agyaddal, hogy mit akarol mondani, oszt csak utána kezgyél el csipogni, mikor már összeállt a fejedbe minden.

Mario csak egyetlen pillanatig haragudott, de aztán belőle is kitört a nevetés. Annyira magával ragadóan mulatságos volt a lány korholó szózata, hogy egyszerűen nem lehetett neki ellenállni.

Miután alaposan kivihogták magukat, a fiú megköszönte a torkát, és halálosan komoly arccal újra belekezdett:

– Szóval, azt akartam kérdezni, hogy ha esetleg nekünk nem lehetne közös gyerekünk, akkor mit szólnál ahhoz, ha örökbe fogadnánk egyet?

Most már Emma arcáról is leolvadt a mosoly:

– Miket beszélsz? Há mér ne lehetne gyerekünk?

– Most nem ez a lényeg, ez csak feltételezés – magyarázta Mario. – Tegyük fel, hogy egyszer csak kiderül, hogy nekünk nem lehet közös gyerekünk. Beleegyeznél, hogy fogadjunk örökbe egyet, és közösen neveljük fel?

A lány egyre gyanakvóbb lett, miközben a kedvese arcát vizslatta, de egyelőre nem szólhatott semmit, mert a fogadós éppen megérkezett a reggelijükkel. Utána meg már nem is akarta szaporítani a szót, mert az orra elé helyezett tál olyan finom illatokat árasztott, hogy Emma szájában összefutott a nyál.

Mario viszont korántsem volt annyira éhes, mint amennyire kíváncsi, úgyhogy elszántan forszírozta a válaszadást:

– Szóval? Mit mondasz? El tudnád ezt képzelni?

Emma úgy döntött, egyelőre rövidre zárja ezt a témát, mert nem volt kedve éhen veszni pont egy falatozó teraszán. A cél érdekében pedig újból bevetette a humort, amely eszköz eddig még mindig jól működött, amikor le kellett fegyverezni ezt a bolond fiút:

– Hát te tényleg meg vagy kergülve, édes szívem. Még a kezemet se kérted meg, oszt mánis a más pulyáját akarnád rám sózni? Csak

nyugoggyá meg, majd én szülök neked aranyos kis gyerekiket, abba hiba nem lesz! De csak ha nem halasztol éhen! Úgyhogy mostantól csak azér járjon a szád, hogy összerágd a haladat. De odafigyejje, oszt vigyázz a szálkákra, mer ha megfúlsz, akkó nem lesz gyereked, se saját, se kőcsönzött! Te kerge kecske, te!

Azzal felkacagott, de épp csak a hangulat kedvéért, utána viszont a lehető leghatározottabb mozdulattal harapott bele a sült halba, jelezvén, hogy részéről a téma lezárva.

314. fejezet

- Fontos dologban kell egyeztetnünk, kormányzó – közölte Nihuc vezérezredes, miután lehuppant egy székbe a Hivatalban. – Úgy értesültem, hogy küszöbön áll Neridea szigetének visszafoglalása.
- Jók az értesüléseid – bólintott közönyösen Dariosz az ovális asztal túloldalán.
- Gondolom, magad is útra kelsz majd a hadsereggel...
- Valóban ez a tervem. Nem igazán venné ki jól magát, ha nem lennék ott a helyszínen.
- Ez esetben felhívnám a figyelmedet egy kötelezettségedre. Osmosis Törvénykönyve szerint, amennyiben hadiállapot áll fenn, és a kormányzó elhagyja az országot, ki kell neveznie egy különleges hatalommal felruházott országbíró, aki a távollétében teljes körűen helyettesíti.
- Magam is tisztában vagyok vele – közölte pókerarccal Dariosz, mélyen titkolva, hogy ez irányú ismeretei mindössze néhány nappal korábbról származnak, amikor is az öreg Trin emlékeztette ebbéli teendőjére.

– Akkor hát ajánlom figyelmedbe szerény személyemet – dőlt hátra a székében Nihuc.

A kormányzó most először zökkent ki a flegmatikus hozzáállásból. Hunyorogva fürkészte a vezérezredes arcát, majd föltette a kérdést:

– Mi okom lenne rá, hogy téged válasszalak?

– Miért ne választanál engem? Ez több mint kézenfekvő.

– Legalábbis szerinted. Jómagam egyáltalán nem így látom. Sőt, azt is elárulom neked, hogy a jelölt kapcsán leginkább Albiberda úr személyében gondolkodom. A kisujjában van Osmosis Törvénykönyve, a közigazgatási tapasztalata elvitathatatlan, és már az elődöm mellett is jogi főtanácsosként tevékenykedett, továbbá...

Nihuc gúnyosan felkacagva vetett véget az érdemek felsorolásának:

– Ó, a derék Albiberda! Sőt: Albiberda úr! Remek! Már amennyiben az a célod, hogy a köztársaság legkorruptabb gazemberére bízod rá az országot. Ez esetben valóban a lehető legjobb választás a vén lóköttő.

Dariosz kissé elbizonytalanodott, és ettől rögtön dühös is lett:

– Csak annyit mondtam, hogy az ő személyében gondolkodom – sziszegte ingerülten. – Különben pedig semmi közöd hozzá, hogy végül kit nevezek ki az országbírói posztra. Egy biztos: téged semmi szín alatt! Már elvesztettem a bizalmamat bennetek.

– Bennünk? Kik azok a bennünk?

– Az összes embernek kinéző, de nem emberi lény.

– És ezt mivel érdemeltük ki? Mikor hagytunk cserben, mondd?!

Ezúttal Dariosz kacagott fel gúnyosan:

– Hogy mikor? Napestig tudnám sorolni, de most csak egy példát ragadok ki, mivel rengeteg a teendőm. Szerintem bőven elég, ha megemlítem Sztavrila nevét, aki...

- Semmit nem követtünk el ellened a Sztavrila-ügyben.
- Most szórakozol velem, Nihuc? Ne játszd már meg magad! Előttem aztán percenként vágatsz ájtatos pofát, úgyis tudom, hogy csak színészkedsz, és ezt a színészkedést egy álságos program vezérli a tokás fejedben! Teljesen hülyének nézel? Hát annak a nőnek egy ellenséges hatalom osztogatott parancsot, hogy utánam kémkedjen, ti meg lazán kimentettétek a szigetről, és előzékenyen visszaadtátok Aldea királyának!
- Emlékeztetlek, hogy egy földi emberről van szó – mutatott rá a metamorf. – Azt mégsem hagyhattuk, hogy az egyház kapzsiságának áldozatává váljon! Ez ellenkezne a legalapvetőbb parancsokkal, amiket belénk programoztak.
- Na, álljon meg a menet! Nem arról volt szó, hogy ti bárkit meg tudtok védeni?
- De hát pontosan azt tettük! Olyan védelem alá helyeztük, amely fölött nincsen hatalma az osmosisi egyháznak.

Dariosz egyszer csak felpattant a székéről, és idegesen járkálni kezdett:

- Ez nekem magas. Hát ti az összes ideszabadult embert segítitek? Azt is, aki a Terv megvalósításán dolgozik, meg azt is, aki ellene? Ennek mi értelme van? Így mi a bánat értelme van egyáltalán annak a rohadt Tervnek?
- Azért beszélsz így, mert a történet ezen pontján még csak halvány foglalmad sem lehet, hogy Sztavrilának mi a hosszú távú szerepe a Tervben.

Az ausztrál megtorpant, Nihuc felé fordult, és gyakorlatilag kinevette:

– Mondtam már, hogy ezeket a dumáidat szeretem a legjobban? A történet ezen pontja. Meg a hosszú távú szerep. Na meg a halvány fogalom. Szinte rajongok értük! Ahhoz persze nincs bátorságod, hogy elmeséld, mit kell ezek alatt érteni. Mintha én egy óvodás gyerek lennék, azok között is a butábbik fajta, aki még homokozásból is megbukott.

Rövid időre csönd telepedett a helyiségre, amelyet aztán Nihuc szerény kérése tört meg:

– Nagyon szeretném visszaszerezni a bizalmadat, kormányzó. Segítene a helyzeten, ha elmesélném, hogy valójában mit kerestem Brindea szigetén?

Dariosz gyanakodva nézett az előbb még hiteltelennek minősített tokás arcra, de mivel győzött benne a kíváncsiság a düh fölött, visszatelepedett az ovális asztal mellé, és nagy kegyesen odaintett Nihucnak:

– Hallgatlak, vezérezredes.

– A történetet messziről kell indítanom – bocsátotta előre a metamorf.

– Attól az időponttól, amikor átvettem egy ember adatbázisát.

Bizonyára emlékszel még rá.

– Arra célzol, amikor valakit úgy megdorgáltál ebben a helyiségben, hogy végül a Pépes Arcú fedőnevet kapta?... Nem, nem rémlik a dolog. Tudod, az ilyesmi mindennapos jelenség a hivatalomban. Igazán nem várhatod el tőlem, hogy megfejtsem, most éppen melyik esetre utalsz.

– Kérlek, ne légy cinikus, kormányzó. A téma ennél sokkal komolyabb... Szóval, miután feldolgoztam az adatbázist, azt is megtudhattam, hogy a Pépes Arcú gondoskodott a családjá kimenekítéséről arra az esetre, ha megbukna Osmosisban a királpárti lázadás. Ez nekem is kapóra jött, mivel a Terv végrehajtásának szempontjából egyáltalán nem lett volna praktikus,

hogy a jövőben még a Pépes Arcú családjával is foglalkoznom kelljen. A kislányról nem is beszélve, akit...

– Tudom, miről van szó, ugorjunk – kérte komor arccal Dariosz.

– Sajnos ezt a témát nem tudom teljes mértékben átugrani, mivel a Brindeában történtek ezt nem teszik lehetővé. De igyekszem rövidre fogni. A lényeg az, hogy a Pépes Arcú múltbeli emlékeit feldolgozva, illetve a saját adatbázisomat összevetve az övével, végül kínzó gyanú ébredt bennem. Már egyáltalán nem voltam biztos benne, hogy a családja pont annál az embernél van a legjobb helyen, akire a Pépes Arcú kimenekítési terve alapján lényegében én bíztam rá a kislányt és az asszonyt.

– Szóval ezért hajóztál át Osmosis legsötétebb napjaiban Brindeába...

– Ne tégy nekem szemrehányást, kormányzó, nagyon kérlek. Pontosan tudtam, hogy a Terv ezen szakasza nélkül is meg fog valósulni, elvégre messze nem én voltam a legfontosabb eleme, hanem Szubotáj és Oleszja, no meg a Golub. Jómagam sokkal inkább azzal a gyötrelmes érzéssel viaskodtam akkor, miszerint ez a nő és a kislánya nagy veszélyben lehet, hiszen...

– Miket beszélsz? – szólt közbe hitetlenkedve Dariosz. – Hallod te egyáltalán magadat? Kínzó gyanú, meg gyötrelmes érzés? Hülyének nézel, amikor ilyen szavakat használsz? Vagy csak meghibásodtál te is, mint nemrég Baskír?

– Ezt később fejteném ki, ha megengeded – szabadkozott a vezérezredes –, most inkább visszatérnék a kronológiai sorrendhez... Tehát, Brindea szigetére érve sajnos csakhamar beigazolódott a gyanúm. A Pépes Arcú által megbízott személy a kislányt és az asszonyt is eladta a sziget legundorítóbb bordélyházát üzemeltető gazembernek. Hidd el, kormányzó, a csapatommal együtt minden

tőlünk telhetőt megtettünk a leányka és a nő kimentése érdekében, de már nem volt lehetőségünk segíteni. Túl későn érkeztünk.

– Hogy érted ezt?

– Mindketten halottak voltak, mire a helyszínre értünk. Az asszony öngyilkos lett, és azt kell mondjam, neki sokkal könnyebb halál jutott. A szerencsétlen kislányt ugyanis olyan bestiális módon gyalázták és kínozták meg, ami...

– Nagyon kérlek, kímélj meg a részletektől – vágott közbe vérben forgó szemekkel az ausztrál rendőr, és hosszú idő óta most először érzett együtt Nihuccal.

– Rendben – bólintott a vezérezredes –, akkor most, ahogy ígértem, rátérnék a személyemmel kapcsolatos magyarázatra. Elhiszem, hogy bizonyos szavakat furcsa lehet neked az én számból hallani, kormányzó. Gyötrelem, kínzó gyanú, miegymás. De értsd meg, hogy mindezek számomra is újdonságot jelentenek. Mármint azok a felfedezések, amelyeket önmagamon teszek, szinte nap mint nap. Mostanra arra a következtetésre jutottam, hogy egyfajta különös, lassú szimbiózis megy végbe bennem. Úgy vélem, olyan folyamat ez, amelynek során egyesülnek bennem egy metamorf és a Pépes Arcú bizonyos tulajdonságai.

– De ez hogyhogy csak vélekedés? – értetlenkedett Dariosz. – Nincs erről nálatok valamiféle technológiai leírás, vagy használati útmutató? Vagy a bánat se tudja, hogy hívják ezeket a ti programnyelveteken...

– Semmi ilyesmiről nem tudok – csóválta meg a fejét a metamorf. – Mondom, számomra is teljesen új és ismeretlen ez az egész. Még az is lehet, hogy mindez valami súlyos programhiba, és ha erre rájönnek, akkor engem záros határidőn belül kivonnak a forgalomból. Pedig

elhiheted nekem, hogy még soha nem éreztem akkora elhivatottságot a Terv végrehajtása iránt, mint éppen most.

– Szóval akkor ezért kapcsolod ki magad? Már úgy értem, ezért nem tud veled kommunikálni a többi android a korábbi módon, titkosan?

Nihuc némán bólintott, a kormányzó pedig hosszan fürkészte az arcát. Valami különös, mély melegséget érzett most ez iránt a lény iránt. Felbukkantak a lelkében mindenféle ősrégi dolgok, amelyekkel már a melbourne-i rendőrség kötelékében sem tudott megbirkózni, különös tekintettel egy bizonyos pedofil bűnöző elleni hajsza emlékeire.

Aztán az is eszébe jutott, hogy sokkal többet kellene négyszemközt beszélgetnie a vezérezredessel, mert ez nyilvánvalóan jót tesz kettejük kapcsolatának. És lám, ha őszinte és igaz a párbeszéd közöttük, akkor mindig van rá esély, hogy a korábban érthetetlen és megmagyarázhatatlan dolgok értelmet nyerjenek.

Érdekes, mennyire másnak látja most Nihuc arcát is! Pedig a beszélgetés elején még a tokájával gúnyolta, bár jól tudta, hogy egy metamorfot egyáltalán nem lehet megsérteni a kinézetével, hiszen a felvett külleme a küldetésének szerves része. De most valahogy még ez a pufók arc is rokonszenvesnek, hovatovább aranyosnak tűnt.

Csendes merengéséből az zökkentette ki, hogy ez a pufók, tokás arc most megmozdult, és a rajta szereplő, erélyes vonalú száj szólásra nyílt:

– Szerettem volna bebizonyítani, kormányzó, hogy rám mindig számíthatsz, és a nap minden percében a legteljesebb bizalommal lehetsz irántam. Remélem, sikerrel jártam, és most már te is úgy gondolod, hogy nálam elhivatottabb és hűségesebb országbíró nem találhatnál Osmosis Köztársaság élére.

315. fejezet

Miután Mariónak tele lett a hasa, valahogy más színben kezdte látni a világot. Ugyan miért kéne busongania vagy dühöngenie legbelül? Mire jó az a sok harag, ami a lelkében tanyázik? Szélnek kell ereszteni hamar. Elvégre itt van Evilág legszebb lányával Evilág legszebb városában, és még előttük az egész gyönyörű, derűs nap. Hát búsuljon a ló! És pukkadjon meg a kormányzó, meg az összes hazudós, álszent android! Ők ketten ma akkor is jól fogják érezni magukat!

Karon fogta Emmát, és elindult vele toronyiránt:

– Gyere, édes szerelmem, fedezzük fel együtt ezt a csudaszép várost! Hiszen mennyi minden van, amit még nem láttunk! Biztos, hogy rengeteg titkot rejtene az utcák, de mi most a végére járunk mindegyiknek!

A lány megkönnyebbülve konstataálta Mario hangulatváltozását, és örömmel vetette bele magát a forgatagba a szerelme oldalán. Később pedig úgy érezte, ha eddig nem történt volna meg, hát ma biztosan halálosan beleszeret a fiúba, annyira édes volt.

Kőkorlátokon egyensúlyozva bolondoztak, szobrok talapzatára másztak fel, parkok mélyén csókolóztak, szökőkutaknál piccolták le egymást, a bazárban meg vásároltak egy rakás haszontalan holmit. Végül pedig bemásztak egy kerítésen, amelyik mögött olyasféle épület állt, amelyet leginkább egy elhagyatott szellemkastélyhoz lehetett hasonlítani.

– Szerelmeskedtél már efféle helyen? – kérdezte csöndesen Mario, miután felmásztak az aprócska, mindössze két emeletnyi toronyba.

– Mire célzol, te huncut fiú? – mosolyodott el Emma.

– Ha nem tudod, az baj – incselkedett Mario, majd magához húzta a lányt, és belesúgta a fülébe: – Akkor olyan buta vagy, hogy téged is be kell íratni az iskolába, amikor visszatérünk az Orgil-birtokra.

A szeretkezés nem volt túl hosszú, de annál különlegesebb és izgalmasabb, már csak a vadregényes helyszín miatt is.

– Mi tagadás, én megint megéheztem – jelentette ki Mario, miután visszamásztak a kerítésen át a civilizációba. – De hát nem is csoda, hiszen már dél körül járhat az idő – nézett fel az égre.

Emma most nem követte el azt a hibát, hogy szóba hozza a halpiacot. Csöndesen mosolygott, és rábízta magát a szerelmére.

Mariónak tényleg lehetett valami különleges érzéke a felfedezésekhez, mert csakhamar egy meghitt hangulatú kiskocsmalugasában üldögéltek egy kecskelábú asztal mellett, és az a bőségtől, amit a vendéglős rakott le eléjük, milliónyi kulináris élvezettel kecsegtetett.

– Úgy látszik, ez ma a különleges gyönyörök napja – állapította meg Mario, és mohón beleharapott egy bundázott húsgolyóba, amit előzőleg megforgatott a villájával egy zöldfűszeres mártás fatálkájában.

Emmának is nagyon ízlett a sok finomság, de közben egy másfajta vágy is elkezdett motoszkálni a lelkében:

– Nem nézünk be a bótba?

– Milyen boltba? – kérdezett vissza a fiú.

– Hát tudod! Az én bótomba. Hogy megvan-i még.

Mario erre igencsak fancsali képet vágott:

– Szerintem ne rontsuk el ezt a napot – javasolta. – Egyik esetben sem tudunk tenni semmit. Ha megvan, úgy is jó, ha nincs, azaz a kormányzó időközben odaígérte másnak, hát úgy is jó. Megleszünk

nélküle is, és meg fogjuk csinálni itt a szerencsénket. De amúgy nem feltételezek olyasmit a kormányzóról, hogy ne állná az adott szavát.

Ha az olasz fiú azt hitte, hogy ezt a gyönyörű napot kizárólag Emma boltjának meglátogatása ronthatná el, hát nagyot tévedett. És hamarosan a kormányzóról sem az jutott már eszébe, hogy szavatartó ember hírében áll.

Nagyjából tíz méterre tőlük, egy sarokasztalnál két katona ült. Jóval puritánabb ebédet fogyasztottak, talán mert inkább az italok változatosságára helyezték a hangsúlyt. A különféle borok kóstolgatása közben pedig beszélgettek. Meggyőződésük szerint diszkréten, mások számára hallhatatlanul. És ez bizony így is lett volna, ha Mario nem rendelkezik kivételes képességekkel.

– Azt mondják, ezek az orzók úgy harcolnak, mint az ördögök.

– Na és? Tán félsz tőlük?

– Én-e? Hát már alig várom, hogy partra szálljunk Nerideában. Végre harcolhatunk, és nem holmi szalmabábukat kell döfködnünk a lándzsáinkkal a gyakorlótéren.

– Amúgy ezek az orzók milyen nyelven beszélnek?

– Úgy hallottam, valami furcsa keveréknnyelven, ami a meorinak és a norlingnak az egyvelege.

– Ez meg miféle baromság? Hiszen akkor sem egy meori, sem egy norling ember nem értheti meg őket.

– Állítólag ezért vette maga mellé kormányzó urunk azt a Pindzsuját lovagot.

– Miért? Az is valami orzó?

– Dehogysis! A Kalrund Fejedelemségből jött, még az olimpia idején. Legalábbis így hallottam. Beszéli a norling és a meori nyelvet is, ezért kérte fel a kormányzó úr, hogy legyen a tolmácsa.

Mario szájában egyszer csak megkeseredett a falat, húsgolyóstól, mártásostól.

Hát így állunk. Dariosz nem őt kéri fel tolmácsának, hanem ezt a Pindzsujá nevű szerencselovagot. A kormányzó pontosan tudja, hogy immár ő, Mario is beszéli mindkét nyelvet, de eszébe sem jut, hogy őt vegye maga mellé a dicsőségesnek ígérkező háborúban. Inkább egy idegent részesít előnyben, akivel jó, ha háromszor beszélt életében.

Az olasz fiú mérgesen dobta le a favilláját a bőségtálra, és Emma elhűlve hallhatta, ahogy a szerelme azt sziszegi:

– Na, most lett végképp elegendő ebből a rohadt városból.

316. fejezet

Zsatar főpap és Uvon padre húsz egyházi testőr élén vonult végig a Diadal sugárúton. Jobban mondva Zsatar főpap egy gyaloghintóban üldögélve közlekedett, amit négy markos legény cipelt, a helyettese pedig a gyaloghintó mellett haladva páváskodott.

A templom oldalát elhagyva befordultak a főtérre, ám ott hatalmas meglepetés érte őket. A teret ellepte legalább egy századnyi kormányzói testőr, és velük volt a parancsnokuk is, Nihuc vezérezredes, aki az egyházi vonulást meglátva odasietett, és széles terpeszben elállta a menet útját.

– Hová ilyen nagy sebbel-lobbal, drága polgártársaim? – érdeklődött megjátszott szívélyességgel.

Zsatar kénytelen-kelletlen előmászott a gyaloghintóból, mert neheze esett eltérni, hogy egy ilyen kövér pojáca rátehénkedjen a zsíros könyökével az ő megszentelt és minden evilági hatalom fölött álló fülkéjére.

– Nem... Tartozunk... Beszámolással... Neked – lihegte asztmatikusan a főpap.

– Tévedni méltóztatik kegyelmességed – mutatott rá Nihuc. – Talán elkerülte a figyelmedet, hogy Osmosisban hadiállapot van érvényben?

– Az az egyházra nem vonatkozik – okoskodott nagy kevélyen Uvon padre, a főpap válla mögül kikandikálva.

Nihuc furcsálkodva csóválta meg a fejét:

– Nahát, milyen érdekes! – nézett mélyen a padre szemébe. – Írástudó ember lévén halvány fogalmad sincs Osmosis törvénykönyvéről?

Pedig abban az áll, hogy a hadiállapot együtt jár a gyülekezési tilalommal is, ami azt jelenti, hogy kettőnél több fegyvert viselő személy nem tartózkodhat egy társaságban, kivéve a Kormányzói Testőrség és a hadsereg tagjait. De a felsorolásban szó sem esik az egyház katonáiról.

A vezérezredes ekkor hátraintett az embereinek, akik futólépésben meg is indultak felé a főtér minden sarkából, és csakhamar felsorakoztak mögötte, Nihuc pedig elővette hírhedett farkasvigyorát:

– Ja, már tudom, mi a magyarázat! – csapott a homlokára. – Uvon padre! Te jó hazafiként nyilván szeretnél jelentkezni a hadseregbe. Ugyan mi más vezérelhetett volna ide, ahol a toborzó egységeink várják az önkénteseket? Ezt nagyon megértem, sőt pártolom is! Egy ilyen jó kötésű ember nyilván ég a vágytól, hogy az erejét a hazája szolgálatába állítsa. Biztosíthatlak, a toborzóink nagy szeretettel várnak!

Uvon padre természetesen kicsit sem volt jókötésű, és máskor talán bóknak vette volna az elhangzottakat, ám most komoly gyanú és riadalom támadt a lelkében. Lassan hátrálni kezdett Zsatar mögül, és hátra is pillantott a templom főbejárata felé, hogy vajon nyitva van-e a hatalmas tölgyfaajtó.

Ekkor már az egyházi katonák is gyanakodva hunyorgatták a szemüket, legfőképpen azért, mert a vezérezredes immár kifejezetten rájuk célozva folytatta a mondandóját:

– A vitéz urakat is arra biztatom, álljanak be Osmosis hadseregébe. Most kell megmutatni, hogy ki a legény a gáton! Szerencsétlen koldusokat vegzálni könnyű. Öregembereket és gyöngé asszonyokat félrelökni az útból, amikor egyházi méltóságok vonulnak az utcán, még könnyebb. És még annál is könnyebb gyerekekre támadni egy iskolában. Na de ki mer igazi férfiként egy másik hadsereg jól képzett harcosai ellen küzdeni, életre-halálra? Ez itt a kérdés, barátaim! És mivel hadiállapot van, tehát a veszély valós, ennél fontosabb kérdés jelenleg nincs is!

Most már az egyházi testőrök is riadt arcot vágtak. A leghátul állók meg is kezdték a tervszerű visszavonulást a templom ajtaja felé, egyesek még Uvon padrét is odébb taszajtották a nagy hátrálás közepette.

– Ne meneküljete, fiúk, hát itt a remek alkalom, hogy igazi hősök legyetek! Ha pedig háborúba megyünk, még hősi halott is lehet belőletek, az pedig örök dicsőség a családotoknak! – kiabálta tettetett lelkesedéssel Nihuc, de már hiába. Mire az utolsó szavainak visszhangja is elhalt, a templom nagy tölgyfaajtaja nyikorogva bezárult az egyházi katonák és Uvon padre mögött.

Zsatar főpap zavartan álldogált a főtéren. Nem tudta feldolgozni ezt a hirtelen támadt magányt. Néhány pillanattal korábban még dühödten

szemlélte, ahogy a legjobb emberei szó szerint megfutamodnak, és tudta, hogy az ő állapotában esély sincs rá, hogy lépést tarthasson velük. Ezt jól mérte fel, hiszen mire kettőt pislogott, a vastag tölgyfaajtó döndülve becsapódott, és az utána következő fémes csikorgások azt is elárulták, hogy a menekülők a vasreteszeket is üzembe helyezték a kapu túloldalán.

A főpap most olyan csüggedten bámulta a templom főbejáratát, mint talán még soha életében. De nem volt ideje búslakodni, mert a vezérezredes átkarolta a vállát, és barátságosan így szólt:

– Felajánlom, kegyelmes uram, hogy elviszünk a Kormányzói Palotába. A sziget első emberének ugyanis beszéde van veled. És mivel hadiállapot van érvényben, nem gondolom, hogy egy ilyen meghívást okos dolog volna visszautasítani. Úgyhogy csak foglalj helyet a gyaloghintódban, a többit pedig bízd ide.

– Nincsen. Hatalma. Fölöttem... a korm... a kormányzói... te-hestőrség... parancs...nokának – lihegte elvörösödve Zsatar.

Nihuc a nyakában függő jelvényre mutatott:

– De az országbírónak van. Remélem, kegyelmes uram, a te tudásod Osmosis Törvénykönyvét illetően szerteágazóbb, mint a helyettesedé. De ha mégsem, hát szívesen összefoglalom a tudnivalókat a kedvedért, mégpedig a lehető legrövidebben. Hadiállapot van. Én vagyok az országbíró. Azt vitetek el az utcáról, akit csak akarok... Na, beszállsz magadtól a gyaloghintóba, vagy kapjalak az ölembe itt a főtéren, mindenki szeme láttára, és tegyelek az ülésre én?

Nem telt bele sok idő, és Zsatar főpap már ott üldögélt az ovális asztal mellett, a Kormányzói Hivatalban, és gyanakodva méregette a vele szemben helyet foglaló Darioszt, meg persze a többi jelen lévő furcsa alakot is.

Először is a kutyafejű embert, akiről kvinták óta mindenfélét pusmogtak városszerte. Aztán a vörös meg a szőke hajú nőt, akiről azt feltételezte, hogy mindkettő a kormányzó lotyója, és azt sem tartotta kizártnak, hogy esetenként akár hármában is szórakoznak. És persze a nyírott szakállú idegent, akiről azt jelentették a kémei, hogy az anagur pusztákon afféle szent emberként tisztelik a törzsének harcosai.

De a legnagyobb gyűlölettel az öreg és a fiatalabb Tanítóra nézett, akikkel kapcsolatban úgy vélekedett, hogy egy valamirevaló kormányzó már réges-rég kerékbe törette volna őket a főtéren, ám ez az elfajzott Dariosz ehelyett folyvást a társaságukat keresi, és még adja is alájuk a lovat.

Merengéséből a kormányzó határozott szavai zökkentették ki:

– Kegyelmes uram! Azért kérettelek ma ide, mert rendkívül sok megbeszélni valónk van. Elsősorban tájékoztatni szeretnék, hogy a hadiállapot, amelyet Osmosis Törvénykönyvében kellő pontossággal meghatároztak dicső eleink, olyan különleges jogokat ruház rám, amelyek értelmében pert fogok indítani az egyházad és annak vezetői ellen, és egy pillanatig sincs szándékomban titkolni, hogy te magad leszel az elsőrendű vádlott.

Zsatar szeme elkerekedett:

– Hogy... micsoda?

– Ha kívánod – folytatta a kormányzó –, tételesen is felsorolhatom, milyen jogcímek alapján állítottam össze a vádat, de szerintem magad is tisztában vagy azokkal a bűnökkel, amelyeket mind az egyházad, mind pedig te magad követtél el köztársaságunk békéje és biztonsága ellen, nem is beszélve az Osmosis jelenlegi államformájának megdöntésére irányuló igyekezetről.

– Hát. Ez. Hallatlan. Ilyenre még... nem volt... példa, ami... amióta...

– Egyelőre ne fáraszd magad a beszéddel, kegyelmes uram – intett Dariosz. – Hajlott korodat és a betegségedet mindenképpen tiszteletben tartom. Hallgass hát végig, és aztán dönthetsz, hogy mi módon állsz hozzá azokhoz az ügyekhez, amelyeket most eléd tárok, legyen szó akár lázításról, akár a köztársaság megdöntésére irányuló szervezkedésről, vagy éppen az Orgil-birtokon működő egyházi iskola elleni támadásról.

Zsatar most már felpattant a székéből, bár ez a művelet csak saját magához mérten volt felpattanásnak nevezhető, a szemlélők inkább feltápáskodásnak írták volna le. Mindenesetre vöröslő fejvel és kidagadó nyaki erekkel hörögte:

– Ezt vissza... utasítom!... Milyen? Alapon? Vádolsz? Te? Te!... Elfajzott kormá...

Ezen a ponton Raudona kedélyesen így szólt:

– Jaj, valaki öntsön már egy pohár vizet a háborgó öreg bácsinak, mert itt fog megfulladni a szemünk láttára!

Guzel nyomban üzembe helyezte magát, és készségesen megittatta a főpapot. Eközben a Dariosz jobbján helyet foglaló Attila odaszólt a kormányzónak, természetesen angolul:

– Nézd, én nem tudom, hogy mik az elképzeléseid ezzel az egyházi perrel, de ha ezt a vénembert is meg fogja hallgatni a bíróság, akkor készülj fel rá, hogy rekord hosszúságú lesz az eljárás. Lehet, hogy egyesek meg sem érik a végét.

– Mit beszélsz? – fordult oda értetlenkedve a magyarhoz Dariosz.

– Most mi van, időcsapdába kerültünk? Talán nem ugyanazt hallgattuk? – kérdezett vissza az anagur törzsfő. – Én nem tudok meori nyelven, csak nagyon kevés szó ragadt rám, amióta itt vagyok. De azt

azért fel tudtam mérni, hogy ez a bácsi erős kihívásokkal küzd a folyamatos beszédet illetően. Végiggondoltad már, hogy mi lesz a bíróságon? Nem tudom, Osmosisban működnek-e gyorsírók a tárgyalóteremben, de ha mégis, akkor imába foglalják majd a kisöreg nevét, mert a vénember vallomásait úgy fogják megélni, mintha fizetett szabadságot kaptak volna.

Szubotáj, aki Attila másik oldalán ült, most hamiskás mosollyal közbeszólt:

– Igaza van az én derék magyar barátomnak. Viszont jómagam tudom a megoldást erre a problémára.

Oleszja sokatmondó pillantást vetett a tatárra:

– Ugyanarra gondolsz, amire én?

– Száz százalékig biztos vagyok benne – vigyorgott Szubotáj.

Dariosz felfortyant:

– Minket is beavatnátok, hogy min kajánkodtok? Tudhatjátok, hogy mennyire utálok, amikor rébuszokban beszéltek!

– Csak nyugalom – emelkedett föl a helyéről Raudona. – Most szépen elhajtattunk a Régi Arénába, beszállunk az Orelbe, és irány a központi úrállomás.

Oleszja megütközve nézett a vörös hajú nőre:

– Az Orellel repülünk? Mennyi üzemanyag van benne?

– Majdnem fullra van tankolva – tájékoztatta Raudona. – Talán azt hitted, hogy az otthon hagyott lányok az egész olimpia alatt karba tett kézzel üldögéltek a lelőhelyünk környékén?

– Nincs már olyan nagy meleg, most kimegyünk egy kicsit szőlőt kapálni – közölte egy csöndes délutánon Kozara bácsi. – Rendben van, gyerekek?

– Renybeny – nyammogta Tutyi.

– Előkészítettem a szerszámokat – próbálta magát jó színben feltüntetni Zizi. – Sejtettem, hogy ma is kapálás lesz, mert a kapálás a szőlőnek olyan, mint a gyertyának a fény. De a szőlő szerencsére nem viaszos.

– Nagyon igazad van, Zizikém – ismerte el Kozara bácsi, szeretetteljesen végigsimítva Gunnerud herceg arcán –, úgyhogy ragadjuk is meg a szerszámokat, aztán uccu ki a szőlőbe, és fogjunk neki a munkának. Mire hazajövünk, Nyinya néni finom vacsorával vár majd minket. Igaz-e, asszony?

Nyinya néni lelkesen meglóbált egy fakanalat a tűzhely előtt tevékenykedve, de szólni nem szólt semmit. Tudta, hogy válaszként ennyi is bőven megteszi.

A három derék férfiú tehát nekivágott a szőlőhegynek, és igazán jól elbeszélgettek a séta közben.

Az öreg borász napról napra jobban szerette ezeket a kellemes kora estéket a fiúkkal. Saját gyermeke nem lévén sok örömet talált a rábízott ifjoncok terelgetésében, nevelgetésében. És az is módfelett tetszett neki, hogy az örökbefogadás által benépesült a háza.

No persze, szó sincs róla, hogy azelőtt rosszul érezte volna magát a felesége társaságában, hiszen ők már rég beletörődtek, hogy nem lehet utódjuk, az istenek nem adták meg nekik ezt a kegyet. Nagyon szépen és boldogan éltek a szőlőbirtokon, egymást soha nem bántva, szeretetben és megértésben. De mégis, ez a frissen jött megbízatás, amely hirtelenjében két ilyen ifjú, gyermeki lélek felügyeletével látta el őket, lassacskán mindkettejük életét bearanyozta. Jószerivel minden egyes nappal eseménydúsabb, hangulatosabb és meghittebb lett az életük.

A kapálás során Zizi a szélső sorra került, amelyik határos volt a szomszéd birtok szőlőföldjével. És ekkor hősünk megpillantott egy leánykát, aki a másik birtokon kapálgatott.

– Szép jó napot kívánok neked! – szólt oda jólnevelten Gunnerud herceg.

A lány felegyenesedett, és egy darabig meredten nézte a ráköszönő fiatalembert, aztán gondolt egy nagyot, és odaszaladt a lapos kövekből rakott, lényegében jelképes kerítéshez, amely a két birtokot elválasztotta.

– Én is szépet és jót kívánok neked, ifiúr – közölte mosolyogva. – Hát te honnan kerültél ide?

– Hogyhogy honnan? – hökkent meg Zizi. – Kozara bácsi hozott ki kapálni. Nem tudod, mit jelent a kapálás?

– Már hogyan tudnám? – felelte önérzetesen a lány. – Hiszen én is azt csinálom!

– Az más – jelentette ki engedékenyen a herceg. – A kapálás megöli a gyomot, de a gyom mindig újra feléled, ezért pont olyan, mint a démonok. Azok is újra támadnak mindig, ezért jó, ha kéznél van a kapa.

A varkocsba font hajú leányka rettentően elcsodálkozott:

– Te ütöttél már le démont kapával?

– Még nem, de csak azért, mert nem volt nálam kapa, amikor nem találkoztam egy démonnal. De ha nem így lett volna, akkor leütöm.

– Nagyon bátor vagy – dicsérte meg a lány. – Biztos sok az izmod.

– Pont, amennyi kell – húzta ki magát Zizi, ám ez nem akadályozta meg az ismeretterjesztő tevékenység folytatásában: – Tudtad, hogy az izom az maga a hús? Tehát amikor mondjuk egy tehénnek eszed a húsát, az az izma. Nálunk most otthon Nyinya néni főzi az izomlevest, de nem tehénnek a húsából, hanem disznóéból, ami olyan, mint egy malac, csak jól fel van nőve, és meg van hízva. Én azelőtt még nem

láttam nagy disznót, csak kismalacot. Mostanában tudtam meg, hogy a disznó az egy felpuffasztott malac.

A varkocsos kislány nem győzött betelni a kábítóan szónokló fiatalember mondandójával:

– Nahát, hogy te milyen okos vagy!

– Igen – nyugtázta Zizi. – És még sokat tudok a gyertyákról, a fáklyákról és a csillárról. Ez mind a fény. A fény pedig a sötétség ellentéte. Ha a sötétség a halál, akkor a fény az élet. Az élet az istenekhez vezető út. Ezáltal az istenekhez vezető út maga a csillár.

– És te láttál már ilyen csillárt? – érdeklődött tágra nyílt szemmel a lány.

– Nem tudom – vallotta be Zizi. – Szerintem lehet, de nem valószínű, hogy teljesen biztos volna. Én mindenesetre nem emlékszem rá.

– Hogy hívnak?

– Zizinek. És téged?

– Lora vagyok.

– Az sajnos nem valami előkelő – fanyalgott a herceg. – Szerintem legyél inkább Loransz!

– Loransz?... Loransz... – ízlelgette a nevet egyre nagyobb kedvteléssel a leányka, aztán áthajolt a kőrakáson, és sejtelmesen Zizi fülébe súgta:

– Neked megengedem, hogy így hívjál, de senki másnak. És el sem fogom árulni senkinek, hogy te így hívsz.

– Akkor most már nekünk van egy titkunk? – derült fel a herceg.

– Bizony! – bólogatott hevesen a lány.

– Az jó – értékelte az új helyzetet Zizi. – Mert ezek szerint barátok vagyunk.

– Csakugyan? – lelkesedett Loransz.

– Igen, mert titkuk csak a barátoknak van – magyarázta Gunnerud. – A barátság egy kapcsolat. A kapcsolat pedig egy kötelék. A kötelet

kenderből fonják. Fonni a haját is lehet. A haj a fejből nő ki. Ha befonják, varkocs lesz belőle. Tehát a barátság maga a varkocs. Neked pedig van varkocsod, így hát barátok vagyunk.

A kislány ettől átmenetileg nagyon boldog lett, de aztán szöveget ütött a fejében valami:

– Csakhogy neked nincs varkocsod...

– Viszont van titkom, és az is lehet, hogy már láttam csillárt! – mutatott rá Gunnerud, mire a kislány olyan örömittas lett, hogy felajánlotta, szívesen varkocsba fonja Zizi haját, mert ha saját magának is meg tudja csinálni, akkor egy másik embernek pláne, és a barátjának igazán megteheti ezt a kedves kis szívességet az ember.

Hát így esett, hogy nem sokkal később az inkognitóban lévő herceg új frizurával tért vissza Kozara bácsi és Tutyi társaságába.

– Hallod-e, téged meg mi lelt? – hökkent meg az öreg borász a furcsa látványon. – Tán csak nem találkoztál valami északi harcossal a szőlősorton? – kérdezte gyanakodva.

– Olyannal nem, csak egy kislánnyal, akinek a neve Lora.

– Na, az se kisebb csapás – dörmögte Kozara bácsi, és még akkor is feszülten tekintgetett hátra, amikor már majdnem elérték a házat.

318. fejezet

A Régi Aréna küzdőterén nagy volt a sürgés-forgás. Oleszja már beszállt az úrsiklóba, és elfoglalta a helyét a vezetőülésben, most épp a navigációs rendszert ellenőrizte. Guzel és Raudona a rémült arcú főpapot támogatta fel a fedélzetre, utánuk pedig Baskír ballagott egykedvűen.

Kissé távolabb Szubotáj és a kormányzó álldogált, és ennek az volt a legfőbb oka, hogy Dariosz értetlenül forgatta a fejét:

– Hol van a barátod, Attila?

– Nem szándékozik velünk tartani – felelte a tatár. – Úgy tűnik, még mindig élénken él benne a nem tervszerű landolásunk emléke. Mindenesetre előre szólt, hogy ezt a kiruccanást ő most kihagyná.

– És Mario?

– Fogalmam sincs – vont a vállát a tatár. – Azt hiszem, ma még nem is láttam.

– És Emma?

– Gondolod, hogy külön utakon járnak Marióval?

– Na de Nihuc sem jön? – kémlelte gondterhelten az árkádok alját a kormányzó.

Szubotáj halványan elmosolyodott:

– Nem jön. És mielőtt folytatnád a névsorolvasást, Uvon padrétól kezdve, Grobonir örvezetőn át, a szigeted legutolsó nyomorult lakosáig, közlöm, hogy ennyien vagyunk, nem lesz több utas. Aki itt van, repül, aki meg nincs, az így járt.

Dariosz szája széle jól láthatóan megremegett, mire a tatár pilóta a vállára tette a kezét:

– Csak nem félsz? Pedig már repültél velem. És azt mesélted, hogy annak idején a Földön is. Nem is egyszer.

– Na ja! A levegőben! De nem egy úrállomásra!

– Hidd el nekem, hogy huszonharmadik századi technikával nem olyan nagy a különbség – biztatta Szubotáj, aztán finoman meg is taszajtotta: – Szedd a lábad, már csak ránk várnak odabenn!

A kormányzó még az ajtóból is visszafordult:

– Biztos, hogy nekem is muszáj oda felmennem?

– Egész biztos – közölte a tatár. – Úgyhogy ha kell, akkor ideszólítom Raudonát, és szégyenszemre ő fog ölbe kapni... Viselkedj már végre

államférfiként, a Világügyelő Férfiú áldjon meg! Hát ha Oleszja ezt megtudja, sírva fog fakadni a szégyentől!

Ez végre hatott, úgyhogy alig egy perc múlva az Orel fölemelkedett a talajról, és egy szabályos ívet leírva elrepült dél felé, hogy rácsatlakozhasson a vezérsugárra.

Raudona – nem minden célzatosság nélkül – Zsatar főpapot ültette be a vezetőfülkébe Oleszja mellé, és amikor elérték a két és fél kilométeres magasságot, kedélyesen megszólalt:

– Na, hogy tetszik, bácsika? Nemigen láttál még ilyet, igaz-e?

Zsatar általában senki emberfiától nem vette jó néven, ha az illető elmulasztotta őt kegyelmes uramnak szólítani. Mindenféle vörös hajú vászoncselédektől meg aztán főleg nem tűrt volna el ilyesmit. A bácsikázásról nem is szólva! Odalenn, a felszínen ekkora arcátlanságért minimum kikötözés vagy korbácsolás járt volna.

Csakhogy most nem a felszínen tartózkodtak. És mivel Zsatar főpap még soha nem élhette át a repülés élményét, most megbűvölve bámult kifelé a szélvédőn, és még a száját is eltátotta. Mert hát nagyon más az, amikor az ember az Aréna lelátójáról szemléli, ahogy egy kerekek nélküli szekér aláereszkedik a felhőkből.

Rendben, már az sem mindennapi látvány, de hát olyasmit a madarak is tudnak, nemde? Nem az a nagy csoda. Ám amikor ugyanez az ember már a gépmadár belsejében csücsül, és onnan tekint alá a Szigetvilág lenyűgöző tájaira, az azért egészen más élmény.

Kicsivel hátrébb, az ablaktalan utastérben Dariosz valami elképesztően görcsösen szorongatta az ülése karfáit. Szubotáj persze észrevette ezt, és nem mulasztotta el az alkalmat, hogy megint csak froclizza egy kicsit a kormányzót:

– Ha így folytatod, akkor a Zvezdán le kell majd amputálnunk legalább

hét vagy nyolc ujjadat, mert nem fogják kibírni, hogy ennyi ideig ne jusson beléjük vér.

– Mi van? – fordult oda Dariosz, aki időközben kövér izzadságcseppeket növesztett a homlokán.

– Lazulj már el, drága barátom! – biztatta a tatár. – Csak gondold arra, hogy amikor a Golub madárkámmal jó alaposan megreptettelek, akkor nem volt semmi bajod. Komolyan mondom, csodálkozom rajtad.

– Az a légtérben történt – lihegte Dariosz.

– Na és? Gondolod, hogy onnan lezuhanni más lett volna, mint innen? Megsúgom neked, a végeredmény mindkét esetben ugyanaz.

– Akkor Aldeára mentünk, meg Neridea szigete fölé, nem egy úrállomásra – sorolta lihegve a célállomásokat az ausztrál, mire Szubotáj lemondóan legyintett egy nagyot.

A kormányzó most Guzelhez fordult, hátha egy androidtól több együttérzést kaphat, mint egy embertársától:

– Mikor érjük el a világűrt?

– Az még odébb van – közölte a Tanító. – A vezérsugárnak éppen az a lényege, hogy a lehető legkisebb energia befektetésével, egy viszonylag nagy sugarú spirál mentén haladunk fel az úrállomásig. A spirál sugara persze az utolsó szakaszon egyre csökken, míg végül bedokkolunk a Zvezdán. Úgy képzelj el ezt, mint amikor egy tengerjáró hajó megközelít egy kikötőt, és egy idő után a révkalauz átveszi az irányítást, utána...

Dariosz idegesen közbevágott:

– Nem biztos, hogy segít, ha ilyen tizenkilencedik századi példákkal állsz elő.

– Hát akkor mivel segítsek? – tárta szét a karjait Guzel. – Akarod, hogy megmutassam, mi történt az én evilági landolásom idején?

A fiatalabb Tanító választ sem várva kicsatolta magát az ülésből, és odalépdelt az Orel ajtajához.

– Itt álltam – nézett vissza a kormányzóra. – Kapaszkodtam merevül. Oleszja pedig azt üvöltötte: „Egy reményünk lehet, hogy hamarabb kifogy az üzemanyag, mint hogy összelapulunk a sziklákon ebben a méretes konzervdobozban. Ez esetben a robotpilóta üzemmód is leold, és valahogy megpróbálom vitorlázva letenni a gépet. Mindenesetre, ha van istened, imádkozz hozzá, hogy sikerüljön mindez. És közben készülj a kiugrásra. A megfelelő pillanatban ki fogom nyitni az ajtót, és ha üvöltök, akkor ugrasz, világos?”. És tudtam, hogy meg fogja csinálni. És meg is csinálta. Én pedig ugrottam, amikor azt parancsolta.

Dariosz ekkor már lehunyt szemmel ült a székében, és elmerült a legkülönösebb érzések kavalkádjában.

Egyrészt valahol mélyen örült neki, hogy voltaképpen ilyen történelmi visszatekintésben vehet részt, merthogy meggyőződése volt, hogy amit most hall, az egy olyan beszámoló, amely hamarosan belekerül Evilág közös emlékezetébe, vagy ha oda nem is, hát a legendáriumába mindenképpen.

Másrészt kifejezetten kedvérevaló volt Oleszja hajdani tevékenységéről, Evilágba érkezéséről és emberfeletti tetteiről ilyen módon is értesülni. Még nem tudta, miért olyan fontos ez számára, de nagy élmény volt hallani a szőke lány azon viaskodásáról szóló leírást, amely az északi sziklafalak elkerülését és az üzemanyagát veszített úrsikló repülési képességeit festette le.

Nem utolsósorban pedig feléledt benne a vágy, hogy legyen neki valakije itt, Osmosisban. Aki betölti a Sztavrila után támadt űrt. Aki őt szereti a legjobban Evilágon. És most már egyre inkább kívánta, hogy Oleszja legyen az.

Hirtelen tágra nyílt a szeme, de nem tudta volna megmondani, hogy a mögötte ülő Baskír mióta masszírozza mindkét halántékát. Ám nem volt ideje semmin sem elmélkedni, mert ekkor Raudona átlépett a vezetőfülkéből az utastérbe, és bejelentette:

– Most álltunk pályára az űrben, percekben belül csatlakozunk a Zvezda úrállomáshoz.

319. fejezet

Nihuc vezérezredes csípőre tett kézzel állt a pincében, és közleményt intézett a foglyaihoz:

– Baj van, fiúk. A katonáim aggódnak, hogy túl hangosak vagytok.

Hulidár egykedvűen fogadta a tájékoztatást, ám Agdil szemében, még ha haloványan is, de megcsillant a remény. Természetesen ez Nihucnak sem kerülte el a figyelmét, ezért közelebb lépett a villatulajdonoshoz, és így szólt hozzá:

– Most nyilván az jár a fejedben, hogy ha a katonáim aggódnak, mert néha túl hangosan üvöltöztök, akkor esetleg olyasvalaki is meghallhatja, akinek nem kéne. Ebből következően pedig abban bízol, hogy még mindig van remény a szabadulásotokra, csakhog ez...

A vezérezredes itt kénytelen volt befejezni a tájékoztatót, mert Agdil éktelen üvöltözésbe fogott:

– Segítség! Itt vagyunk! Segítsen valaki!!!

Nihuc ökölbe szorította a jobb kezét, és akkora ütést vitt be a villatulajdonos gyomorszájára, hogy az jó darabig csak levegő után kapkodott, de ordítani már nem bírt.

– Miféle szemtelenség ez, Agdil? Belevágni a másik mondandójába? Hát hol tanultad te a jó modort? Egy kikötői matrózkocsmában? Nézzenek oda! – csóváltatta a fejét rosszállóan a vezérezredes. – Szóval, mint említeni akartam, ez a remény teljességgel hiábavaló. Innen nektek már csak egyetlen utatok lesz kifelé, és az a vesztőhelyre fog vezetni. De bizonyos okok miatt az még odébb van, ugyanis...

– Könyörülj rajtam, Nihuc – nyöszörgött Hulidár.

– Hát ilyen nincs! – fakadt ki a vezérezredes. – Most meg a másik jómadár pofázik bele a mondandómba... Neked is tartsak oktatást az illemlről, te bukott lebujvezető?

Hulidár egyelőre jobbnak látta csöndesebb sírdogálásra váltani.

– Na de semmi baj, én tudom a megoldást – közölte Nihuc rendkívül barátságosan. – Egyszerűen át fogom vágni a hangszálaitokat. Onnantól kezdve nem lesz hangoskodás, üvöltözés.

– Könyörgök, ne tedd ezt velünk! – jajdult fel újra Hulidár.

A vezérezredes letelepedett a kövezetre, és különös tekintettel, hosszasan nézett maga elé.

– Tudjátok, én mindent jóvá tehettem volna – motyogta, szinte csak magának. – Kigyomlálhattam volna annak a kislánynak az agyából az összes borzalmas emléket. Talán. Nem tudom. De egy kísérletet megért volna. Akár még egy normális élet is várhatott volna rá. Szerintem. Bár nem tudom, hiszen ilyesmire még nem volt példa a praxisomban. De azért meg lehetett volna próbálni.

– Miről beszélsz, te rohadt féreg? – harsogta a falról Agdil. – Neked aztán semmi jogod ítélni fölöttünk!

Nihuc arca elsötétedett. A szemöldökei egyre közelebb kerültek egymáshoz, az álla előreugrott, a tekintete szinte villámokat szórt. Komótosan feltápáskodott, és odament a villatulajdonoshoz.

– Ne az én szidalmazásomra pazarold a szavaidat, mielőtt megfosztalak a beszéd képességétől!

– Hogy mi? – lihegte értetlenül Agdil.

– Te nagyon hülye! – harsogta a fogoly arcába a vezérezredes. – Fogd fel, hogy én vagyok az, aki még meghallgathatja, amit utoljára mondani akarsz. Ez lehet bűnbánat, vallomás, üzenet az anyádnak, vagy bármi más, de hogy záros határidőn belül te már nem fogsz beszélni, csak hangtalanul lihegni, az olyan biztos, mint hogy itt látod a kövér pofámat a szemed előtt, és nincsen menekvésed, mert én soha nem bocsátok meg neked, amiért eladtad a kislányomat és a feleségemet.

Furcsa módon nem Agdil kezdett jajveszékelésbe. Agdil némán és elszörnyedve bámulta a szeme előtt fröcsögő arcot. Hulidár volt az, aki újra hangos bömbölésbe fogott.

Nihuc a karjait hátul összefonva fel-alá járkált egy darabig, majd egyszer csak megállt, felváltva végigmustrálta a két foglyot, és újabb szónoklatba kezdett:

– A lélek megkönnyebbülésének nagyon egyszerű feltétele van: mindent bevallani és mindent megbánni. A megtérés az a fajta mély belső átalakulás, amelynek első állomása a valódi ráébredés. A továbbiak pedig a bűnbánat, a megalázkodás, az elkövetett bűnök őszinte megvallása. Erre most ti lehetőséget kaptok. Utoljára az életben. Utoljára a bűnös és teljesen fölösleges életetekben. Jól

gondoljátok meg, hogy kihasználjátok-e ezt a lehetőséget. Ez az utolsó alkalom, hogy bármiről szabadon hozhattok döntést. A leges-legutolsó.

Nézte egy darabig a foglyok arcát, de mivel egyikük sem szólalt meg, a vezérezredes újra letelepedett a kövezetre.

– Kaptok egy kis időt, hogy összeszedhessétek a gondolataitokat – közölte barátságos tónusban.

Elsőként Agdil nyikkant meg:

– Fel fogsz fázni, te dagadt pojáca.

Nihuc a termetét meghazudtoló fürgeséggel pattant fel. Odalépett a villatulajdonoshoz, és egy szempillantás alatt szétfeszítette az állkapcsát, aztán lenyúlt a torkáig, és mire Agdil kettőt pislogott volna, már hiába is lett volna mondanivalója. Legfeljebb fájdalmas arccal tátoghatott.

A vezérezredes odahajolt hozzá, és egyenesen az arcába sziszegte:

– Nemsokára megtérsz az isteneid színe elé, hogy ítéletet mondjanak rólad, és pontosan tudni fogják majd, hogy ezek voltak az utolsó szavaid: „fel fogsz fázni, te dagadt pojáca”. Gratulálok! Biztosan úgy fogják vélni az istenek, hogy nagyon megérte téged felruházni az emberi beszéd képességével!

Hulidár ekkor a szokásosnál is kétségbeesett rimázkodásba fogott:

– Könyörülj rajtam, Nihuc! Mindent megbántam! Mindent!

A vezérezredes odalépett elé, merően a szemébe nézett, aztán csalódottan csóválta meg a fejét:

– Nem hiszek neked, bukott lebujvezető. Ha tudnád, milyen átlátszóak a fertelmes gondolataid! Most is hazudsz, mint mindig. Nem bántál te meg semmit, legfeljebb azt, hogy nem volt elég katonád megvédelmezni tőlem azt a mocskos fertőt, ahol éltél, és ahol degeszre kerested magad.

Amikor néhány pillanattal később Nihuc a kijárat felé indult, már nem kísérte a lépteit semmiféle olyan hang, mint máskor. Sem könyörgés, sem szitkozódás, de még csak hörgés sem.

320. fejezet

Zsatar főpapot lenyűgözte a világűr. Talán ha nincs sem asztmája, sem tüdőbetegsége, akkor is elnémult volna, most mindenesetre tátott szájjal bámult kifelé a szélvédőn. Kicsivel később arra a fehér, kettős kereszt alakú valamire szegezte a tekintetét, amely egyre csak nőtt és nőtt, ahogy közeledett a végtelen űrben. Amikor pedig az ütközés elkerülhetetlennek látszott, a főpap levetette magát a padlóra, és megpróbált összegömbölyödni az irányítópult alatt.

– No, nem kell ennyire megijedni, bácsi! – biztatta az utast ékes meori nyelven Raudona. – Hidd el, ez egy biztonságos és jól megtervezett találkozás lesz.

A Zvezda fedélzetén már a két Tanító vette a szárnyai alá Zsatart. Végigvezették a hibernációs kabinok között, és közben halkán magyaráztak neki valamit. Az öreg főpap rémült arccal meredt a preparált holttestekre, és nagyokat nyelt, miközben Guzel és Baskír elbeszéléseit hallgatta.

Raudona nem sokkal később odaszólt a vezérlőpultnál tevékenykedő Oleszjának:

– Úgy látom, végeztek a fiúk a hibernátoros szakasszal. Kapcsold ki a mesterséges gravitációt.

Zsatar főpapot ekkor a sokadik megrázkódtatás érte. Mintha hirtelen minden súly lehullott volna róla, könnyűnek érezte magát, és mindezen tapasztalatok igazolásaként elkezdett lebegni a teste. Egy pillanatra az is megfordult a fejében, hogy most száll ki a lelke a

szánalmas porhüvelyéből, mivel eljött a végítélet, de nem volt módja ezen elmélkedni, mert a Tanítók – akik szintén lebegtek – karon fogták, és odaúsztak vele a mennyezet egyik üvegfülkéjéhez. Bár az is igaz, hogy a főpap momentán nehezen tudta volna behatárolni, hogy itt mi a mennyezet, és mi a padló.

A célhoz érve a főpap gyanakodva járatta a tekintetét a mennyezeti üvegfülke és a hibernációs kabinok között, ám az öreg Tanító, mintha csak kitalálta volna a gondolatát, nagyon megnyugtató hangon azt közölte:

– Nem kell félned, Zsatar. A te fülkéd nem olyan, mint azok ott. Teljesen más a célja. Hamarosan érezni fogod, úgyhogy csak bízd ránk magad egész nyugodtan.

Dariosz is alig tudott betelni a súlytalanság érzésével, de talán még ennél is jobban érdekelte, hogy mi történik a főpappal. Zsatar arca elé most egy olyasféle készséget illesztett Guzel, amelyet a kormányzó a földi szókincse alapján leginkább gázmaszkként írt volna el. Ezután Baskír következett, aki egy bukósisak-szerűséget húzott a főpap fejére. Igaz, ez egy olyan sisak volt, amely eltakarta a delikvens arcát is, így feltehetőleg nem is látott ki alóla. Végül pedig a Tanítók együttes erővel szíjazták be Zsatart a mennyezeti üvegfülkébe, bár ehhez a súlytalanság miatt különösebb erőfeszítésre nem is volt szükségük.

– Mondd csak, mi a bánat történik most a vén gazemberrel? – érdeklődött a kormányzó Szubotájától, erősen markolva az irányítópult szélén elhelyezkedő kapaszkodót.

– Mozizni fog – felelte hamiskásan mosolyogva a tatár.

– Hogyhogy mozizni? Most a bolondját járatod velem?

– Eszemben sincs – csóválta meg a fejét Szubotáj. – Mondd csak, a te idődben milyen volt egy mozizás a Földön?

– Jótól kérded – húzta el a száját Dariosz. – Otthon egyáltalán nem voltam nagy mozijáró.

– De ha jók az értesüléseim, fogalmatlan barlanglakó sem voltál otthon, tehát csak le tudod tán írni a saját szavaiddal, hogy milyen volt egy mozizás...

– Ha annyira akarod, hát leírhatom – vont a vállát a kormányzó.

– Beültünk egy nagy terembe, popcornnassoltunk és kólát szürcsöltünk, közben pedig néztük a filmvetítést, ami...

– Elég is lesz ennyi, sikerült betájolnom a korszakot – intett a pilóta. – Tudod, a mi időnkben ez már egész más. Kissé fejlettebb és szerteágazóbb az élmény. A virtuális sisak, ami a főpap fejére került, igen sokrétű és szerfölött plasztikus szórakozást nyújt most neki. Hamarosan úgy fogja érezni, mintha ő maga is ott lenne a történet helyszínén, az események közepében, a maga három dimenziós önnön valóságában. Hangok, illatok, fények, hőérzet, amit csak el tudsz képzelni. Ezenkívül...

– Na, álljon meg a menet – szakította félbe a leírást Dariosz. – Nem is olyan rég még azt állítottad, hogy semmiféle olyan kütyüt nem hoztatok magatokkal, amivel szórakozni lehetne, mert nem játszani szoktatok idegen bolygókra utazni, hanem ridezitet bányászni.

– Szó sincs pusztá szórakozásról – magyarázta Szubotáj. – Ezt az üvegkalitkát úgy hívjuk magunk között, hogy nyugifülke. Ha valakire netán rátörne a klausztrofóbia, vagy más hasonló pánikroham, akkor úgy járunk el vele, mint most a főpappal, és csakhamar megnyugszik.

– De mi a bánatnak kell lenyugtatni Zsatart? – értetlenkedett még mindig a kormányzó. – Nem láttam rajta a pánikroham jeleit, és arról sincs tudomásom, hogy klausztrofóbiás lenne.

– Alapjaiban érted félre az egész koncepciót – mutatott rá a tatár. – A nyugifülke elsősorban gyógyszerköz. Láttad a maszkot, amit Guzel a főpap arcára húzott? Na, kérlek szépen, annak a segítségével meggyógyítjuk például az asztmáját, meg a tüdejét is feljavítjuk kicsit, hogy normálisan tudjon beszélni az egyházi per folyamán, és ne tartson hetekig a vallomása. Különböző egyéb módokon a vitalitását is helyrepopofozzuk némileg, meg a testi erejét is, úgyhogy mire kiszabadul a nyugifülkéből, magára sem fog ismerni. Pár évvel szerintem az életét is meghosszabbítjuk, de hogy ez mennyire sikerül, azt majd meglátjuk... És hogy ez az egész beavatkozás ne legyen túlságosan unalmas számára, némi mozizással tesszük elviselhetővé, sőt egyenesen szórakoztatóvá az élményt.

– Akkor Baskír miért beszél hozzá, miért nem hagyja nyugodtan mozizni? – kérdezte Dariosz, még mindig gyanakodva figyelve a „mennyezeti” jelenetet.

– Úgy tűnik, Baskír lett a virtuális asszisztense – felelte Szubotáj. – Tudod, a Zvezda fedélzetén érthető okokból nem nagyon állnak rendelkezésre meori szinkronnal ellátott filmalkotások. És abban is biztos vagyok, hogy a vénember egy szót sem beszél például angolul... Vagy nem is amerikai filmet tettél be neki, galambocskám? – szólt oda Oleszjának.

– Oroszt, de most hagyjál koncentrálni – vetette oda a szőke lány, és Raudonával együtt le sem vették a tekintetüket a plasztikus kijelzőről. Láthatóan nagyon lefoglalta őket valami fontos feladat.

– Mindegy is – legyintett Szubotáj –, hiszen a vénember nyilván oroszul sem ért. Ezért most Baskír alkalomadtán segít neki értelmezni a dolgokat.

– Biztos, hogy jó ötlet ez? Zsatar talán őt rühelli a legjobban, főleg a vízpróba óta.

Ezúttal Raudona szólt oda:

– Emiatt ne aggódj, az öreg Tanító nem a saját hangján beszél hozzá, hanem egy olyan hangon, amiről a bácsi még azt sem tudja eldönteni, hogy férfihang-e vagy női.

– Na de hagyjuk most már ezt a témát – vette vissza a szót Szubotáj. – Te kormányzó! Én még mindig nagyon csodálkozom rajtad. Életedben először veszel részt egy úrutazáson. Már jó negyed órája itt vagyunk egy fantasztikus, modern úrállomás fedélzetén. Ám ahelyett, hogy az orrod az ablakhoz szegezve csodálnád a pazar látványt, egyfolytában egy vén gazemberről beszélsz, mintha a világon semmi más nem érdekelne. Létezne, hogy még mindig félsz valamitől?

Dariosz alsó ajka újra látványosan megremegett...

321. fejezet

Őszelő havának egyik hűvösebb estéjén látogató érkezett Kozara bácsiék portájára. A házigazda a tornácon üldögélt, így messziről láthatta, hogy a komája, Ainusz közeledik egy demizsonnal a kezében. Ainusz a szomszédos szőlőbirtok tulajdonosa volt, és nem melleleg Lora édesapja, így hát Kozara bácsinak volt egy olyan megérzése, hogy ez a látogatás nem a szokásos mederben fog lefolyni.

– Jó estét, szomszéd! – köszönt illendően Ainusz bácsi.

– Az istenek áldásával – bólintott Kozara bácsi. – Foglalj helyet mellettem itt, a lócán, komám. Mi jót hoztál? Vagy nem jót? Tán csak nem a saját lőréddelel bátorkodtad megszenteltetni egy igazi borász birtokát?

Eddig még teljesen hagyományosnak volt mondható a párbeszéd, hiszen a két öreg szőlőtermelő évődése immár évtizedes múltra tekintett vissza. És egy jó darabig még ezután is a szokásos módon

zajlott a szinte szertartásszerű együttlét. Mindketten öntöttek egy pohárkával a másiknak a saját borukból, hogy aztán felváltva becsmérelhessék a kolléga hitvány, cefrének se való lötytyét.

Csakhogyn egyszer Ainuszbácsin így szölt:

– Te Kozara! Mikor lett neked egy fiad?

– Nekem nem lett egy fiam – csöválta meg a fejét a házigazda, és a nyomaték kedvéért a földre sercintett egy kortyot Ainuszbácsin gazda borából.

– Ne járasd velem a bolondját, komám! – horgadt fel a vendég. – Tudom, hogy egy fiú segített neked kapálni a minap.

– Ezt is rosszul tudod. Két fiú segített. Ugyanis nem egy fiam lett, hanem kettő.

– Na de honnét?

– Örökbe fogadtuk őket.

– Ilyen nagy legényeket?

– Hát milyeneket fogadjunk örökbe? Pólyás pulyákat? Sok eszed van, te Ainuszbácsin, mondhatom. Azokkal mire mennénk? Tud egy pólyás pulya kapálni? Mondd meg nekem, te nagyokos. Tud?

– Nem tud – ismerte el a vendég. – Egy pólyás pulya még kacsolni se tud, nemhogy kapálni.

– Na látod.

Itt hosszú csönd keletkezett, melynek során csak a saját bor kortyolása, illetőleg a vetélytárs löréjének földre köpése vitt némi változatosságot a szellő susogásába és a madárcsiripelésbe.

– Mit tudsz róluk? – szólalt meg végül a szomszéd.

– Hogy érted ezt? – firtatta Kozara bácsin.

– Szorgosak vagy mihasznák?

– Gondolhatod, hogy szorgosak, ha egyszer kinn voltak velem kapálni.

Ez valóban logikusnak tűnt, olyannyira, hogy Ainusz bácsi szép komótosan le is küldött rá két pohár bort. Természetesen a sajátjából. Utána megkérdezte:

– Jól neveltek vagy neveletlenek?

– Hát már hogy lennének neveletlenek, ha egyszer én meg az asszony neveljük őket?

Ebbe megint csak nem lehetett belekötni, hiszen akkor a vendég a személyében sértette volna meg a házigazdát és a kedves nejét.

Márpedig ez egyáltalán nem volt szokás a szomszédok között. A másik borát becsmérelni teljesen rendben van, na de a feleségét? Ilyesmi a szőlőhegyen emberemlékezet óta nem történt.

Újabb két pohár saját nedű után Ainusz előállt egy meredekebb kérdéssel:

– Szelídek vagy erőszakosak?

Kozara bácsi ezúttal nem válaszolt, hanem visszakérdezett:

– Előjössz-e még ma a farbával, komám? Már csak azért kérdezem, mert mindjárt ránk sötétedik, és neked még haza kéne botorkálnod valahogy. Márpedig köztudott, hogy te fosatós bort árulsz, és már lehúztál belőle hat pohárral. Meg ki tudja, mennyivel, mielőtt idejöttél. Én meg nem nagyon szeretném, ha végigfosnád a portámat, amíg eléred a dűlőutat.

– Ha a te borodból ittam volna, akkor tényleg fennállna ez a veszély, de szerencsére volt annyi eszem, hogy a tiedet egy kis öblögetés után a földre köpjem.

– Már megint bolondságokat beszélsz, Ainusz, hiszen mindenki tudja, hogy Kozara bácsi nem árul fosatós bort! – rikkantotta nekividámodva a házigazda. – Na, elő a farbával, komám, de szaporán, ahogy az előbb javasoltam.

Ainusz bácsi csak azért is leküldött még egy pohárral a saját borából, mintha csak bátorságot akarna meríteni, aztán végre kibökte:

– Csak azért hoztam szóba ezt a témát, mert a fiad kikezdett a lányommal.

– Te komám! Én igazán nem akarlak megsérteni, de hát mindketten jól tudjuk, hogy a lányod nem az a rideg fajta. Mi van, ha ő kezdett ki Zizivel?

– Ki az a Zizi? – firtatta a vendég összeakadó szemekkel.

– Hát a fiam, akit te voltaképpen megvádoltál az imént.

– Én nem vádaskodni jöttem ide. Csak hát félttem a lányomat. Ha neked is lányod lenne, Kozara, nem pedig két fiad, akkor tudnád, hogy miről beszélek.

– No, az én fiamtól aztán nem kell féltened a lányodat, komám! – röhögött fel Kozara bácsi, aztán harsányan bekiáltott a házba, és kihívta a madárfejű fiát.

– Kérdezz tőle valamit – biztatta a vendégét. – Na! Mi lesz? Ne bámuld már, mint valami bamba bornyú, hanem kérdezz tőle!

– De mit? – töprengett hangosan Ainusz, és e percben majdnem annyira mulya képet vágott, mint az előtte álldogáló madárfejű herceg.

– Amit csak akarsz – nógatta a kollégáját Kozara bácsi.

A részeg borász egyszer csak felderült. Ez annak volt a csalhatatlan jele, hogy eszébe jutott egy nagyon is ideillő kérdés:

– Mondd csak, fiacskám! Tudod te, hogy hogy lesz a gyerek?

– Már hogyan tudnám? Azt mindenki tudja – húzta ki magát Zizi. – A káposztából kel ki.

Kozara bácsi éktelen röhögésre fakadt. Miután megcsapdosta a térdét, felállt, és a fia vállát is megveregette:

– Jól van, Zizikém, most már mehetsz lefeküdni.

Utána odafordult a kollégájához:

– Látnod már, hogy ettől a gyerektől csöppet se kell féltened a lányodat?

Ainusz bácsi valóban megnyugodott kissé, de azért még távoztában szükségét érezte, hogy néhányszor hátrakiáltson:

– De mondd meg neki, hogy semmi huncutkodás! Hallod, Kozara?

Mondd meg neki! Ha huncutkodáson töri a fejét, akkor jobb lesz, ha nagy ívben elkerüli a kislányomat!

322. fejezet

Szubotáj nagy nehezen meggyőzte Darioszt, hogy legalább egy pár perc erejéig vegye szemügyre a látványt, most tehát a Zvezda egyik ablakánál lebegtek, és bámulták az alattuk elterülő bolygót. Vagy legalábbis annak egy kis részletét.

– Milyen aprócska ez a Szigetvilág! – jegyezte meg a kormányzó. – Mégis mennyi ellenségeskedés, háború és gazemberség elfér rajta...

– És mennyi gyönyörűség, öröm és siker! – egészítette ki a tatár, majd Dariosz vállára tette a kezét: – Nem megyünk át a túloldalra? Ott is van elég látnivaló.

– Kihagynám. Nem vonz a fekete úr látványa.

- De hát a túloldalon a Tejútrendszert szemlélheted meg!
- Na ja. Egy sávban. De azonkívül mindenfelé csak a végtelen, éjfekete űr... Értsd már meg, Szubotáj, én iszonyodom a mélységes semmi látványától! Nevezheted fóbiának is, de próbáld elfogadni végre.

A tatár pilóta meghökkent:

- Hogy lehet valakinek iszonya attól a közegtől, amelyikben még sohasem járt?
- Néha elég csak a képzelet – magyarázta Dariosz. – Tudod, amikor gyerekkoromban olvastam az első űrsétáról, akkor teljesen beleéltem magam az űrhajós helyzetébe. Az ember kilép az űrhajóból, egy pillanattal később pedig már ott lebeg a semmiben, és szinte bárhová néz, csak a mélységes fekete űrt látja maga körül. A lábai alatt, a feje fölött... mindenhol! Hát, ha ez nem félelmetes, akkor semmi sem az. Én mindenesetre nagyon át tudtam ezt érezni kissrácként, és mondhatom, minden sejttem irtózott tőle.

Szubotáj halványan elmosolyodott:

- Furcsa elképzeléseid vannak erről az egészről. De úgy látom, hogy nagyon megragadt benned ez az olvasmányélmény.
- Meg bizony! – bólogatott Dariosz. – Olyannyira, hogy még a fickó nevére is emlékszem halványan. Valami Leonovnak hívták. Jól tudom?
- Jól tudod. Beszélgetésünk alanya Alekszej Leonov, a Szovjetunió Hőse, a légierő marsallja. Na de veled ellentétben ő nagyon is élvezte az űrsétát! Tudod, mit nyilatkozott utána? Szó szerint ezt: „A Földről az égboltot és a csillagokat felhőtlen éjszakán ragyogónak látjuk. Ez a ragyogás azonban össze sem hasonlítható azzal, amely a kozmoszban tárul elénk. A csillagos égboltnak még a fekete színe is rendkívüli, olyan, mint a sűrűn felvitt tus, és a csillagok olyan ragyogóak, mintha

belülről Volta-ívvel megvilágított kristályok lennének. A Napra egy pillanatra sem tudunk ránézni. Olyan vakító, mintha villamos ívhegesztés lángjába tekintenénk... Földünk azonban csodálatosan szép, különösképpen a tengerek, az óceánok, az erdők hatalmas táblái, a hegycsúcsok és fehér hósapkáik. Azt hiszem, az egész világmindenségben nincs szebb bolygó a Földnél!”.

– Az igen! – ámult el Dariosz. – Tudsz még sok ilyet fejből?

– Lényegében csak ezt az egyet, úgyhogy nagyon beletrafáltál – nevetett fel a tatár. – Tudod, ez volt az első szöveg, amit kívülről meg kellett tanulni a kadétiskolában. Hát, jól megragadt a fejemben, az biztos. Azóta is el tudom mondani, még álmomból fölkelte is. És ez a szöveg alaposan hozzájárult ahhoz, hogy már kisfiúként se legyen más vágyam, mint hogy egyszer én is Leonov úrhajós nyomdokaiba léphessek.

Hirtelen Oleszja hangja töltötte be a teret, ahogy a vezérlőpult mellől harsogta:

– Bocsánat, de véget kell vetnem az idillikus tereferének. Elkészültem.

Dariosz értetlenül fordult hátra, de ekkor a tatár megragadta, és már csak azt érezte, hogy odalebegnek a szőke és a vörös hajú lány közé.

– Most regisztrálunk téged a rendszerben – közölte Raudona.

– Hát ez meg mit jelent? – pislogott a kormányzó.

Szubotáj valahonnan előhúzott egy spatulaszerű készséget:

– Emlékszel még erre?

– Hát persze – bólintott az ausztrál. – Ez kellett ahhoz, hogy kihangosíthass az Arénában.

– Úgy van. De ez akkor, mivel Zvezda anyácskánk éppen hosszabb szabadságát töltötte, csak a Golub pár száz méteres körzetében

működött. Ám ha most regisztrálunk téged, akkor a jövőben akár úgy is bájcsevegehetünk, hogy te ülsz a hivatalodban, az ovális asztal mellett, én meg éppen az anagur pusztaságon nyargalok a kedvenc paripám hátán.

– Hát ez fantasztikus! – ámult el a kormányzó. – Soha nem hittem volna, hogy egyszer még mobiltelefonálhatok egy másik emberrel Evilágban. És mit kell csinálnom ehhez a regisztrációhoz?

Oleszja egy gombnyomással kiemelt a vezérlőpultból egy vékonyka állványt, amelynek a végén egy messzelátószerű alkalmatosság volt látható.

– Először is nézz bele ebbe a műszerbe – mondta a szőke lány biztatóan mosolyogva. – Nem kell félned, egyáltalán nem lesz kellemetlen, és csak néhány másodpercig fog tartani a retinavizsgálat. A többi teendőt pedig majd utána elmondom...

Közben Raudona és a tatár ellebegtek a vezérlőpult másik végéhez, hogy megejtsék a szükséges előkészületeket a Golub 1. üzembe helyezéséhez. Az Orel drónjának segítségével feltankolták Szubotáj vadászgépét addig a szintig, hogy biztonságosan le lehessen vinni a bolygó felszínére.

Mire ezzel végeztek, Zsatar főpap szórakoztató feljavítása is megtörtént. Hamarosan tehát mindannyian elfoglalták a helyüket az úrsiklóban, kivéve persze Szubotájt, aki az ő saját Golub madárkájának pilótaülésében ült, euforikusan boldog arccal.

A landolás a vezérsugár mentén eseménytelennek ígérkezett, ám mégis lezajlottak a visszaúton szokatlan jelenetek, és ezek mindegyike Zsatarhoz volt köthető.

A főpap ismét az Orel vezetőfülkéjében kapott helyet, Oleszja mellett. Tűzben égő tekintettel figyelte már a szétkapcsolódást is, és olyan

áhítat volt jelen az arcán, amint a távolodó Zvezdát bámulta, hogy az leírhatatlan.

Hamarosan annyira eltávolodott egymástól a két objektum, hogy az úrállomás vakítóan fehér alakja szépen kirajzolódott az éjfékete háttér előtt. A Zvezda hosszú teste, illetve a két pár napelemtáblája szabályos kettős keresztként, méltóságteljesen távolodott a sötét űrben.

Zsatar egyszer csak lehunyta a jobb szemét, a másik elé pedig odaemelte a bal keze mutatóujját. Pont úgy nézett ki, mint az a festőművész, aki az ecsete nyelének segítségével megpróbálja felmérni a megörökítendő tárgy arányait. Amikor a főpap látómezejében a mutatóujja lefedte az úrállomás törzsét, Zsatar a másik keze középső és mutatóujját keresztben ráhelyezte a korábban felemelt bal mutatóujjára, és közben teátrálisan ismételte:

– Engain... Ó, danarabyn Engain! Min Engain! Nie katonda i ogoth de inné Engain!

Nem sokkal később Szubotáj szólt át a Golub 1. fedélzetéről:

– Mi a bánat ez a kántálás? Valaki lefordítaná? Még mindig nem beszélem a meori nyelvet.

Raudona készségesen a segítségére sietett, és hogy még csak véletlenül se legyen feltűnő a főpap számára, hogy most éppen az ő szavait fordítja, szerfölött közönyös hangon ismételte el:

– Isten... Ó, hatalmas isten. Én istenem. Te vagy az egyetlen igaz isten...

323. fejezet

Zsatar főpap viselkedése a landolás után alapjaiban változott meg. A Régi Arénából egyenesen Osmosis főtemplomához vezetett az útja. A

bejárat előtt letérdelt a kövezetre, és olyan módon kezdett el hajlongani, mint aki nem tudja eldönteni, hogy csináljon-e néhány fekvőtámaszt, avagy ne. De persze korántsem a testedzés kihívásai izgatták e percben. Ezt onnan lehetett a legbiztosabban tudni, hogy félhangosan mantrázta:

– A szolgálatodra ajánlom az ország legnagyobb és legszebb templomát, leghatalmasabb nagyuram, egyetlen igaz Isten!

Délután volt. A főtér tele járókelőkkel. Zsatar főpap produkciója ennél nagyobb feltűnést nem is kelthetett volna. Ám hamarosan kiderült, hogy az emberek döbbent tekintete semmiféle kijózanító hatással nincs a főpapra, sőt! Mintha vérszemet kapott volna.

Feltápászkodott a kövezetről, besietett a templomba, és kisvártatva nagy csomó aranyozott kegytárggyal tért vissza az utca forgatagába, ahol is az egyik megszeppent járókelőnek rögvest a kezébe nyomott egy gyertyatartót.

– Nesze! A tied! Add el a piacon, és vegyél belőle valamit a családodnak – tanácsolta Zsatar, mire a pislogó atyafi először térdre borulva hálálkodott, de aztán rögtön felpattant, és úgy elporzott, mint egy versenyló, nehogy meggondolja magát az elborult egyházfő.

Miután Zsatar szétosztott minden kincset, amit az első fordulóban kihozott a templomból, visszament utánpótlásért. Közben új terv született meg a fejében. Az oltárt borító terítőre rápakolt egy nagy rakás kegytárgyat, majd a terítő négy sarkát összezsíppentve és jól megkötve batyut formált, és immár ezzel csomaggal a hátán lépett ki a templomból.

Egyenesen a halpiacra ment. Az első árusnál kiborította a kincseit, és rárivallt a meglepett főzőmesterre:

– Hány adag ételt tudsz ezért adni?

Miután a halárus összeszedte magát a csontig hatoló döbbenetből, nagyokat nyelve igyekezett elmagyarázni, hogy az egész standja nem ér annyit, mint a pultjára borított kegytárgyak.

Zsatar összevonta a szemöldökét:

– Na jó, akkor közelítsük meg a dolgot máshogy. Ezekért a csecsebecsékért hány napig tudod etetni a templomkert koldusait?

Az árus osztott-szorzott fejben, de olyan elszántan, hogy közben még a hallevest is elmulasztotta kevergetni, végül pedig kibökte:

– Akár egy évig is, kegyelmes uram.

– Nagyszerű – bólintott elégedetten a főpap. – Mától tehát az a feladatod, hogy minden délben megraksz egy kordét kitűnő eledelekkel, és odaszállítod a templom mögé. Az étel kiosztásáról majd én gondoskodom.

– Igenis, kegyelmes uram! – bólogatott hevesen a halárus.

– Már jócskán elmúlt dél, épp ezért a mai napon van a legsürgősebb dolgunk – szögezte le Zsatar. – Úgyhogy járjon a kezed, derék barátom, mert máris túl sok éhező várja az alamizsnát a templom mögött!

Nem sokkal később Osmosis főterének koldusai felfoghatatlan eseményeknek lettek szemtanúi és legfőbb kedvezményezettjei. A templom hátsó oldalának tövében, illetve az épület mögött elterülő templomkertben üldögélő nyomorultak egyszer csak arra lettek figyelmesek, hogy egy hosszú kötényt viselő ember behúz egy kordét a kövezetre, és a templom hátsó bejáratánál lebzselő éhenkórászok körében elkezd ételt osztani. És ebben nem más volt a segítségére, mint maga Zsatar főpap, Osmosis egyházának legkegyelmesebb ura, személyesen! A látvány szinte álomszerű volt, olyannyira, hogy még a távolabb kéregetők is földbe gyökerezett lábbal bámultak a szokatlan jelenségre.

De a legdöbbenetesebb talán az ételhez mellékelt szóbeli közlemény volt:

– Jó étvágyat, testvérem! – mondta szívélyesen Zsatar, miközben átnyújtotta a cseréptálat. – Az egy igaz Isten szeret téged, és azt akarja, hogy ma egyél valami finomat, valami emberhez méltót.

Talán a huszadik nincstelennél járhatott a főpap, amikor egyszer csak felbukkant mögötte Uvon padre, nyomában három egyházi katonával.

– Már megbocsáss, kegyelmes uram, de mire véljük eme tevékenységedet? – érdeklődött Uvon azzal a hanghordozással, amely csak olyan emberek sajátja, akik egész életükben a felettesük megbuktatására vártak, és most elérkezettnek látják a percet.

Zsatar hátrafordult, és a tekintetében különös lelkesedés és eleddig ismeretlen tisztaság csillogott:

– Hát nem látod, mit csinálok? Ételet osztok ezeknek a szerencsétlen sorsú embereknek.

A padre többszörösen is megdöbbent. Egyrészt megmagyarázhatatlan volt számára, hogy Osmosis egyik leghatalmasabb embere miért ereszkedik le a pór nép legalja közé. Mi vihet rá valakit ilyen példa nélküli, elképzelhetetlen gesztusra? Emberemlékezet óta nem történt ilyesmi Osmosisban, a királyság idején pláne, de még a köztársaság korszakában sem. Ezeket a koszlott, senkiházi tarhálókat csakis azért tűrte meg az egyház a legnagyobb templom környékén, mert pont annyira nem lehetett tenni ellenük, mint mondjuk az épületben megbúvó egerek vagy patkányok ellen. Legfeljebb arra lehetett rábírni őket, hogy ne a templom előtt kolduljanak, hanem mögötte.

Viszont még ennél is jobban izgatta, hogy vajon mitől térhetett vissza a főpap hangja? Hol, mikor és miféle hatalom gyógyította meg a tüdejét? És az a hatalom evilági volt vagy égi? Na és ha égi, akkor isteni vagy démoni...?

Újra hallani akarta Zsatart beszélni, és arra is kíváncsi volt, hogy meddig tart ki nála a szusz, ezért így szólt:

– Ennél bővebb magyarázatra számítottam kegyelmességedtől.

– Mit kell ezen jobban megmagyarázni? – tárta szét a karját őszinte értetlenséggel a főpap. – Ezek az emberek éhesek. Régóta nem ettek. Vannak köztük olyanok, akik több napja nem vettek magukhoz egy falatot sem. Mi hát a feladatunk? Hogy megetessük őket. Megtehetjük? Bizony, meg. Akkor meg mi tartana vissza minket attól, hogy jót cselekedjünk? Te cselekedtél már valami jót a mai napon, padre? – lépett közelebb Zsatar, és szúrós tekintetét a helyettese arcára függesztette.

– Épp most készülök megtenni – közölte sokatmondó hangsúllyal Uvon, de a főpap elértette a célzást, és boldog mosollyal nyomott a kezébe egy ibriket:

– Kiváló! Akkor hát folytasd az ételosztást. Nekem már úgyis elfáradtak a karjaim. No meg egy újabb remek ötletem támadt! – jelentette ki diadalmas mosollyal az arcán Zsatar, azzal elsietett a templom irányába, kisvártatva pedig már el is tűnt az épület hátsó sarka mögött.

Uvon bosszúsan bámult utána, aztán fogta az ibriket, és az egyik katonája kezébe adta:

– Egyél csak, fiam, megérdemelsz egy ilyen kitűnő hallevest – mondta, majd visszafordult a kordé felé, és még három adagot emelt ki saját célra. A koldusok alig leplezett gyűlölettel szemlélték a jelenetet.

Hamarosan tehát az volt a helyzet, hogy a magára maradt halárus folytatta az ételosztást, Uvon pedig a három egyházi katonával pár lépéssel odébb szürcsölgette, kanalizgatta a remek hallét, és közben rögtönzött megbeszélést folytattak.

– Van egy olyan gyanúm, hogy a főpapunkat hatalmába kerítette valamely ismeretlen démon – vélekedett a padre. – Ti mit gondoltok erről, fiaim?

– Lehetséges – ismerte el az egyik hegyes bajszerű katona két szürcsögés közt.

– Láttatok már valaha is olyat, hogy egy idős egyházfőnek az istenek visszaadják az egészségét? – ütötte a vasat Uvon. – Mert én még soha. Hosszú egyházi pályafutásom alatt még nem volt példa ilyesmire.

– Én sem láttam még ilyet – szögezte le a másik egyházi testőr, egy nyurga, de igencsak fiatalka legény, akinél még az is kétséges volt, hogy egyáltalán látott-e már húsz tavaszt.

– Nem mondom – folytatta a padre –, olyasmit már tapasztaltam, hogy egy hétrét görnyedve járó, idős főpapnak egyszer csak kiegyenesedett a háta, de róla később kiderült, hogy nem az istenek segítették meg, hanem egy gonosz démon, amelyik azért költözött belé, hogy megszerezze az egyház pénzét – hazudozta szemrebbenés nélkül.

– Csakugyan? – tátotta el a száját a harmadik katona, aki hatalmas eséllyel indult volna az olimpián, ha ott létezett volna a „kinek van a legbutább arca” nevezetű versenyszám.

Eközben Zsatar újra bement a templomba, és miközben az elméje éppen az új tervének csiszolásán fáradozott, örvendezve tapasztalta, hogy Bien, az egyházi pénztárnok halad át a nagytermen. Ezt nyomban égi üzenetnek értékelte, és rákiáltott az apró emberkére:

– Állj csak meg, Bien! De jó, hogy itt talállak! Pont rád van szükségem eme jeles pillanatban!

Hamarosan már ott álltak az egyik raktárhelyiségben, egy vaspántos láda előtt, amelyet Bien szolgálatkészen nyitott fel a legfőbb egyházi méltóság előtt.

– Nagy tisztelettel felhívom kegyelmes uram figyelmét, hogy az efféle saját kezű kivéttről nyugtázó elismervényt vagyok köteles kiállítani, amelyet kézjeggyével kell ellátnia annak a személynek, aki...

– Te csak ne aggodalmaskodj, kicsi Bien, minden rendben lesz – paskolgatta meg kedvesen az apró emberke fejét Zsatar, aztán levette róla a köpönyegét, leterítette a földre, majd két kézzel belemarkolt a vasládában csillogó aranypénzbe.

– Már megbocsáss, kegyelmes uram, de ez teljes mértékben szabálytalan! – hápogott rémülten a pénztárnok.

– Most mit aggodalmaskodsz, kicsi Bien? – nézett rá üdvözült mosollyal Zsatar, de az apró emberke nem tágított:

– Ebből a ládából is kizárólag úgy lehetséges pénzt kivenni, hogy a pontos összeget felírjuk az üzleti könyv erre szolgáló rubrik...

– Tudod, hogy hány arany a láda tartalma?

– Hát persze, hogy tudom!

– Akkor meg igazán nincs okod kétségbeesni, kicsi Bien. Ugyanis mindet ki fogjuk venni, és felvisszük a toronyba. No persze nem egyszerre. Mindig csak annyit, amennyit fel bírunk cipelni a csigalépcsőn. Érted már?...

Nem sokkal később Uvon és a három egyházi katona az ingyenleves, illetve egyéb, a koldusoknak szánt finom étek elfogyasztása után azt érzékelte, hogy valamiféle rendellenes tevékenység folyik a főtéren, a templom túloldalán. Először csak furcsa morajlás hallatszott, de ez a zaj igen hamar átcsapott olyasfajta őrzöngő üvöltözésbe, amely leginkább felkelés, vagy még inkább forradalom idején velejárója egy népies megmozdulásnak.

Rögtön megindultak a templom túloldala felé, ám az a látvány, ami ott várt rájuk, mindegyikük fantáziáját túlszárnyalta.

A nép valóban őrjöngött, de mindezt úgy valósította meg, hogy közben tátott szájjal és vágyakozóan bámult a templom tornyára, ahonnan bizonyos időközönként pénzeső hullott a fötérre.

A toronyban pedig maga Zsatar főpap állt, és két kézzel szórta az aranyakat a magasból. De nem is ez volt a legdöbbenetesebb – legalábbis Uvon padre számára –, hanem az, hogy közben elszántan harsogta:

– Ez mind a tiétek! Az egy igaz Isten adománya! Csak vegyétek és vigyétek bátran! Tegyétek jobbá az életeteket! Adjatok enni az éhezőknek! Nyújtsatok vigaszt a csüggedőknek! Adjatok hitet a fásultaknak! Legyetek jó emberek, és az egy igaz Isten szeretettel vár majd benneteket az égi országában!

Az odalenn várakozó népnek nem kellett kétszer mondani. Vették és vitték. Mármint a pénzérméket. Egy-egy aranyeső után négykézláb tallóztak a kövezeten, és úgy markolták fel a váratlanul aláhullott adományt, mintha egész életükben másra sem készültek volna.

– Erről beszéltem nektek, fiaim – sziszegte fortyogva Uvon padre. – Hát megint megtörtént. Osmosis főpapját megszállta egy démon. Induljatok azonnal a toronyba, és hozzátok le ezt a szerencsétlen vénembert! Minél tovább káromolja szent isteneinket, annál nagyobb kárt okoz szeretett népünknek és az egyházunknak!

A három katona futólépésben sietett a templom bejárata felé, a padre pedig elnyomott egy gúnyos félmosolyt. Hát mégis megadatott. Nem kell az idők végezetéig várnia. Nem kell végigszenvednie a kíneserves éveket, mire ez a vén csataló, akinek már rég a túlvilágon lenne a helye, végre feldobja a talpát. Most már belátható időn belül ő,

Uvon főpap lesz Osmosis egyházának első számú vezetője, és az odáig vezető per is nagyon szórakoztatónak ígérkezik.

324. fejezet

Uvon padre jövőbe merengő gondolatait az a közjáték szakította meg, hogy ő és a különítménye a templom sarkánál belefutottak egy őrjáratba. Ráadásul ez az őrjárat szerfölött exkluzív volt, mivel a húsz katonát Nihuc vezérezredes és maga Dariosz kormányzó vezette.

– Jelentést kérek! – harsant fel rögtön a sziget első emberének hangja.
– Mi folyik itt, padre?

Uvon első próbálkozásként előadta a rá oly jellemző negédes, behízelgő stílust, és ártatlanul pislogva azt duruzsolta:

– Igazán semmiség. Csak némi egyházi ügy, kár volna törődnöd vele eme nehéz napokban, kormányzó úr.

– Semmiség? – háborgott Dariosz. – Két martalócod fogja közre Osmosis egyházának fejét, és te azt mondod, ne is törődjek vele? A bolondját járatod velem, padre?

– Arról nem is beszélve – szólt szigorúan Nihuc is –, hogy a martalócaid hárman vannak, mindhárman fegyveresek, ezáltal megsértik Osmosis Törvénykönyvének azt a passzusát, amely a gyülekezési jogról rendelkezik hadiállapot idejére.

Uvon immár riadt arccal magyarázkodott:

– Ez csak a látszat, vezérezredes, ugyanis...

– A titulusom: országbíró! – mutatott rá zord hangon Nihuc.

Zsatar főpap eddig is szelíden tűrte, hogy két oldalról szorongatják, de most felváltva szórt hálás pillantásokat a kormányzóra és az országbíróra.

A jelenet ráadásul nem tanúk nélkül zajlott. A főtér népe, bár óvatosan, de egyre nagyobb érdeklődéssel vette körül a tárgyaló feleket. Számosan akadtak köztük olyanok, akiket Zsatar a nap folyamán valamilyen módon megajándékozott, és most a megismétlődés reményében lebzseltek a főtéren. Ilyeténképpen nem volt kérdés, hogy a közhangulat jól kivehetően a főpap mellett állt.

Uvon padre ezt már nem bírta idegekkel, és most átváltott a kettes számú stratégiájára:

– Az mégiscsak hallatlan, ami itt folyik! – fakadt ki méltatlankodva. – Mi ez az erkölcstelen vegzatúra, ami már másodjára éri az egyházat a mai napon? Figyelmeztetek minden jelenlévőt, hogy az egyház, mint olyan...

– Te csak ne figyelmeztess senkit, padre! – üvöltött rá Dariosz. – Inkább adj hálát az isteneidnek, hogy beléd fojtottam a szót! Még a végén olyat mondtál volna, amit később megbánsz. Például azt, hogy az egyházad, mint olyan, voltaképpen Osmosis törvényei fölött áll.

Zsatar ekkor szólalt meg először. Végtelenül szelíden csupán annyit jegyzett meg:

– Csak egy igaz Isten létezik.

Dariosz kifejezetten örült a közbeszólásnak, mert ez továbbgördítette a forgatókönyvet a tényleges intézkedések irányába:

– Zsatar főpap személyvédelmét a Kormányzói Testőrség mostantól átveszi. Azonnal engedjétek el!... Kegyelmes uram, megkérlek, sétálj szépen ide, hozzánk.

Az öregember szíves-örömezt sétált volna, csak hogy a két martalócnak esze ágában sem volt elengedni a karjait. Ők Uvontól vártak utasítást, a padre azonban egyelőre habozni látszott.

– Nem hallottátok, mit mondtam? – üvöltötte Dariosz. –
Megparancsolom, hogy azonnal engedjétek el a főpapot!

A helyzet immár pattanásig feszült, pedig a java még hátravolt.
Történt ugyanis, hogy a Zsatar jobbán álló martalóc idegei
felmondták a szolgálatot. Teljesen elvesztette a valóságérzékelését, és
nagy nekihevültségében tett egy meggondolatlan mozdulatot. Átfogta
a főpap nyakát, és a kezében tartott rövid törét egyenesen Zsatar
gigájának szegezte.

A jelenetet körülvevő tömeg felől harsány pfujjolás volt a reakció, ezt
viszont Uvon értette félre alapjaiban. Mivel Zsatar és a martalóc is
mögötte álltak, a padre meg volt róla győződve, hogy Osmosis vallásos
és istenfélő népe egyértelműen kiáll az egyház mellett. Így hát a
legnagyobb magabiztossággal vágta Dariosz és Nihuc szemébe:

– Csak azt tudom ismételni, amit a derék Zsatar főpap hangsúlyozott
mindig a legnehezebb helyzetekben. Mármint amikor még nem
bomlott meg az agya. Nincsen hatalmatok fölöttünk!

A vezérezredes arcán jellegzetes farkasvigyor szaladt szét. Az
áramköreiben futó információkat pillanatok alatt összerakva teljesen
világos volt számára a helyzet. Magyarán szólva: ő már azt is tudta,
amit Uvon még nem, miszerint nemcsak a törvények, de a tömeg is
mellettük áll. Ennek megfelelő magabiztossággal nyilvánította ki:

– Ez lázítás!

Jobb végszó Dariosznak sem kellett, habozás nélkül megparancsolta a
testőreinek:

– Lefogni mindet! Uvon padréval az élen!

A zavarodott egyházi katona agyában ekkor minden összekeveredett.
Egy szempillantás alatt átfutott rajta valamennyi terv és parancs,
előrejelzés és felsőbb utasítás, amit az elmúlt időszakban az egyházi

előjáróitól hallott, és amelyek mind arra vonatkoztak, hogy küszöbön áll a köztársaság megdöntése, a királyság államformájának kívánatos visszaállítása, valamint a kormányzó elveszejtése.

De mind közül az a parancs maradt meg leginkább az elméjében, hogy elcsüggedni tilos, az igazság végül úgyis győzni fog, és aki e szent harc közben hőstetteket visz véghez, annak mindörökké ott lesz a helye az istenek oldalán az örök világosság országában.

Az elborult agy tulajdonosának immár nem voltak kétségei. Elengedte Zsatar főpap nyakát, de a másik kezében tartott tört eszében sem volt leengedni, sőt! Előlépett Uvon padre mögül, és rárontott a kormányzóra. A toroka felé szúrta, de Dariosz hátrahőkölt, és kiváló reflexszel ő is tört rántott, majd visszatámadt, és átdöfte a martalóc bicepszét. Ugyanebben a pillanatban a delikvensnek egy dárda fúrta át az oldalát, és amikor összegörnyedt a fájdalomtól, a kormányzó akkorát térdelt az arcába, hogy az egyházi testőr vérbe borult fejjel terült ki a főtér kövezetén.

Mindez persze pillanatok alatt játszódott le, és mire a szájtáti nép óvatosan hátrébb húzódott, a Kormányzói Testőrség már foglyul ejtette a maradék két egyházi katonát és az akkor már meglehetősen pesszimista Uvon padrét.

Zsatar főpap üdvözült arccal álldogált a felfordulás közepén, és szelíden kijelentette:

– Az egy igaz Isten győzedelmeskedett.

Dariosznak valamivel fontosabb mondanivalója volt. Alkalmanként kissé lihegve, de nagyon magabiztosan kinyilvánította a főtér népe előtt:

– Az Osmosis Törvénykönyve által, a hadiállapottal összefüggő veszélyhelyzet okán rám ruházott hatalom értelmében az egyházi testőrséget ezennel feloszlatom!

Aztán megrugdosta a földön heverő támadója talpát, és megkérdezte tőle:

– Érzel annyi erőt magadban, hogy hírt vigyél a tieidnek? Ha igennel felelsz, nem vágatom le a fejedet itt, helyben.

– Igen – nyögte ki a katona.

– Rakjátok szekérre – parancsolta Dariosz, rámutatva a báméskodó tömegre. – Bánjatok vele kíméletesen, hogy túlélhesse és elmesélhesse. Vigyétek el a Monostorba. Mondja meg a társainak, hogy az egyházi katonáknak napnyugtáig van idejük jelentkezni a Nyugati Helyőrségben. Fegyvertelenül, feltételek nélkül. Aki jelentkezik besorozásra, még lehet a hadseregünk tagja. Aki nem, azt úgy fogjuk üldözni, mint ahogy a rablógyilkosokat és erőszaktevőket szokás. És nem lesz kegyelem. Mert a kegyelmes Dariosz korszaka egyszer és mindenkorra véget ért.

325. fejezet

Mario rettentően unatkozott napközben az Orgil-birtokon. Nem igazán tudott mit kezdeni magával, amikor nem volt vele Emma. Márpedig a kedvese visszatért a régi tervhez, ami miatt egyáltalán ide tették át a székhelyüket. Az öreg javasasszonnyal járta az erdőt, gyógynövényeket gyűjtött, és közben tanulta a nyelvet Brogin testőrtől.

Az olasz fiú néha belesett az úgynevezett iskolába, de nem igazán kötötte le, amit ott látott és hallott. A két Tanító távollétében most leginkább kezdő guzeliánusok okították számtanra, illemre és más hasonlókra azt a két-három tucatnyi gyereket, akiket sikerült megnyerniük az ügynek. Bár talán ez a szófordulat inkább a szüleikre

illet, hiszen ők voltak azok a bátrak, akik nem féltek nyíltan az új egyház mellé állni azzal, hogy a guzeliánusokra bízta a csemetéiket.

Mariónak néha az volt az érzése, hogy ez a két halmaz lényegében ugyanaz, és az új egyház még újabb oktatói és nevelői leginkább a saját gyerekeiket hozták el ebbe a különös gyülekezetbe, és így meglehetősen belterjesnek tűnt az egész vállalkozás.

Már ez a gondolat is lehangolta hősünket, nem is beszélve arról a momentumról, amikor sikerült egy olyan helyiségbe bekukkantania, ahol Zurab oktatta nagy lelkesedéssel az apróságokat. Mariónak először gúnyos mosolyra húzódott a szája. Ugyan mit taníthat a csöppségeknek ez az ostoba fajankó?

Aztán elszégyellte magát, hiszen a piaci halárus nagyon is jól értett az összeadáshoz meg a kivonáshoz, és rövid hallgatóság után Mario kénytelen volt elismerni, hogy Zurab kifejezetten kedvesen, barátságosan és kellő tehetséggel magyaráz a kölköknek.

Mivel az épületben tapasztaltak kellően lehangolták, hősünk most kiment a villa elé, és egy darabig fürdette az arcát az őszelei napsütésben. De ettől sem lett jó kedve. Túl sokszor jutott eszébe Dariosz rideg és érdektelen viselkedése, és sejtelme sem volt, hogyan tudná ezeket a gondolatokat elhessegetni.

Aztán támadt egy ötlete. Mi is volt a kormányzó utolsó megbízása felé? Lényegében az, hogy szállítsa le a két agymosott fiút ahhoz az öreg borászhoz. És már az is milyen szánalmas, szinte megalázó feladat volt! Mintha ő valamiféle taxisofőr lenne. Vagy fiákeres. Vagy a fene se tudja, hogy kell az ilyesmit nevezni ókori meg középkori viszonyok között.

Mario elhatározta, hogy kilovagol, és meglátogatja a két, inkognitóban lévő trónörököst. Ugyan volt egy olyan sejtése, hogy ezt nem sokan

tartanák jó ötletnek a földi embertársai közül, nem is beszélve az androidokról, ám ez most csöppet sem hatotta meg, sőt! Még valamiféle dacos elégtételt is érzett. Ha nem vontok be a terveitekbe, hát én sem foglak titeket bevonni az enyéimbe!

Jócskán elmúlt dél, mire befordult arra a földútra, ahol utoljára az olimpia zárónapján járt. Itt már csak lépésben haladt a lovával, és a biztonság kedvéért jó párszor maga mögé nézett, nem követi-e valaki. Rövidesen azonban inkább az keltette fel a figyelmét, amit maga előtt látott. Az út szélén ugyanis ott üldögélt a madárfejű herceg, mégpedig egy kislány társaságában, és igencsak elmélyülten csevegtek valamiről.

Amikor Mario közelebb ért, és immár a párocska is észrevette, a leányka riadtan felpattant, és úgy elrohant, mintha valami démont látott volna lóháton közeledni. A herceg is feltápáskodott a keskeny árok partjáról, de ő láthatóan nem akart sehova sem elrohanni. Mint kiderült, ennek legfőképp az volt az oka, hogy felismerte Mariót.

– Jó napot, kordés ember! – köszönt rá kedélyesen.

– Üdvözöllek, kis barátom! – viszonzta az olasz fiú, amely megfogalmazás leginkább a méretbeli különbségnek szólt, hiszen az életkorukat tekintve jóval közelebb álltak egymáshoz, mint a természetüket illetően. – Szóval emlékszel rám?

– Persze – bólogatott a madárfejű. – Te hoztál ki engem meg Tutyt ide, Kozara bácsihoz egy kordén.

– Ahogy mondod – helyeselt Mario. – De ebből még nem derült ki számomra, hogy te végül milyen nevet kaptál Kozara bácsitól.

– Zizi vagyok – mutatkozott be a herceg.

– Ez nem kérdés – dűnnyögte maga elé az olasz fiú, vigyázva, hogy a madárfejű még véletlenül se hallhassa meg. Hangosan csak annyit szólt: – Kozara bácsi nagyon ért a névadáshoz, azt meg kell hagyni!

– Neked is ő adott nevet, kordés ember?

– Nem. De az én nevem titok, még te sem tudhatod meg.

Gunnerud elmosolyodott:

– Csak a bigéd tudhatja?

– A micsodám?

– Nem tudod, mi a bige? – ámult el a madárfejű.

– Nem én! – ismerte el Mario, és úgy vélte, a bige valami hülye meori szleng lehet, amire az ő nemrég támadt nyelvtudása még nem terjed ki.

A következő pillanatban viszont minden ízében megremegett...

Te jó ég! De hiszen én most meori nyelven beszélgetek ezzel a norling herceggel! Ennek vajon honnan került a birtokába ez a nyelvismeret? Tán csak nem Guzel vagy az öreg Baskír „rakta” a fejébe? Merthogy erre más magyarázat nincs. Hát hogy a francba tanulta volna meg ilyen nyúlfarknyi idő alatt a Szigetvilág nyelvét úgy ez a félkegyelmű, hogy még a szlenget is ismeri?

Mekkora tulok vagyok! – korholta magát némán és még mindig megmerevedve Mario. – Hogy nem tűnt fel nekem azonnal ez a dolog? És még én röhögök azon, hogy ez a srác teljesen zizi! Hát ha ő Zizi, akkor én mi vagyok? Minimum egy Mario Debilio! Egy Mario Zaccanti! Sőt, egy Mario Retardelli!

A sajtóságos olasz névadásból Gunnerud csacsogása zökkentette ki hőszűket:

– A bigém azt jelenti, hogy ő az én bigém, tehát Zizinek a bigéje, és ebből a Zizi vagyok én, ő meg a bige – magyarázta lelkesen, bár mondjuk Mario ezzel az információval nem került sokkal beljebb. Szerencsére a madárfejű folytatta: – Mivel ő az én bigém, nem nagyon szeretném, ha más is rávetné a szemét, de ez csak a fiúkra vonatkozik, lányokra nem. A bige tehát egy leányka, aki egy fehérszemély, a fehérszemély pedig a házassághoz vezető út legfontosabb asszonysága, és mivel a házasság egy kézfogó, ezért foghatom a kezét, mivel a bigém.

– Elég lesz, sikerült megértenem – nyögte fájdalmas arccal Mario. – Te Zizi! Nincs kedved felpattanni ide elé, a nyeregbe? Hazavinnélek kényelmesen, úgyis épp Kozara bácsihoz jöttem.

– Nem tudok akkorát pattanni, kordés ember – sajnálkozott a herceg.

– Majd segítek. Hidd el, ha összefogunk, menni fog a dolog.

Úgy is lett, ezért hát a következő percben már kettős teherrel léptetett a ló a földúton. Az elől ülő Zizi pedig továbbra is lelkesen csacsogott:

– A bigémet úgy hívják, hogy Lora, de én megmondtam neki, hogy ez nem valami előkelő név, ezért elneveztem Loransznak. A Loransz sokkal jobban hangzik, ráadásul megvan az az előnye, hogy titkos. Megbeszéltük a bigémmel, hogy senkinek sem áruljuk el, így kettőnkön kívül más nem tudhatja, hogy a bigém igazából Loransz, de csak nekem Loransz, mivel az én bigém. Mit szólsz hozzá, kordés ember? Én is vagyok olyan jó névadó, mint Kozara bácsi?

– De még mennyire! – nyögött fel Mario. – És ha valaha keletkezne egy nagy titkom, egész biztos, hogy csak egy emberre bíznam rá, és az te lennél, Zizi. Meg esetleg a bigéd.

– Tényleg? Jaj, de jó! – örvendezett a madárfejű. – Te kordés ember! Neked is van bigéd?

- Van.
- És ő tudhatja a titkos nevedet, amit még nekem sem árulhatsz el?
- Nem tudhatja.
- Hát akkor hogy szólít?
- Ő is kordés embernek.
- És te őt?
- Kordés asszonynak. Ez kézenfekvő.

Zizi némán gondolkodott egy sort – és később Mario úgy értékelte, hogy ennek a kiruccanásnak ez volt számára a leggyönyörűbb húsz másodperce –, de aztán aggodalmasan megszólalt:

- Ez nem valami okos megoldás, kordés ember.
- Aztán miért nem?
- Gondolj csak bele! Ott vagytok a piacon. Szem elől veszítitek egymást. A bigéd megijed, és elkezd azt kiabálni, hogy kordés ember, kordés ember! Hát minden kordés ember odamegy hozzá, nemcsak te! Lehet, hogy te már oda se férsz hozzá, annyi kordé lesz körülötte!
- Erre bizony nem gondoltam – ismerte el Mario. – Már ezért az egyért megérte ma feljönnöm a szőlőhegyre.
- Ugye, milyen okos vagyok? – húzta ki magát Zizi. – És azt még nem is meséltem, milyen sok mindent tudok a gyertyákról.
- Az nem titok?
- Nem.
- Ez bizony nagy kár – sajnálkozott Mario.
- A gyertya a fény – kezdett bele a herceg. – A fény a sötétség ellentéte. Ha a sötétség a halál, akkor a fény az élet. A gyertya az istenekhez

vezető út. De a borospincébe levezető úton is kell gyertyát használni, megmondta Kozara bácsi, mert ha felgyúlnak valami gázok, akkor megfulladunk, ezért ha a gyertya elalszik, akkor fel kell gyorsan szaladni a pincéből, és akkor a gyertya tényleg az élethez vezető út, mivel nem fulladtunk meg, ugyanis megfulladva nem lehet a lépcsőn felfelé szaladni.

– Szerintem lefelé sem – vélekedett Mario.

– Igazad lehet, kordés ember. Viszont ha a gyertya...

– Te Zizi! Lehetne róla szó, hogy most maradjunk csendben egy kicsit? Van valami, amin el szeretnék gondolkodni, és az a nagy hibám, hogy nekem a fejtörés csak csöndben megy. Cserébe elárulom neked, hogy a fejtörés a lábtörés ellentéte, mert ha a lábtörés az orvoshoz vezető út, akkor a fejtörés a megoldáshoz vezető út, aminek a végén olyan világosság lesz a fejedben, mintha egy gyertya égne benne.

Szerencsére ezen a madárfejű herceg úgy elgondolkodott, hogy Mariónak végre lehetősége nyílt visszatérni a frissen támadt problémájához. Szóval, ha az androidok plántálták a nyelvtudást a két trónörökös fejébe, akkor vajon őt miért nem részesítették ebben az áldásban? Nem is beszélve Emmáról. Mire jó ez a bohóckodás a gyűjtögető javasasszonnyal meg Brogin testőrrel, ha sokkal egyszerűbben is meg lehetne oldani?

Vagy lehet, hogy az ő fejébe is Guzel „rakta bele” a meori nyelvtudást? Esetleg Baskír? Csak nem vette észre? Simán meglehet ez is, de ha tényleg így volt, akkor vajon még miféle adatbázisokkal machinálhattak a fejében? És biztos, hogy indokolt a múltidő használata? És egyáltalán...

Ehh, ezen az egyre kevésbé rokonszenves szigeten annyi már a rejtély, hogy azt ép ésszel felfogni sem képes egy földi ember, a fene enné meg.

326. fejezet

– Köszönöm, hogy kiszabadítottál ezeknek a gazembereknek a karmaiból, kormányzó – hálálkodott Zsatar főpap. – Nem tudom, mi volt a terved velem, de azt hiszem, most már nyugodtan itt hagyhatsz.

Dariosz szúrós szemmel fürkészte az öregember arcát, majd így szólt:

– Azt tudom, hogy mi a tervem veled, de azt nem, hogy neked mi a terved magaddal, kegyelmes uram.

– Semmi különös – mosolyodott el a főpap. – Letelepszem ide, a templom tövébe, és aki erre sétál, annak elmesélem, hogy odafönn jártam, az égi országban, az egy igaz Istennél.

– Nem félsz, hogy újabb zaklatás érhet? – kérdezte Nihuc.

– Én többé már nem félek semmitől, országbíró. Különben is, nézz csak körül! Itt van velem az én drága népem, és ha úgy hozza a helyzet, biztosan megvédenek – mutatott körbe Zsatar, mire az elszánt arcú emberek üdvívalgással támasztották alá főpapjuk szavait.

Dariosz kérdően nézett Nihucra, aki alig észrevehetően biccentett. Így aztán Osmosis jelenlegi két legmagasabb rangú vezetője hátrahagyta a főteret, és a Kormányzói Palota felé vette az irányt.

Dariosz angolra váltott, mert sürgős és titkos megbeszéltnivalója volt a vezérezredessel:

– Most mint a Kormányzói Testőrség parancsnokát szólítalak meg. Mondd csak, Nihuc, nincs valami hozzáfűznivalód a történetekhez?

– Mire gondolsz egész pontosan?

– Szerinted jól szerepelt az az alakulat, amelynek a kiképzéséért te felelsz?

– Szerintem igen.

– Gondolom, ez valami metamorf humor lehet, amit jómagam még nem érthetek... Hát ha az embereiden múlt volna, akkor most nem az a rohadék fekszik kiterülve a kövön, hanem én!

– De nem te fekszel ott. És különben is, mindketten tudjuk, hogy úgyis visszajöttél volna a halálból.

– Talán nem fogalmaztam elég egyértelműen az imént, de nem kedvelem a metamorf humort, már ha van olyan egyáltalán. Mondd, tehetek valamit annak érdekében, hogy komolyan vedd a szavaimat? Halálosan komolyan!

Nihuc hallgatott egy sort, aztán valóban sokkal komolyabb hangnemre váltott:

– Elsősorban felhívnám a figyelmedet, hogy a személyvédelem minden írott és íratlan szabályát megszegted. Kiléptél a testőreid közül, sőt! Őket egy határozott kézmozdulattal magad mögé parancsoltad. Azt hiszed, nem vettem észre azt a mozdulatot?

– Miféle kézmozdulatot?

– Ezek szerint te vagy az, aki nem is vette észre. Akkor hát vagy akaratlanul csináltad, vagy pedig halvány fogalmad sincs a veszélyhelyzetben alkalmazandó kézjelekről. És még te akarsz számon kérni a testőröket? Az incidens csúcspontján már közelebb voltál a későbbi támadóhoz, mint a testőreidhez. Ennek fényében kész csoda, hogy a kiváló reflexű Csikasa őrvezető még idejében tudott odaszúrni a lándzsájával. Kitüntetést érdemelne, nem pedig elmarasztalást. Már ha ez utóbbi forogna a kótyagos fejedben.

– És te, Nihuc?

– Mi van velem?

– Pont ezt kérdezem! Mi van a híres reflexeiddel? Ebben is kezdesz hasonlítani a tohonya Pépes Arcúhoz?

– Na, még csak az kéne!

– Csak azért bátorkodom érdeklődni, mert olyan közömbösen álldogáltál mellettem, mintha amúgy nem a Kormányzói Testőrség feje lennél, hanem mondjuk az Eltunyult Polgárok Szakszervezetének főtitkára.

– Pontosan tudtam, hogy nem lesz szükség a rendkívüli képességeimre.

A kormányzó és az országbíró még hosszan vitatkoztak a történekről, és végül csak a Palota lépcsőjéhez érve tudtak valamiféle kompromisszumra jutni.

Ehhez képest a templom környéke valósággal a béke szigete volt. Miután kigördült a kordé a főtérről a sebesült egyházi katonával, és már semmi sem utalt az incidensre, a hangulat kifejezetten idillivé változott. Zsatar főpap letelepedett a puszta köre, és az őt körbeülő embereknek beszámolt a friss élményeiről.

– Nehéz dolgom van, mert ami velem történt, az egyszerű szavakkal leírhatatlan. De azért megpróbálom, legjobb tudásom szerint – bocsátotta előre, aztán így folytatta: – Az egy igaz Isten szolgái a kerekek nélküli szekérrel felvittek engem a végtelen égi országba. Nem tagadom előttetek, mert semmi értelme nem volna: én bizony félttem. Nagyon félttem.

– De mitől? – kérdezték többen is a hallgatóság tagjai közül.

Zsatar válaszképpen lehunyta a jobb szemét, a másik elé pedig odaemelte a bal keze mutatóujját. Aztán a másik keze középső és mutatóujját keresztben ráhelyezte a korábban felemelt bal mutatóujjára, és közben magyarázott:

– Egy nagy, fehér, kettős kereszt alakú valami közelített felénk. Ahogy közelített, egyre hatalmasabb és hatalmasabb lett. Azt hittem, össze fogunk ütközni, utána meg mindannyian szerteszét repülünk a csillagok felé, és soha vissza nem találunk egymáshoz. Osmosisba meg aztán végképp nem...

Egy tízéves forma kisfiún, aki a földön guggoló apja mögött álldogált, jól láthatóan végigfutott a borzongás.

– Ám nem így történt – folytatta Zsatar. – Hamarosan egyesültünk a nagy, fehér kettős kereszttel, és beléphettünk a belsejébe. Hát, ott aztán olyan csudákat láttam, hogy el sem fogjátok hinni!

A kipirult arcokon az látszott, hogy de, nagyon is el akarják hinni, csak mesélje már a kegyelmes úr! Aztán viszont, amikor a főpap újra megszólalt, az emberek még a szájukat is eltátották, annyira bombasztikus volt a bejelentés:

– Egy idő után rájöttem, hogy az a nagy, fehér kettős kereszt, amiben tartózkodunk, nem más, mint maga az Isten. Ő fogadott minket magába, hogy meggyógyítson engem, és közben megmutassa számomra az összes csodát, ami csak létezik.

Meglepett moraj futott végig a hallgatóságon. Egy lyukas szalmakalapot viselő atyafi pedig odáig merészkedett, hogy egyenesen rákérdezzen:

– Ezt hogy kell elképzelnünk, kegyelmes uram? Benn voltatok az isten gyomrában?

– Istennek nincsen gyomra – jelentette ki Zsatar, tapintatosan ügyelve arra, hogy a hangja még csak véletlenül se legyen gunyoros vagy kioktató. – Egyáltalán nem úgy kell elképzelnetek Istent, mint egy embert. Az ember az ember, az Isten meg Isten. Még csak nem is hasonlítanak egymásra.

– Pedig én azt hittem, hogy azért kettős kereszt alakú, mert van két keze, meg két lába – hallatszott oda a hátsó sorokból egy hangosan gondolkodó asszony okoskodása. – Csodálkoztam is, hogy hol marad a feje.

A főpap most alig észrevehetően elmosolyodott:

– Megismétlem, hogy megértsétek: az ember az ember, az Isten meg Isten. Még csak nem is hasonlítanak egymásra. Isten csupa fény, csupa villódzás, csupa üveg, meg egy sor olyan anyag, amit le sem tudok írni, mert még csak hasonlót sem láttam sehol Evilágon, soha életemben. De Isten nemcsak anyag, sőt egyáltalán nem az anyag a lényege, hanem a szellem! A gondolat, az érzés és a lélek!

Egy bőrmellényes rakodómunkást másvalami érdekelt, és bátran rá is kérdezett:

– De honnan tudod, hogy csak egy isten van, atyám?

– Onnan, hogy láttam. Láttam az Istent. És ott nem volt másik isten. Abban a nagy feketeségben nem lett volna nehéz észrevenni, de nem volt semmiféle másik isten, efelől kezeskedem. De nincs is szükség rá! Ha átéltétek volna, amit én, akkor számotokra is teljesen egyértelmű lenne, hogy semmi szükség másik istenre, hiszen az egyetlen igaz Isten mindent betölt és mindent tud, ráadásul az Isten maga a végtelen!

Eközben a Kormányzói Palotában Dariosz már a szőke pilótanővel tárgyalt a lakosztályában. Oleszja volt, aki azt javasolta, hogy

vonuljanak félre egy időre a társaságtól, mert nagyon fontos dolgot szeretne mondani, mégpedig négyszemközt.

– Soha nem gondoltam volna, hogy ilyesmit ki fogok ejteni a számon – kezdte jelentőségteljes arccal –, de már nem bízom teljes mértékben Raudonában.

– Nocsak! – hökkent meg Dariosz. – Megtudhatom ennek az okát is?

Oleszja gondterhelten ereszkedett le a pamlagra:

– Nagyon furcsa dolgok történtek odafönn, a Zvezdán. Arról az időszakról beszélek, amikor Raudona meg én a vezérlőpultnál ültünk. Tudod, egy idő után az volt az érzésem, hogy néhány dolgot meg akar akadályozni. És nemcsak akarta, sikerült is neki.

– Ezt nem egészen értem – csóválta meg a fejét a kormányzó. – Nekem az volt a benyomásom, hogy minden flottul és terv szerint halad.

– Tudod, amikor korábban, Szubotájjal kettesben repültünk fel a Zvezdára, már akkor is történtek furcsa dolgok. Igaz, akkor még nem tulajdonítottam jelentőséget ezeknek. Főleg azért, mert csak Szubotáj vette észre őket, én semmit sem észleltem abból, amit ő állítólag érzékelt.

– Talán ha megemlítenél néhány konkrétumot is...

– A kijelzőn felvillanó színes pontok. Ezek voltak a konkrétumok – magyarázta a lány. – Tudod, a kijelzőn bekapcsolható az az üzemmód, amely arra szolgál, hogy mindenkinek beazonosíthassuk a koordinátáit, aki regisztrálva van a rendszerben.

– Csak hogy értsem: akkor most már én is egy színes pont vagyok a kijelzőn? – kérdezte Dariosz.

– Igen. És a múltkor Szubotáj váltig állította, hogy egy pillanatra felvillant legalább egy tucatnyi színes pont. Vagy legalábbis jóval több,

mint amennyi indokolt lett volna. Akkor még nem igazán hittem neki...

– De miért nem?

– Ezt talán nem volna szabad elmondanom, de Szubotájjal máskor is előfordult már, hogy káprázott a szeme. Még a Földön. És ez bizony okozott is némi problémát, mivel egy bevetés kellős közepén történt. Én azóta is őrzöm a titkát, de most el kellett árulnom neked, hogy megértsd, miért nem tulajdonítottam jelentőséget a társam szavainak a Zvezdán, a múltkori repülés alkalmával. Csakhogy azóta sokszor eszembe jutott ez az egész, és olyannyira nem hagyott nyugodni, hogy most, amikor újra felrepültünk az úrállomásra, elhatároztam, hogy lefuttatok néhány tesztet.

– És ezeket akadályozta meg Raudona?

– Igen. De ezt ne úgy képzeld el, hogy szóban utasított, pláne nem bizonyos mozdulatokkal akadályozott. Tehát nem nyúlt bele például a kijelzőbe, vagy ilyesmi. De az volt az érzésem, hogy valamiféle gondolatvezérlés útján minden tesztemet szándékosan félreviszi vagy egyenesen végtelen ciklusba tereli.

– Rákérdeztél nála ennek az okára?

– Nem.

– De miért nem, az ég szerelmére?

– Nem tudnám neked megmondani – bökte ki csüggedten Oleszja.

A lány olyan szárnyaszegetten ült a pamlagon, hogy Dariosz meg sem próbált előhozakodni azzal az ötletével, ami pedig újabban minden alkalommal erősen feltolult benne, amikor kettesben maradtak a lánnyal, és ami egy olyan közös tevékenységre utalt volna, amelyről a többiek azt hitték, ők ketten már rég túl vannak rajta.

327. fejezet

Bár a madárfejű herceg eszement szövegelése miatt egy örökkévalóságnak tűnt az út Mario számára, végül mégiscsak megérkeztek a Kozara-porta elé.

– Leállt a ló – kommentálta a történeteket Zizi.

– Sikerült nekem is észrevennem – nyugtatta meg az olasz fiú. – Már csak azért is, mert én magam irányítom ezt a derék hátast.

– Nagyon jól csinálod, kordés ember – ismerte el az inkognitóban lévő herceg, aztán se szó, se beszéd, levetette magát a ló hátáról. Mario elhűlve nézett utána, amint nagyot nyekken a porban.

– Na, mi van, kis barátom? – szólt rá kajánul vigyorogva. – Nemrég, amikor ide invitáltalak a nyeregbe, azt mondtad, nem tudsz ekkorát pattanni. Most meg kiderül, hogy mégis?

– Lefele könnyebb – magyarázta még mindig kiterülve Zizi, majd hozzátette: – Flöpp!

Ez utóbbi azt jelezte, hogy a kis felség a földet érés során beleharapott, ha nem is a fűbe, de a homokba mindenképpen, és most köpködéssel igyekszik megtisztítani a szájüregét. Aztán feltápáskodott, és miközben leporolta a ruháját, a következő pályaválasztási tervet osztotta meg Marióval:

– Tudod, mi leszek, ha nagy leszek, kordés ember?... Flöpp!... Egy olyan tudós... Flöpp!... aki feltalálja a lóra szerelhető lépcsőt... Pfejj!

– Ez marha jó ötlet! – ismerte el az olasz fiú. – De jobb lesz, ha titokban tartod. Még a végén valaki elhappolja előled ezt a kiváló találmányt. Én a helyedben nem árulnám el senkinek, legfeljebb a bigémnek.

A madárfejű hirtelen megmerevedett, és úgy bámult a lóháton fölé magasodó emberre, mint valami istenségre:

– Te nagyon jó vagy hozzám, kordés ember.

A megható kinyilatkoztatás eszmei értékéből semmit sem vont le, hogy Gunnerud a végén akkorát köpött, mint egy teve. Mario pontosan értette, hogy eme záróaktus nem neki szól, hanem a homoknak.

Ez utóbbival kapcsolatban egyébként a herceg immár rendkívül elítélőleg nyilatkozott:

– A homok nem finom. Nem is értem azokat a kisdedeket, akik homokpogácsát készítenek. Mégis mit remélnek? Hát a homok nem lesz ízletes attól, hogy pogácsa alakúra formázzuk! Flöpp! De ha sült fácán alakúra formáznánk, akkor se lenne finom!

Szerencsére, mielőtt az inkognitóban lévő Gunnerud egy új axiómát alkothatott volna meg a gasztronómia tárgykörében, különös tekintettel arra, hogy a homokpogácsa az éhenhaláshoz vezető út, megérkezett a kapuhoz Kozara bácsi.

– Lám, lám! Micsoda kedves vendég! – örvendezett az idős borász. – Kerülj beljebb, ifiúr!

Mario megkötötte a lovát az első fánál, és közben eszébe sem jutott visszautasítani Kozara bácsi programajánlatát, nevezetesen, hogy üljenek le a lugasban, és hörpintsenek fel egy pohárka bort. Úgy érezte, nagyon is megérdemel most némi jóféle itókát.

– A te borod oly híres, gazduram – lódított Mario, hiszen még csak nem is hallott azelőtt róla –, hogy a múltkor szinte a betege lettem annak, ami történt. Mármint hogy nem maradhattam itt egy kóstolóra, mert sürgős dolgok miatt kellett sietve távoznom.

Kozara bácsi szeme elégedetten villant meg a szalmakalap foszlott karimája alatt:

– Igazmondó ember vagy, ifiúr, márpedig én nagyon kedvelem az igazmondó embereket. Parancsolj hát, foglalj helyet szerény lugasomban, és rögtön hozom a demizsont és a poharakat.

Zizi közben beszaladt a házba, hogy a dézsánál végre rendesen kimossa a száját, és aztán nem is tért vissza a lugasba, mert Tutyi félrehívta, hogy elmesélje neki, délelőtt az egyik mogyoróbokor levelén látott egy katicabogarat. Ennek a rendkívül izgalmas és fordulatos eseménynek a kitárgyalása másfél óránál egy perccel sem vett több időt igénybe. De legalább ezalatt a felnőttek nyugodtan beszélgethettek a lugasban. Először csak ketten, aztán már hármasan, mivel később Nyinya néni is odatelepedett a férfielemek közé.

Amikor a gazdasszony is kitevedt az udvarra, Mario tisztelettudóan felállt az asztal mellől. Kozara bácsi bemutatta a feleségét a vendégnek, de fordítva már nem kerülhetett sor az aktusra, mivel az öreg borász rájött, hogy nem tudja az ifiúr nevét, és úgy értékelte, hogy ez jól is van így. Csak annyit mondott Nyinya néninek, hogy a múltkor ez a kedves fiatalember hozta el nekik a két fogadott fiukat. Miután visszaültek a helyükre, halkán oda is súgta a fiatalembernek:

– A Tanító nem üzent semmit?

– Semmit – csóválta meg a fejét Mario.

Nyinya néni közben letelepedett a férje mellé, és most csodálkozva összenéztek. Sehogy sem értették a dolgot, ezért Kozara bácsi rá is kérdezett:

– Akkor nem is ő küldött most ide téged, ifiúr?

– Nem – ismerte el az olasz fiú. – A magam kíváncsisága hajtott ide.

Az asszony mintha kissé izgatottá vált volna ezen válasz nyomán:

– Biztos, hogy nem lesz ebből baj? – kérdezte elfogódottan.

Mario nem bírt azonnal válaszolni, mert az első pillanattól kezdve, amióta meglátta a házigazda feleségét, nagyon különös érzések kerítették hatalmukba. Egyfolytában azon gondolkodott, hogy vajon a földi vagy az evilági életéből ismerős-e neki ez az érzés.

– Ifiúr, nem lesz ebből baj? – ismételte meg a neje kérdését Kozara bácsi.

– Csak nyugalom – szólalt meg végre Mario, visszatérve a jelenbe az elmélkedésből. – Semmi baj nem lesz – jelentette ki határozottan, aztán köhintett egyet, és hogy elterelje a szót, tájékoztatta a hallgatóságát: – Zizinek egyébként van egy bigéje. Idefelé jövet láttam őket, amint üldögélnek az árok partján, és nagy egyetértésben tárgyalnak valamiről.

– A telekszomszédom kislányáról van szó – vigyorodott el a házigazda.

– A minap át is jött miatta az a kontár méregkeverő, és egy fél estén át fárasztott a sirámaival.

Mario egyelőre nem értette, ez a körülmény miért ad okot a vidámságra:

– Most én kérdezem – fordította komolyra a szót –, nem lesz ebből baj?

– Ebből? – nevette el magát Kozara bácsi. – Hát ez a szegény kis Zizi azt se tudja, miből lesz a gyerek! Amikor rákérdeztünk, tudod, mit felelt, ifiúr? Azt, hogy a káposztából!

Az öreg borász a térdét csapkodta jókedvében, aztán erőt vett magán, és teleöntötte a poharakat. Mario is kezdett megnyugodni, de aztán újra összeakadt a tekintetük Nyinya nénivel, és az olasz fiú ebbe már egészen beleborzongott. A létező legfurcsább érzés volt, amit valaha

átélt, mindemellett pedig szerfölött idegesítette is az a felismerés, hogy akármennyire is szeretne rájönni ennek az okára és eredőjére, még csak halvány elképzelése sincs, mi a fene történik most vele.

De mind közül az volt a legdöbbenetesebb felfedezése a hosszúra nyúlt beszélgetés folyamán, hogy többször is elkapta az asszony pillantását, amely arról árulkodott számára, hogy Nyinya néni hasonlóan különös érzést tapasztal most magán, és a tekintetéből az világlik ki, hogy ő sem tud mit kezdeni ezzel az egésszel.

328. fejezet

Oleszja egy alkalmas pillanatban Szubotájnak is elmesélte mindazt, amit az úrállomáson tapasztalt. A tatárnak – Darioossal ellentétben – esze ágában sem volt azt feszegetni, hogy a lány miért nem kérdezett rá Raudonánál a történetek okára. Nagyon is megértette őt. Inkább csöndesen üldögélt a pilótatársa mellett a pamlagon, és egy bizonyos terven járt az agya.

A szókeség némileg félreértette a hosszú hallgatást, és egy idő után így szólt:

– Ezt szeretem benned a legjobban.

– Mármint micsodát? – pislogott sűrűn Szubotáj, mint aki szunyókálásból ébredt.

– Hát azt, hogy nem vágysz a fejemhez különböző dolgokat, és nem kezdesz példálózni, főleg nem bezzegelni – magyarázta Oleszja. – Pedig simán kifakadhatnál, hogy „ugye, galambocskám, mennyire igazam volt?”, meg hogy „látod, látod, már az első percben el kellett volna hinned, hogy igenis láttam azokat a felvillanó pontokat”.

– Mennyiben vinné előre az ügyünket, ha ezt csinálnám?

– Semennyire.

– Na ugye. Különben is, nálad jobban senki sem tudhatja, hogy valóban előfordult már velem olyasmi, hogy káprázott a szemem, mégpedig igen komoly helyzetben, tehát jogos volt a kétkedésed odafenn.

– Na, még ezt is szeretem benned, hogy ilyen... – kezdett bele Oleszja, de a társa rögtön belefojtotta a szót, mégpedig azzal, hogy felpattant a pamlagról, és a lányt is magával húzta.

– Mielőtt széleskörű leltár bontakozna ki a kétségtelenül elragadó tulajdonságaimról, inkább lépünk a tettek mezejére – javasolta Szubotáj. – Irány a Régi Aréna!

– És mit csinálunk ott? – tudakolta Oleszja.

– Amit már rég meg kellett volna tennünk – felelte titokzatosan a társa.

A két pilóta megpróbálta olyan módon elhagyni a Kormányzói Palotát, hogy az a legkevésbé se legyen feltűnő. Nagyjából úgy viselkedtek, mintha csak afféle városnéző sétára indulnának, vagy éppen enni valami egzotikus finomságot a halpiacon, netán egy kifőzdében.

Később, amikor a Golub fedélzetén a magasba emelkedtek, Szubotáj kiadta a parancsot:

– Irány dél! – Majd kicsivel később hozzátette: – Irina, jelentkezz! Kérem a Zvezda stacionárius origójának koordinátáit!

Oleszja most már pontosan tudta, hogy hová igyekeznek, így hát nem lepte meg, hogy amikor maguk mögött hagyták Osmosis szigetét, a vadászgép fokozatosan veszített a magasságából, míg végül elmerült a tengerszint alatt.

- Az idejét sem tudom, mikor utaztam ilyen módon egy vadászgépben
- jegyezte meg Szubotáj.
- Én meg aztán pláne nem – csatlakozott a lány, majd elragadtatottan felkiáltott: – Milyen csodálatosan tiszta ez a Belső-tenger!
- Naná, még csak alig vagyunk itt páran emberek, nem volt sem időnk, sem módunk szarrá szennyezni – dűnnyögte maliciózan a tatár.

A következő percek a tenger fantasztikus élővilágának megfigyelésével teltek. A sziget déli partjánál meglehetősen sekély volt a víz, a mindössze tíz-tizenkét méteres mélységben színpompás halrajok úszkáltak mindenfelé. Jelenleg leginkább a számukra teljesen ismeretlen, Golub nevű „fémcápa” útjából igyekeztek kitérni, amely bár lassabban haladt egy cápánál, mégis szokatlan volt a megjelenése.

Aztán elkövetkezett az a pillanat, amikor a vadászgép fokozatosan lefékeződött, majd meg is állt, a két pilóta pedig hosszan és némán, szinte leesett állal bámult valamire, ami nagyon különbözött bármiféle színpompás halrajtól.

Az űrlift pihent előttük a tengerfenék homokjában, lényegében teljesen sértetlenül.

329. fejezet

Attila egy rózsaszín zászlós ház társalgójában ült, és láthatóan nagyon jól érezte magát az őt körülvevő lányok társaságában. Egészen addig, amíg meg nem jelent a színen a műintézmény tulajdonosa, bizonyos Stribek nevű úriember. Ekkor a lányok szétrebbentek, a tulajdonos pedig komoly arccal letelepedett a vendéggel szemben.

- Köszöntelek, derék törzsfő – szólalt meg Stribek. – Látom, jól elszórakoztál a lányokkal.

– Szerintem ők sokkal jobban szórakoztak rajtam – vigyorgott Attila. – Tudod, a még mindig nagyon gyér meori nyelvtudásomat szerettem volna bővíteni néhány olyan szakkifejezéssel, amelyek leginkább efféle miliőben használatosak, mert például a Kormányzói Palotában viszonylag ritkán hangzanak el. Ha érted, mire gondolok.

Stribek természetesen értette, viszont a tekintete nem ennek hatására villant meg mohón, hanem a Kormányzói Palota említésekor. Remélte, hogy a vendége kedvező hírekkel szolgálhat számára, ezért ha lehet, még nyájasabbá vált:

– Szeretnél máshogy is szórakozni a lányokkal? – kérdezte. – A vendégem vagy, derék törzsfő. Akár többet is kiválaszthatsz, ha úgy tartja kedved.

Attila arca hirtelen elkomorult, mire a tulajdonos sietve visszakozott:

– Ó... Vagy még nem vagy túl a gyászon?

A magyar szeme most már villámokat szórt.

– Ne haragudj rám, nemes törzsfő – rimázkodott kétségbeesetten Stribek. – Nem akartalak megbántani.

– Így akarod meghálálni, hogy teljesítettem a kérésedet? – Attila hangja olyan szigorú volt, hogy a tulajdonos jobbnak látta ültő helyében is meghajolni:

– Bocsáss meg, nemes törzsfő. Meggondolatlanul járt a szám – suttogta alázatosan, aztán reménykedve megérdeklődte: – Netán üzenetet hoztál nekem a kormányzó úrtól?

– Nem tőle. A kormányzónak most sokkal fontosabb dolga is akad.

– Mi volna az?

– Nyugodt lehetsz, Félvér, azt soha nem fogom az orrodra kötni. De amúgy fölösleges is lenne. Pár napon belül úgyis rájössz magadtól.

– De akkor kinek tolmácsoltad a kérésemet, nemes törzsfő?

– Nihuc vezérezredesnek – felelte a magyar. – Úgyhogy készülj, elviszlek egy titkos helyre, ahol négyszemközt beszélhetsz vele.

Stribek leírhatatlan arckifejezéssel reagált a bejelentésre. Szerepelt azon minden: döbbenet, csalódottság, némi harag, de főleg páni félelem.

– Nem hiszem, hogy ez jó ötlet... – rebegte végül szemérmesen, ami semmiképp sem illett egy rózsaszín zászlós házhoz.

– Semmi baj, van másik megoldás is – nyugtatta meg Attila. – Nihuc vezérezredes ugyanis nagyon alapos ember, így erre is gondolt. Ha nem megyünk oda, akkor nemsokára razziát fog tartani ebben a kedves kis lebujban, és így...

– Razziát?! – vágott közbe Stribek, és most már jól láthatóan reszketett a félelemtől.

– Úgy van, razziát – erősítette meg a magyar. – Igazán nem értelek, Félvér. Nem akarod felkeresni a vezérezredest egy titkos helyen, de azt sem akarod, hogy ő jöjjön ide. Elárulnád, hogy milyen módja van még a találkozó lebonyolításának? Remélem, azt nem gondoltad komolyan, hogy én leszek az üzenetközvetítő! A minap úgy vettem ki a szavaidból, hogy magad is sürgős megoldást szeretnél arra a dologra, amit előterjesztettél. Talán csalódnom kell benned, és már nem vagy annyira elhivatott? Már nem szeretnéd azokat a bizonyos gyerekeket megmenteni?

– Jaj, dehogyisnem! – fogta a fejét a tulajdonos, aztán remegő szájszállal hozzátette: – De hát miért tartana razziát egy rózsaszín zászlós házban a Kormányzói Testőrség parancsnoka? Ennél feltűnőbb dolgot el sem tudok képzelni!

– Tájékoztatlak, hogy Nihuc most már a sziget második embere, a kormányzó helyettese. Szóval azért annyira nem lenne feltűnő a dolog.

– Figyelj rám, nemes törzsfő – hajolt rá az asztalra Stribek, miközben két tenyerét a combjai alá illesztette, hogy palástolja valahogy a kézremegést. – Ha a vezérezredes razziát tart itt, én pedig elmesélek neki mindent, amit tudok, az nekem nagyon nem jó. Megmondjam, hogy miért nem? Mert utána nyilván megkezdí az intézkedést. Legalábbis nagyon bírom benne... De ha megkezdí az intézkedést, akkor egyértelmű lesz, hogy én köptem neki! Érted már? És hidd el, nemes törzsfő, onnantól kezdve én nem érek meg több napnyugtát. Bőven akad majd jelentkező, aki elvágja a torkomat. És még örülhetek, ha annyival megúszom!

Attila lassan a szájához emelte a poharát, és felhörpintett egy korty bort. Közben mindvégig Stribek arcát szemlélte, és csöndes elmélkedésbe merült.

Mi baja van ennek? Úgy reszket, mint a nyárfalevél – gondolta. – Nyilvánvaló, hogy Nihuc is csak ugratásnak szánta ezt a razzia dolgot, de vajon miért retteg a Félvér ennyire a találkozástól? Van valami, amiről nem tudok?... A fene egye meg ezt a szigetet, csupa titok itt minden. Tán egy élet is kevés lenne mindegyiknek a végére járni, de hát lassan ideje volna visszatérni az anagur pusztákra, elvégre egyetlen törzs sem maradhat sokáig vezetők nélkül. Az ilyesmi általában nem szokott jóra vezetni...

Aztán elhessegette ezeket a gondolatokat, és körbepillantott a helyiségen. A tekintetét egy darabig a lányokon nyugtatta, akik nem is olyan rég még rajta és az esetlen kérdezősködésén kacagtak, de már elmúlt a jó kedvük, és momentán kissé riadtan figyelték, mi folyik a főnök és a vendége asztalánál. Természetesen egy szót sem értettek az

anagur nyelvű társalgásból, de azt azért megéreztek, hogy mintha Stribek kissé feszültebb lenne a kelleténél.

Attila végül felhőrpintette a bort, és így szólt a vendéglátójához:

– Hát, ha így áll a helyzet, ahogy lefestetted, akkor tiszta sor, hogy el kell jönnöd velem Nihuc vezérezredeshez. Részemről máris indulhatunk.

Stribek nagyot sóhajtott, és olyan arccal emelkedett fel az asztaltól, mint akit az Arénába visznek, de még nem derült ki, hogy ott medvék és farkasok közé szándékoznak vetni, vagy netán bolyhos kis nyuszikákat kell simogatnia.

Mellesleg a kézremegése akkor sem múlt el, miközben átkocsikáztak a városon, és az utazás végén az anagur törzsfő egy olyan épületre mutatott, amelyet még sosem látott. Sőt, akkor kezdett csak reszketni igazán.

– Te nem szállsz le, nemes törzsfő? – fordult hátra elfogódottan.

– Minek kellenék én ide? Különben is máshol van dolgom – felelte Attila, és már oda is szólt a kocsisnak, hogy indulhatnak.

Stribek szerfölött lassan lépdelt be a házba, ahol majdhogynem koromsötét fogadta. Csak a sarokban pislákolott egy gyertya, de az is elég haloványan. Kis idő múlva, amint megszokta a szeme a sötétséget, jól kivehette, hogy a gyertya egy asztalon áll, amely mellett a kövérkés vezérezredes üldögél.

– Fáradj beljebb bátran, és ülj le – intett oda Nihuc, de nem olyan bizalomgerjesztően, amitől Stribeknek elmúlt volna minden szorongása. – Szóval te lennél az az ember, aki fontos észrevételeket szeretne megosztani a kormányzó úrral.

– Valóban így van, nagyuram – hajlongott a Félvér még menet közben is. Amikor leült a székre, és a gyertya fénye az arcára vetült, hát az olyan sápadt volt, mint az Ezüsthald egy ködös éjszakán.

Ami viszont ezután történt, az a lebujtulajdonos minden előzetes várakozását felülmúlta.

– Idefigyelj! – szólt a vezérezredes kedélyesen. – Én pontosan tudom, hogy félsz, sőt még azt is, hogy mitől félsz. De megnyugtathatlak, hogy ami most jár a fejedben, az csupán egy pletyka.

– Csakugyan? – ámult el Stribek, majd hirtelen rájött, hogy máris elszólta magát. – Vagyis hát..., ami azt illeti, nem tudom, miről van szó, nagyu...

– Ne hazudj! – csattant fel a vezérezredes. – Sok a dolgom, nincs időm a hazugságokra. Úgyhogy elmondom még egyszer és utoljára: amit rólam gondolsz, az nem igaz. Csak egy aljas pletyka, amit az a hazaáruló Tardillisz országnagy talált ki rólam. Nem tudom, hogyan juthatott el hozzád, mert csak a saját köreiben terjesztette, de nem is érdekes. Gondolom, a foglalkozásoddal van összefüggésben a dolog.

– Így igaz, nagyuram – bólogatott szolgáltkészen Stribek. – Egy rózsaszín zászlós házat üzemeltetek, és hát az éjszakában hall ezt-azt az ember...

– Remek – bólított Nihuc. – Az anagur törzsfő arról tájékoztatott, hogy fontos értesüléseket óhajtasz megosztani a kormányzóval. Biztosíthatlak, hogy én pontosan olyan figyelmesen foglak meghallgatni, mintha maga a sziget első embere ülne itt a helyemen. És most engedj meg egy kérdést. Hallottál róla, hogy az egy igaz Isten mit parancsolt Evilág népének a gyerekekkel kapcsolatban?

– Hallottam, és nagyon is egyetérték vele. Azért is vagyok most itt – bizonygatta Stribek.

A vezérezredes ekkor előrehajolt, és mélyen belenézett a kis emberke szemébe.

– Úgy látom, igazat beszélsz – nyugtázta végül. – Hát akkor tudd meg, hogy minél több undorító gazembert sikerül lefűlelnem a segítségeddel, annál komolyabb jutalomban részesülsz. A hatalmam úgyszólván korlátlan, mivel a kormányzó úr engem nevezett ki országbírónak, így a lehető legjobb emberrel beszélsz most, aki csak létezhet az államigazgatásban. Mostantól a személyes védelmem alatt állsz, és biztosíthatlak, hogy hozzám mindig őszinte lehetsz. Semmiféle bántódás nem fog érni, bármit is mondasz. Nálam nincsenek tabu témák vagy tabu nevek. Senkinek a rangja vagy a címe nem érdekel, ha a gyerekek védelméről van szó.

Mintha kezdett volna visszatérni a vér Stribek arcába. Most már nem úgy festett, mint a sápadt Ezüsthald, hanem inkább mint a Bronzhold. Ugyan egy pillanatra megfordult a fejében, hogy ez még mindig lehet csapda, és a vezérezredes csak azt akarja kiszedni belőle, hogy kiről mit tud, de ahogy jött, olyan villámgyorsan el is oszlott benne minden kétely. Nihuc tekintete egyszerűen annyira magával ragadó volt, hogy Stribek nem is vesztegette tovább a drága időt, hanem elkezdett beszélni...

330. fejezet

– Akkor hát megállapíthatjuk, hogy az űrlift nem szabadesésben csapódott a tengerbe, sőt már azt megelőzően sem szabadesésben zuhant – szögezte le Szubotáj, miközben egy pillanatra sem vette le a tekintetét a Földről származó céltárgyról.

– Úgy van – hagyta jóvá Oleszja. – Ugyan észlelhetők égésnyomok a testen, de tény, hogy az objektum olyan állapotban érkezett meg a

bolygó felszínére, amelyről kijelenthető, hogy az utasa nagy eséllyel túlélhette a landolást.

– Milyen hivatalos vagy – jegyezte meg a tatár.

– Ennyire kiestél volna a gyakorlatból? – csodálkozott el a lány. – Ilyenkor egyúttal a fedélzeti jegyzőkönyvnek is jelentünk, nem csak úgy beszélgetünk.

– Olyannyira nem estem ki a gyakorlatból, hogy megállapítom: jelen fejlemények ismeretében tudomásul vesszük, miszerint a tokiói egyezmény értelmében új feladatunk és kötelezettségünk keletkezett a túlélő felkutatása kapcsán – hadarta a tatár.

Oleszja újra végigpásztázta tekintetével az előttük pihenő úrliftet, és hangosan gondolkodva így szólt:

– Vajon mi az okosabb eljárás? Számoljunk be a többieknek a felfedezésünkről, vagy tartsuk titokban?

– Felteszem, elsősorban Darioszra gondolsz – tippelt Szubotáj.

– Nem csak rá – mondta a lány. – Rajta kívül is vannak még itt földi emberek.

– Logikus, hogy a földi embereket említed – bólintott a társa. – Szerintem az androidok kezdettől fogva tudják, hogy mi történt itt öt évvel ezelőtt, csak persze ezt sem kötik az orrunkra valamiért. Nyilván ez is egyfajta próbatétel, megtalálni Tiagót. Nem mintha az eddigiek ne lettek volna épp eléggé változatosak.

– Még nem válaszoltál a felvetésekre. Mi legyen? Avassuk be például Darioszt?

– Én azt mondom, őt mindenképpen avassuk be, galambocskám. Tudom én, hogy a nerideai hadjárat kapcsán most épp elég gondjába van, de ő szokta folyton azt szorgalmazni, hogy osszunk meg

egymással minden információt, ami közelebb vihet minket a megfejtéshez. Ha később kiderül, hogy eltitkoltunk előle valamit, akkor nagyon zabos lesz. Mellesleg joggal. És én valahogy kibírom, ha elveszítem az esélyt, hogy valaha még szerelmes legyen belém, de nálad azért nem ugyanez a helyzet.

– Arról nem is beszélve, hogy ha szigorúan ragaszkodunk a tokiói egyezményből fakadó kötelezettségeinkhez, akkor...

– ...akkor bizony elsősorban annak a szigetnek az első emberét kell kifaggatnunk, amely sziget közelében a landolás történt – fejezte be a társa mondatát Szubotáj.

Oleszja most már kérdőn nézett a tatárra:

– Hát akkor mire vársz? Ragadd meg azt a botkormányt, aztán irány a Régi Aréna!

Alig egy óra múltán már hármasan ültek a Kormányzói Hivatal ovális asztala körül, a két pilóta és Dariosz.

– Nem tagadom, kissé zavaros számomra a beszámolótok – csóválta meg a fejét a kormányzó, miután meghallgatta földi embertársait. – Akkor most mi a konkrét helyzet? Azt állítjátok, hogy az a néger fickó él?

– Mi ilyet nem állítottunk – szögezte le Szubotáj. – Azt szeretnénk kideríteni, nagyjából mennyi az esélye annak, hogy Tiago is túlélte a landolást, és tudsz-e valamilyen jelről, ami erre utal.

– Miféle jelről? – értetlenkedett Dariosz.

– Nézd – folytatta a tatár –, ha a tengerfenéken való landoláskor Tiago még életben volt, akkor nem okozhatott neki különösebb gondot felúszni a felszínre.

– Miért, mi volt ez a fickó a Földön? – szólt közbe a kormányzó. – Szabadtüdős bűvár, vagy egyenesen gyöngyhalász?

– Hallgass végig minket, és hidd el, hamarosan megérted, mit kérünk tőled – próbálta megnyugtatni Oleszja az ausztrált, aki bokros teendői miatt kissé türelmetlen volt. – Szóval, azt nem tudhatjuk, hogy a landolás idején milyen magas volt a vízoszlop az űrlift fölött, de az árapály-jelenséget is figyelembe véve nagyjából tizenöt-tizenhat méter lehetett. Ilyen mélységből egy Tiago képességeivel rendelkező ember játszva felúszik a tenger felszínére...

– Ugyanis ez a fickó egy jól kiképzett francia zsoldoskatona – vette vissza a szót Szubotáj. – Na már most, ez a landolási helyszín, amiről beszélünk, Osmosis déli partjaitól nagyjából hatszáz méterre van. Most képzelj el, hogy felbukkansz a tenger alól, és körös-körül csak a végtelen vizet látod, kivéve az északi irányt, ahol elérhető közelségben szárazföldet pillantasz meg. Logikus, hogy arra kezdesz úszni.

– És Tiago képességeit figyelembe véve nyilvánvalóan nem okozott gondot neki az sem, hogy leússza ezt a hatszáz méteres távot, és végül kimásszon a partra Osmosis szigetén – tette hozzá Oleszja.

Dariosz felemelte a kezét:

– Már értem, mire akartok kilyukadni. Arra vagytok kíváncsiak, hogy az elmúlt öt évben a tudomásomra jutott-e bármilyen információ, ami arra utalt, hogy ezen a szigeten megjelent egy... hogy is írtátok le ezt a fickót?

– Nagyjából két méter magas, kisportolt, a harmincas évei elején járó néger férfi.

– Kizárt! – szögezte le Dariosz a lehető leghatározottabban. – De szerintem ezt kár is volt megkérdeznetek, hiszen magatok is tudhattátok volna a választ. Főleg rajtad csodálkozom, Szubotáj. Már

meg ne haragudj, de nem gyűlt össze épp elég tapasztalatod ez ügyben, amióta Osmosis szigetére léptél? A mongoloid vonásaidat mindenhol megbámulják, amerre csak jársz. Te magad mesélted nekem, nem is olyan régen, hogy meori nyelven az első szó a kutyafejű volt, amit megtanultál. Akkor miért feltételezitek, hogy egy hatalmas termetű fekete fickó felbukkanása öt hosszú éven át titokban maradhat?

– Arra is gondolnunk kell ilyen esetekben, hogy talán létezhet a szigeten valamiféle eldugott hely, ahol sokáig megbújhat valaki, aki nem feltétlenül szeretne részt venni a széles nyilvánosság előtti közéletben – magyarázta Oleszja. – Még mindig azt mondom, hogy biztosan kizárhatjuk ezt az eshetőséget?

– A nyakamat teszem rá – erősítette meg Dariosz, de már valamivel türelmesebb hangon. – Hogy valaki kétméteres néger férfiként egy fél évtizeden keresztül teljesen észrevehetetlen maradjon Osmosis Köztársaságban, arra nagyjából annyi esély van, mint hogy én a következő percben röppályára állok, és vidáman mosolyogva átölelem odafönn a ti Zvezda úrállomásotokat. Remélem, kellően plasztikus hasonlatot használtam.

Szubotáj láthatóan megnyugodva pipálta ki ezt a napirendi pontot, de rögtön elő is állt egy újabbal:

– Az sincs kizárva, hogy Tiago nem úszott ki a szigetre, hanem valamelyik arra járó hajó felvette a fedélzetére.

Dariosz most már nem volt sem türelmetlen, sem türelmes, hanem egyszerűen felnevetett. Bár az is igaz, hogy az őt jól ismerők kissé kényszeredettnek írták volna le ezt a nevetést.

– Bocsássatok meg, de ez már kezd egyre viccesebb lenni – jelentette ki. – Próbálom elképzelni, ahogy egy arra járó hajó fedélzetén, több kilométernyi távolságból észreveszik egy néger fickó fejét a vízben,

csak nem nagyon sikerül. Most kinek akarjátok bemesélni, hogy az a Tiago még él? Nekem vagy inkább magatoknak? Vagy ez valamiféle összeesküvés-elmélet, amit én nem értek? De miért is pont ma kell ezt nekem megértenem? Van fogalmatok róla, milyen sűrű a délutáni programom? Talán nem tűnt fel nektek eddig, de az az igazság, hogy nem nagyon van időm egy általam nem is ismert ember öt évvel ezelőtti túlélési esélyeiről csevegni.

331. fejezet

Zsatar főpap körül mintha kissé megsokasodtak volna a hívek. Ezt nem is lehet csodálni, hiszen hamar híre ment a környéken a főtéri eseményeknek, és a közelben tartózkodó osmosisi polgárok közül sokan éreztek kíváncsiságot, hogy meghallgassák a főpapjuk szavait.

Maga Zsatar is érzékelte, hogy növekszik a tömeg, ezért még jobban kieresztette a hangját. Ez egyúttal jó apropót szolgáltatott egy újabb történés elbeszélésére:

– Jól halljátok hátul is a hangomat?... Igen?... No, ezt örömmel nyugtázom. Már csak azért is örvendezek emiatt, mert korábban nemigen tudtam volna beszédet tartani nektek. Ugye, tudjátok, hogy miért?

– Én nem tudom! – harsant fel a tömegből egy vékonyka gyerekhang.

Zsatar erre önironikus magyarázatba fogott:

– Olyan beteg volt a tüdőm, hogy néha annyi levegő sem volt benne, amennyi egy gyertya elfújásához elég lett volna. Hogyan is vállalkozhattam volna arra, hogy bárkinek is hosszadalmasan meséljek? Neked például, gyermekem – mutatott rá egy copfos kislányra, aki az édesanyja ölében ült –, mire egy valamirevaló történetet elmondtam volna, a végére rég asszony lett volna belőled.

Felszabadult nevetés hullámszó végig a tömegen. Egyesek csodálkozva pislogtak egymásra. Nézzenek oda! Hát a mi főpapunknak humora is van? Ki gondolta volna?

Azonban még korántsem volt vége a meglepetéseknek, Zsatar ugyanis az önirónia magasabb fokozatába kapcsol, és saját magát kezdte parodizálni:

– Úgy... mekegtem. Mint egy. Kehes... kecske. Majdnem minden. Szónak. Külön. Kellett neki...futnom. Kár. Hogy... ilyen. Versenyszám. Nem volt. Az olimpián. Most biztosan. Lenne egy. Aranyérmem.

A hatás leírhatatlan volt. Puritán asszonyok kacagtak fel minden feszélyezettség nélkül, meglett férfiember csapdosták a térdüket jóízűen röhögve, a hátsó sorokban pedig egy őszes hajú nyeregkészítő mester megesküdt, hogy eddig ez a legmulatságosabb előadás, amelyet életében hallott, pedig ő aztán rengeteg karneválon ott volt, amit Osmosisban rendeztek az elmúlt évtizedekben.

A főpap szerény mosollyal nyugtázta a sikert, és szerfölött örült annak, hogy képes volt a közönségét a befogadás magasabb szintjére emelni, mert most egy éles váltással a komolyabb mondanivaló felé vitte a témát:

– Az egy igaz Isten gyógyított meg! Úgy bizony! Ha Istennek nem lett volna jó szándéka irányomban, akkor még most is úgy mekegnék nektek, mint egy kehes kecske, de ugyan ki lenne kíváncsi arra? Isten azonban úgy vélte, hogy van még tennivalóm bőven Evilágban, ezért visszaadta nekem a beszéd képességét, hogy elmesélhessem nektek mindazt, amit átéltem.

– Hogy történt ez a gyógyítás, kegyelmes úr? – érdeklődött egy szeplős képű kamaszfiú.

– Nagyon jó a kérdés! – fordult a hang irányába Zsatar. – Hogy ezt megértsetek, el kell mesélnem az előzményeket is. Tudjátok, az egy igaz Isten nincs ám egyedül, vannak segítői. Én úgy hívom őket, hogy lélekvándorok. Ezek a lélekvándorok tetőtől talpig úgy néznek ki, mint mi, emberek. Ha meglátod őket, semmiből sem tudhatod, hogy ők lélekvándorok. De aztán ezek a kedves lények megfognak téged, felvezetnek egy kerekek nélküli szekér belsejébe, és ezzel a kenésszel felrepülnek veled az égi országba, hogy találkozhass az egy igaz Istennel. Ott pedig aztán oly sok csoda vár rád, hogy azt korábban el sem tudtad volna képzelni. Az Istennel töltött idő minden egyes pillanata maga a csoda. És ezek közül még csak nem is az a legnagyobb csoda, hogy Isten téged meggyógyít. Istennek a gyógyítás csak annyi, mint amikor te megmozdítod a kisujjadat. Az igazi csoda az, amikor Isten meggyógyítja a lelkedet is, és megmutatja neked, hogy mi a feladatod. Hogy mi az, amiért érdemes élned és dolgoznod Evilágon.

A főpap monológja alatt többször futott végig csodálkozó vagy éppen értetlenkedő moraj a hallgatóságon, míg végül egyesek nem voltak restek rákérdezni, hogy tulajdonképpen kik is azok a lélekvándorok, akikről itt említés esett. Zsatar is érzékelte a tömegigényt, ezért így folytatta:

– Szeretnétek tudni, hogy kik a lélekvándorok, akik köztünk élnek? Teljesen jogos az elvárásotok, tehát most azonnal felsorolom őket. Lehet, hogy egyes személyek kapcsán meg fogtok döbbsenni, de ne feledjétek, hogy én nem egy olyan ember vagyok, aki arról mesél, amit másoktól hallott. Én ott voltam. Láttam, hallottam és éreztem mindent. Csakis arról beszélek nektek, amit magam tapasztaltam, és ezáltal...

– Halljuk a neveket! – kurjantott közbe a hátsó sorokból egy feltűnően kipirult arcú kocsmáros, akin jól látszott, hogy a főtérrre érkezése előtt kellő mennyiségben vett magához mindenféle folyékony önbizalom-növelő készítményeket.

– A kutyafejű ember – kezdett bele a felsorolásba Zsatar. – Aztán a Baskír és a Guzel nevű tanítók, akik iskolát alapítottak Osmosisban, pedig...

– Na, állj! Álljon meg a menet! – szóltak közbe többen is, végül pedig a legbátrabb atyafi minden feszélyezettség nélkül megkérdezte: – Arról az öregemberről van szó, akit vízpróbának vetettél alá, kegyelmes uram?

A főpap szelíd mosollyal vette tudomásul a provokatív megszólítást. Mindvégig állta a kérdező tekintetét, és így válaszolt neki:

– Igen, arról az öregemberről van szó, akit vízpróbának vetett alá az általam irányított egyház. Nehogy azt hidd, drága polgártársam, hogy le fogom rázni magamról ezt a bűnt, mint kutya a vizet. Vállalom, hogy nem él az egész szigeten olyan ember, akinek nagyobb felelőssége lenne a történetek kapcsán, mint én. De egyvalamit meg kell értened neked is..., és nektek is, testvéreim – fordult a tömeghez a főpap. – Az a Zsatar, aki a vízpróbát elrendelte, nem ugyanaz a Zsatar, aki most előttetek áll. Éppen azt szeretném tudatosítani bennetek, hogy milyen nagy jelentősége van annak, amikor az egyszerű halandó megtér az egy igaz Istenhez, bevallja és megbánja minden bűnét, aztán pedig feloldozást kap az égi országban.

Az imént még mindenféle morajlások futottak végig a tömegen, de most a síri csend volt jellemző. Osmosis polgárai ennyire önkritikus, már-már önostorozó szavakat emberemlékezet óta nem hallottak semmilyen rendű és rangú vallási vezetőtől. Elképedve várták a

fejleményeket, és Zsatar nem is fukarkodott a további meghökkentő kijelentésekkel:

– A Baskír nevű tanítót én voltaképpen halálra ítélttem, de túlélte a vízpróbát, mert Isten megmentette őt. Istennek tervei vannak Baskírral, és nem engedheti, hogy az ő egyik segítőjét, ezt a derék öreg lélekvándort bármi baj érhesse Evilágon. És ha ott lettetek volna velem a kerekek nélküli szekéren, akkor láthattátok volna, hogy ez a Baskír nevezetű lélekvándor olyan barátságos és jóságos volt velem, amire nincsenek is szavaim. Mert az egy igaz Isten nem a haragot, a bosszúállást vagy a gyűlöletet hirdeti, hanem az elfogadást, a megbékélést és a szeretetet.

332. fejezet

Nihuc vezérezredes és Stribek már órák óta a kikötőben tartózkodtak, és a Vámház árkádjai alól lesték a forgalmat. A frissen kinevezett országbíró derűs nyugalommal tekintett a délután elé, a lebujtulajdonos viszont az idő múlásával egyre idegesebb lett.

– Nem biztos, hogy még ma el tudjuk kapni, nagyuram – sóhajtozott Stribek. – Nem mindennap portyázik erre.

– Nem kell türelmetlenkedned, ráérünk – nyugtatta meg Nihuc. – Különben is, valami azt súgja nekem, hogy szerencsével fogunk járni.

Később Stribekre is átragadt az optimizmus, főleg, amikor azt látta, hogy egy frissen befutott hajóhoz egy csapatnyi gyerek rohan oda, hogy néhány fillérért cserébe segítsen a könnyebb áruk kirakodásában.

– Lehet, hogy tényleg szerencsénk lesz, nagyuram. Az a rohadék pont az ilyen hajók körül szokott sertepertélni, hogy becserkésze az áldozatát.

– Hát akkor készülünk – bólintott a vezérezredes. – Mit lehet még tudni erről a fickóról?

– A neve Csuva. Sajnos nincs semmilyen különös ismertetőjele. Úgy fest, mint bármelyik úriember, jól öltözött, rendezett külsejű, pont az a fajta, akinek a megjelenése nem okoz feltűnést sem a kikötőben, sem a belváros nagyobb terein. A modora behízeglő, és eléggé becsületes képe van, pont ezért tudja elkábítani az áldozatait.

– Mondjuk olyasmi, mint az a sötétkék zakós, aki ott közeleg? – tippelt Nihuc, mire Stribek hangja egy időre fennakadt. De aztán annál izgatottabban közölte:

– Ő az! Minden istenekre, ő az, Csuva! Hát csakugyan szerencsés napunk van, nagyuram!

– Rendben – bólintott a vezérezredes. – Te most maradj itt. Majd később üzenek érted.

Eme felszólítást fölösleges volt megereszteni, hiszen Stribeknek esze ágában sem volt részt venni az akcióban, vagy akár a nyílt téren együtt mutatkozni a testőrparancsnokkal. Továbbra is az árkád alatt megbújva figyelte a fejleményeket.

Nihuc közben megkerült egy hatalmas bálahegyet, és amögül leskelődve figyelte, hogy mi történik. Ebből a pozícióból hátulról látta a Csuva nevű egyént, és ez mindenben megfelelt az elképzeléseinek.

A kék zakós gyanúsított is ugyanezt művelte, mármint leskelődött, kémlelődött, csak hogy az ő vizsgálatának tárgyát a csapatnyi gyerek képezte. Hosszan mustrálta őket, de úgy látszott, nem elégedett a „felhozatallal”. Már éppen odébbállni készült, igen lemondó arckifejezéssel, amikor még utoljára visszafordult, ám ekkor megtorpant. A hajópallón felbukkant egy hirtelenszőke, szeplős, kissé lányos arcú kisfiú, vállán valami összetekert szöveggel, és Csuva többé

nem volt képes levenni róla a tekintetét. Közelebb sétált a hajóhoz, és a következő fordulónál leszólította a fiút:

– Hallod-e, téged hogy hívnak?

– Pasaku vagyok, uram – vágta rá a meglepett gyerek.

– Na, csak hogy megtalálalak, Pasaku! – sóhajtott fel az idegen. – Engem küldtek érted a szüleid. Haza kell jönnöd velem, de azonnal. Történt egy kis baj otthon.

– Miféle baj, uram? – tátotta el a száját riadtan a fiú.

– Csak gyere, tedd le azt a szövetet, majd útközben elmesélem – bizonygatta a kék zakós, ám ebben a pillanatban érces hang harsant fel a háta mögött:

– Üdv, Csuva!

A köszöntéssel egy időben Nihuc úgy kapta el a nyakát a delikvensnek, hogy az lényegében mozdulni sem bírt, lemerevedve várta a fejleményeket.

– Szóval téged küldtek a szülei – jegyezte meg a vezérezredes. – Biztos, hogy nem hazudsz, te Csuva?

– Dehogyan hazudok, nagyuram! – bizonygatta a kék zakós.

– Hát akkor nincsen semmi baj – mosolygott biztatóan Nihuc. – Most szépen felkeressük ennek a gyereknek a szüleit, és ők majd igazolják, hogy ismernek téged. Bizonyára nagyon örvendenek majd a viszontlátásnak.

Csuva, amint engedett a szorítás a nyakán, megpróbált elszaladni, de Nihuc valami miatt számított erre a fejleményre, ezért utánanyúlt a delikvensnek, elkapta a karját, és visszarántotta. Ahogy maga elé állította, kissé begorombult, és alaposan megtekerte a férfi bal fülét.

– A következő gyanús mozdulatnál repülni fog a füled – tette közzé a jövőre vonatkozó elképzeléseit a vezérezredes, aztán rászólt a még mindig tátott szájjal, lemerevedve álldogáló gyerekekre:

– Senki se mondta még neked, hogy idegenekkel ne állj szóba? Na, hordd el innen az irhát, és máskor jobban vigyázz magadra!

– Segítség! – jajdult fel ekkor Csuva, mire a metamorf egy különleges fogást alkalmazott a nyakán, és többé a szavát sem lehetett hallani. Tágra nyílt szemmel bámult ki a fejéből, és tehetetlenül hallgatta foglyul ejtője szózatát:

– Milyen kishitű ember vagy te, Csuva! Mit kiabálsz segítségért? Tán nem bízol benne, hogy egyedül is elbánok veled? Pedig így van, nem kell nekem semmiféle segítség. Na de gond egy szál se, nemsokára teszek róla, hogy belásd, rosszul ítéltél meg engem.

Nihuc intésére ekkor kikanyarodott a Vámház árkádjai alól egy kétlovas kocsi, és hamarosan lefékezett mellettük. A metamorf gyakorlatilag a hóna alá kapta a kék zakós embert, és beszállt a fülkébe. Ott leültette a gyanúsítottat, mint valami játékbabát, és ő is helyet foglalt a fickóval szemben.

A kocsi még ki sem kanyarodott a kikötőből, Csuva máris újabb meggondolatlan tette ragadtatta magát. Egy óvatlan pillanatban – legalábbis ő annak érzékelte – ki akart ugrani a fülkéből, de a vezérezredes utánanyúlt, és most már kifejezetten durván vágta bele az ülésbe. Aztán a bal kezével erősen megtámasztotta a delikvens fejét a háttámlán, a jobbával pedig egyetlen határozott mozdulattal letépte a bal fülét.

Csuva velőtrázó sikolyt hallatott, aztán viszont, mintha egy időre elfogyott volna a levegője, csak némán lihegett az ülésre szorítva.

– Szóltam előre, hogy a következő gyanús mozdulatnál repülni fog a füled – sziszegte Nihuc a gyanúsított arcába, majd hogy a jóslat az utolsó betűig valósággá váljon, kihajította a véres fület a kocs ablakán. – Nem tetszik nekem, hogy ennyire nem adsz hitelt a szavaimnak, Csuva. Pedig akikkel én beszélgetni szoktam, azok általában megértik, amit mondok. De sebj, tesztek egy újabb kísérletet. Idefigyelj! Lehet, hogy mire megérkezünk, már nem lesz egyetlen füled sem. Csakis a te viselkedéseden múlik. De hogy elviszlek oda, ahova szeretnélek, az olyan biztos, mint a halál.

Amikor a kék zakós újra levegőhöz jutott, hirtelen taktikát váltott. Már nem jajongott, nem siránkozott, hanem megpróbált nagyon fenyegető, komor hangnemet alkalmazni:

– Nem tudod te még, hogy milyen nagy urak állnak mögöttem...

Nihuc arcára jellegzetes farkasvigyor ült ki:

– Na végre, drága polgártársam! – kiáltott fel kedélyesen. – Meg kell mondjam, most először vagyok derűlátó az együttműködésünket illetően. Hiszen nekünk egy a célunk, Csuva! Végtelenül örülök, hogy te is ráébredtél erre. Hidd el nekem, ha szépen elmeséled, hogy kik állnak mögötted, és kiknek szoktad leszállítani a gyerekeket, akkor olyan fájdalomtalan lesz a halálad, hogy senki sem kívánhat könnyebbet magának... A másik eshetőségről egyelőre ne kérdezz, nem akarom idő előtt a végletekig felcsigázni a fantáziádat.

333. fejezet

– De a legfontosabb lélekvándor maga a kormányzó úr – ért a felsorolás végére Zsatar főpap a templom tövében. – Legalábbis szerintem. Tehát ne úgy vegyétek, amit most mondok, hogy ezt maga az Isten érzékeltette velem, mert én úgy vélem, hogy Isten nem tesz

különbséget a segítői között. Neki biztosan egyformán fontos mindegyik lélekvándor. De mi Osmosis polgárai vagyunk, ezért gondolom azt, hogy számunkra a legfontosabb maga a kormányzónk kell legyen.

A főpap a továbbiakban felidézett egy fél évtizeddel korábbi eseményt is:

– Emlékezzetek csak vissza, mi történt öt éve az arénában. Még a régiben. Talán akad is köztetek olyan, aki ott volt azon a bizonyos napon. Dariosz, a bajnok váratlanul vereséget szenvedett. Mindenki azt hitte, hogy meghalt. Aztán egyszer csak elsötétült az ég, és Isten jelet küldött nekünk...

– Így volt! Én ott voltam! – hangzott fel a hátsó sorokból egy karcos, rekedt hang, de több fiatal arcán az látszott, hogy ez a történet számukra az újdonság erejével hat.

– Bizony, hajlamosak vagyunk megfeledkezni az efféle eseményekről – folytatta Zsatar. – Telnek az évek, csörgedezik tovább az életünk, mint a kis patak a maga medrében, mi pedig hagyjuk a feledés homályába merülni a fontos történeteinket, és egy idő után már nem is tulajdonítunk nekik jelentőséget. Pedig azon a napon az Isten égi jelet küldött nekünk. És az Égi Jel úgy metszette át a sötét eget a maga vérvörös vonalával, mint valami izzó mutatóujj. Isten megmutatta, hogy nem hagyta magára az ő kedves lélekvándorát, és Dariosz hamarosan visszatért az aréna porondjára, majd újra győzedelmeskedett!

Néhány idősebb polgár arcán értetlenkedés tükröződött, mert ők jól emlékeztek arra, hogy akkoriban pont az egyház tiltakozott leginkább az ellen, hogy Darioszt bárki is az istenek küldötteként emlegesse. Ezen értetlen polgárok között volt a borvirágos orrú kocsmáros is, aki már az imént is bátorkodott megfogalmazni a maga sajátos

kritikáját. Ám most ilyesmire nem került sor, mert Zsatar ezúttal sem szándékozott megkerülni a témát.

– Magam is abba a hibába estem, hogy nem tulajdonítottam jelentőséget a dolognak – ismerte el a főpap. – Vagy inkább nem akartam jelentőséget tulajdonítani neki. Ma már azt gondolom, hogy részemről ez nem is hiba volt, hanem sokkal inkább bűn, hiszen már akkor is én voltam az egyház feje. Tudnom kellett volna, hogy mi történik. Látnom kellett volna, hogy az Égi Jel egy fontos üzenet. De vak voltam és tudatlan. No meg kevély és pökhendi is. Talán a saját hatalmam és népszerűségemet féltettem a bajnok nimbuszától. Ám Isten megtanította nekem az égi országában, hogy a kevélység helyett sokkal üdvösebb a szerénység.

Zsatar most váratlanul térdre borult a kövezeten, és fennen szóval bocsánatot kért az egy igaz Istentől a korábbi vétkeiért, továbbá hálát adott neki, amiért meggyógyította, majd hosszan fogadkozott, hogy a hátralévő életét Isten igazságának hirdetőjeként fogja eltölteni.

Ezen a ponton egy apró emberke oldalgott ki a tömegből, és elindult Osmosis nyugati kijárata felé. Kacska kis lábait igencsak szedve a Monostorba igyekezett, hogy jelentést tegyen a feletteseinek mindarról, amit a templomkertben tapasztalt. Elvégre a Napnál is világosabb, hogy Zsatar főpap meghibbant! Előadást tart a pór népnek, mint valami mutatványos? Megtagadja Osmosis isteneit? A kövezeten kúszik-mászik? Hát hová vezet ez?

A főtemplom gondnoka volt ez a túlbuzgó személy, mellékfoglalkozását tekintve önkéntes borkóstoló. Az elmúlt időszak valamennyi fontos eseményét sikerült részegen hortyogva átaludnia, így nem volt tudatában, hogy amit szenzációként akar tálni a Monostorban, az ott már kicsit sem lesz újdonság. Őt csak a várható jutalom hajtotta, no meg persze a felháborodás is, mert véleménye

szerint az egyház fejének legújabbban tapasztalható magatartása botrányos és elítélendő. Ájtatoskodó önostorozás? Az Égi Jel dicsőítése? Hát ilyet Evilág még nem látott!

Ez a bizonyos Égi Jel volt az, amely a templomtól nem messze, a Kormányzói Hivatalban is terítékre került. Oleszja ugyanis épp arról faggatta a korábbi bajnokot, hogy mennyi ideig volt látható az égen az a bizonyos vörösen izzó csík.

– Fogalmam sincs – vágta rá Dariosz, és látszott rajta, hogy unja már a meddő kérdezősködést. – Én akkor tértem vissza az aréna porondjára, amikor már nyoma sem volt semmiféle Égi Jelnek, és a napfogyatkozás is véget ért. Nekem is csak úgy mesélték később, hogy mi történt. Miért nem kerestek olyasvalakit, aki velem ellentétben tényleg a szemtanúja volt ennek a jelenségnek?

– Nem igazán ismerünk más, szóba jöhető szemtanút – mutatott rá Oleszja –, és a meori nyelvet sem beszéli egyikünk sem.

Szubotáj komoly empátiáról tett tanúbizonyságot, amikor átmenetileg felfüggesztette a kormányzó faggatását. Mármint ami az úrlift témakörére vonatkozott. Viszont megérdeklődte tőle, hogy mi a délutáni programja.

– Hamarosan indulok a katonai temetőbe – közölte Dariosz. – Ma lesz azoknak a testőröknek a búcsúztatása, akik az életüket áldozták a védelmemben azon a tragikus napon, a szurdokban. Gondolom, ti is belátjátok, hogy óriási tiszteletlenség volna a részemről, ha elkésnék a gyászszertartásról. Arról nem is beszélve, hogy természetesen én fogom átadni a posztumusz kitüntetések a hátrahagyott szülőknek, feleségeknek.

– Ezt természetesen megértjük, hiszen magunk is katonák volnánk – bólintott a tatár. – Sőt, ha hamarabb szólsz, még egy kis látványossággal is tudtunk volna szolgálni.

– Miféle látványossággal?

– A te idődben is voltak már légi parádék meg tisztelgő repülések, vagy tévednék?

– Olyasmire gondolsz, amikor a repülőgépek mindenféle színes csíkokat húzgálnak az égen?

– Akár – bólintott Szubotáj.

A kormányzó néhány másodperc erejéig elgondolkodott, majd így szólt:

– Szerintem ezt most ne erőltessük. Már idő sincs rendesen megszervezni a dolgot. Arról nem is beszélve, hogy nekem már a következő programmal is tele van a fejem. Kora este részt veszek a saját vezérkarom és a Neridea Ezred parancsnokainak egyesített ülésén. Természetesen a küszöbön álló invázió lesz a téma. Ott is nagyon észnél kell lennem, mert rengeteg katona élete múlik rajta, hogy sikerül-e mindenkivel megértetnem és elfogadtatnom a haditervet. Beláthatjátok, hogy a ma még biztosan életben lévő sok ezernyi meori katona sorsa nagyságrendekkel jobban foglalkoztat most, mint egy olyan francia zsoldosé, akiről öt éve nem tudja egyikőtök sem, hogy egyáltalán túlélte-e a landolást.

– Természetesen belátjuk, és nem is szeretnénk tovább feltartani téged – biztosította a sziget első emberét Oleszja. – Esetleg ha estére nem leszel túl kimerült, és lesz még kedved beszélgetni, akkor szívesen elmesélek neked mindent, amit az úrliftről tudni lehet.

Dariosz fürkészte egy darabig a lány arcát, próbálván felfedezni valamiféle egyéb szándékot is az ismeretterjesztésen túl, de ez nem

sikerült neki. Sem Oleszja tekintete, sem a mimikája nem tükrözött ilyesmit.

Miután a kormányzó sietve elhagyta a hivatalát, a két pilóta lement a Palota kertjébe egy kis privát sétára. Néhány mondat erejéig még boncolgatták az űrlift ügyét, de mivel a nyomozásuk láthatóan megrekedt, Szubotáj más témára terelte a szót:

– Mondd csak, mi van most köztetek? – tapogatózott a szőke lánynál, aki visszakérdezett:

– Mármint köztem és Dariosz között?

– Persze, hogy közted és Dariosz között! Naná, majd közted és Baskír között...

– Igazából semmi különös – vont a vállát Oleszja. – Beszélgetünk, ismerkedünk, néha szeretetteljesen megöleljük egymást...

Szubotáj gyanakodva méregette a mellette sétáló lányt:

– Biztos, hogy jól értetted a kérdésemet, és most nem magadról meg Baskírról beszélsz, galambocskám?

Oleszja felnevetett:

– Még sosem feküdtem közös ágyban Baskírral összebújva, és nem is tervezek ilyesmit.

A tatár sürgős fejkavarászásba kezdett:

– Te, figyelj, nagyon jól tudod, hogy én teljesen hülye vagyok az efféle dolgokhoz... de ez az izé..., ez az összebújás voltaképpen micsoda? Ezt nevezik előjátéknak?

– Én inkább úgy mondanám, hogy ez az előjáték előjátéka – felelte elgondolkodva Oleszja. – Nézd, nem rohanunk sehova. Aminek meg kell történnie, az majd úgyis megtörténik egyszer. És jómagam például

nagyon nem szeretném, ha ez úgy történné meg, hogy előtte mindketten alaposan felöntöttünk a garatra.

– Ez valami szabály, hogy a szerelmeskedés előtt csak vizet szabad inni? – értetlenkedett továbbra is az aszexuális tatár.

– A mi vízpróbánk már megvolt – közölte sejtelmes mosollyal a lány. – És meg kell mondjam, a közös fürdésünk volt az egyik legerotikusabb élmény az eddigi életemben.

– Hmm... Vízpróba, közös fürdés... Még mindig biztos vagy benne, hogy nem Baskírról beszélsz? – tudakolta Szubotáj, de már ő is vigyorgott.

Oleszja viszont nagyon jellegzetesen mulatott a társa szavain. Olyasféle nevetés volt ez, amikor az embert tulajdonképpen viszolygással tölti el a beszélgetőtársa felvetése, és emiatt megpróbálja visszatartani a fel-feltörő kacagást, mégis muszáj vihogni rajta, mert igazából nagyon vicces.

– Én nagyon tisztelem az öreg Tanítót, de soha nem szeretnék vele egy és ugyanazon dézsában tartózkodni, pláne nem anyaszült meztelenül – szögezte le végül Oleszja, a könnyeit törölgetve. – Viszont te tényleg nagyon hülye vagy a szexhez, Szubotáj. Ha rád lenne bízva, hogy csinálj nekem kedvet a szeretkezéshez, például izgató vizuális életképek felvillantásával, hát biztosan érintetlen maradnék az egész hátralévő életemben.

A tatár elgondolkodva lépkedett a lugas ösvényein, kezeit a háta mögött összekulcsolva, aztán egyszer csak megtorpant, és kibökte:

– Végül is nekem mindegy, csak legyél boldog, galambocskám. Bízom benne, hogy az lesz az ebben a furcsa világban. Hallgass a szívedre, amikor kell, ha meg az eszedre kell, hát akkor hallgass arra. Vagy te olyan okos nő, hogy tudd, mikor mire kell hallgatni. De bárhog is

lesz, én mindig téged foglak a legjobban szeretni, az Univerzum összes bolygóján.

Oleszja odaállt a tatár elé, a szemébe nézett, és így szólt:

– Tudod, engem már az is boldoggá tesz, ha Dariosz közelében lehetek. Biztosan tudom, hogy ilyen szerelmet még soha nem éreztem egész életemben. De mindez semmit sem érne, ha nem tudnám megosztani a gondolataimat és az érzéseimet a legjobb barátommal. Amióta újra megtaláltuk egymást, mindennap hálát adok a sorsnak, hogy te itt vagy nekem.

Azzal odalépett a társához, és forrón átölelte.

Szubotáj hosszasan bámult egy színpompás rózsabokrot a lány vállára borulva, majd pajkosan megszólalt:

– Ez már az előjáték előjátéka?

Oleszja vállát újra elkezdte rázni az elfojtott röhögés:

– Most már tény, hogy te vagy a legnagyobb aszexuális suttyó egész Evilágon.

334. fejezet

Mario elgondolkodva ringatózott a lóva nyergében, hazafelé tartva a Kozara-birtokról. Annyi minden kavargott a lelkében, és annyi minden járt a fejében, hogy egy idő után úgy érezte, meg kell állnia, ki kell valahogy kapcsolnia, különben megbolondul.

Már rég leért a szőlőhegyről. Éppen egy hangulatos liget mellett vezetett el az útja, és ez az alkalmi pihenőhely meg is tetszett neki. Lefékezte a lovát, és erről eszébe jutott egy néhány órával korábban átélt momentum.

– Leállt a ló – ismételte meg félhangosan Gunnerud herceg szavait, és ettől akaratlanul is felnevetett. – Hát ez a kölyök tényleg tiszta zizi!

Megkötötte a paripát az egyik fánál, aztán leheveredett a fűbe. Hosszasan bámulta az égen vonuló felhőket, meg a lombozatnak azon részét, amelyik a lenge szellő hatására folyton be-behajolt a látómezejébe. A falevelek már az őszi legpompásabb színeiben tarkállottak, így Mario megállapíthatta, hogy Osmosis szigetén legalább olyan gyönyörű ez az évszak, mint a Fejedelemségben volt tavaly ilyentájt, nem sokkal azután, hogy ő átkerült volna erre a bolygóra.

Hej, mennyire nehezen szokta meg ezt a furcsa világot! Milyen nagyon igyekezett hazajutni! Még most, nyáron is... És mennyi mindenre képes volt ennek érdekében! Utoljára még a fejedelem katonáival is vakmerően keresztülszúratta magát, csak hogy múltjon már el végre ez az elvarázsolt állapot. No persze, akkor még nem tudhatta, hogy az igazi elvarázsolt állapot csak azután jön, hogy megismeri Emmát...

Kész. Ennyi volt az úgynevezett „kikapcsolás”. Mario konstatálhatta, hogy hiába akar ő kikapcsolni, az agya valahogy nem engedelmeskedik. Sőt, mintha most még intenzívebben szállítaná azokat a gondolatokat és különös érzeményeket, amelyekről olyannyira szeretett volna megszabadulni, már a Kozara-birtokon is.

Vajon meddig tart majd ez a küldetés? – morfondírozott magában. – És ő közben egyáltalán nem is fog öregedni? Ahogy Dariosz és Sztavrila sem öregedett nyolc meg tíz, vagy ki tudja, hány év alatt? De akkor hogy élhet majd együtt Emmával? Hiszen ahogy telnek az évek, egyre látványosabb lesz köztük a korkülönbség! Még tíz év, és úgy fognak festeni egymás mellett, mintha ő Emma fia lenne!

Nem is beszélve a kisfiúról. Már ha megtalálja még valaha, és egyáltalán sikerül rávennie, hogy fogadja el őket szüleinek... Hiszen a

kisfiú egy android! Na de melyik fajta? Mondjuk olyan, mint Raudona, akinek semmiféle gondot nem okoz, hogy bárkinek felvegye az alakját, tehát ad abszurdum „öregedni” is tudna? Vagy olyan, mint például Nihuc, aki afféle egyszer használatos metamorf, és most már örökké a Pépes Arcú formájában kell itt tevékenykednie, amíg csak véget nem ér a küldetése?

Erről eszébe jutott Baskír és Guzel. Szinte dühödten gondolt arra, hogy lényegében fogalma sincs, az öreg és a fiatal Tanító igazából milyen viszonyban áll egymással. Hiába próbált alkalomadtán faggatózni náluk erről, valódi választ sosem kapott a kérdéseire. Így hát nem csoda, hogy még csak véletlenül sem sikerült megértenie, végül is mit jelent az, hogy ők ketten lényegében egy és ugyanaz az entitás, csak más-más időszakos kivitelben. Sőt, inkább még távolabb került a megfejtéstől, és a végén már azt sem tudta, hogy ők Emmával tulajdonképpen melyik példánnyal is találkoztak Királyrév előtt: a fiattal vagy az öreggel? Vagyis Baskírral, aki már eleve öreg volt, vagy Guzellel, aki nem sokkal később vette észre magán, hogy valami programhiba miatt indokolatlanul gyorsan öregszik?

És az létezne, hogy ez a kibogozhatatlan ellentmondás egyedül őt foglalkoztatja? Dariosz például miért nem érdeklődik ez iránt a téma iránt? Hiszen a kormányzót láthatóan minden olyan ügy kitartóan izgatja, ami ezzel a titokzatos küldetéssel kapcsolatos! Vagy Dariosz már tudja erre a választ, csak ezt sem osztja meg vele? De hát mikor is osztaná meg, ha egyszer mostanában az égvilágon semmit sem oszt meg vele?!

A kérdések egyre csak sorjáztak Mario fejében, válasz viszont még véletlenül sem fogalmazódott meg benne, és ez rendkívül dühítő volt. Már nem is tudta volna megmondani, ki iránt érez nagyobb haragot. Dariosz iránt, aki látványosan ejtette őt? Őt, aki teátrálisan esküdött

neki hűséget? Vagy Guzel iránt, aki úgy felelt bármelyik kérdésére, hogy utána még annyit sem értett a dolgokból, mint előtte? Vagy Baskírra, aki még legutóbb, az Orgil-birtokon is azt bizonygatta neki, hogy minden rendben van, és csak rémeket lát?

Most már annyira kínozták ezek a gondolatok, hogy nem bírt fekvé maradni. Először csak felült a fűben, aztán fel is állt, majd rövid téblábolás után lerogyott a kis liget egyik fája tövében, és nekivetette a hátát a fa törzsének. De a kérdések csak jöttek, és jöttek, nem lehetett ellenük tenni semmit. A kormányzóról eszébe jutott a gyűlölet, a gyűlöletről az androidok, azokról a kisfiú, a kisfiúról Emma, Emmáról meg az első nap, amikor találkoztak a kormányzóval az olimpia előtt... és ez így ment körbe-körbe, Mario pedig megint csak úgy érezte, hogy mindjárt szétpukkan a feje.

És akkor hirtelen bevillant neki Nyinya néni tekintete...

Ez egyrészt üdítő volt, mert vitt valamiféle változatosságot az eddigi monotóniába, másrészt viszont idegesítő is volt, hiszen „nesze, sánta, itt egy púp” alapon behozott a képbe egy újabb kérdést, amelyre nem mutatkozott válasz a látóhatáron. Még csak a felsejlés halovány erejéig sem.

Mi a fenét érez ő ez iránt az asszony iránt? – töprengett tovább elkeseredetten Mario. – Tán hasonlít valamelyik régi ismerősére? És ha igen, akkor ki a bánatra? Valakire az Északi-földrésről, akivel az elmúlt egy évben találkozott? Vagy még otthon, a Földön ismert egy hasonló asszonyt?...

Otthon...? Már nem tudta volna eldönteni, hogy mi is az az otthon. De nemcsak azt, hogy egyáltalán melyik bolygó, hanem még csak azt sem, hogy itt, Evilágon hol van az ő otthona.

Tán az Orgil-birtokon...? Na nem, hát ott biztosan nem. Hiszen ez csak átmeneti állapot, idővel az új iskola egész biztosan birtokba fogja venni az ingatlan minden egyes helyiségét.

Akkor a norling felföldön...? Ugyan, miért is lenne bármelyik helysín az otthona az Északi-földrészen?

Esetleg az a remek kis lakrész, amelyet Dariosz utalt ki neki és Emmának, nem sokkal azután, hogy Osmosisba érkeztek? Az volna az otthona...?

Hát, az aztán végképp nem, pedig ott volt a legjobb lakni. Nagy kár, hogy alig néhány napig tartott a boldogság... Vajon visszakaphatják még valaha? Vagy már erről is megfeledkezett a kormányzó?

És tessék! Már megint itt tobzódik a kormányzó a gondolataiban, és a verkli elindul újra, és újra, és újra, és nem lehet megállítani...

Vajon a kormányzó végképp meggyűlöli majd őt, amikor kiderül, hogy nem számolt be a kisfiúról...?

Ó, hát ez nem is kérdés. Dariosz semmit sem vesz nagyobb vétségnek, mint azt, ha valaki nem adja hozzá a tudását a közöshöz, és így nem segít megfejteni a Nagy Rejtélyt, hogy végül is ők, a földi emberek miért kerültek ide, és mi is a célja velük a titokzatos Központnak.

Igen. Még jobban meg fogja őt utálni, és hiába is magyarázkodna, gyermektelen férfiként Dariosz nem fogja megérteni, hogy ő nem a közös gondolkodást akarta megakadályozni, hanem akkor már csakis az lebegett a szeme előtt, hogy Emmával, élete szerelmével teljes életet élhessen. És mivel tudvalevő, hogy földi embernek és evilági embernek nem születhet közös gyermeke, ugyan mi más lehetne a megoldás, mint az örökbe fogadás? És vajon ki lenne alkalmasabb erre, mint a Kölyök, akivel ő hónapokon át a legvadabb kalandokat

élte át, és ezalatt annyira összekovácsolódtak, hogy arra nincsenek is szavak?

Mario most visszaemlékezett arra a napra, amikor ráébredt, hogy elveszítette a kisfiút, és talán már soha nem is fogja megtalálni. Végül is ez a felismerés vezetett oda, hogy már az olyan helyzetektől sem riadt vissza, amelyek során őt Kalrund fejedelem katonái kardélre hányhatják, csak legyen már végre vége ennek a rémálomnak...

Vajon ha visszakerülök a Földre, a régi életembe, akkor a régi testemet kapom vissza? – töprenkedett elszoruló szívvel, és közben olyan erővel markolt rá egy fűcsomóra, hogy amikor észrevette, mit csinál, szabályosan megdöbbenett a felismerés. Eddig nem is volt igazán a tudatában, mennyire viszolyog saját maga földi mivoltától.

Na igen, hát azért nagyon nehéz lemondani egy délceg, jóvágású, kellemes külsejű fiatalember fizimiskájáról, ha az ember közben mindvégig tudatában van, hogy a földi külleme, tehát a valódi testi énjé sem nem jóképű, sem nem daliás, hanem inkább egy alacsony, nyüzüge kis szerencsétlenség, aki még soha életében nem is beszélgetett négyszemközt lányokkal, nemhogy egyéb tevékenységek is szóba jöhettek volna.

Vajon Dariosz is másképp néz ki a Földön? – vívódott magában Mario, de aztán hamar el is hessegette ezt a gondolatot: – Ehh, ez nem lehetséges, hiszen ő már otthon is kisportolt és menő fickó volt. Hogy lehetett volna az aréna bajnoka, hogy győzhetett volna le éveken keresztül annyi ellenfelet, ha nem a saját mivoltában került át Evilágba? Ez lehetetlen. Nyilván csak én vagyok az a kocka srác, akit felruháztak egy másik testtel. Mert tudták, hogy aki videojátékokon nőtt fel, annak nem lesz újdonság az ilyesmi, sőt! Nemhogy természetesnek veszi, hanem egyenesen élvezni is fogja!

Nosztalgiával gondolt vissza a kezdeti időkre, amikor lényegében mindennel és mindenért meg kellett küzdenie Evilágon, mintha tényleg egy videojáték szereplője lenne, de közben szerfölött élvezte, hogy bármikor is nézett tükörbe, onnan egy jóvágású, helyes, nemes arcéllal rendelkező fiú nézett vissza rá. Egy olyan hős, aki ő a Földön soha nem tudott volna lenni.

Tulajdonképpen az ébrenléte jelentős részében már nem vágyott vissza a Földre. Amióta Emmát ismerte, hát még kevésbé. Néha még kísértették az álmai, amelyek a hajdani otthonában játszódtak, de már azok is egyre csekélyebb intenzitással...

És most Mario feltápáskodott a fa mellől, sokáig nézett maga elé szigorúan, még a mutatóujjait is a halántékára illesztette, és olyan erősen koncentrált, hogy a feje csak úgy hasogatott. De nem volt mit tenni, hiábavaló volt minden erőlködés.

Már nem jutott eszébe a szülei neve.

335. fejezet

Dariosz kormányzó és Nihuc vezérezredes szinte egyszerre érkeztek meg a gyászszertartás színhelyére, a katonai temetőbe. A frissen ácsolt emelvényen is egymás mellett álltak, és ekkor az ausztrál nem mulasztotta el, hogy rápirítson a metamorfra. Nagyon óvatosan, a fogai közt szűrve a szavakat a következőkre figyelmeztette angolul:

– Talán nem volna haszontalan próbálkozás, ha letörölnéd ezt a furcsa és ijesztő félmosolyt az ábrázatodról, és igyekeznél úgy tenni, mintha valóban lesújtana az embereid tragikus halála.

– Miért, mi van az arcommal? – kérdezte megütkezve Nihuc.

– Körülbelül úgy festesz, mint egy olyan napközis tanár, akinek épp most sikerült rávennie egy tizenhat éves bakfislányt, hogy tanítás után várja meg a szertárban – súgta oda fapofával Dariosz, de közben legbelül szinte tajtékzott. – Legalább hajtsd le a fejed, és bámuld a földet! – sziszegte felindultan.

A vezérezredes elbizonytalanodott. Mi a vihar folyik itt? Eddig abban a tudatban volt, hogy tökéletesen ura az arckifejezésének, erre most kiderül, hogy bambán vigyorog? Vagy egyenesen élvezeg pofát vág? De mire fel? Mert az odáig rendben van, hogy igencsak komoly elégedettséggel tölti el, miszerint a Csuva nevezetű rohadékot is sikerült fellógatnia a pincéje falára, na de ennek az érzésnek nem volna szabad kiülni az ábrázatára!

Mindenesetre most nagyon intenzíven koncentrált az arcizmait képező szintetikus anyagkötegekre, és megkérdezte:

– Így jó lesz? – És finoman oldalba bökte a kormányzót, mire amaz így szólt:

– Megteszi. Legalább semleges. A beszédedet el fogod tudni mondani rendesen?

– Igyekszem.

– Az nekem kevés, Nihuc. Ha itt valami botrányt csinálsz, az az egész invázióra nézvést is nagyon rosszul veheti ki magát. Hamar híre megy a városban. Csakis akkor vállald be, ha száz százalék, hogy meg tudod csinálni. Nem baj, ha végig csöndben maradsz, majd én hosszabban beszélek. Különben meg mi van veled? A Pépes Arcú átvette benned a hatalmat?

Nihuc erre már nem válaszolt, mert pontosan tudta, hogy nagyon nehéz ám valaki más előtt bármi olyasmit bizonygatni, amiről te sem

vagy teljes mértékben meggyőződve, és lényegében magad sem érted, hogy mi történik most veled.

A búcsúztatás végül rendben lezajlott. A kormányzó igencsak megható és szívhez szóló beszéddel rukkolt elő, még meglett férfiember is megsiratták a szurdokban életüket veszítő hősöket. És aztán a kövérkés testőrparancsnok is kitett magáért. Mindvégig a fiainak nevezte az elhunyt harcosokat, és amikor tisztelgést vezényelt a Kormányzói Testőrség jelen lévő állományának, hát ott ismét csak eltörött a mécses néhány özvegnél.

A távozáskor Dariosz még akart volna egy pár szót váltani az általa kinevezett országbíróval, de Nihuc addigra már elhagyta a helyszínt. Mégpedig olyan sietősen, hogy nem sokkal később már az ominózus pincében tartott kiselőadást a harmadik számú fogolynak.

– Idefigyelj, Csuva! Most elmesélem neked, hogy melyik az a két változat, ahogy ez az ügy lefolyhat. Azért két változatot említettem, nem pedig két különböző kimenetelt, mert kimenetel csak egy van. Mind a két változat végén ugyanaz a kimenetel szerepel. Talán az lesz a legjobb, ha először ezt ismertetem. Egyetértünk?

A delikvens egykedvűen nézett le a falról, és nem válaszolt semmit.

– A hallgatás beleegyezés – vont a vállát a vezérezredes. – Akkor hát térjünk a lényegre. A folyamat végén az fog történni, hogy te megnevezed azokat az illetőket, akiknek a gyerekeket szoktad leszállítani. Jómagam, mint országbíró, ezeket a gyanúsítottakat lefogatom, majd rögtönítélő bíróság elé állítatom. A bírósági tárgyaláson te minden részletre kiterjedő vallomást teszel a történetekről, utána pedig megszületik az ítélet.

Csuva most gúnyosan felröhögött, és kihívóan nézett a vezérezredes szemébe, de nem tudta kihozni a sodrából. Nihuc továbbra is

közömbös hangon, tárgyilagosan ismertette a közeljövőre vonatkozó elképzeléseit:

– Meggyőződése, hogy ezt a gúnyos mosolyt pillantok alatt képes leszek letörölni a pofádról. De most haladjunk tovább. Pontosabban fogalmazva haladjunk visszafelé az időben. Azt tehát már tudod, hogy mi lesz a történet végkimenetele. Most tájékoztatlak, hogy melyik az a két folyamat, amelyek közül választhatsz. Az első, hogy most azonnal megkezdéd a vallomástételt. Ha okos ember vagy, akkor ezt a megoldást választod, mert ahogy ígértem, ennek eredményeként végül fájdalomtalan és békés halál lesz a sorsod. A másik lehetőség, hogy nem kezdesz el magadtól beszélni. Ez esetben olyan szenvedés vár rád, amelyet most még el sem tudsz képzelni. És sokadjára leszögezném: a végeredmény mindkét esetben ugyanaz lesz.

Csuva ezúttal gúnyos köpéssel jelezte a véleményét, aztán magabiztosan megjegyezte:

– Voltam katona, bírom a szenvedést. Vagyok olyan kemény, mint ez a két figura itt mellettem.

Most Nihucon volt a sor, hogy gúnyosan elmosolyodjon:

– Abból indulsz ki, hogy nincs egy jajszavuk sem? Neked sem lenne, ha kivágtam volna a nyelvedet. De hát, ugyebár, ez a te esetedben nem jöhet szóba. Régi megfigyelés az igazságügyi szakmában, hogy sokkal könnyebb úgy hiteles vallomást tenni a bíróság előtt, ha az embernek van nyelve.

Csuva most már indulatba jött, még a láncait is meg-megrántotta, miközben vad ordítózásba fogott:

– Nem tudsz megfélemlíteni, még mindig nem fogtad fel? És majd akkor fogok a legjobban röhögni rajtad, amikor rájössz, hogy kik állnak mögöttem! Nagy embernek hiszed magad? Majd megtudod, hogy kik az igazi nagy és befolyásos emberek Osmosisban! De akkor

már hiába fogod bánni, amit velem műveltél, és hiába fogsz
könyörögni nekem, hogy mentselek ki a karmaik közül!

Ha jelen lett volna egy független megfigyelő a pincében, most
megesküdött volna rá, hogy Nihuc arcára a teljes meglepődöttség jelei
ültek ki. Mintha a vezérezredes végig annak szurkolt volna, nehogy
magától is elkezdjen énekelni a madárka, és így elmaradjon a kettes
számú folyamat végigvitele.

– Hej, Csuva, de nagy kár érted! – csóválta meg a fejét Nihuc, és
cinikus monológba kezdett: – Ha nem rontod így el az életed, akár még
divatos drámaíró is lehetett volna belőled. Mindenesetre a
képzelőerőd megvan hozzá. Legalábbis erre utal, hogy a valóságtól
teljesen elrugaszkodott dolgokról álmodozol. Bizony. Osmosis minden
színháza kapkodott volna a darabjaid után. Te lehattél volna a főváros
kulturális életének legnagyobb csillaga... No persze, erről most már
nem érdemes ábrándoznod. De sebj, úgylis eleve hamvába holt ez a
pályaválasztási ötlet, hiszen egy akkora erkölcsi hulladéknak, mint te,
soha, semmilyen társadalomban nem szabad a tömegekhez szólnia,
pláne nem drámaíróként, mert...

– Mi a fenéről hadoválsz, te szerencsétlen? – vergődött Csuva a láncai
végén. – Teljesen megbolondultál? Fogd már fel, hogy aláírtad a
halálos ítéletedet, amikor engem...

Püff! Nihuc akkora pofont kevert le a hármasszámú rabnak, hogy szó
szerint a fal adta a másikat.

– Már csak azért sem lehetnél író, mert hát, tudod, az írók többnyire
igen finom úriemberek, például sosem vágják a beszélgetőtársuk
szavába – állapította meg a vezérezredes. – Mostantól csakis akkor
nyithatod szédásra a pofádat, ha kérdeztelek. Különben is, ideje
befejeznünk ezt a meddő bájcsevegést, mert még sok a dolgunk.

Nekem az államigazgatás, neked meg a szenvedés. Úgyhogy indítsuk is útjára a kettes számú folyamatot.

Nihucnak ekkor megjelent az ujjai között néhány különös, aprócska tű, azokkal lépett oda a gyerekkereskedő elé.

– Mik azok?... Mit akarsz azokkal?... – riadozott Csúva, de további szavakat már nem volt képes megformálni, a vezérezredes ugyanis a bal kezével rátenyerelt a szájára, és egyúttal nekitolta a fejét a falnak.

– Mondd csak, mikor fáj utoljára a fogad? – érdeklődött könnyed, csevegő modorban Nihuc. – Mostanában? Vagy régen? Esetleg még soha? No, annyi baj legyen. Most meg fogsz ismerkedni azzal az elragadó érzéssel, amikor az embernek négy foga is fáj egyszerre.

A vezérezredes a monológja közben széthúzta a bal keze mutató- és középső ujját, ezáltal Csúva fogsora és ínye láthatóvá vált. Pont úgy festett most, mint egy riadt gebe, akit a lóvásáron vizsgál meg egy potenciális vevő.

Miközben Nihuc akkurátusan beleszúrta a tűket a fogoly ínyébe, egy jó tanácsot is megosztott vele:

– Nem ajánlom, hogy a nyelveddel próbáld kipiszkálni ezeket az okos kis készségeket. Sikerülni nem fog, erre leteszem neked a nagyesküt, cserébe viszont sokkal jobban fog fájni. Inkább használd ki az időt, nézz mélyen magadba, és próbálj azon elmélkedni, mennyire nagyvonalú volt az iménti ajánlatom. És persze a névsor, drága polgártársam! A névsort ne feledd! Megmondtam már neked, hogy egy a célunk. Szinte égek a vágytól, hogy megismerhessem azon személyek nevét, akikre te minduntalan hivatkozol. De hát az nem járja, hogy egyfolytában csak ködösítesz meg fenyegetőzől. Tessék neveket mondani!

Csuva most már üvöltött a fájdalomtól, de ekkor odafönről, nagyon távolról szomorú zene akkordjai hallatszottak.

Nihuc arcára kiült a jellegzetes farkasvigyor:

– Megjöttek a fiaim – közölte. – Tudod, Csuva, ma búcsúztattuk a katonai temetőben azokat a derék bajtársainkat, akik a kormányzó úr védelmében estek el a merénylet során. A gyászszertartás hivatalos része véget ért, és most magunk között folytatjuk a hősi halottakra való emlékezést. Felidézzük az alakjukat, elmesélünk egy-egy jó történetet az életükből, aztán iszunk egy kis bort, és szomorú katonadalokat éneklünk. Mindezt csak azért ismertetem, hogy felfogd, itt aztán kiabálhatsz napestig, a kutya sem fogja meghallani. Kerek evilágon én vagyok az egyetlen, aki segíteni tud rajtad. Jobban mondva te tudsz segíteni magadon. A névsor, drága polgártársam! A névsor! Holnap reggel hallani akarom a névsort!

Nihuc mögött dőndülve csapódott be a pince vasajtaja, a három rab pedig magára maradt a sötétben.

Nem maradt viszont magára néhány emelettel feljebb Dariosz, aki éppen négyszemközti és soron kívüli megbeszélést folytatott a személyi titkárával.

– Amit most fogok kérni tőled, derék Trin, az egyrészt sürgős, másrészt szigorúan államtitok – bocsátotta előre komor arccal a kormányzó. – Nincs sok időm, azonnal indulnom kell a vezérkari tanácskozásra, ezért figyelj jól.

A személyi titkár egyetlen szóval sem húzta az időt, mindössze egy rövid bólintással jelezte, hogy megértette.

– Mindent tudni akarok Nihuc vezérezredesről. De szó szerint mindent! A legapróbb adat is fontos lehet. Például, hogy mikor és hol ismerte meg a feleségét, tartott-e szeretőt, kik voltak a barátai, már ha

voltak ilyenek. Mivel foglalatostkodott a szabadidejében, voltak-e passziói, amiket szívesen űzött. Milyen gyakran látogatott a Régi Arénába, és ott melyek voltak a kedvenc műsorszámái. Járt-e színházba, és ha igen, milyen darabokat kedvelt. Teljes jellemrajzot szeretnék. Egyszerűen mindent, de mindent tudni akarok róla, amit csak tudni lehet!

336. fejezet

Dariosz rendkívül gondterhelten érkezett meg este a vezérkari tanácskozásról a Kormányzói Palotába. Máskor, hasonló helyzetben vett volna egy kellemes fürdőt, aztán lepihen. Most azonban jól tudta, hogy még nem ért véget számára a nap, így hát nemsokára már Oleszja lakosztályának ajtaján kopogtatott.

Miközben odakinn várakozott, átsuhant az agyán egy kósza gondolat. Milyen mulatságos, hogy tulajdonképpen hátsó szándékkal érkezett, de még véletlenül sem olyan, amelyik a testi örömmel lett volna kapcsolatos! Ez még akár egy évvel ezelőtt sem így történt volna. Azokban a boldog békeidőkben, ha bekopogtatott volna egy elragadó szőke lány szállására, hát egész biztosan csakis a bujálkodás körül forogtak volna a gondolatai...

Kinyílt az ajtó, és egy elragadó szőke lány mosolygott a küszöbön, aki meg sem próbálta titkolni, hogy igencsak kedvére való a késői látogatás.

– Már vártalak – jegyezte meg Oleszja, és pajkosan hozzátette: – Tudtam én, hogy mégiscsak érdekel téged az úrlift témája!

A kormányzó elcsigázottan rogyott le a helyiség közepén álló pamlagra:

– El sem tudod képzelni, milyen nehéz tárgyaláson vagyok túl – panaszkolta.

A lány leült mellé, eligazgatott néhány párnát, aztán ő is igyekezett kényelmesen elhelyezkedni a mives bútordarabon.

– Látom rajtad, hogy aggaszt valami, le sem tudnád tagadni. Ha szeretnéd elmondani, én jó hallgatóságod leszek – ígérte Oleszja.

– Tömegmészárlás lesz. Mert nem vagyok benne biztos, hogy sikerült megértetnem a nerideai vezérkarral, amit akartam – sóhajtott nagyot Dariosz. – Jobban mondva, megérteni biztosan megértették, amire felhívtam a figyelmüket, csak hát a látottak és hallottak alapján erősen kétlem, hogy maradéktalanul azonosultak is vele.

– Miről van szó egész pontosan?

– Nézd, én nem akarok vérengzést az invázió során. Mégiscsak egy huszonegyedik századi, civilizált, földi ember vagyok, és nem szeretném, ha bosszúszomjas öldöklésbe csapna át a sziget visszafoglalása. Ráadásul azt is elmeséltem ezeknek a derék főtiszteknek, immár nem először, hogy Neridea újjáépítéséhez szükségük lesz munkaerőre, tehát már csak ezért sem lenne okos dolog lemészárolni az összes orzót, aki csak szembejön az invázió során.

– De nem hallgattak rád?

– Hogy úgy mondjam, nem igazán keletkezett olyan élményem az elmúlt órákban, hogy maradéktalanul átment az üzenetem. Pedig azt is számtalanszor érzékeltettem velük, hogy az egy igaz Isten az ő oldalukon fog állni, amennyiben eltekintenek a vérgőzös bosszúállástól. De végig az volt a benyomásom, hogy a nerideai vezérkar ugyan igazat ad nekem, ám a saját felelősségét igyekszik áthárítani a közkatonákra.

– Hogy érted ezt?

– Egy idős tábornagy például nekem szegezte a kérdést: „Mit gondolsz, kormányzó? Ha az egyik harcosom majd szembetalálja magát azzal az orzóval, aki felgyújtotta a faluját, megölte az anyját, meggyalázta a húgát, rabigába hajtotta az apját és a fivérét, akkor őt vissza lehet majd fogni ilyesféle szólamokkal?”. És hát, tudod, az a baj, hogy erre tényleg nincs mit mondani.

Oleszja most odabújt a felindultan mesélő férfihoz, a mellkasára fektette a fejét, és közben halk, búgó hangon nyugtatni próbálta:

– Igazad van, erre valóban nem lehet semmit sem mondani... De neked miért olyan fontos, hogy ez az invázió milyen módon fog megtörténni? A végkimenetel úgysem lehet kétséges. Győzni fogunk, ezt mindannyian tudjuk. Szerintem neked bőven elég, ha Osmosis katonáinak sorsát viseled a szíveden. Ennyi a felelősséged, és nem több. Ha a saját ezredeid a lehető legkisebb veszteséggel jönnek ki ebből a hadműveletből, akkor mindent megtettél, ami tőled elvárható.

Dariosz úgy vélte, hogy immár közel a cél, amiért ma este felkereste az orosz pilótanő lakosztályát, de még korainak gondolta, hogy rátérjen a lényegre. És persze azt sem akarta letagadni saját maga előtt, hogy túlságosan jólesik neki az a kényeztetés, amit éppen kap, merthogy Oleszja ujjai ekkor már lágyan cirógatták a mellkasát, a nyakszirtjét, később pedig az arca irányába és a füle mögé is elkalandoztak.

Dariosznak az volt az érzése, hogy a lány mindenáron maga felé szeretné fordítani, az viszont már a csók előszobája lett volna. Ám még nem engedhetett ennek a kísértésnek.

– Tudod, nekem nincs túl sok ismeretem az orzók társadalmáról – vallotta be kissé fátyolos hangon, ezzel is jelezve, hogy nagyon is jól érzi magát Oleszja karjaiban –, de az azért világos számomra, hogy közülük elég sokan a Szigetvilágból menekültek el. Tehát meori

nemzetiségűek. Márpedig ha Osmosis meori katonái, illetve Neridea meori katonái orzókat mészárolnak le, az valamilyen formában mindenképpen testvérháború. Még akkor is, ha tudjuk, hogy az orzók között többen vannak a norling származású emberek.

Nos, hogy Evilág demográfiai mutatói mennyire érdekelték a szőke lányt, az a következő pillanatokban világosan kiderült. Oleszja simogató karja lassan lehanyatlott, és egyelőre megpihent a kormányzó izmos mellkasán.

– Mit gondolsz, tudtok nekem segíteni? – állt elő a farbával Dariosz. – Létezik a Golub vadászgépeitek harci tárházában olyasféle fegyver, vagy hatás, vagy bármilyen eszköz, amivel ez a probléma megoldható?... Már csak azért is kérdezem, mert Szubotáj nemrég azt mondta nekem, hogy el se tudom képzelni, mi mindenre képes az ő madárkája... Szóval, van olyan Szigma hatás, amellyel rá tudom kényszeríteni bármelyik félre az akaratomat, hogy ne torkolljon brutális vérengzésbe az invázió?

A szőke lány most már visszavonta a karját az imádott férfi mellkasáról, és meglehetősen egykedvűen seperte el az arca elől a haját. Dariosz is érzékelte a mozdulatok mögött megbúvó csalódást, és rájött, hogy a lehető legrosszabbul sikerült az időzítése. Próbálta menteni, ami menthető, így hát elsősorban magához ölelte a lányt, és közben még az előbbinél is fátyolosabb és elesettebb hangon mentegetőzött:

– Ne haragudj. Tudom, hogy ez az egész most úgy fest, mintha én nem kívánnalak. De biztosíthatlak, hogy ez nem igaz. Talán azért beszéltem össze mindenfélét, hogy palástoljam, ma este nem igazán vagyok alkalmas semmire. Túl sokat vett ki belőlem ez a nap. Olyan gyengének érzem magam, mint a hajnali harmat.

– Semmi baj – szólalt meg az ölelésből kibontakozó Oleszja, immár felülve a kanapén. – Hidd el, én megértelek. Még olyasmiket is megértek, amikre te nem is gondolnál, vagy nem feltételeznél rólam. Itt van például a gyászidőszak...

– Hogy micsoda? – pislogott értetlenül Dariosz, és most már ő is felült.

– Tisztában vagyok vele, hogy neked Sztavrilát meg kell gyászolnod – közölte majdhogynem monoton hangon Oleszja, meredten maga elé nézve. – Bár nincs sok tapasztalatom a szerelmi kapcsolatok terén, de azt azért még én is tudom, hogy amikor az ember elveszíti a szerelmét, az ugyanúgy egy gyászfolyamat, mint amikor az embernek meghal valakije.

– Ja, vagy úgy? – dőlt vissza a kanapéra megkönnyebbülve a kormányzó. – Először azt hittem, a testőreim ma délutáni búcsúztatására gondolsz a gyász kapcsán... Látnod, ennyire elcsigázott az agyam. És akkor a testemről még nem is beszéltem.

A szőke lány halványan elmosolyodott, és most már ő is hanyatt dőlt a kanapén, de ezúttal beérte annyival, hogy megkereste Dariosz kezét, és finoman rákulcsolta a sajátját.

– Pedig szívesen meghallgatnám, hogy miféle örületes tevékenységekkel növesztetted magadra ezt a sok izmot – közölte pajkosan. – Lényegében nem is tudok semmit a földi életedről!

– Mint ahogy én sem a tiédéről... – vetette közbe a kormányzó.

Oleszja most olyasféle mosollyal bámulta a mennyezetet, mint egy naiv bakfislány, és pont úgy is szónokolt, mintha valami kamaszoknak szóló szappanopera kasztingján venne részt:

– Nem tudhatom, hogy te mit gondolsz erről az egésze, ami köztünk van – kezdett bele –, de engem kicsit sem zavar, ha úgy alakul, hogy lassan kell haladnunk. Ha az a sorsunk ezen a bolygón, hogy egy jó

darabig csak egymáshoz bújva alhatunk, hát nekem az is megfelel. Az én irányomban még csak véletlenül se legyen megfelelési kényszered, vagy bármi ilyesmi. Várok rád, ameddig kell. Ha azt mondd, hogy még nem vagy túl Sztavrilán, én elfogadom. Várok, ameddig csak kell. Ameddig esélyem lesz bebizonyítani előtted, hogy mit érek. A múltbéli árnyak nélkül. Amikor már csak én vagyok, csakis én, és rólam kell döntened. Hogy akarod-e mindazt, amit én tudok adni neked.

Dariosz csodálkozva fordult oda a szőke lányhoz. Átkarolta a derekát, ő meg erre az érintésre mintha Csipkerózsika-álomból ébredve tért volna vissza a jelenbe, hirtelen átfogta a szeretett férfi nyakát, magához húzta, és hosszan megcsókolta.

337. fejezet

Oleszja lakosztályának ajtaján igen erősen kopogtattak, majd behallatszott az egyik palotaőr öblös hangja:

– Bocsánat a zavarásért, kormányzó úr, de a dolog nem tűr halasztást. Nerid király vár rád odalenn. Négyszemközt szeretne tárgyalni veled.

Dariosz kibontakozott a szőke lány öleléséből, és aztán cinkosan egymásra nevettek.

– Sehogy se akar ez nekünk összejönni – mondták ki szinte egyszerre, és ez újabb kacagásra ingerelte őket, úgyhogy szinkronban fúrták a fejüket egy-egy párnába, nehogy ez a derék, öblös hangú őr még a végén rosszra gondoljon.

Az ausztrál szedte össze magát hamarabb, elvégre őt szólították ki, nem a lányt. És különben is, ha már kormányzó az ember, és éppen egy szigetet készül visszafoglalni, akkor viselkedjen is ennek megfelelően.

Dariosz felkelt a pamlagról, pillanatok alatt megigazította a ruházatát, aztán az ajtóhoz sietett. Amikor kilépett a lakosztályból, már pontosan olyan ábrázatot viselt, amelyet egy Osmosis nevű Köztársaság első emberének viselnie illik ebben a helyzetben.

– Mit jelent pontosan az az odalenn? – faggatta az egy lépéssel mögötte loholó palotaórt.

– A király a hátsó kocsibejárónál várakozik rád, uram, a hintójában.

Dariosz máris túlságosan teátrálisnak értékelte azt a jelenetet, amelyik lényegében még el sem kezdődött. Vajon mi oka lehet az uralkodónak erre a megoldásra? Mi az, amit még a saját vezérkara előtt sem mert vele megbeszélni? No, járjunk a végére hamar!

Amikor fél perccel később beszállt a hintó fülkéjébe, és helyet foglalt Nerid királlyal szemközt, a félhomály ellenére is megállapíthatta, hogy az uralkodó arca a szokásosnál is gondterheltebb. Talán még akkor sem látta ennyire borúsnak az ábrázatát, amikor azon a hajdani emlékezetes napon menedéket kért a maradék népének Osmosis szigetén.

– Bocsáss meg a késői zavarásért, kormányzó – szabadkozott nyomban Nerid. – Sokáig vívódtam magamban, hogy feltegyem-e neked azokat a kérdéseket, amelyek már jó ideje feszítik a bensőmet, de most úgy döntöttem, essünk túl rajta, hiszen küszöbön áll az invázió, és szeretnék olyannyira tisztán látni, amennyire csak lehetséges.

– Állok rendelkezésedre, felség – tárta szét a karját Dariosz. – Tartom magam azon ígéretemhez, hogy a lehető legőszintébb leszek hozzád, egészen addig, amíg részedről is ugyanezt tapasztalom.

– Ha meghallod a kérdéseimet, kormányzó, nem lesz kétséged afelől, hogy a lehető legőszintébb kíváncsiság mondatja ki velem a szavaimat – szögezte le a király.

Dariosz halványan elmosolyodott. Micsoda ravasz vén róka! Milyen kiváló diplomata! Ügyesen forgatja a szavakat, ráadásul pillanatnyi gondolkodás nélkül. Ehhez valóban jó nagy adag tehetség szükségeltetik, azt meg kell hagyni. Na de hát Nerid király ezen a néven már a huszadik. A génjeiben hordozza az uralkodói ravaszságot és a diplomáciai érzéket.

– Azt már nem kell bizonygatnod előttem, hogy az istenek küldötte vagy – kezdett bele a király –, vagy ahogy te mondog, az egy igaz isten küldötte. Erről meggyőződhettem a pompás arénádban, no meg később a déli öbölnél is. De vajon ez a te istened valóban képes szavatolni, hogy sikeres lesz a közös vállalkozásunk?

– A hazád visszafoglalására célzol, nagy király?

– Mi másra célozhatnék?

– A hazád visszafoglalása kapcsán tényleg ne legyenek kétségeid – dőlt hátra a párnázott ülésben Dariosz. – Záros határidőn belül újra az őseid trónján fogsz ülni. Ez olyan biztos, mint a halál. Vagy mint az adófizetés.

Ez utóbbi megjegyzéssel az ausztrál kissé oldani akarta a hangulatot, de nem járt sikerrel. Az uralkodó arca meg sem rezdült, láthatóan még mindig nagyon feszítette valami legbelül. Szerencsére ennek rögtön hangot is adott:

– Akkor most térjünk is a lényegre, kormányzó, és innentől kezdve valóban az ígért őszinteségedre apellálok... Az első szavam természetesen a köszöneté és a soha el nem múló háláé, mind az irányodban, mind pedig az egy igaz istened irányában, akinek

láthatóan a legteljesebb mértékben bírod a bizalmát. De vagyok már olyan öreg, hogy tudjam, Evilágon semmit sem adnak ingyen. Ideje hát, hogy elővezesd számomra, mit kérsz cserébe a segítségért.

Néhány pillanat erejéig súlyos csönd nehezedett a hintó fölkéjére. Aztán Dariosz vett egy nagy levegőt, és kibökte:

– Igazad van, nagy király. Evilágon valóban nincs semmi ingyen. És én bizony fogok is kérni tőled valamit.

Nerid arca hirtelen hamuszürkévé vált, és mintha a szája is megmozdult volna, de aztán mégsem szólt semmit.

– Tudod, van nekem egy nagy álmom, és ezt veled osztom meg elsőként, felség. Szeretném megalapítani a Népszövetséget – ismertette a kormányzó. – Ez egy olyan nemzetek fölötti szervezet volna, amelyikhez az idők folyamán szép sorban csatlakozna minden állam, amelyik békét és együttműködést szeretne a meori Szigetvilágban. És ha minden jól megy, akkor később az Északi-földrész norling fejedelemségei, hercegségei és egyéb, kisebb-nagyobb területi egységei is társulnának. A résztvevők pedig hitet tennének amellett, hogy soha nem fognak háborút viselni más államokkal szemben, biztosítják a zavartalan és biztonságos kereskedelmet a tagországok között, az esetleges vitás ügyeiket pedig a Népszövetség közös tanácsa előtt rendezik, békés úton és kölcsönös engedmények mentén. Olyan módon, amely végül minden tagország, és főleg azok népei megelégedésére szolgál.

Mintha Nerid király már nem szorongatta volna olyan görcsösen az ülése karfáját.

– A győzelemért tehát azt kérem tőled cserébe, nagy király – folytatta a kormányzó –, hogy legyen a szabad Neridea ennek a Népszövetségnek az első tagállama, mármint az alapító Osmosis Köztársaság után.

Pontosabban: mellett. Elvégre Osmosis önmagában nem tud semmiféle nemzetközi szövetséget létrehozni, nem igaz? – mosolyodott el Dariosz, de még mindig nem érezte, hogy a beszélgetőtársában felengedne a feszültség.

– Nagyra törő terv, azt el kell ismerni – jegyezte meg apró köhintéssel az uralkodó, aki még mindig nem akarta elhinni, hogy a kormányzónak nincs semmi egyéb kíváncsága a katonai segítségnyújtásért cserébe.

– Nagyra törő, de kivitelezhető – szögezte le Dariosz. – Főleg akkor, ha szövetségesként tekinthetek rád, felség. Remélem, nem kell külön ecsetelnem, hogy ezáltal végképp bekerül a neved Evilág történelemkönyveinek lapjaira, és a legfényesebb aranybetűkkel fog ragyogni. Nerid király, ezen a néven a huszadik, mint a Népszövetség társ-alapítója! Nem amiatt fog rád emlékezni az utókor, hogy az uralkodásod néhány hónapját kényszerű száműzetésben töltötted Osmosis szigetén, hanem amiatt, mert nélküled soha nem jöhetett volna létre a Népszövetség, mint a Szigetvilág békés és termékeny aranykorát megalapozó szervezet.

Az uralkodót nem olyan fából faragták, hogy efféle zengzetes szólamokkal el lehessen kábítani, ezért egyenesen és mindenféle skrupulus nélkül rákérdezett:

– És ez volna az egyetlen kíváncságod, vagy van valami egyéb is?

– Van – vágta rá Dariosz.

Nerid ismét rámarkolt a párnázott karfára.

– A Népszövetség létrejötte feltételez egy nemzetek fölötti döntőbírásgot is – hajolt előre a kormányzó, és igencsak szuggesztív modorban magyarázta: – Az orzók támadása a hazád ellen nem lehetett egy ötletszerű, csupán kalandorok által kifundált esemény.

Biztos vagyok benne, hogy Neridea lerohanását és elfoglalását valakik igen hosszas tervezés és gondos előkészítés után valósították meg. És ezen a ponton azt sem fogom eltitkolni előled, felség, hogy a legfőbb gyanúsítottam Aldea állam, és a jelenleg is trónon ülő ifjú Ald király.

Dariosz tekintete ezen szavak kiejtése közben feltűnően tüzes lett, és maga is csodálkozva vette tudomásul, hogy a képzeletében, még ha elmosódottan is, de megjelent Sztavrila alakja. Ám hamar túllendült ezen a körülményen, és folytatta a meggyőzést:

– Ha a küszöbönálló invázió során, vagy a harcok elülte után bizonyítékokat találunk arra nézvést, hogy Ald királynak köze volt a szigeted lerohanásához, azt bármilyen módon segítette, akkor az ifjú uralkodónak a nemzetek fölötti döntőbírárság előtt lesz a helye.

Nerid már egy ideje nem az ülése karfáján nyugtatta a kezét, következésképpen nem is szorongathatta azt. Most már legfőképp a szakállát vakargatta, egyúttal pedig a fülke mennyezetét bámulta, a tengerkék bársonyborítást, és miután osztott-szorzott magában, nyílegyenesen rákérdezett:

– Van egyéb feltételed is, kormányzó?

– Mire gondolsz egész pontosan?

– Sok mindenre, de vegyük első példaként a következőt: a szigetem visszafoglalása után Neridea népének kötelező lesz felvenni a te vallásodat, és mindenkinek az egy igaz istenben kell hinnie?

– Nem tartozik rám, hogy egy másik országban miben hisznek az emberek – vontta meg a vállát Dariosz.

– Ez megnyugtató – bólintott Nerid király. – A következő kérdésem, hogy a nagy győzelem után a katonáid vajon fogják-e hirdetni a népem körében, hogy a köztársasági államforma az üdvözítő, illetéknéppen pedig az uralkodót le kell taszítani a trónjáról?

– A nagy győzelem után a katonáim nem maradnak Neridea szigetén – szögezte le Dariosz. – Következésképpen nem is tudnak ott semmiféle eszmét hirdetni.

Aztán közelebb hajolt az uralkodóhoz, és azt mondta:

– Ez a megnyilvánulásod leginkább arra utal, hogy rád is hatással volt a Szigetvilág-szerte tapasztalható több évtizedes ellenérzés Osmosis Köztársaság államformája iránt. De ha mélyen belegondolsz, akkor megállapíthatod, hogy ezen érzelmeid most legyűrték az észszerűséget. Vajon miért kérnélek fel a Népszövetség közös megalapítására, ha nem azzal számolnék, hogy visszaszerzed az őseid trónját? Ugyan miért állna érdekemben bármiféle zavargás kirobbantása az újra szabaddá lett Neridea szigetén, ha éppen most készülök megvalósítani az álmomat, a Népszövetség megalapítását, amely nélküled és az országod nélkül nem is jöhetne létre?

Ezen érvek már kellően erősek voltak ahhoz, hogy Nerid király, ezen a néven a huszadik, megeresszen egy halvány félmosolyt a szakálla alatt.

338. fejezet

Nihuc türelmetlen volt. Ugyan másnapra ígerte magát, de még éjfél előtt visszatért a pincébe. A fáklyával, amivel érkezett, meggyújtotta a kínzókamra falán elhelyezett többi fáklyát, aztán szemrevételezte a foglyait.

A két régebbi delikvens, Hulidár és Agdil egykedvűen vette tudomásul a történeteket, Csuva viszont elkezdte vadul rázni a láncait, mintegy jelezvén, hogy sürgős mondandója akadt. No persze, ezt a sürgős mondandót nem merte úgy előterjeszteni, hogy a négy különleges tű

még a szájában volt, mert megtanulta az elmúlt órákban, hogy bármiféle rossz nyelvmozdulat csak fokozza a fájdalmat.

– Nocsak, milyen lelkes az új szállóvendégünk! – jegyezte meg derűlátóan Nihuc, és odalépett a gyerekkereskedő elé. – Most maradj veszteg egy darabig. Kihúzom a tűket, és akkor beszélhetsz.

A vezérezredes optimizmusa hamarosan úgy elszállt, mintha soha nem is lett volna. Csuva ugyanis, amint visszakapta a szólás szabadságát, éktelen káromkodásba és fenyegetőzésbe fogott. Lényegében ott folytatta, ahol délután abbahagyta.

– Sokkal butább vagy, mint amilyennek gondoltalak – csóválta meg a fejét csalódottan Nihuc.

– Az lehet, de hogy te vagy a sziget legnagyobb barma, az biztos! – acsarkodott Csuva. – Fogalmad sincs róla, hogy...

– Fogd be a pofád, vagy azonnal viasszszúrom a tűket! – rivallt rá a metamorf, és a nyomaték kedvéért odalépett elé, majd a már ismerős mozdulattal tette a fogoly szájára a kezét, és nekinyomta a fejét a falnak. Közben mélyen a szemébe nézett, de néhány másodperc után kétségbeesve állapította meg, hogy ennek a világon semmilyen hatása nincs.

Mi a fene folyik itt? – tépelődött magában Nihuc. – Létezne olyan fokú rettegés egy emberi elmében, amely az összes létező kommunikációs csatornát totálisan blokkolja?... Vagy velem van a baj? Elveszett ez a detektáló képességem? De hogy a francha? Mindez a Pépes Arcú gonosz tréfája lenne a túlvilágról? Vagy a Központé odafentről?

Mindenesetre elengedte a gyerekkereskedő fejét, és hátrább lépett tőle. A tűket egyelőre nem szúrta bele újra az ínyébe, mert még nem adta fel a reményt, hogy némi pszichikai ráhatás után meg fog eredni a nyelve.

– Idefigyelj, Csuva! Én most elárulok neked valamit, ami hozzásegíthet, hogy tisztábban lásd a helyzetedet. Ez a valami pedig egy hadititok lesz... Úgy bizony! Ne bámulj ilyen bambán, tényleg jól értetted, hadititkot mondtam. Sőt, egyben államtitkot is! Na de hát melyik hadititok nem államtitok egyben, ugyebár?

Ezekre a szavakra már Agdil és Hulidár is felemelte a fejét. Csalfa remény pislákol az egyébként végtelenül törődött tekintetükben, hogy talán Nihuc berúgott azon a bizonyos katonai búcsúszertartáson, és most olyasmit készül kikotyogni, ami alkalmasint még nekik is jól jöhet.

– A következőről van szó – folytatta a vezérezredes. – Osmosisból hatalmas hadsereg indul útnak napokon belül, hogy kiverje az orzókat Neridea szigetéről. A hadiállaputra való tekintettel a kormányzónak ki kellett neveznie egy országbíró, mert ezt írja elő számára a Törvénykönyv. Ha esetleg nem jutott volna el a híre hozzád, kedves Csuva, hát én lettem az országbíró. Engem ruházott fel a kormányzó úr eme ranggal. Ám ha el is jutott a híre hozzád, szerintem akkor sem tudod felmérni ennek jelentőségét, hiszen a te életedben olyasmi még nem fordult elő, hogy Osmosis Köztársaságban hadiállapotot hirdettek volna ki. Sőt, talán még a szüleid életében sem. Most röviden összefoglalom számodra, hogy mihez van joga egy országbírónak... Mindenhez!

A gyerekkereskedő arcán az látszott, hogy sok minden jár most a fejében, de ezek között nem szerepel az a legyűrhetetlen indíttatás, hogy gratuláljon Nihucnak a kinevezéséhez.

– Ugye, hogy nem voltam terjengős, Csuva? Tényleg egyetlen szóval kifejezhető, hogy mekkora a hatalmam. Hadiállapot esetén, a kormányzó úr távollétében én vagyok a főbíró, a katonai főparancsnok és valamennyi országnagy egy személyben. Ha úgy

tartja kedvem, hogy például téged a főtéren elevenen megnyúzássalak, akkor ez mindössze egy aláírásomba kerül.

A gyerekkereskedő gúnyosan elvigyorodott:

– Játshatod itt az agyad, de a kegyelmes Dariosz köztársaságában ilyesmivel engem hiába fenyegetsz.

Nihuc megütközve nézett a fogolyra:

– Hallod-e, te még annál is butább vagy, mint amilyennek az imént gondoltalak, amikor megállapítottam, hogy annál is butább vagy, mint amilyennek korábban gondoltalak.

Érdekes módon ez a mondat valamiféle eddig nem tapasztalt folyamatot indított el a metamorf bensejében. Késztetést érzett, hogy felneveessen. Csakhogy ez nem olyasfajta késztetés volt, amelyet mindenféle algoritmusok és egyéb belterjes számítások indukáltak, jelezve, hogy most ez a megfelelő reakció. Lényegében abszolút spontán következett be, és ezt Nihuc csöppet sem értette. De nem volt idő ezen filozofálni, így a metamorf villámgyorsan létrehozott egy új mappát, ahová bemásolta a vonatkozó adatokat későbbi elemzésre, és már haladt is tovább:

– Hát tényleg nem érted, hogy miről beszélek, Csuva? Tényleg ennyire nincs róla fogalmad, hogy mit miért mondok? Most árultam el neked, hogy hadiállapot van, én lettem az országbíró, és a kegyelmes Dariosz napokon belül elhagyja a szigetet, mert saját maga kívánja vezetni a seregeit... Na? Még mindig nem állt össze a fejedben a kép? Fogd már fel végre, hogy záros határidőn belül én leszek Osmosis teljhatalmú ura, és azt teszek veled, amit akarok! Ha ahhoz lesz kedvem, akkor karóba húzatlak a főtéren, onnan pedig hiába üvöltesz majd a kegyelmes kormányzó urad után, Dariosz azt a vezérhajója fedélzetén nem fogja meghallani. De ha még meg is hallaná... Hadd áruljak el

neked valamit, Csuva. Én jól ismerem a kormányzó urat. Ő is pont ugyanannyira undorodik a magadfajta férgektől, akárcsak én.

A fogoly erre már nem szólt semmit, és ezt Nihuc úgy értékelte, hogy most kezdtek érdemben dolgozni az információk a delikvens nem túl kifinomult elméjében. Vagy netán csak mostanra múlt el maradéktalanul a kínozó fogfájása, és efölött örvendezik magában, békés csöndességben?

Mindenesetre a metamorf nem sokáig tűnődött ezen, inkább folytatta az információk adagolását és a pszichikai ráhatást:

– Mit gondolsz, Csuva, miért árultam el neked a legszigorúbb hadititkot? Nyilván te sem tartod valószínűnek, hogy azért, mert mindjárt eloldozom a bilincseidet, és már vizlek is fel, hogy bemutassalak a vezérkarnak, mint a legújabb bizalmasomat és személyi titkáromat... De hát akkor mi lehetett a célom szerinted?

Rövid hatásszünet után Nihuc készségesen megválaszolta a saját kérdését:

– Érzékeltetni akartam veled, hogy te innen már semmilyen módon nem kerülhetsz vissza a régi életedbe. Nincsen olyan eshetőség. Érted? Ez tökéletesen kizárt! Éppen ezért mertem megosztani veled egy államtitkot. Ha nem lennék teljesen biztos a dolgomban, ha csak egy hangyafasznyi esélye is lenne, hogy valami úton-módon kikerülhetsz a felügyeletem alól, akkor dehogyis árultam volna el neked, hogy mire készül Osmosis hadserege és a kormányzó úr! Hát ki az az ökör, aki megkockáztatja, hogy egy hasonló pincébe kerüljön, vagy éppenséggel kiéheztetett vadállatok elé az Arénába?... Érted már a lényegét, Csuva? Felfogtad, hogy csupán napok kérdése, és úgy nyúzathatlak meg elevenen a város főterén, hogy annak apád, anyád, a barátaid és minden ismerősöd, szomszédod, akárkid a tanúja lehet?

– Apám már nem él.

Ennyi. Ez volt minden, amit a fogoly az iménti okfejtéshez hozzá bírt szólni. A vezérezredes pedig most már őszintén aggódott a gyerekkereskedő elmeállapotáért, épp ezért elhatározta, hogy újabb húrokat fog megpendíteni:

– Lényegében igazad van, Csuva. Hagyjuk, hogy mi lesz napok múlva. Hiszen akár egy nap is lehet nagyon hosszú idő. Például akkor, ha az embernek reggeltől estig és estétől reggelig kibírhatatlanul fáj a foga. De mondok neked másik példát is. Akkor is hosszúnak tűnik egy nap, amikor az ember még csak egy ártatlan gyermek, és mégis olyan szenvedésben telik az ideje, ami még egy felnőttnek is sok lenne. Ha az embert bántják, megalázzák, kínozzák, sanyargatják, akkor minden nap egy hosszú évnek tűnik... Mondd csak, Csuva! Nem gondolod, hogy ideje lenne elárulnod bizonyos neveket? Nem érzed úgy, hogy ideje lenne jóvátenned valamit abból a sok mocsokságból, amit a nyomorult életedben elkövettél? Gondolj csak bele! Egyszer majd úgy kerülsz az isteni ítélőszék elé, hogy amikor lehetőséged lett volna, és amikor már tényleg minden mindegy volt, te még akkor sem mentettél meg egyetlen gyermeki életet sem! Vajon miképpen fogják értékelni ezt a hozzáállásodat az isteneid?

A fogoly részéről ugyan tapasztalható volt némi hörgés és halvány nyöszörgés, de a Nihuc által olyannyira vágyott nevek nem hangzottak el. Úgyhogy elkövetkezett a harmadik regiszter, amikor a vezérezredes majdhogynem könyörgőre fogta:

– Megmenthetünk gyerekeket. Még most is megmenthetünk gyerekeket. Csak mondd ki a neveket, nagyon kérlek. A többit bízd rám. Odategyek a katonáimmal, és rendet csinálunk. Kiszabadítjuk ezeket a szerencsétlen kis emberpalántákat... Bármilyen nevet mondhatsz. Bármekkora ember nevét mondhatod. Fölöttem nincsen

hatalma senkinek. Öltöm már főurakat, nem is olyan régen, és ennek a híre bizonyára úgy jutott el hozzád, hogy rituálisan megmérgezték magukat. Pedig dehogy. Én öntöttem a poharukba a mérget, mindegyiknek, személyesen. És aztán végignézttem, ahogy döglődve vonaglanak a nagyúri palota teraszának kövezetén.

A bágyadt visszaemlékezést durva közjáték szakította félbe.

– Hazudsz! – harsant fel a dühödt üvöltés, lánccsörgéssel aláfestve. – Már azt is hazudtad, hogy ennek a két férfinak kivágtad a nyelvét! – Őrjöngött Csuva, a fejével oldalra mutatva. – Ha nem lenne nyelvük, attól még tudnának kiabálni, de nem tudnak! Nem nyelvük nincs, hanem hangjuk! Csak lihegnek itt nekem, de semmit se tudnak mondani! Lihegni meg egy segglyuk is tud!

Nihuc erre már istenesen begorombult. Hirtelen maga sem tudta, mi történik vele, de mindazt, ami lejátészódott benne, villámgyorsan átmásolta a „Későbbi elemzés” mappába, és aztán odalépett Csuva elé. A jól ismert mozdulatokkal nyomta a fejét a falhoz, és közben szétfeszítette az ajkait és az állkapcsát.

– Szóval nem kell a békés halál, te patkány. Inkább a folyamatos fájdalom kell. Hát akkor nesze, itt van! – És olyan elánnal szúrt bele immár nyolc tűt a delikvens ínyébe, mint valami lelkes térképész, aki egy új földrészt fedezett fel. – Azt hiszed, hogy sokáig foglak még itt tojgatni, te ostoba rohadék? Ha nem mondod ki a neveket, akkor minden nappal egyre nagyobb kín vár rád, és a végén könyörögni fogsz a halálért, de akkor már késő lesz. Örök szenvedésre ítélek. És nem fog megesni a szívem rajtad, mivel nekem nincs is szívem.

Dariosz vegyes érzelmekkel tért vissza Oleszja lakosztályába, és ezt a szőke lány rögtön le is olvasta az arcáról.

– Nem úgy alakultak a dolgok Nerid királlyal, ahogy eltervezted? – kérdezte együttérzően, mire a kormányzó meghökkent:

– Honnan tudod, hogy vele tárgyaltam? Talán te is egyik napról a másikra tanultad meg a meori nyelvet, mint Mario?

– Nincs olyan szerencsém – csóválta meg a fejét Oleszja –, mindenestre a Nerid szót sikerült felismernem, amikor a palotaőr nemrég bekopogtatott, és elrabolt mellőlem. De most ne az én nyelvtudásomról csevegjünk, hanem inkább áruld el, mire jutottál a királlyal. Neki van valami ötlete a várható vérengzés megakadályozására?

– Addig a témáig el sem jutottunk, talán ő sem gondolja olyan fontosnak, mint én – rogyott le a pamlagra nagyot sóhajtva Dariosz, aztán pár szóban beszámolt a hintóban lefolytatott tárgyalásról. Végül pedig leszögezte: – Ugyanaz a helyzet, akárcsak egy fél órával ezelőtt. Most is kizárólag rád és Szubotájra tudok hagyatkozni. Szóval, vegyük fel ott a fonalat, ahol a távozásom előtt elejtettük... Létezik a Golub vadászgépeitek harci tárházában olyasféle fegyver, vagy hatás, vagy bármilyen eszköz, amellyel rá tudom kényszeríteni bármelyik harcoló félre az akaratomat, hogy ne torkolljon brutális vérengzésbe az invázió?

Oleszja arcán nagyítóval sem lehetett volna túláradó örömet felfedezni, és ezen nincs is mit csodálni, hiszen ő egész mást értett a Dariosz távozásakor elejtett fonalak újra felvételén. De persze uralkodott magán, és készségesen válaszolt a kérdésre:

– Ha arra célzol, hogy létezik-e olyan Szigma hatás, amelynek alkalmazása után komplett hadseregek dobálják el a fegyvereiket, és a katonák egymást taposva szaladnak a legközelebbi rét felé, mert

ellenállhatatlan késztetést éreznek, hogy mezei virágokból koszorút fonjanak, akkor ki kell ábrándítanom téged. Ilyesféle Sigma fegyver nem létezik. Legalábbis a Golub osztályú vadászgépek nincsenek felszerelve még csak hasonlóval sem.

– Azért ne nézz ekkora idealistának – morogta Dariosz. – Jómagam sem effélére gondoltam, de Szubotáj barátunk meglehetősen dicsekvőnek ható szavai nyomán azt hittem, hogy...

– Szubotáj bizonyos értelemben beszámíthatatlan ilyen téren, hiszen szerelmes... Na, ne nézz ilyen csodálkozva rám. Igen, Szubotáj lényegében szerelmes az ő kis Golub madárkájába, ezért dicséri úton-útfélen. De biztosíthatlak, hogy sokkal inkább a pusztító fegyverekre gondolt, amikor olyan sejtelmesen dicsekedett neked, nem pedig afféle békemissziós képességekre, amelyeneket te remélsz.

– Akkor hát szerinted semmilyen módon nem akadályozhatom meg, hogy Neridea visszafoglalása esztelen öldöklésbe torkolljon? – kérdezte elkeseredetten a kormányzó.

– Ezt én nem mondtam – szögezte le a szőke pilótanő. – De most egy percig ne a huszon-akárhányadik század haditechnikáján járjon az eszed, hanem ókori vagy középkori megoldásokon. Léteznek a Földön évezredek óta bejáratott módszerek, amelyek az itteni civilizációban is jól használhatóak lennének, ebben biztos vagyok.

Dariosz szeme felcsillant. Ugyan egyelőre halvány fogalma sem volt, mire céloz a lány, máris őszinte kíváncsisággal nézte az arcát, és közben sokadszorra jutott eszébe, milyen elbűvölő jelenség is ez az Oleszja. Sugárzóan okos és intelligens, és közben megnyerően szerény, ráadásul mindehhez valami lenyűgöző szépség párosul. Bár az ausztrál rendőr ismeretei az orosz történelmet illetően nem voltak kifejezetten széleskörűek, a cárokkal kapcsolatos tudása pedig elfért volna egy gyufacímken, de most valahogy úgy érezte, ilyenek lehetnek

hajdan az orosz cárnők, mint Oleszja. Finom, hibátlan, alabástrom színű bőr, nemesi arcél, különleges metszésű, acélkék szemek, világosszőke, gyönyörű haj, és mindezek eredményeként valami elképesztően vonzó, harmonikus összhatás.

– Milyen jól áll neked a rébuszokban beszélés – nyögte szokatlanul halkán Dariosz, aztán megköszörülte a torkát, és hozzátette: – De nem lennék boldogtalan, ha megosztanál velem bizonyos konkrétumokat is.

– Máris – felelte elmosolyodva Oleszja. Természetesen nem kerülte el a figyelmét a tekintet, amellyel a férfi az arcvonásait csodálta, és bár korábbi alkalmakkor is sikerült elkapnia Dariosz elismerő pillantásait, ez most egészen más helyzet volt, mert a csodálaton kívül ez a tekintet valamiféle különleges vágyat is sugárzott. – Gondoltál már például a pénzjutalomra?

A kormányzó végre kizökkent a révült gyönyörködésből, de még mindig kissé gyámoltalanul kérdezett vissza:

– Pénzjutalomra? Miféle pénzjutalomra?

A lánynak most már kedve lett volna felkacagni, de türtőztette magát. Már csak azért is, mert sokkal jobban élvezte, hogy Dariosz valami miatt láthatóan nem tud betelni a látványával és a társaságával, mintsem egy idéetlen kuncogással szertefoszlassa a varázst. De egy incselkedő megjegyzést azért engedélyezett magának:

– Pénzjutalom. Bár összetett szó, de azért nem annyira bonyolult. Biztos vagyok benne, hogy az összetétel mindkét tagját érted. – Azzal megfogta a kormányzó kezét, és mélyen a szemébe nézve lelkesen magyarázta: – Nerid király hirdesse ki az invázió kezdetén, hogy minden élve elfogott orzó beszolgáltatásáért pénzjutalom jár. Egy közkatonáért... mit tudom én... egy arany. Egy tisztért két arany. Egy

tábornokért pedig öt arany... vagy nyolc, vagy tíz, ez már részletkérdés.

Bár még fogták egymás kezét, ám az iménti varázs elillanni látszott. Dariosz immár nem egy aléltan gyönyörködő rajongó, hanem újra egy komoly államférfi volt, és most neki kellett visszafognia magát, nehogy felkacagjon.

– Bájosan tudod röptetni az aranyakat, szinte számolatlanul – mosolygott elnézően –, de arról ugye van némi fogalmad, hogy Nerid királynak semmiféle anyagi eszköze nincsen? És ezt nem is lehet zokon venni tőle, hiszen a szigete, ezzel együtt pedig a kincstára is az ellenség fennhatósága alatt áll. A katonái nyilván nem olyan bolondok, hogy hozomra elhiggyenek bármit. Ezt éppen neked magyarázzam? Egy katonának?

Meglepő módon Oleszja egy kicsit sem jött zavarba ezen szavak nyomán, sőt, mintha számított is volna ilyesféle ellenvetésre. Legalábbis erre utalt, hogy máris higgadtan levezette:

– Természetesen tisztában vagyok mindezzel. De azt is tudom, hogy akárki is rendelkezik most Neridea állam vagyona fölött, abból egy huncut petákot sem tud majd kimenekíteni a szigetről, mert az invázió úgy fog kezdődni, hogy a két Golub vadászgép a szigetország kikötőiben állomásozó összes hajót megsemmisíti.

– Na, csak hogy én is megtudhatok végre bizonyos részleteket az inváziós tervről, így pár nappal a hadművelet előtt – dörmögte bosszúsan a kormányzó. – Mellesleg ki által vagy ilyen jól értesült?

– Kire tippelsz?

– Raudona?

– Naná. Ki más lehetne?

– Tudom is én... De mintha a nevezett hölgyeményről nem is olyan régen egész más hangütéssel nyilatkoztál volna. Már megint kimaradtam valamiből? Történt bármi olyasmi, ami miatt helyreállt a korábbi teljes bizalom köztetek?

– Ez nem ilyen egyszerű – sóhajtott nagyot Oleszja. – Nézd, én továbbra is azt gondolom, hogy rejtett erők munkálnak a háttérben, és mindannyian érezzük, mármint mi, földi emberek, hogy bizonyos dolgokat eltitkolnak előlünk. Hogy ez hányféle titok, mekkora titok, milyen súlyú titok, arra még csak tippelni sem mernék, de azt szerintem mindannyian csalhatatlanul tudjuk, hogy valami itt egyelőre nem kerek.

– Eddig stimmel – bólintott Dariosz.

– Viszont az invázió kérdését tekintve még mindig maradéktalanul megbízom Raudonában – szögezte le a szőke lány. – Ennek kapcsán nincs semmiféle néven nevezhető körülmény, semmiféle logikus indok, amiből az következne, hogy ő megvezet engem, vagy bármit is eltitkolna előlem. A titkok szerintem a magasabb szférákban keresendők.

– Most a Zvezda úrállomásra céloz, vagy inkább olyasféle magasabb rendű célokra, amelyek kapcsán még vajmi kevés dolgot kötöttek az orrunkra?

– Mind a kettőre igaz, amit mondtam, és amit érzek.

Dariosz feje fáradtan hanyatlott le a pamlagon feltornyosuló párnahalomra. Micsoda bolond helyszín ez a szájbavert Evilág! Az ember egész sokáig csuda jól tudja érezni magát benne, legtöbb esetben klasszisokkal jobban, mint a Földön, de aztán felbukkannak mindenféle sunyi körülmények, aljas kis helyzetek, egészen

meghökkenítő létállapotok, és mindjárt nem lesz olyan vidám és kényelmes dolog ebben a milióban létezni.

Miért kell az idillt mindig valami rohadatul bonyolult és emberi ésszel felfoghatatlan csavarral megvariálni? Hiszen tessék! Itt van ez a remek nő. Csinos, értelmes, intelligens, gyönyörű, vonzó, elképesztően izgató. De ő most ahelyett, hogy végre belefeledkezhetne a testi-lelki egyesülésbe egy ilyen csodálatos lánnyal, mindenféle invázióról, a hadviselés mikéntjéről, Nerid király államkincstáráról, meg a jó ég tudja, mennyi más baromságról cserél eszmét, mintha kötelező lenne.

Ez lényegében botrányos. Igen. És szerfölött kiábrándító, lehúzó, földbe döngölő és már-már elviselhetetlen. Minden normális férfi a háta közepére kívánná egy ilyen éjféli csevejt, ami még csak véletlenül sem az évődésről, az erotikus felhangú célozgatásról meg az összebújásról és egy hatalmas, kielégítő szeretkezésről szól, hanem valami távoli sziget szakállas királyának képzeletbeli kincsesládájáról, illetve bizonyos soha nem látott hajók szakmányban történő megsemmisítéséről...

– Elaludtál? – hozta vissza a jelenbe az ausztrált Oleszja türelmetlen kérdése.

– Jaj, nem, dehogyis! – pislogott Dariosz, úgy rebegtetve a szempilláját, mint valami szűzlány, és közben azt érezte, hogy a leghőbb vágya most csak egyvalami lenne: megpihenni ennek a fantasztikus nőnek az ölelésében, az alabástrom bőrét simogatva, a szuszogását hallgatva, a mellére hajtva a fejét, és abban a boldog tudatban elaludva, hogy még holnap is itt lesz vele, és soha, de soha nem derül ki róla, hogy egy ellenséges ország jól kiképzett ügynöke.

Bár még nem alkonyodott, de eléggé későre járt, amikor Mario visszaérkezett az Orgil-birtokra. Maga is meglepődött, mennyire eltelt az idő, ám aztán rájött, hogy nincs ezen mit csodálni, hiszen az út nagyobbik részén legfeljebb ügetett, néha meg csak poroszkált a derék paripa, amíg ő a gondolataiba merülve üldögélt a hátán.

A villát meglátva az olasz fiúnak most ismerős melegség járta át a szívét, mert eszébe jutott, hogy ha ilyen késő van, akkor Emmáék is visszaértek már a szokásos körútjukról. Alig várta, hogy a kusza gondolatai elől a lány karjaiba menekülhessen, csak hogy nem találta a kedvesét a közös lakosztályukban.

Ennél is kellemetlenebbül érintette, hogy hosszas keresgélés után egy olyan helyiségben bukkant Emmára, ahol éppen kettesben voltak Zurabbal, és láthatóan elég jól mulattak mindaddig, amíg ő rájuk nem nyitotta az ajtót.

Mario nyelt egy nagyot, és megpróbált jó képet vágni a dologhoz, vagy legalábbis közömböset, de pontosan látta a másik kettő arcán, hogy ez nem sikerült. Olyannyira nem, hogy Emma még véletlenül sem a szokásos túláradó örömmel szaladt elé, hanem furcsán villogó tekintettel. Aztán karon fogta, és szinte kivonszolta a helyiségből, az ajtót meg gyakorlatilag becsapta maguk után.

– Na, gyere csak vélem, drága szerelmem! – húzta a lépcső felé, és az olasz fiú riadtan állapította meg, hogy Emma ezt a két utóbbi szót még soha nem ejtette ki ilyen barátságtalan hangsúllyal, már-már fenyegetően.

– Hová megyünk? – adta a hülyét Mario.

A lány ekkor megtorpant, és lassan hátrafordult:

– Na, mit gondúsz, hogy hova? Há mi van odafenn a emeleten? Tán csak nem a mink szobánk?

A „Sebezhetetlen” megadta magát a sorsának, és sebzett lélekkel, borongós hangulatban, rosszat sejtve tűrte, hogy a kedvese felcibálja a lépcsőn, utána pedig – már a lakosztályuk magányában – lekapja a tíz körméről.

– Magadnál vagyol te, drága szerelmem? – kezdte nagy hangon a számonkérést Emma. – Még az haggyán, amikó úgy féltékenykedel, hogy csak kettesbe vagyunk. De hogy mán Zurab előtt is vágod a pofákat, az mindennek a teteje! Há mi lel tégedet? Tán asziszed, hogy megcsallak? Úgy láttad, hogy széjjelrebbentünk, mikó benyitottá? Mer valami titkos dógot csinyátunk? Teszerinted mi vót ott, míg nem gyüttél be? Zurab a sejhajomat tapogatta? Vagy a mellyemet?

– Addig élne – morogta az olasz fiú, de olyan haragosan, hogy még a foga is összezsikordult, mert eme szavak hallatán kezdett felhorgadni benne az indulat.

– Még nem fejeztem be! – ripakodott rá a lány. – Merhogy pont azt akartam mondani, hogy ha Zurab ilyeket csinyána, akkó én vónák az első, akinek ez kicsit se teccene, oszt akkora taslit osztanák ki néki, hogy a szeme kiesne!

Ez a fantáziakép már valamivel elfogadhatóbb volt Mario számára, épp ezért nem is szólt semmit. Úgy vélte, jobb lesz, ha hagyja, hogy a kedvese kitombolja magát, már csak azért is, mert ez ügyben láthatóan nem kellett féltetni a lányt, máris továbbfűzte a monológot:

– Nem megmontam idejébe, hogy mi vót ezzel a Zurabbal? Semmi! A bűdös nagy semmi! Gyerekkori pajtásom! Oszt akkó ezt kell csinyáni? Mér nem bírod mán felfogni, hogy sose vót köztünk semmi, meg nem is lesz köztünk soha semmi? Te mit szóná hozzá, ha ugyanígy bánnák veled, mint ahogy te csinyálod? Mongyuk előkerűne a gyerekkori pajtásod, én meg folyton pofákat vágnák, mikó beszélgettek!

Az az igazság, hogy bár Emma még folytatta egy darabig a példálózást, de már egyetlen szava sem jutott el a címzetthez. Mario szinte pillanatok alatt visszakerült egy korábbi állapotba, mármint olyan értelemben, hogy iszonyatosan koncentrálni próbált felidézni az emlékei között bármiféle gyerekkori pajtást, de nem sikerült neki. És ez pont ugyanolyan ijesztő volt számára, mint amikor kicsivel korábban rémülten konstataálta, hogy már nem emlékszik az anyukája nevére.

Lerogyott az ágyra, előrehajolt, a két könyökét a térdeire támasztotta, az ujjait meg a halántékához illesztette, így próbált egyre kétségbeesettebben kutakodni az elméjében gyerekkori pajtások után, de hiába. Mindössze egyetlen alak jelent meg a lelki szemei előtt, egy idétlen középkori ruhába öltözött lovászfiú, aki valamiféle ködös helyszínen, talán egy istállóban móríkálta magát, és saját magának fütyülve járt el egy nagyon béna táncot.

Ezt a mutatványt Mario most is, ki tudja, hány év után visszaidézve is nevetségesnek találta, és legszívesebben felkacagott volna az elméjében lejátszódó produkció nyomán, ha közben nem próbált volna minden erejével arra koncentrálni, hogy megfejtse, ki a bánat ez a szerencsétlen kissrác. Voltaképpen miért van rajta ez a tök béna középkori ruha? Vajon ez a jelenet valamelyik iskolai farsangon játszódott le? De akkor mi ez az istállóra emlékeztető milió? A hajdani iskolájának még csak a közelében sem volt semmiféle istálló!

Igen. Most már tisztán látta a háttérben a lovak fejét, meg a szénabálákat, sőt még a szagokat is fel tudta idézni, amiket akkor érzett, amikor ez a szerencsétlen, nagyjából tízéves kisgyerek táncikált előtte, tök bénán, saját magának fütyülve, hogy azért legyen némi zenei aláfestés is a csudás produkcióhoz...

Szerencsétlen kisgyerek? – döbrent meg a saját gondolata nyomán Mario. – De hiszen akkoriban én is kisgyerek voltam! Máskülönben hogy is találkozhattam volna ezzel a... ezzel a...?

És akkor beugrott neki.

Gonagó.

Így hívták a kisrácot. Gonagó.

Hát, mit lehet mondani? Nem egy tipikus olasz név. Nem Giovanni, nem Giuseppe, nem Giorgio, nem Gianluca. Hanem Gonagó.

Na persze, lehetett bevándorló szülők gyereke is, a név ezt mindenképpen indokolja... de akkor mitől volt fehér bőrű és világosbarna hajú...?

– Mi lel má megint, te Mario? – hallott valami furcsán szelíd hangot egészen közlelől. – Elalutá, édes kincsem?

Emma ült le mellé az ágyra, és még azt a csinos kicsi karját is a vállára tette. Hej, mennyire szereti ezt a lányt! Bárcsak halvány fogalma lenne ennek az édes kis gyönyörűségnek, hogy ő mennyire imádja minden mozdulatát, minden megnyilvánulását, az egész létezését, és igen, még a korholó szavait is!

Kinyitotta a szemét, és odafordult a kedveshez:

– Nagyon szeretlek téged – jelentette ki nagyon határozottan, és számára is furcsa volt, hogy annyi melegség költözött a hangjába ezen három szó erejéig, mintha az egész világegyetemet akarta volna betölteni a szeretet egyre táguló és fokozhatatlan nagyszerűségével.

– Én is tégedet – suttofta Emma –, te idétlen barom.

Az utóbbi három szó nem sokat tett hozzá a pillanat meghittségéhez, de Mario azért még küzdött:

– Nekem nincs senkim Evilágon, csak te.

Emma alig észrevehetően elhúzta a száját, de szerencsére továbbra is azon a szerelmes hangon suttogott, amit az olasz fiú annyira imádott:

– Nekem tán van? Hát nincsen, te tulok. Nekem is csak te vagy. De te nekem elég vagy, és ha mostan elszaladnál innét, és sosem látnálak többé, akkó örökre szomorú lennék.

Mario úgy értékelte, hogy ez vallomásnak pont elég. Magához vonta a lányt, szorosan átölelte, forrón megcsókolta, és amikor hanyatt dőltek az ágyra, már nyilvánvaló volt, hogy mindketten ugyanazt akarják.

Hogy a továbbiakban mi történt, azt lehetetlen kitalálni.

341. fejezet

– Akkor az úrlift témaköre már nem is érdekel? – tudakolta Oleszja.

– Dehogynem! – hazudta Dariosz, és lázasan kutatott az elméjében, hogy összekaparjon valami értelmes kérdést, de rájött, hogy ez nem nagyon fog menni, mert már azt is elfelejtette, ami napközben hangzott el erről a számára sokadrangú témáról. Szerencsére a lány enélkül is összefoglalta a lényeget, és végül kijelentette:

– Tehát most az a legfontosabb, hogy megtudhassuk, nagyjából mennyi ideig volt látható az Égi Jel azon a bizonyos öt évvel ezelőtti napon.

– Miért olyan fontos ez? – kérdezte Dariosz.

– Mert ha az a válasz, hogy sokáig, akkor tényleg kizárhatjuk, hogy a francia élve úszta meg a landolást – felelte a lány.

– Mennyi az a sokáig?

– Légekörfüggő, de azt mondanám, hogy nagyjából száz-százhusz másodperc. Ennyit még kibír a borítás hópajzsa, de utána lényegében élve megsül, aki az űrliftben tartózkodik.

A kormányzó megborzongott.

– Elképesztően béna rendszereitek vannak – jegyezte meg nagy sokára. – Azt hinné az ember, hogy a ti korotokban már mindenre gondolnak a tudósaitok és a mérnökeitek, aztán tessék! A nyomorult bányászotokból francia pirítós lett a nagy űrkaland végére. Borzalmas halál lehetett. Hogy fordulhat ilyen elő egyáltalán?

– Hát nem érted? Ilyesmi sehogy sem fordulhat elő! – védte a mundér becsületét Oleszja. – Mint ahogy az sem, hogy eltévedünk az űrben, meg az sem, hogy a hibernációs inkubátorok nagy része bedöglök, aztán pedig minden landoló egységünkől egyszerre fogy ki az üzemanyag, és még hosszan sorolhatnám. Mindenesetre eddig azt hittem, tudatában vagy, hogy ezek mind megrendezett események voltak.

– De akkor hol van a francia fickó, és hol van az a Maxim, vagy kicsoda? Mi értelme volt őket bevonni a Tervbe, ha csak annyi volt a szerepük, hogy nyomtalanul eltűnjenek, vagy esetleg szörnyű kínhalált haljanak?

– Épp ezt magyaráztuk neked Szubotájjal, de nem igazán voltál rá fogékony.

– Most is azt mondom, amit korábban. Attól, hogy az ideutazásokat megrendezett esemény volt, még csúszhattak be hibák. Szerintem a francia bányász elvesztése is egy ilyen fiaskó. Bele kéne már nyugodnotok. Létezhetetlen, hogy egy fél évtizeden keresztül tudjon bujkálni Evilágon egy néger férfi, és soha, még csak egy árva mendemonda sem kap szárnyra a jól megtermett fekete emberről.

– Mi belenyugodnánk, de vannak bizonyos nemzetközi egyezmények, amelyek értelmében nem hagyhatunk fel a keresésével mindaddig, amíg bizonyítékot nem találunk arra nézvést, hogy már nincs az élők sorában. Épp ezért lenne fontos beszélnünk egy olyan szemtanúval, aki el tudná mesélni, hogy nagyjából meddig tartott az a jelenség, amit ezen a szigeten Égi Jelnek neveznek. Ha sokáig, akkor biztosan tudhatjuk, hogy a francia nem élhette túl a landolást. Onnantól kezdve pedig megszűnik az a kötelezettségünk, hogy keressük.

– Csakhogy ezen a szigeten nem él egyetlen olyan szemtanú sem, aki tudná, hogy mi az a perc vagy másodperc – mutatott rá Dariosz.

– De talán a maga tempójában csak el tud számolni addig, amíg az Égi Jelet látta, nem igaz? – erősködött Oleszja. – És a nyelvtudásunk hiányára se térj ki, mert van egy pár androidunk, akik segíthetnek a tolmácsolásban.

– Hogy micsoda? Van egy pár androidunk? – kapta fel a fejét a kormányzó, aztán lemondóan hozzátette: – Nekem az az érzésem, hogy inkább mi vagyunk az övéik, nem pedig fordítva.

– Most ne filozofálgassunk, inkább adj néhány tippet, hogy kiket kérdezhetnénk meg. Zsatar főpap például látogatta annak idején ezeket az arénai eseményeket? Nekem ő az első számú jelöltem. Mégiscsak egy vallási vezetőről beszélünk. Ki másnak jelenthetett fontos és döbbenetes jelenséget az Égi Jel, ha nem neki?

A kormányzó értetlenül csóválta a fejét:

– Miért kéne efféle főemberek körére szűkítenetek a keresést? Az Égi Jel nem csak a Régi Arénából volt látható. Bármilyen közembert megkérdezhettek a szigeten, akár a legkisebb tanyán is, pont ugyanannyi esélyetek lesz, mint a főpapnál... De mondok jobbat! Nem jutott még eszetekbe, hogy Nihuc vezérezredest interjúvoljátok meg?

Oleszja arcát hirtelen elfutotta a szégyen pírja. Tényleg! Nihuc vezérezredes! Hát hogy a fenébe nem jutott egyiküknek sem eszébe ez a rendkívül kézenfekvő megoldás? Hiszen a metamorf, aki felvette a testőrparancsnok alakját, egyúttal megörökölte az emlékeinek adatbázisát is. Ráadásul ha van valaki, aki nemhogy másodpercre, de akár tizedmásodpercre pontos adatokkal szolgálhat az Égi Jel időtartamáról, akkor az mindenképpen egy android! Nihuccal valóban nyert ügyük lehet, és nem kell a sziget lakosságának körében kérdezősködniük, tolmács segítségével kínlódniuk, amíg a derék helyi polgárok az emlékeikben kutakodnak, és kicsit sem egzakt módon számolgatnak. A sikerhez mindössze annyi kell, hogy kiderüljön, a testőrparancsnok, mármint a hajdani ember, fedőnevén a Pépes Arcú volt olyan kedves anno, és felnézett az égre a napfogyatkozás idején.

A kormányzó is látta, hogy Oleszja egy időre némán belemerült a szégyenérzetbe, és mivel már nagyon fáradtnak érezte magát a kimerítő nap után, hát most nem volt a kegyelmesnek ismert Dariosz. Olyannyira nem, hogy néhány mondattal még lejjebb szándékozott taszítani a lányt a pironkodás örvényében, hátha akkor még hosszabban elhallgat:

– Most már nemcsak a rendszereitek, hanem ti sem tetszettek nekem – szólt csöndesen, de azért kellően provokatívan. – Annak idején magatok is láttátok, hogy a francia fickó bajban van az űrliftben, ám nemhogy semmit sem tettetek a megmentése érdekében, de még csak azt sem figyeltétek meg, hogy mennyi ideig húzza azt a vörösen izzó csíkot a légtérben. És miért nem? Mert csupán egy hadifogoly volt? Egy feláldozható bányász? Nem pedig bajtárs? Csak most, öt év után kezdtetek izgulni a sorsát illetően. De annyira azért nem izgultatok, hogy tüzetesebben átvizsgáljátok az űrlift maradványait a tenger fenekén. Inkább gyorsan hazarepültetek, hogy engem abajgassatok mindenféle kérdésekkel. Amelyek közül az volt a legviccesebb, hogy

vajon felvehette-e a szegény ébenfekete négyért egy arra járó hajó a tengeren...

Oleszja arca immár nem a szégyentől, hanem a megbántottságtól volt tűzpiros.

– Na, idefigyelj! – kezdte a mondandóját, de nem felcsattanva, hanem inkább fojtott indulattal eltöltve. – Sok mindent rám borítottál most, de nem maradok adósod, megfelelek mindenre. Kezdjük is mindjárt az elején, a balul elsült landolásnál... Szerinted azokban a percekben az volt minden gondunk, hogy stopperórával a kezünkben azt mérgezzük, mennyi ideig vöröslik a meghibásodott űrlift egy ismeretlen bolygó légterébe érve? Hát nem. Képzeld, a saját űrjárműveink hasonló meghibásodásával voltunk elfoglalva.

A lány sóhajtott egyet, mert még öt év után is nehezen volt elviselhető számára ezen emlék felidézése.

– Tudod, olyasféle rémületet addig a napig még soha nem éreztem. Pedig elhiheted, volt már részem előtte igen komoly bevetésekben. De ez mégis más volt... Amikor arról sincs fogalmad, hogy egyáltalán melyik pontján vagy az Univerzumnak, és közben egy ismeretlen bolygóra készülsz lezuhanni, eszköz meg lényegében nem áll a rendelkezésedre, amivel ezt el tudnád kerülni, az semmivel össze nem hasonlítható érzés. Szavak sincsenek rá, mert a hideglelős, csontig hatoló pánik nem írja le azt, amit kénytelen vagy átélni, mindvégig abban a hiszemben, hogy ez lesz az utolsó történés a nyomorult életed végén.

Oleszja most már az ágy szélén ült, és sápadtan révedt a múltba, de aztán erőt vett magán, és folytatta:

– Azt meg egyenesen vissza kell utasítanom, hogy a Zvezda életben maradt legénysége a nemzetiségük, a státuszuk, vagy akár a bőrszínük

alapján osztályozta volna a megmentendő embereket – sorolta szelíden, de határozottan. – Ha ezt állítod, akkor nemcsak velem vagy igazságtalan, de Szubotájjal és Maximmal is. Számunkra egyformán fontos volt minden emberi élet megmentése. És nemcsak azért, mert ezt írta elő a szolgálati szabályzat, hanem legfőképp azért, mert ezt írja elő az elemi tisztesség. A franciát azért osztottuk be az úrliftbe, mert az evakuálás előtti utolsó pillanatokban szedtük ki a hibernációs kabinból, így még nem volt olyan állapotban, hogy könnyedén elviselhesse a vezérsugár mentén végrehajtott spirális leereszkedést, bármelyik űrsiklóban. Egyértelmű volt, hogy az lesz a legjobb, ha őt a függőlegesen közlekedő úrliftben bocsátjuk le a felszínre. Tehát a legnagyobb jóindulattal voltunk iránta, pedig kótyagos fejjel ő maga is nekünk szegezte ezt a rasszista vádat, de Maxim a rá jellemző határozottsággal rögtön leszerelte. Nagyon jó érzéke volt hozzá, hogy vészhelyzetben a lehető leghatékonyabb hangütéssel tudja motiválni a bajtársait, és másokat is, ebben egészen utánozhatatlan volt... Soha nem fogom tudni megszokni és elfogadni, hogy ő már nincs velünk.

A lány érezte, hogy bepárásodik a szeme, és e percben nagyon örült, hogy a mögötte fekvő Dariosz ezt nem láthatja.

– Az úrlift maradványait pedig tüzetesen megvizsgáltuk, amennyire csak tudtuk – szögezte le. – Neked persze fogalmad sincs a Golub működéséről, ezért azt hiszed, a vadászgép afféle sétaúrhajó, vagy turistajármű, amiből csak úgy ki lehet szállni, aztán meg lazán visszaülni bele a tenger fenekén. Na ja, és közben elárasztjuk vízzel, ugye? Zseniális ötlet.

Hosszú percek óta most először érezte úgy a lány, hogy képes bármiféle indulat vagy neheztelés nélkül beszélni Darioszhoz, és már a régi emlékek sem nyomasztották annyira. Ezért megpróbált

visszatalálni a korábbi hangnemhez, és már egészen barátságos tónusban fejtette ki:

– Végül pedig arról mondanék pár szót, hogy vajon mennyire életszerűtlen, miszerint Tiagót felvette egy hajó a landolása után... Nos, Szubotájjal nem tudtuk perdöntően megállapítani, hogy az űrliftnak mikor nyílt ki az ejtőernyője. Pedig még a Golub drónját is beküldtük a vízinövényekkel benőtt kabinba... De hogy az ejtőernyők valamikor kinyíltak, az biztos. És mielőtt rákérdeznél, igen, igen, ennek már akkor meg kellett volna történnie, amikor a fedélzeti rendszer érzékelte a problémát, nem pedig vörös ívet húzva zuhanni a légtérben. Csak hát, ami azon a bizonyos elátkozott napon el tudott romlani, az el is romlott... De ami a lényeg: ezek az ejtőernyők a jó láthatóság kedvéért piros-fehér csíkosak, és a három paplanernyő egyenként kilencszáz négyzetméter területű. Egy ilyen jelenséget azért már észre lehet venni egy arra elhaladó hajó fedélzetéről, főleg meg az árbóckosarából... Szóval, még mindig azt gondolod, hogy teljességgel valószínűtlen, amit mi Szubotájjal nem voltunk hajlandóak kizárni az eshetőségek közül? – fordult hátra Oleszja, de már nem kaphatott választ.

Dariosz békésen aludt, és nem lehetett tudni, hogy mióta.

342. fejezet

Mario valami felfoghatatlanul nyomasztó, tébolyodott és flúgos álmot látott. Alvás közben visszarepült abba az időbe, amikor még csak épphogy átkerült Evilágba, de nem volt egyedül, mert különös módon rögtön vele volt Gonagó és a kisfiú is. Gonagó persze az egész álom folyamán a saját béna táncát erőltette, a kisfiú pedig, ahogy az már tőle megszokott volt, ezúttal is az értelem és a szikár logika hangján szólalt meg, és arra intette Gonagót, hogy ezt a fajta mozgáskultúrát

kizárólag a lovak előtt jelenítse meg, az istálló területén, mert csak az állatoktól várhat elismerést, már ha egyáltalán...

Az álom még azzal is folytatódott, hogy a kisfiú mindenáron szeretne volna kinyírni Gonagót, de nem kifejezetten a tánca miatt, mindenesetre amíg a hülye középkori ruhába öltözött, tízéves forma legényke saját magának fütyülve adta a talpalávalót, a kisfiú egyfolytában arról duruzsolt Mario fülébe, hogy Gonagót meg kell ölniük, mert nincs létjogosultsága semmiféle emlékből, a jelenléte nemcsak kínos, de teljesen indokolatlan is, és ha életben hagyják, az sok bonyodalmat fog még okozni a jövőben.

Ez a szürreális látomás odáig fokozódott, hogy Gonagó már nem táncolt, hanem hanyatt feküdt az istállóban, a nyaka köré kenderkötél fonódott, amelynek egyik végét a kisfiú húzta, és közben lelkesen biztatta Mariót, hogy húzza maga felé a kötélmásik végét, mert így hamarosan megfojthatják Gonagót, és mindenkinek jobb lesz így.

Gonagó közben mindkét kezével vadul sepegette maga mellett a szénát meg a töreket, és közben a kötelelfojtogatás ellenére csöppet sem látszott pesszimistának, sőt még fütyülte is a béna dallamokat, amelyekre állandóan táncolni szokott – pedig ezt levegőhiányában nemigen tehetne volna meg –, és a lábai még mindig úgy rángatóztak, mintha a táncot soha nem is akarná abbahagyni.

– Mario! Mario! Húzzad már azt a kötelet! – hallotta álmában az olasz fiú. – Mario! Mi van veled? Mario! Mi lelt, drága szerelmem? – Ez már Emma volt, aki riadtan rázogatta a kedvesét, majd megkönnyebbülve nyugtázta, hogy a fiú szeme végre kinyílt.

– Rosszat ámodta – bújt oda a lány, aztán mosolyra húzódott a szája: – Remélem, nem Zurab jelent meg a fejedbe, míg alutttá!

Ez utóbbi megjegyzést Emma tréfának szánta, de nem aratott vele átütő sikert. Mario még mindig az álom hatása alatt állt, és legfeljebb azon örvendezett, hogy ami az imént lezajlott az agytekervényeiben, az nem a valóság. De ha éppen nem ebben az állapotban van, akkor sem kacagott volna fel önfeledten Zurab nevének hallatán. Most viszont azt a megoldást választotta, hogy egyszerűen elengedte a füle mellett a halárus fölemlegetését.

Egyrészt még véletlenül sem szeretne volna folytatni a tegnapi esti civakodást, hiszen utált rosszban lenni Emmával. Szíve minden melegével rajongott a lányért, és most már csakis azokat a pillanatokat szeretne Evilágon, amikor ezt a rajongását zavartalanul élheti meg.

Másrészt pedig jelenleg egészen másféle alakok népesítették be a gondolatvilágát, jelesül a kisfiú, aztán Gonagó, no meg Zizi, és valamennyire Tutyi is. Ezek így négyen épp elég töprengeni valót adtak neki, nem volt szüksége semmiféle egyéb jelöltre, főleg nem olyanra, akitől a kedvesét félthette.

Ha tehát Marión múlik, akkor zavartalanul is leperegphetett volna ez a reggel, mint annyi más reggel az Orgil-birtokon. Csakhogy Emma nem sokkal később újra szóba hozta a halárust. Igaz, ő sem akart ezzel semmi rosszat.

– Azé Zurabtul is lehet meori nyelven tanúni – említette meg reggelizés közben, és amikor az olasz fiú rákérdezett, hogy mégis micsodát, akkor Emma gyorsan lenyelte a főtt tojást, majd kipenderült a lakosztály közepére, és előadott valamiféle furcsa szavakat.

Mariónak még a falat is megállt a szájában. Egyszerűen nem akarta elhinni, amit látott és hallott. Egy pillanatig még az is átfutott a fejében, hogy az álom talán még nem is ért véget. A lány ugyanis a lehető legmélyebb átéléssel adott elő egy elképesztően pajzán versikét,

és ebben az volt a legmókásabb, hogy mindezt olyan komoly meggyőződéssel tette, mintha csak valamiféle úri közönség előtt szerepelt volna, mondjuk egy nivós helyi teátrum színpadán.

Az olasz fiú újra azon kapta magát, hogy elismerően gondol a Zurab nevű illetőre. Csakhogy amíg a tanítás közben meglesett halárusról úgy vélekedett, hogy kifejezetten jó pedagógiai érzéke van, most az a felismerés született meg az elméjében, hogy ennél a fickónál nagyobb troll valószínűleg még soha nem élt Osmosis szigetén.

Nincs mit szépíteni rajta, Marióból kitört a röhögés. De az a fajta visszafojthatatlan, minden gátat átszakító kacagás volt ez, amelyről még a tulajdonosa is tudta, hogy zavarba ejtő és talán bántó is lesz a címzett számára, csakhogy semmiféle módon nem lehetett visszatartani.

Mario tehát röhögött. Felszabadultan, kipirulva, a térdét csapdosva, továbbá abban az örömteli tudatban, hogy ha Emma megtudja az igazat, akkor már egész biztosan nem lesz olyan fokú bizodalma ebben a tréfás kedvű halárusban, mint azelőtt.

A lány meg közben csak álldogált a helyiség közepén, és semmit sem értett. A kezei már rég lehanyatlottak, és most a szoknyái redőit próbálta rendezgetni. Az arca vérbe borult, és zavartan kérdezte, hogy mégis mi olyan mulatságos.

– Hogy mi? – próbált erőt venni magán Mario. – Drága kicsi életem! A derék Zurab mit mondott neked, hogy miféle mondóka ez?

– Ez nem mondóka – vágott vissza Emma, mint valami durcás kislány.

– Ha tunni akarod, ez egy olyan vers, amit a itteni emberek a legnagyobb ünnepekkő szoknak egymásnak kívánni.

– Tényleg? – kérdezett vissza még mindig vidoran az olasz fiú. – Hát, én mindenesetre azt tanácsolom neked, hogy ezt rajtam kívül soha, senkinek ne add elő, mert akár még bajod is származhat belőle.

– Miféle bajom? – tudakolta megbántottan Emma.

– Mondjuk olyasféle bajod, hogy egyesek ellenállhatatlan kényszert éreznek majd, hogy megdorgáljanak egy ásónyéllal. Vagy ami még rosszabb, olyasmire fognak indíttatást érezni, amit te nem nagyon szeretnél. Legalábbis nagyon remélem. De ez már a huncutkodás témakörébe tartozik. Mindenesetre attól függ a közönség hozzáállása, hogy milyen környezetben és milyen alkalommal szavalod el ezt a kétségtelenül figyelemre méltó versikét.

Aztán nem játszott tovább a lány idegeivel, hanem nekifogott a versike norling nyelvre történő lefordításának. Emma szemei kikerekedtek, főleg az utolsó strófánál, amelyről a következőképpen tájékoztatta a fiú:

– Az utolsó versszak pedig arról szól, hogy valaki a hátad mögé lopózik, és közben incselkedve azt közli veled, hogy egy bizonyos valami olyan, mint a libagége, és a köldöködig ér a vége.

Kész. Emma most már rákvörös volt, és olyan káromkodást eresztett meg Zurabnak címezve, hogy azt még tapasztalt dokkmunkások is elismeréssel illették volna Osmosis kikötőjében, aztán kiviharzott a helyiségből.

Mario a legnagyobb megelégedéssel fejezte be a reggelit, és megállapította, hogy ezek az utolsó falatok valahogy ízletesebbek voltak az előbbieknél. Aztán ő is lement a villa földszintjére, ám ott nem Zurabba vagy Emmába botlott, hanem az öreg Tanítóba.

– Minden rendben, Mario? – érdeklődött barátságosan Baskír.

– Hát hogyne! – vágta rá az olasz fiú, és próbált nem gunyoros lenni. – Hiszen te magad is arról tájékoztattál nemrég, hogy a csudás Terv halad a maga útján, és a végén mindannyian olyan boldogok leszünk, akárha egy földi paradicsomban élnénk, nem igaz?

– Talán megint rossz gondolatok foglalkoztatnak?

– Engem??? De hiszen épp most számoltam be róla, milyen varázslatosan érzem magam! Miért foglalkoztatnának rossz gondolatok, amikor megmondtad, hogy azokat csupa megalapozatlan félelem és hamis kiindulási alappal bíró képzelgés táplálja?! Én jó tanítvány vagyok, mindent elhiszek, elvégre ez itt egy iskola, nem igaz?

Baskír próbált a fiú szemébe nézni, de az folyton izgett-mozgott előtte, és a fejét is elfordította, hol balra, hol jobbra, mintha minden egyes pillanatban új és érdekesítő dolgokat fedezne fel az aula legtávolabbi sarkaiban is.

– Most mennem kell, vár az osztályom – bökte ki végül a Tanító. – De ha bármit meg akarsz velem beszélni, tudd, hogy rám mindig számíthatsz.

– Hát persze – bólintott cinikusan Mario, és elégedetten nézett a távolodó Baskír után.

Micsoda reggel! – gondolta magában. – Zurab és Emma között is sikerült elvetni a bizalmatlanság magvait, és az öreg Tanítót is alaposan kifigurázta. Az élet szép.

343. fejezet

Lassan sötétbe borult Osmosis főtere. Zsatar mellől szép sorban elszivárogtak az érdeklődők, de akadt egy ember, aki sehogy sem

akarta magára hagyni a főpapot. Kopott ruhát viselt, mint egy koldus, és az arcát kendővel takarta, csak a szeme látszott ki alóla.

Zsatar még mindig a templom tövében ült, szelíd és békés arckifejezéssel, maga elé merengve. De aztán felemelte a fejét, és meglátta a magányos szerencsétlent, aki úgy térdelt a kövezeten, tőle tízegynéhány lépésnyire, mintha csak a végítéletre várna.

– Segíthetek valamiben, fiam? – szólította meg barátságosan.

– Igen – felelte a rongyos éhenkórász, és oly módon közelítette meg a templom tövében üldögélő főpapot, hogy közben nem egyenesedett föl, hanem mindvégig a térdein csúszott.

– Nyisd hát meg a szíved, és beszélj – biztatta Zsatar, mire a különös idegen óvatosan körbenézett, hogy láthatja-e őket valaki, aztán eltávolította az arca elől a kendőt.

– A katonád vagyok, kegyelmes uram – mondta halkán. – Megismersz?

– Megismerlek – bólintott alig észrevehetően a főpap. – A nevedet ugyan nem tudom, de...

– Az most nem is fontos – vágott közbe a férfi. – Tanácsot kérni jöttem, nem másért. Ahhoz meg nem kell semmiféle név.

A szegényes ruházatú jövevény visszaillesztette az arca elé a kendőt, és riadt tekintettel újra körülnézett.

– Vidéken voltam, a húgom esküvőjén – kezdett bele fojtott hangon az elbeszélésbe. – És mire térek vissza Osmosisba? Milyen hírek várnak már a külvárosi fogadóknak is? Hogy itt minden fenekestül felfordult. A főpapom, a legnagyobb példaképem, a legmagasabb rendű parancsnokom napok óta furcsán viselkedik. Hol pénzt szór a tömegbe, hol meg az egy igaz istenről szónokol a népnek... Az alakulatomat feloszlatták, a bajtársaim pedig egytől-egyig önként

bevonultak a Nyugati Helyőrségbe... Most kérdem én, mihez kezdjek magammal, kegyelmes uram?

– Elsősorban ne szólíts engem többé kegyelmes uradnak – kezdte Zsatar, de ettől a férfi csak még jobban kiborult:

– Hát akkor minek szólítsalak? És egyáltalán, mi a dögvész történik itt? Én eddig a leghűségesebb katonád voltam, kegyelmes uram, de most nem tudom, mitévő legyek. Nincs hova mennem. A Monostor akár egy szellemtanya, alig néhány ember lézeng benne, és mindegyikük olyan, mint valami élőhalott. Nincs senki, akitől megkérdezhetném, hogy most mi az útmutatás, hogyan kell cselekednem.

Zsatar sokáig hallgatott, mielőtt megszólalt volna. De amit utána mondott, az kétségkívül ütősre sikeredett:

– Add fel magad te is.

– Hogy micsoda?

– Igen, jól értetted. Add fel magad a Nyugati Helyőrségben, és valld be, hogy egyházi katona voltál.

– Már megbocsáss, kegyelmes uram, de...

– Hallgass rám! – horgadt fel a főpap, és szinte belekapaszkodott az előtte térdelő férfi karjaiba: – Én ott voltam. Odafenn az égben. Az egy igaz Isten vendégeként. És láttam, mi lesz azokkal, akik megtagadják Isten parancsát... Tudod, hogy mi a legfontosabb égi parancs most?

– Nem tudhatom, hiszen mondtam, hogy vidéken voltam, a húgom esküvőjén...

– Vigyázni kell a gyerekekre – hörögte Zsatar, horgas ujjával az egykori katonája alkarját szorongatva. – Én fenn jártam Istenben. Úgy bizony. Nem Isten mellett, nem Isten környékén, nem Isten mögött. Én ott voltam Istenben, az ő hatalmas és legkegyelmesebb testében, a

vakító fehér kettős keresztben, és láttam, hogy mi jár azoknak, akik nem teljesítik a parancsát. Láttam az üvegkoporsókat, amelyek fedele alatt elenyésztek a parancsmegtagadók, és a világ végezetéig ott fognak rohadni. Láttam őket. A saját szememmel! És nem akarok az ő sorsukra jutni. Mert bármi is lehet a jussod itt, Evilágon, az mind semmi ahhoz képest, amikor az egy igaz Isten színe előtt kell számot adnod a cselekedeteidről, és arra ítéltetsz, hogy csak rohadj, enyész, sorvadj, amíg világ a világ.

A katona már nem térdelt. Odacsúszott a templom tövébe, a hátát a falnak támasztotta, a lábait pedig szétvetette, és olyan elhagyatottan meredt a semmibe, mint egy megunt marionettbábu, amelyiknek elvágták az összes zsinórját. Csak nagy sokára szólalt meg:

– Akkor most mi lesz velem?

– Már mondtam: add fel magad a Nyugati Helyőrségben – ismételte meg a főpap. – Úgy hírlík, aki beáll Osmosis hadseregébe, azt a kormányzó kegyelemben részesíti.

– Nem így értettem – nyögte a katona. – Mi lesz velem, ha majd az egy igaz Isten színe elé kerülök?

– Bizony mondom, akkor meg fogsz ítéltetni, gyermekem, és a sorsod az ő kezében lesz – felelte Zsatar.

A katona szeméből patakzani kezdett a könny, rövid idő alatt teljesen eláztatta az arcát borító vékony kendőt.

– Akkor nekem végem – nyögött fel hosszú hallgatás után. – Én is ott fogok megrohadni egy üvegkoporsó fedele alatt az egy igaz Isten legszentebb testében. Mert hiszen mindketten tudjuk, kegyelmes uram, hogy ha csak rajtam múlik, akkor gyerekeket is öltem volna az Orgil-birtokon.

– De nem öltél – jegyezte meg csöndesen a főpap.

– Persze, hogy nem. Hát ki merne ott bárkit is megölni, ahol a szeme láttára pukkan szét a parancsnoka feje? De ettől még a szándék bennem volt. És ezt az egy igaz Isten biztosan tudja.

– Nézd, fiam...

– Ne vigasztalj engem, kegyelmes uram – legyintett a katona. – Egész délután hallgattalak a hátsó sorokból. Tudom, hogy igazat beszéltél. Ilyen mesét élő ember kitalálni nem képes. Tisztában vagyok vele, hogy az én sorsom már megpecsételtetett, mert ujjat húztam azzal az istennel, akinek a legfőbb parancsa, hogy vigyázni kell a gyerekekre...

– Az egy igaz Istennel – javította ki Zsatar.

– Úgy van – hagyta jóvá a katona –, de ez mindennél rosszabb, mert így esélyem sincs, hogy egy másik istenségnél esetleg megbocsátóbb elbánásban részesülhetek életem végén, ami már olyan közel van, hogy még a sötétben is összetéveszthetetlenül fénylik, akár a világítótorony Osmosis kikötőjében.

– Miket beszélsz, te oktondi ember? – hökkent meg a főpap.

– Hidd el, kegyelmes uram, nagyon is jól tudom, miről beszélek – bólogatott keservesen a katona. – Már a külvárosi fogadóknak is azt pusmogják, hogy a hadaink nemsokára tengerre szállnak, hogy visszafoglalják az orzóktól Neridea szigetét. És te azt mondtad az előbb, hogy nincs választásom, fel kell adnom magam a Nyugati Helyőrségben. Márpedig ha ezt teszem, akkor engem is besoroznak Osmosis hadseregébe, és mehetek harcolni a rettenetes orzók ellen. És vajon az egy igaz Isten kit fog elveszejteni az elsők között ebben a harcban? Hát nyilván azt a katonát, aki bármikor, gondolkodás nélkül végrehajtotta volna a parancsot, és gyereket is ölt volna...

A nekikeseredett katonának a parancs kifejezésről eszébe juthatott valami, mert egyszer csak elhallgatott. A vadul villogó tekintetéből sok

minden kiolvasható volt, például az is, hogy kétségbeesetten keresgél valamiféle egérutat, mert nem akar meghalni. No meg az is, hogy most egyszeriben felelőst is keres, aki miatt ennyire kilátástalanná vált a sorsa.

– Várjunk csak egy kicsit! – fordult oda Zsatarhoz, és nagyon úgy tűnt, hogy megtalálni vélte a felelőst. – De hiszen te adtad ki a parancsot, kegyelmes uram! Te mondtad, hogy mindenkit le kell vágnunk az Orgil-birtokon, akit csak ott találunk, legyen akár aggastyán, asszony vagy gyermek. Mert akik ellenállnak, azok mind az egyházunk ellenségei, ráadásul a démonokkal cimborálnak, és ha csak egyetlen egyet is életben hagyunk közülük, akkor...

A főpap megérezte, hogy fordulóponthoz érkeztek, ezért szükségesnek látta személyesebb mederbe terelni a beszélgetést:

– Hogy hívnak téged, gyermekem? – ragadta meg a katona vállát.

– Ramelion vagyok – hebegte a hirtelen reakció által kizökkentett férfi.

– Figyelj rám jól, Ramelion! Ebben a szent pillanatban fejtetted meg, hogy még semmi sincs veszve. Értesz engem, Ramelion? Még semmi sincs veszve! Gondold csak végig a dolgot higgadtan. Igen, én voltam, aki a parancsot kiadta, ezt mindketten tudjuk. De láthatod, hogy itt vagyok! Nem egy üvegkoporsó fedele alatt oszladozok, ugye? Mondd, hogy látsz engem, Ramelion!

– Persze, hogy látlak, kegyelmes uram – dadogta a katona –, sőt még érezlek is –, tette hozzá, mert a főpap ujjai ekkor már karvalyszerűen martak a vállába.

– Ki a nagyobb bűnös szerinted, Ramelion? Az, aki a parancsot kiadta, vagy az, aki végrehajtotta volna ugyan, de végül nem is hajtotta végre?

– Aki kiadta.

– Na látod – ült vissza a helyére Zsatar, az egykori katonája pedig többszörösen megkönnyebbült. Egyrészt nem szorongatták már a vállát a horgas ujjak, másrészt tényleg volt valami elgondolkodtató abban, amit a főpap mondott.

Némi sokatmondó csend után Zsatar szólalt meg elsőként:

– Az egy igaz Isten valójában nem kegyetlen és nem igazságtalan. Mindent mérlegel, mindent tekintetbe vesz. Értékeli a bűnbánatot és az őszinte megbánást, ezt a saját példámból tudom a legjobban. Nekem megmutatta odafönn az örök boldogság végtelen országát, és azzal kecsegtetett, hogy a halálom után bejuthatok oda, ha a hátralévő életemben jóakarátú és igaz emberként fogok viselkedni. Miközben pontosan tudta, hogy mennyi vétek és szenny terheli a lelkemet. De megértő volt velem, és belátta, hogy a szívem mélyén magasabb rendű célok és eszmények vezéreltek engem, amikor tudatlanságból bűnös ábrándokat kergettem Evilágon.

Ramelion most már a felhúzott térdeire könyökölve hallgatta az elbeszélést, és kíváncsian rákérdezett:

– Milyen volt az egy igaz Isten hangja?

– Ó, hát az leírhatatlan! – dőlt kissé oldalra a mosolygóssá vált Zsatar, mintha csak egy kedélyes irodalmi esten tartana előadást. – Elárulok neked valamit. Még azt sem tudtam megfejtetni, hogy Isten férfi-e vagy nő. Mármint a hangja alapján... De aztán, amikor ezen morfondíroztam, hirtelen el is szégyelltem magam. Érted ezt, Ramelion? Én, Osmosis főpapja nagyon szégyelltem magam, mert az első pillanatban, amikor meghallottam azt a hangot, képes voltam ekkora balgaságon gondolkodni, hogy Isten vajon nő-e vagy férfi. Pedig efféle töprengésnek nincs semmiféle értelme! Hiszen Isten se nem nő, se nem férfi. Ő Isten! És szemernyit sem hasonlít az emberre.

Elvégre emberből nagyon sok van, Istenből viszont csak egy. Az egyetlen igaz Isten.

344. fejezet

Éjfél is elmúlt már, amikor megállt egy hintó Stribek rózsaszín zászlós háza előtt, és egy fekete köpönyeges, csuklyás alak lépett ki belőle, majd besietett a lebujba. A tulajdonos már várta, hiszen Nihuc vezérezredes megüzente neki, hogy ma éjjel beszélniük kell.

– Köszöntelek, nagyuram – hajlongott Stribek. – Nagy megtiszteltetés nekem, hogy eljöttél szerény fogadómba, annak pedig külön örülök, hogy álcáztad magadat.

– Sokat segítene az álcám megőrzésében, ha nem hajlonganál ilyen alázatosan, és főleg nem szólítanál nagyuradnak – pirított rá a tulajdonosra az országbíró.

– Nem kell aggódnod, már nincs egyetlen vendég sem az aulában – tüsténkedett Stribek a belső helyiségre mutatva. – Biztosíthatlak, hogy itt magunk között beszélgethetünk.

A lebuj földszinti terme valóban kongott az ürességtől, így hát nyugodt szívvel telepedhetett le az egyik asztalnál a tulajdonos és az országbíró.

– Sikerült vallomást kicsikarnod a kikötőben foglyul ejtett bűnözőből?
– érdeklődött Stribek.

– Még nem – ismerte el a vezérezredes. – De ami késik, nem múlik. A módszereim meg fogják hozni az eredményt, de lehet, hogy bizonyos áldozatokra nézvést az már túl késő lesz. Ezért is kérlek, próbáld megerőltetni az elmédet. Biztos, hogy nem tudsz visszaidézni olyan

eseményt, amikor ez a gyerekkereskedő neveket is említett, vagy bármi egyéb adatot, ami közelebb vinne minket a megfejtéshez?

– Sajnos nem – rázta meg a fejét Stribek. – Ha nem ivott, akkor néma volt, akár a sír. De ha felöntött a garatra, akkor is vigyázott rá, hogy neveket soha ne mondjon. Mindig csak azzal hőzöngött, hogy neki nagy hatalmú barátai vannak, nem is gondolnánk, hogy mekkorák. De még csak utalást sem tett rá, hogy kik lehetnek ezek.

– Akkor nincs más választásom, mint a kettes fokozatba kapcsolni – jegyezte meg Nihuc, de hogy konkrétan mit értett ez alatt, az már soha nem derülhetett ki, mert ekkor egy meglehetősen részeg fickó támoltygott le az emeletről. Az utolsó három lépcsőfokot nem sikerült eltalálnia, legalábbis a talpaival biztosan nem, mert a negyediknél hátratántorodott és lerogyott, majd lényegében a fenekén pattogott le a földszintig.

– Hát ez meg ki? – kérdezte a vezérezredes Stribektől.

– Annyit tudok róla, hogy egy nagyon szomorú ember, aki azt állítja magáról, hogy ez az utolsó szabad és boldog napja a szigeten – felelte a tulajdonos. – Hogy ezt miből gondolja, az nem derült ki számomra, pedig két nő között úgy hadarja a szót, mintha kötelező lenne. Csak hát minél többet iszik, annál kevésbé lehet érteni, hogy miről hablatyol. Egyébként most volt harmadszor az emeleten, de nem ugyanazzal a nővel, hanem mindig másikkal. Ebben az állapotban azért ez nem egy rossz teljesítmény.

A részeg fickó csakhamar igazolta Stribek szavait. Feltápászkodott a földről, odacsámpázott az asztalhoz, és előkotorta a zsebéből a maradék pénzét:

– Nesze, ez a tied – közölte a tulajdonossal, aki mohó pillantást vetett a csilingelő arany- és ezüstpénzekre. – Több nő már nem kell, hozz érte bort!

Stribek sosem vetette meg a pénzt, de volt annyira jó üzletember, hogy ne tegye kockára az intézménye jó hírét:

– Ez túl sok – jelentette ki. – Ennyiből megveheted a borospincém egyik polcát, plafontól a padlóig.

– Annyi baj legyen – legyintett nagyvonalúan a vendég.

– Nem úgy van az! – erősködött Stribek. – Holnap majd kijózanodsz, megtapogatom az üres zsebeidet, és azt fogod gondolni, hogy átvertelek. Kihasználtam az állapotodat, és kifosztottalak. És elmondod minden cimborádnak, hogy ez melyik rózsaszín zászlós házban történt meg veled. Nekem ez nem jó üzlet.

– Lehet, hogy holnapra kijózanodok – ismerte el a vendég –, de hogy többé nem lesz szükségem pénzre, az holtbiztos. Megyek meghalni Neridea szigetére.

Erre már Nihuc is összevonta a szemöldökét. Rántott egy aprócskát a részeg fickó ingujján, mire az lehuppan a mellette lévő székre.

– Miről beszélsz, drága barátom? – érdeklődött a vezérezredes. – És voltaképpen ki vagy te?

A vendég szerfölött megörült, hogy valaki a barátjának szólította. Szíve melegséggel telt el, és valóban olyan összefüggéstelenül kezdte ontani magából a szót, ahogy azt az imént Stribek leírta:

– Ramelion vagyok – mutatkozott be, és az asztalra könyökölt. – Nemrégiben egyházi testőr, ma meg már csak egy halálraítélt. Zsatar főpap kissé meglebegtetett, de azért sok dologban igaza van. Én tudom. Két választásom van. Vagy menekülök, és akkor úgy fognak rám vadászni, mint egy katonaszökevényre, vagy jelentkezem a Nyugati Helyőrségben. Akkor meg besoroznak, és mehetek harcolni Nerideába. És kit fog az egy igaz Isten elsőként feláldozni? Hát engem. Mert gyerekeket öltem volna, ha kell. Márpedig a gyerekek az egy igaz

Isten kicsi kincsei, akiket nem szabad bántani. Megmondta Zsatar főpap is. Aki már nem is főpap... Vagy a fene se tudja már ebben a fenekestül felfordult világban. Mindenesetre nem hagyja többé kegyelmes uramnak szólítani magát.

– Mit mondott még neked Zsatar? – kíváncsiskodott Nihuc.

– Azt, hogy Isten vagy férfi, vagy nő, de lehet, hogy egyik se. Vagy mind a kettő. Ezt a dolgot se követni nem tudtam, se megérteni, de hát én csak egy nyomorult, ostoba katona vagyok, akit nemsokára elvisz az egy igaz Isten a magas égbe, és aztán ott rohadozok majd az üvegkoporsóban, az idők végezetéig. Ez bőven kijár nekem. Mert nem vigyáztam a kicsi kincsekre. Akik a gyerekek. Én ugyan nem öltem meg egyet sem, arra azért emlékeznék, de az is igaz, hogy egyet már eladtam tavaly egy nagyúrnak, és nem hiszem, hogy utána jó dolgok történtek vele.

– Miféle nagyúrnak? – csapott le a szóra a vezérezredes.

– Egy nagyon nagy úrnak. Vidéken. Tavaly. A születésnapjára... Hé, tulajdonos! – ordított fel oldalra fordulva Ramelion. – Hol maradsz már azzal a borral?

– Már jön is, nem látod? – mutatott egy boltíves ajtónyílás felé Nihuc, aztán viszont tovább noszogatta a vendéget: – Térjünk vissza annak a nagyúrnak a témájára. Miféle gyereket adtál el neki? Tán a sajátodat?

– Dehogyan! Nekem nincsen gyerekem, nem is volt. Legalábbis nem tudok róla – magyarázta Ramelion. – De tavaly úgy adódott, hogy ki kellett vonulnunk vidékre, egy szegény család tanyájához. Uvon padre azt mondta, hogy megtagadták Osmosis isteneit, és nem akarnak többé egyházi adót fizetni.

A vezérezredes megpróbált konkrét helyrajzi adatokat vagy földrajzi neveket kicsikarni a részeg delikvensből:

– Mit értesz az alatt, hogy vidékre?

– Azt, hogy nem a fővárosba – vágta rá összeakadó tekintettel Ramelion. – Uvon padre azt is megmondta, hogy példát kell statuálnunk, mert ha mások is követik ennek a lázadó családnak a példáját, akkor az ellenállás később országos méretűre is dagadhat, és ha emiatt az istenek megharagszanak ránk, akkor Osmosisnak vége. És ezen csak mi segíthetünk, az egyház katonái, és egyedül rajtunk múlik, hogy ezt az országot továbbra is megtartjuk az istenek kegyelmében, vagy a démonok karjaiba lökjük. Egyenesen hősöknek nevezett minket, és azt is mondta, hogy a hősök soha nem haboznak bárkit feláldozni egy nagy és nemes cél érdekében. Világossá tette, hogy azon a tanyán mindenkit le kell mészárolnunk, embert, barmot, lábasjószágot, bármit és bárkit, aki él és mozog, és a tanyát is fel kell gyűjtanunk, hogy reggelre csak az üszkös romok maradjanak, figyelmeztetésül a környék lakosságának, hogy így járnak azok, akik az istenek haragját magukra vonják.

– És hol történt ez?

– A tanyán. Ahova éjjel levonultunk. Én voltam a szakasz parancsnoka. De nem öltünk meg mindenkit. Volt ott egy tízéves forma fiúcska, aki vadul ellenállt, és úgy küzdött az életéért, hogy azt bármelyik meglett férfi megirigyelhette volna. Neki megkegyelmeztünk, mert megsúgta az egyik katonám, hogy jó pénzért eladhatjuk a környék földesurának.

– Melyik volt ez a környék?

– Ahová a tanya is tartozott. A földesúr egy öreg szerzet, már majdnem hatvan éves, és a rossz nyelvek azt mondják róla, hogy minden egyes születésnapján fiatal gyerekek vérért issza, úgy tartja karban magát. Meg van róla győződve, hogy a zsenge fiúk vére miatt van még mindig olyan jó erőben, hogy bárkivel kiállhat

könyökpárbajra, még a húszéves béreslegényeket is lenyomja. Állítólag pár éve fogadásból birokra kelt egy nála egy fejjel magasabb, tagbaszakadt lovással, és azt is simán két vállra fektette.

– Mi a neve ennek a földesúrnak?

– Az, ami a birtoknak. Róla kapta a nevét. De ez nem is csoda, mert övé ott egy egész erdő, hét kis falu, meg egy tucatnyi tanya, a kaszálókról és a szántóföldekről nem is beszélve.

Nihuc nagy kedvet érzett ahhoz, hogy tiszta erőből beleverje a részeg fickó arcát az asztal lapjába, de a titkos pincében elszenvedett kudarca után már óvatosabb volt. Úgy döntött, inkább türelmesen végighallgatja a szóáradatát, adjon bármely kérdésre bármilyen választ is. Fenyegetést és erőszakot alkalmazni végül is ráér akkor is, ha már nem marad egyéb eszköz.

– Ez amúgy nem is az én pénzem – újságolta a szökött egyházi katona, miután Stribek öntött neki egy újabb pohárka bort. – Zsatar főpaptól kértem. Megmondtam neki, hogy ha már ennyire rám ijesztett, és tényleg csak egy választásom van, akkor legalább hadd mulassam ki magam ma éjjel, még utoljára. Aztán úgyis meghalok. Vedd hát el nyugodtan, derék tulajdonos – mutatott a még mindig az asztalon heverő érmékre –, nekem már nem lesz szükségem rájuk. Reggel jelentkezem a Nyugati Helyőrségben.

– Nem biztos, hogy ez az egyetlen választási lehetőség – jelentette ki Nihuc, mert a beszélgetés irányításáról azért nem mondott le. – Lehetnél akár a megbecsült emberem is, ha már ilyen jó történetekkel tudsz szolgálni.

Ramelion meghökkenve nézett az asztaltársára:

– Miért, ki vagy te?

– Talán nem ismertél fel, mert kicsit sok volt ma az ital és az aggodalom a zaklatott lelked számára – szólt behízelgő hangon a vezérezredes, aztán hátradobta a csuklyáját és félrehúzta a köpönyegét, miáltal jól láthatóvá váltak a mellkasán függő aranyjelvények. – A Kormányzói Testőrség parancsnoka vagyok, egyúttal az országbíró. Ha én mondom neked, hogy megbecsült emberem lehetsz, az azért nem akármilyen.

A részeg fickó nagyot kurjantott, ami összetéveszthetetlen jele volt annak, hogy nincs már olyan állapotban, amikor az ember a tekintélytisztelet és a körülmények helyes értelmezése mentén reagál az őt körülvevő világra.

– Hát ez hihetetlen! – örömködött bárgyú arccal, és mindenáron oda akart hajolni Nihuchoz, hogy cuppanós csókot nyomhasson az arcára.
– Tényleg igaza volt Zsatarnak! Az egy igaz Isten csakugyan jó szándékú lehet, ha ilyen emlékezetessé teszi az utolsó napomat ezen a szigeten!

– Szeretném, ha most visszatérnénk annak a földesúrnak a viselt dolgaira – kötötte az ebet a karóhoz a vezérezredes. – Mikor van a születésnapja?

– Őszelő havának harmincadik napján – felelte Ramelion. – Ezt azért tudtam megjegyezni, mert a húgomé is akkor van, akinek az esküvőjén voltam most eltávozáson. A húgom nagyon aranyos lány, én annyira szeretem, hogy...

– Biztos vagyok benne, hogy nagyon szereted – fogta meg az egyházi katona alkarját Nihuc –, de most maradjunk annál a bizonyos esetről, amikor eladtad a tízéves fiúcskát a földesúrnak. Szóval a születésnapján szokott gyerekvért inni, igaz?

– Igaz – bólogatott a részeg fickó. – De ez nem ám csak úgy megy!

– Hanem hogy megy?

– Vadászatot rendez minden születésnapján. Embervadászatot. Jobban mondva: gyerekvadászatot. Az összefogdosott gyerekeket hajnalban szabadon engedik. Állítólag néha vannak heten-nyolcan is. Kapnak egy kis előnyt. És utána a földesúr teljes fegyverzetben lóra pattan, és megindul utánuk az erdőbe. Akit megtalál, azt rövid úton leteríti. Dárdával, íjjal, karddal, bármivel. De azok a legértékesebbek számára, akiket nem tud elkapni. Azokról tartja úgy, hogy nagyon jó, életrevaló, harcos vérük van. És utána azoknak a vérét issza, hogy fiatalon tartsa magát.

– Ezt nem egészen értem – vallotta be Nihuc. – Ha egy kisgyerek meg tud szökni tőle, annak hogyan veheti a vérét?

– Nem lehet megszökni előle – szögezte le az egyházi katona. – Az erdőt már hajnalban körbeveszik az emberei. Onnan gyerek nem léphet meg. Hiszen nem hagyhatnak tanút, aki később elmesélhetné, mi folyik annak a kastélynak a környékén minden ősszel.

– Akkor te honnan tudsz róla?

– Az egyik legjobb katonám mondta. Ő javasolta, hogy adjuk el a tanyasi kisfiút a nagyúrnak, akár tíz aranyat is kaphatunk érte! És nem hazudott, tényleg így történt. Ez a katonám azelőtt a földesurat szolgálta, de aztán belépett az egyház kötelékébe, oda meg senki nem mert utánanyúlni, főleg nem egy vidéki birtokról.

– Mi ennek a vidéki birtoknak a neve?

– Ugyanaz, mint a földesúré.

Nihuc ekkor már nem tudott uralkodni magán, egy hirtelen mozdulattal maga felé fordította a katona arcát, és mélyen belenézett a szemébe. De nem sokkal később lemondóan állapította meg, hogy egy részeg ember agyában kutakodni pont ugyanolyan értelmetlen

tevékenység, mintha valaki egy algás, iszapos pocsolya felületén akarná megsemmisíteni a saját ábrázatának tükörképét.

– Most menj aludni – engedte el a meglepett egyházi katona állát. – Holnap majd beszélünk az ajánlatomról. Meg fogod látni, hogy az sokkal jobb, mint bevonulni a Nyugati Helyőrségbe, és aztán meghalni Neridea szigetén.

Stribek, aki mindeddig izgatottan járatta a tekintetét a két férfiú arcán, továbbra sem szólt egy szót sem, csak felpattant a székéről, és villámgyorsan leszedte az asztalt.

Az országbírónak nem jött be a számítása. Ramelion hajnalban úgy riadt fel a rózsaszín zászlós ház egyik emeleti szobájában, hogy pont arra nem emlékezett, amire pedig nagyon kellett volna. A Nihuccal való beszélgetésre és a visszautasíthatatlan ajánlatra.

Némi bárgyú pislogás után megtapogatta a zsebeit, és döbbenten húzta elő belőlük az arany- és ezüstpénzeket, mindebből pedig arra következtetett, hogy valamilyen szolgáltatást egész biztosan nem fizetett ki a tulajnak. Vagy egy nőt, vagy kettőt, vagy néhány palack bort, vagy valami mást, de hogy ő ezen az örömtanyán hozomra garázdálkodott az éjjel, az teljesen biztos volt előtte.

Már semmiféle olyan ingerenciát nem érzett, hogy minden pénzét a tulajdonosnak adja. Még mit nem? Tudja a bánat, hogy mi lesz a Nyugati Helyőrségben, vagy akár Neridea szigetén, de hogy ő nem szándékozik egyetlen árva fillér nélkül útnak indulni, az biztos!

Felkelt az ágyról, odalépett az ablakhoz, és felmérte a terepet.

Megállapította, hogy az ablak éppen az utcára nyílik, a kimászás után pedig mindössze egy rövidke cseréptetőt kell leküzdeni, és az ember máris szabad. Nem is teketóriázott sokat, a következő pillanatban már ki is lépett a tetőre.

Ugyan a menekülése közben néha felrémllett előtte egy fekete köpönyeges ember alakja, de ezt csupán valamiféle rémálomnak tudta be. Elvégre annyit beszélt előző este Zsattarral a démonokról, a végítéletről, az üvegkoporsókról, meg egyéb hátborzongató dolgokról, hogy az lett volna a csoda, ha mindezek után nem álmodik össze mindenféle vadakat.

Már pirkadt, amikor ott állt a Nyugati Helyőrség főkapuja előtt. Nagyot fújtatott, elmerengett egy darabig a sorsán, aztán odanyúlt a kopogtatóhoz. Megragadta a sárgaréz oroszlán szájába helyezett karikát, és bedübögött. Tudta, hogy innentől kezdve már nincs visszaút. És jól tudta. Amikor a Nap felkelt, már úton volt egy hadihajó fedélzetén Neridea szigete felé.

345. fejezet

– Mit jelentettek a kémeink Aldea szigetéről? – kérdezte öreg titkárát a Kormányzói Hivatal ovális asztala mellett Dariosz kormányzó. Ez már csak azért is fontos téma volt, hiszen küszöbön állt a szomszédos Neridea lerohanása.

– A jelentések egybehangzóak – felelte Trin. – Mind a lakosság, mind a hadsereg körében az az uralkodó nézet, hogy a hajóhadaik pusztulását Avuluma démon okozta.

– Hogy kicsoda? – kapta fel a fejét Dariosz.

Az öreg titkár meghökkenve nézett a sziget első emberére:

– Az Avuluma nevű démon – ismételte meg.

– Nem Uvulumának hívják a vulkánt? – kérdezett rá nem túl magabiztosan Dariosz.

– De igen, uram. A vulkán neve Uvuluma, és a Szigetvilág lakosságának hiedelmei szerint abban lakik az Avuluma nevű démon, aki ha megharagszik az emberekre, akkor felszáll az alvilágból, és tüzes átkot repít mindenhová, ezenfelül füstöt okád és hamut szór. Aldea lakosságának mély meggyőződése, hogy Avuluma gyújtotta fel a hadihajókat, amelyek Osmosis ellen indultak.

Dariosz most már elvigyorodott:

– Látnod, derék öreg titkárom, ezért lesz sokkal egyszerűbb, ha az én hitemet követed. Mert az én hitemben nincsenek holmi vulkánok meg démonok, csakis az egy igaz Isten, és senkinek a nevét nem kell megjegyezned, mivel még magának Istennek sincs neve, egyszerűen ő az Isten, és kész.

Trin az egyetértés jeleként enyhén meghajtotta a fejét, majd új témát nyitott:

– Elárulod, uram, hogy miért indítottad útnak már ma hajnalban az első hajórajt Neridea felé?

– Azokon a hajókon az egyházi testőrség katonái vágtak neki az útnak

– magyarázta Dariosz. – Jobbnak láttam, ha azok a bajkeverők egy pillanattal sem töltenek el többet ezen a szigeten, mint amennyit feltétlenül muszáj. És különben is, mivel az ő egységük nyugatról fogja megtámadni Nerideát, valamivel több időre van szükségük, hogy odaérjenek a partraszállás helyszínére. Mi pedig annak rendje és módja szerint holnap hajnalban követjük őket.

– Biztos vagy benne, uram, hogy megfelelő harcértéket képvisel ez a különítmény? – kérdezett rá óvatosan Trin. – Bevallom, én ezekről az egyházi katonákról még azt is el tudom képzelni, hogy az első adandó alkalommal átállnak az ellenség oldalára.

– Még ha ez be is következne, a következményektől ne tarts, derék titkárom – szólt megnyugtató hangon a kormányzó. – És egyáltalán, rázz le magadról minden aggodalmat, ami bármilyen módon az invázióval kapcsolatos. Bízz bennem, és hidd el, hogy Isten mindvégig a segítségünkre lesz. Pontosan úgy, ahogy Osmosis megvédelmezése során is történt. Te csak a hazai államügyekre összpontosíts. Még sohasem hagytam el ennyi időre az országot, és mostantól kiemelten fontos, hogy megértsd, te vagy itt a jobb kezem.

– Ennek némileg ellentmond, hogy Nihuc vezérezredest nevezted ki országbírónak – jegyezte meg Trin, de módfelett közönyös hangon, nehogy a kormányzó panasznak értékelje a közleményét.

A hang valóban épp eléggé szenvtelenre sikerült, Dariosz el is engedte a füle mellett a mondatban megbúvó esetleges neheztelést, és inkább a megemlített névvel kapcsolatban kérdezett rá:

– Jut eszembe: van már valami eredmény azzal kapcsolatban, amivel nemrég megbíztalak?

– Sok mindennel bízta meg, uram – kezdte a választ a személyi titkár, és ebben már valóban volt némi panasz –, de ha az országbíró múltjának és személyiségének felderítésére céloz, akkor csak azt mondhatom ilyen rövid idő elteltével, hogy elindítottam az adatgyűjtést a megfelelő csatornákon.

– Nekem ennyi elég is – emelkedett fel a székéből Dariosz. Elbúcsúzott a derék öreg titkárától, és újabb tárgyalási helyszín felé vette az irányt.

A nap folyamán igen sok megbeszélést kellett még lefolytatnia. Konzultált a saját vezérkarával, aztán a Neridea Ezred főtisztjeivel, no meg persze magával a királlyal is. Ezenkívül Raudonával és Szubotájjal is egyeztetette a küszöbönálló hadművelet részleteit.

Késő délután volt már, amikor benyitott Oleszja lakosztályába. A lány édesdeden aludt, és ez a felismerés Darioszt arra indította, hogy óvatosan és főleg halkán tevékenykedjen a helyiségben. No persze, ez a tevékenykedés nem volt igazán bonyolult. A kormányzó levetette a köpönyegét, a szófára helyezte, aztán körbejárta az ágyat, és közben le sem vette a szemét a nőről.

Oleszja arcát hihetetlenül lenyűgözőnek találta. Egyszeriben már nem érzékelte az idő múlását, így lehet, hogy percekig is bámulta megbűvölve. Mindeddig az volt a meggyőződése, hogy az orosz pilóta szépségét az acélkék szemeinek varázslata okozza, de most be kellett látnia, hogy ez a nő lehunytt szemmel is elragadóan gyönyörű. Valami olyasféle harmónia és békesség sugárzik belőle, ami egyszerű szavakkal kifejezhetetlen.

No persze, Dariosz nem lett volna férfi, ha nem veszi számba a többi látnivalót is. A vékony takarón átsejlő alakot, a pihegő mellek megemelkedését minden egyes lélegzetvétellel, a csípő és a fenék ívét, amelyeknél gömbölyűbb vonalat szobrász vagy festőművész sem tudott volna rajzolni...

A kormányzó azon kapta magát, hogy egyszer csak óvatosan elhátrál a pamlagig, és aztán lassan leereszkedik rá, történetesen ráülve a saját, imént levetett köpönyegére.

Nagyon sokféle gondolat tört rá ebben a percben. Ezek jó része még a Föld nevű bolygóról származott, és a legkülönbözőbb melbourne-i nőkkel volt kapcsolatos. Számtalan emlék rohanta meg, de mintha ezek egyszer csak mind belefolytak volna egy nagy lélektölcsérbe, amelynek kimeneti oldalán egyedül Oleszja feküdt, lehunytt szemmel, egyedül, magára hagyva, óvó és ölelő férfikarokért sóvárogva.

– Hát itt vagy?

Dariosz néhány pillanatig nem is fogta fel, hogy most a szőke lány szól hozzá, nem a csalfa, hazug, álszent és tisztességtelen nők valamelyike a múltból.

– Milyen bután pislogsz – nyújtózott ki Oleszja aprócskát kuncogva, aztán újra lehunyta a szemét, és mosolygós arcán jól látható volt, hogy pontosan tudja, mi történik éppen, és nagyon élvezi ezt a helyzetet.

Dariosz talán egy kicsivel még jobban szeretne volna élvezni a helyzetet, így hát ledobálta magáról a maradék ruházatát, és odabújt a lány mellé a takaró alá. Csakhogy ekkor olyan közlemény hangzott el, amely nyomban gátat szabott férfiúi nekibuzdulásának.

– Mindjárt indulnom kell – közölte a lány, miközben hátranyúlt a bal kezével, és a kormányzó arcát kereste, hogy megsimogathassa. – Amint besötétedik, felszáll a két Golub, mert feladat van. Szubotáj és én levadásszuk az összes hajót Neridea minden kikötőjében, hogy mire ti odaértek, már ne találkozhassatok semmiféle ellenállással a tengerpartokon.

– Aham... hát, ez nagyon jó hír – motyogta Dariosz olyan hangon, mint amikor váratlan halálhírré reagál az ember, és közben igyekezett megakadályozni, hogy a merev hímtagja Oleszja meztelen fenekéhez érhessen. – Én is kimondhatatlanul boldog lettem tőle.

Azt pedig már csak magában tette hozzá:

– Hogy Avuluma rakná telibe a kurva Központot a tüzes átkaival meg az orrán-száján kiokádott füstjével!

346. fejezet

Őszelő havának közepe táján Ainusz bácsi ismét látogatást tett a Kozara-birtokon. A házigazda ezen nagyon elcsodálkozott. Ilyen sűrű időközönként sosem szokta volt rányitni a kertkaput a szomszédja,

főleg nem szüret idején. Sejtette, hogy erős indoka kell legyen a dolognak, és azért fohászkodott magában, nehogy megint Zizivel és a kislánnyal kapcsolatos legyen az ürügy.

Nos, Kozara bácsi imái meghallgatásra találtak. Ezúttal nem Zizi és a kislány témája került terítékre. De az öreg borász később úgy értékelte, ennél talán még az is jobb lett volna.

– Te Kozara! – kezdte Ainusz bácsi, miután letelepedett öreg cimborája mellé a lócára a kerti lugasban. – Termesztesz te káposztát?

– Minek természeténél?

– Például megenni.

– Egye meg a bánat – sercintett egyet Kozara bácsi. – Az asszony is utálja, meg én is. Túlságosan szeles.

– Na és a fiaid?

– Mi van velük?

– Ott van például az a Zizi. Hát az nagyon is szereti.

– A káposztát?

– Azt.

– Ez érdekes.

– De még milyen érdekes! – nyögött fel Ainusz bácsi.

– Már csak azért mondom, mert nálunk még soha nem kapott káposztát – magyarázta a házigazda. – Szóval, ha szereti, akkor nagyon rossz helyre vetette őt a sorsa.

A következő pillanatban olyasmi történt, amitől Kozara bácsinak végigfutott a hideg a hátán. Ainusz ugyanis így szólt:

– Te szomszéd! Nincs valami jobb fajta borod? Kicsit kiszáradt a szám.

A házigazda elképzelni sem tudta, mi indíthatta a cimboráját egy olyan kérésre, amelynek elhangzása ebben a lugasban gyakorlatilag teljességgel kizártnak volt tekinthető. Remegő lábakkal állt fel a lócáról, és amíg elment a demizsonért, azon tűnődött, vajon hívja-e ki a házból az asszonyt, afféle segítség gyanánt. Mert úgy sejtette, ma este olyasmi fog elhangozni ebben a lugasban, amelyet még nem hallott a világ.

Aztán úgy döntött, egyelőre nem szól Nyinya néninek. Ha a szomszéd valóban olyasmit akar közölni, ami láthatóan amúgy is nehezen bújik ki a száján, hát nem sokat fog segíteni a dolgon az asszonyi jelenlét. Még az is lehet, hogy Nyinya néni láttán úgy megkukul ez a vén méregkeverő, hogy a titok talán örökre benne szorul.

Kozara bácsi általában félig töltötte a poharat borkóstoláshoz. Úgy tartotta, hogy azt a vevőt, akinek borkóstolás címén egynél többször mozdul meg a gigája, kicsit sem bűn átverni, mert semmit sem ért a borhoz, és csak vedelni akarja azt a nedűt, amelyet a kortyolgatás élvezetéért teremtetek az istenek. De most teletöltötte Ainusz poharát, mert úgy sejtette, a nemes italnak ezúttal a szíverősítő jellege fog kidomborodni.

– Hát én természetek káposztát, Kozara – közölte a szomszéd, miután felhörpintette a bort.

A házigazda ekkor még nem sejtett semmit. Azt hitte, azért indít ilyen messziről a kolléga, hogy ne kelljen megdicsérnie a nemes italt. Csakhogy a káposzta témája továbbra is napirenden maradt.

– Olyannyira természetek, hogy már el is vermeltem a télire valót – újságolta Ainusz bácsi, valami végtelen szomorúsággal a hangjában.

– Mi a bánatot akarsz azokkal a káposztákkal, szomszéd? – türelmetlenkedett a házigazda.

– Nem az a kérdés, hogy én mit akarok a káposztával! – emelte fel a mutatóujját Ainusz. – Mert nekem csupa dicséretes szándékom van vele. Megfőzöm levesnek, vagy megsavanyítom, esetleg megsütöm hússal. És a kislányommal szépen megesszük.

– Hát akkor voltaképpen mi a kérdés???

– Az a kérdés, Kozara, hogy a te fiad mit akar tőle. Az a Zizi.

– Kitől?

– A káposztától.

A házigazda először heves fejkakarásba kezdett, majd gyorsan újra teletöltötte a poharakat, és most már neki sem egyet mozdult a gigája, amikor belekortyolt a borba. Hát ezt nem lehet szárazon kibírni! Ha ez így megy tovább, talán beáll az éjfél is, mire ez a megkerült méregkeverő kiböki végre, hogy mi a bánatért tart kiselőadást azokról az átkozott káposztáiról.

– Látom, te tényleg nagy rajongója vagy a káposztának, Ainusz – jegyezte meg provokatívan. – Csakhogy a jelek szerint neked nemcsak alul csinál szelet, hanem felül is, mert te magad vagy rá a példa, hogy bolond likból bolond szél fúj. És itt most a szádra célszék, szomszéd, úgy bizony! A szádra, amin eddig még csak bolond szél jött ki, amióta leültél a lócámra.

Ainusz bácsi elkeseredetten nézett maga elé, és mint csakhamar kiderült, a kollégája mondandójából csupán egyetlen szó ütött szöveget a fejében:

– Rajongója... Az bizony... Na de ha én rajongója vagyok a káposztának, akkor nem tudom, mit lehet mondani Ziziről. Mert én eddig azt hittem, hogy a káposztáért csak egyféle módon lehet rajongani. És én rajongok is, mert felettébb kedvelem sült hússal is,

savanyítva is, levesnek is. Csakhogy a fiad! Az a Zizi!... Hát ő nyersen szereti! Érted, Kozara? Nyersen!

A házigazda most először vélt felfedezni valamiféle halovány fénysugarat az egyre sötétebb éjszakában. Kissé megenyhült, és meleg, barátságos hangon így szólt:

– Idefigyelj, Ainusz! Ha arról van szó, hogy a fiam megdézsmálta a káposztádat, akkor ne is folytasd, mert a károdat megtérítem, a gyereket pedig alaposan megdorgálom. És nem fog többet ilyen előfordulni, afelől nyugodtan alhatsz.

Úgy festett, Ainusz bácsinak kifejezetten egysíkúan működik az agya, mert ismét csak egy szó ragadt meg az elméjében:

– Megdézsmálja... Hát, így is lehet mondani, de úgy emlékszem, legénykoromban mi inkább a megpocsékol szót használtuk az ilyesmire. Igaz, az soha nem jutott volna eszünkbe, hogy a káposztát is meg lehet pocsékolni.

Kozara bácsi nyugalma egy szempillantás alatt tovaszállt, és nagy felhorgadásában zsarolásra ragadtatta magát. Elhúzta a poharat a szomszéd elől, és immár fenyegetően közölte:

– Na, idehallgass, Ainusz! Éntőlem több bort nem kapsz, ha nem árulod el, hogy mi a ménkűről hadoválsz itt, mint valami kerge kecske, vagy hibbant nyúl, akinek rögeszméjévé vált az a hülye káposzta! Állj már elő a farbával, az istenek rogyasszák rád az eget! És főleg azt áruld el nagyon gyorsan, hogy Zizi fiamnak mi köze van az átkozott káposztádhoz!

– Hát, most már elég sok köze... Túl sok köze... legalábbis az egyik fejhez – motyogta Ainusz bácsi majdhogynem sírós hangon, aztán nagyot csapott az asztalra, és végre kibökte: – Ha tudni akarod, Kozara, akkor a fiad megkuratázta a káposztámat!

A házigazda még a száját is eltátotta döbbenetében:

– Hogy mi van???

– Jól hallottad, Kozara! Az a félkegyelmű Zizi megkuratázta a káposztámat! Érted már?

Kozara bácsi nem értette:

– Hogyhogy megkuratázta???

– Már nem emlékszel magára a szóra se, te vén bolond? – háborgott Ainusz. – Hát akkor hogy mondjam finomabban? Párosodott vele! Ezt így érted? Üzekedett vele! Ráhúzta a káposztát a...

– Állj! – emelte fel mindkét kezét riadtan a házigazda. – Egy szót se többet, amíg nem ittunk egy újabb pohárával!

Kozara bácsi alig tudta palástolni a keze remegését, miközben kitöltötte a bort. Szörnyű balsejtelem szorította össze a szívét. Hiszen mit is mondott a Tanító, amikor megállapodtak a két fiú elrejtésében? Csak semmi feltűnés. Csak semmi szokatlan viselkedés. Az ilyesmit szigorúan kerülni kell. Ezt mondta. Erre tessék! Hát mi lehetne feltűnőbb viselkedés, mint amikor az ember egy káposztát ráhúz a...?

Ezt végig sem akarta gondolni. És e percben bizony haragot érzett a Tanító iránt. Vajon miért felejtette el megemlíteni, hogy a két fiú közül a vékonyabbik teljesen elmeháborodott? Jó, hát azt leszögezte, hogy nem egyszerű eset egyikük sem, de arról szó sem volt, hogy ilyesmikre is számítani lehet!

Bizony, nem egy-egy pohárka lett az újabb szíverősítésből, hanem inkább kétszer négy. És mindvégig teljes csend ülte meg a lugast. Csakhogy időközben beállt egy jelentős változás. Amíg Kozara bácsi egyre idegesebb és gondterheltebb lett, Ainusz szomszédon a jó erős feketebor hatására végigáradt egyfajta nyugalom és

megkönnyebbülés. Már képes volt a dolgok vidámabbik oldalát is meglátni.

– Te Kozara! – szólalt meg somolyogva. – Emlékszel még, hogy milyen mondókát hajtogattunk gyerekfejjel?

– Nem. Milyet?

– Úgy kellett, úgy kellett, káposztába hús kellett! – idézte fel vidoran a szomszéd. – Hát én most értettem meg, hogy ez a mondóka mire céloz! Hihehöhöhö!

– Ainusz, nagyon kérlek...

– Esküszöm neked, Kozara, a múltkor csak viccnek vettem, amikor azt mondta ez a te Zizid, hogy a gyerek a káposztából kel ki. Csakhogy a fiú ezt teljesen komolyan gondolta, afelől biztosíthatlak, Kozara! Teljesen komolyan! Én láttam!

– Könyörgök, Ainusz, ne csináld ezt – nyögte a házigazda.

A szomszéd most már úgy vihogott, mint egy bakfislány, alig bírta megkérdezni:

– Te Kozara! Elhozzam neked azt a káposztát? Végül is most már a menyed...

– Na, be lehet fejezni a mulatozást!

Ez utóbbi felcsattanás már Nyinya nénitől származott. Egyikük sem vette észre, mikor termett ott a lugasban, de a jelenléte több volt, mint fenyegető. Ainusz bácsi be is húzta a nyakát, aztán jobbnak látta felemelkedni az asztal mellől. Az asszony kikísérte a kapuig, és majdhogynem kidobta a portáról. Az öregember azért még visszakiáltotta:

– Azt ajánlom, Zizi nagy ívben kerülje el a kislányomat! Hallod, Kozara? Nagy ívben!

Amikor Ainusz bácsi megindult hazafelé, rázendített egy édes-bús nótára, és egyre csak harsogta, ahogy végighaladt a kerítés mellett:

– Káposzta, káposzta, téli, nyári káposzta. A déli kaszánya nálam nélkül de árva! Az van a káposzta kacskaringós levelére ráírva: érted lettem, rózsám, Osmosisban katona.

De aztán csönd lett. Fojtogató és vészterhes csönd.

– Az történt – szólalt meg végül nagyot nyelve Kozara bácsi –, hogy a szomszéd szerint...

– Mindent hallottam – vágott közbe Nyinya néni.

– Akkor jó – mondta Kozara bácsi, végtelenül megkönnyebbülve, hogy nem kell elmesélnie ezt a megdöbbentő történetet. Aztán viszont nagyot sóhajtott: – Most mi lesz?

– Elmondom, hogy most mi lesz – szögezte le határozottan az asszony.

– Ezen az őszön nem te mész le hamarabb üzletet kötni a városba az újborra. Reggelente kiültetem a fiúkat a lugasba, és lesni fogják az utat. El nem mozdulhatnak a lócáról. Amikor szólnak, hogy Ainusz elindult a hegyről Osmosisba, utána egy nappal te is útra kelsz.

Végigjáród a kocsmárosokat és a boltosokat, ahogy szoktad. És közben figyelsz, de nagyon figyelsz, hogy...

– Nem lesz ott már mit figyelni – legyintett elkeseredetten Kozara bácsi. – Amilyen ez a vén lóköttő, úgyse fogja tudni magában tartani a történeteket. Szinte látom magam előtt a kocsmárosok vigyorgó pofáját, és hallom, ahogy ugratnak.

– Ez nem olyan biztos – vélekedett Nyinya néni. – Úgy hallottam, itt is elég nehezen jött ki a szó a vén kujonból. Kellett hozzá jó pár pohár feketebor.

– Reménykedni végül is lehet – vontta meg a vállát Kozara bácsi. – És ha bebizonyosodik, hogy a vén kujon nem tudta tartani a száját?

– Ezen ráérünk majd akkor tanakodni, ha úgy lesz. Most pedig menjünk lefeküdni, de előtte imádkozzunk minden istenekhez, hogy ne úgy legyen.

347. fejezet

Szubotáj kissé csalódottan ült be a Golub pilótafülkéjébe a Régi Arénában. Azt hitte, kötelékben repülnek majd Oleszjával, és csak a helyszínen tudta meg, hogy a másik vadászgép már egy órával korábban felszállási parancsot kapott Raudonától.

A tatár a protokollnak megfelelően ellenőrizte a fedélzeti rendszereket, aztán üzembe helyezte a hajtóművet, bekapcsolta a digitális álcázást, és felemelte a gépét a Régi Aréna küzdőteréről. A háromszáz méteres magasságot elérve célba vette Neridea szigetét, és már éppen hátradőlt volna az ülésben, tudván, hogy most egy jó darabig eseménymentes repülés ígérkezik, amikor valami a frászt hozta rá. És a repülés innentől kezdve minden volt, csak nem eseménymentes.

Történt ugyanis, hogy a két ülés mögötti térből egyszer csak előmászott valaki. Akármilyen bátor katona és rutinos pilóta is az ember, az ilyesmi kellően döbbenetes erővel tud hatni rá.

A szóban forgó illető nem volt más, mint Nihuc vezérezredes, aki – mintha csak a világ legtermészetesebb dolga volna – elhelyezkedett a másik ülésben, és nyomban kikapcsolta a kommunikációs rendszert.

– Kérlek, őrizd meg a lélekjelenlétedet – szólt oda a riadtan felordító tatárnak –, ez itt nem szabotázs, és biztosíthatlak, semmi olyasmit nem tervezek, amivel a küldetés sikerét veszélyeztetném. De hidd el, jó okom van rá, hogy itt legyek. Sőt, nem is egy, hanem mindjárt kettő.

Szubotáj még mindig nem tért magához:

– Hogy a fenébe tudtál elrejtőzni az ülések mögött a kövérek testeddel?

– Valóban nem volt egyszerű, ki kellett pakolnom hozzá jó néhány nélkülözhető holmit – felelte Nihuc könnyed, csevegő modorban –, ebből is tudhatod, hogy fontos dolgok miatt vállalkoztam erre az útra.

Az első döbbenet után a pilóta hamar átváltott a dühösen fortyogó üzemmódra:

– Én nem fogom miattad tartani a hátam. Egy percet kapsz, hogy megindokold a jelenlétedet, nem többet! De figyelmeztetek, ha nem lesz elég alapos az indokod, akkor...

– Csigavér – szólt közbe a vezérezredes. – Mint mondtam, semmilyen rossz szándékom nincs, sőt! Ittlétem elsődleges célja, hogy megmentsem néhány ártatlan gyermek életét. Ugye, ez szerinted is eléggé méltányolható indok?

– Hát persze, na de...

– Egy percet adtál, hagyd hát, hogy beszéljek... Nos, tegnap sikerült kihallgatnom egy bukott egyházi testőrt, aki arról mesélt nekem, hogy Osmosis szigetén él egy beteg lelkű nagybirtokos, aki gyerekekre szokott vadászni.

– Mármost milyen értelemben?

– A szó legszorosabb értelmében. Hajnalban elengedi a nyolc-tízéves fiúcskákat, ad nekik némi előnyt, aztán elindul a felkutatásukra, íjjal, dárdával, karddal felszerelve, és amikor megtalálja őket, akkor lemészárolja ezeket az ártatlan gyermekeket.

– Mit beszélsz???

- Az igazat. És mindezt sportszerűen űzi, már ki tudja, hány esztendő óta.
- Az én szótáramban egészen mást jelent a sportszerűség – csikordult össze Szubotáj foga.
- Igazad van – ismerte el Nihuc –, úgy kellett volna fogalmaznom, hogy sportot űz ebből a vadászatból. Ugye, számíthatok a támogatásodra, hogy ezt a vén gazembert záros határidőn belül kiiktathassam?
- Természetesen számíthatsz, csak azt nem értem, ehhez miért kellett elbújni a...
- Mindjárt megérted. Nos, ezt a meglehetősen részeg egyházi testőrt nem tudtam rávenni, hogy árulja el a nagybirtokos nevét, és elkövettem egy óriási hibát. Ahelyett, hogy alaposan megkínóztam volna azt a részeg szarházit, hagytam lepihenni. Úgy gondoltam, ha majd kialussza magát, készségesebb és együttműködőbb lesz. Csakhogy hajnalban sikerült megszöknie, jelentkezett a Nyugati Helyőrségben, és immár úton van a Vörös Szigony fedélzetén Neridea felé. Szóval, most azt kérem tőled, kapcsolj pásztázó üzemmódra, találjuk meg a Vörös Szigony nevezetű hajót, aztán eressz le engem a fedélzetére, hogy még egyszer kikérdezhessem azt a rohadékot.
- Nem fog menni – csóválta meg a fejét Szubotáj. – Te tényleg ennyire nem vagy képben? Még mindig nem kapcsolod vissza magad a hálózatotokra?
- Nem – vallotta be Nihuc, és most először látszott bizonytalannak.
- Hát akkor elmondanám neked, hogy a Golub 2 egy órával hamarabb indult útnak, mint mi, a fedélzetén Oleszjával és Darioossal. Az első célpontjuk pedig nem más, mint a Vörös Szigony, amely a bukott

egyházi katonák különítményét szállítja. És arról a vadászgépről nem te fogsz leereszkedni a fedélzetre, hanem a kormányzó.

– Hát ez tényleg megnehezíti a küldetésemet – ismerte el lelombozva Nihuc.

– Nemhogy megnehezíti, hanem egyenesen lehetetlenné teszi – pontosított a tatár. – Egyelőre fogalmam sincs, miért vontad ki magad a rendszerből, de azt nyilván nem kell külön ecsetelnem, hogy egy darab Vörös Szigony fölött lebegő két darab Golub nem pont az a harci helyzet, ahol hosszabb távon rejtve maradhatnak a szándékaid.

– Valóban így van – bólintott maga elé meredve a vezérezredes, aztán felcsattant: – De mi a kórságot akar tőlük Dariosz? Amióta csak ismerem, úgy rühelli ezeket az egyházi katonákat, mint a háromnapos szart!

Szubotáj megállapította magában, hogy a metamorfnak mintha kissé durvább lenne a szóhasználata, mint azt a legutóbbi időkhöz tapasztalta. Elhatározta, hogy mostantól minden rezdülésére oda fog figyelni, de persze kerülve a feltűnést, tehát most is készségesen válaszolt:

– Annyit tudok, hogy a Központ megítélése szerint fennáll a zendülés eshetősége a hajón, ezért szükségesnek tartották, hogy Dariosz is üljön be Oleszja mellé, aztán tartson valamiféle beszédet az egyházi katonáknak, és ígérjen nekik fűt-fát, ha jó fiúk lesznek, és például nem állnak át az orzók oldalára. De ezt te magad is tudhatnád, ha nem kapcsolódtál volna le a...

Nihuc mintha kissé idegesen válaszolt volna:

– Az én kapcsolódási pontjaim egyelőre ne képezzék a beszélgetésünk tárgyát, rendben? Most csak fogadd el, hogy mindenre megvan az okom... Különben meg igencsak itt volt már az ideje, hogy mi ketten

végre őszintén beszéljessünk egymással. Nem mondom, hogy a legjobb barátok lehetünk Evilágon, de azt igenis állítom, hogy ha a korábbinál jóval magasabb szintre emeljük a kommunikációnkat, az neked is és nekem is előnyös lesz. Ezt bízvást megígérhetem.

Szubotáj kezdte úgy érezni magát, mintha jelenleg kettős küldetése lenne. Azt ugyan még nem tudta, hogy ez a bizarr szituáció az ő tesztelését, netán egy új területen való kipróbálását jelenti-e, mondjuk a Központ részéről, de hogy igencsak megváltoztak a dolgok a potyautasa feltűnésével, az teljesen világos volt számára.

Amíg Neridea keleti partjainak közelébe értek, megpróbált olyan diskurzust folytatni a vezérezredessel, amelynek során remény volt rá, hogy kiszedhet belőle bizonyos információkat. Ennek érdekében néha provokatív kérdések megfogalmazásától sem riadt vissza. De egyelőre nem látta át, hogy mi az, amivel Nihuc kecsegtette, azaz mik volnának a párbeszédük magasabb szintre emelésének előnyei számára.

Aztán már idő sem volt ilyesmire. Nihuc egyszer csak belemélyesztette az ujjait a plasztikus kijelzőbe, és oldalt fordulva így szólt:

– Derék Szubotáj barátom, most visszaállítom a kommunikációs rendszert. Én megbízom benned. És nagyon bízom abban is, hogy nem fogod elárulni a jelenlétemet. Ezt a bajtársiasságot hamarosan viszonzni fogom feléd, ebben egészen biztos lehetsz.

A tatárnak valamivel később a háta is beleborsódzott eme szavakba, mert kevesebb mint egy percen belül az történt, hogy a vezérezredes újra hátramászott az ülések mögé, hamarosan pedig megjelent a vadászgépe oldalán a kistestvér, a Golub 2, fedélzetén Oleszjával és Darioszal, és immár valóban kötelékben repültek. Igaz, nem sokáig, mert a szőke lánynak csak annyi ideje volt a kapcsolatfelvételre, hogy azt mondta:

– Hát itt van a te kis galambocskád! Jól utaztál, Szubotáj?
Megkezdhetjük a küldetést?

– Igen – felelte szűkszavúan a tatár. – Készen állok.

– Hát akkor hajrá! Te északra, én meg délre! Sok szerencsét!

A két vadászgép útja – a rövid együtt repülés végeztével – Neridea keleti partjai fölött látványos íveket leírva kettévált, és Szubotáj immár újra maga mellett tudhatta Nihuc vezérezredest, miközben az útba eső kikötők összes hajóját felgyújtotta.

Éjszaka volt, de természetesen a Golub különleges szélvédőjének felületén nappali fényviszonyok szerint lehetett megtekinteni mind a célpontokat, mind a kikötők hatékony letámadásának eredményét. Nihuc közben akkurátusan kapcsolgatta a kommunikációs rendszert, azt szabályozva, hogy mi az, ami csak a Golub 1-ben ülőkre tartozik, és mit hallhatnak mások is. Szerencsére nem volt komoly érdeklődés a Golub 2 irányából.

– Biztosan most is évődnek egymással – jegyezte meg elvigyorodva Szubotáj.

– Látod, ez is egy közös pontunk – reflektált nyomban a vezérezredest.

– Mármint mi?

– Hogy aszexuálisok vagyunk. Engem sem hoz lázba a nemiség, és téged sem – magyarázta Nihuc. – Ezen kívül is sok a közös bennünk. Nem is gondolnád, hogy mennyi minden.

Valamiért még mindig hízeleg – gondolta a tatár. – De vajon miért? És mi lehet az a másik ok, ami miatt ma éjjel feltétlenül itt akart lenni velem? Vagy nem is velem, hanem legfőképp egy vadászgép fedélzetén...?

- Biztos, hogy most pórul jár néhány rohadék szareMBER is odalenn, aki nem orzó – jegyezte meg csöndesen a vezérezredes.
- Mire célzol? – zökkent ki a gondolataiból a tatár.
- Van egy pár kereskedelmi hajó, látom én azt – magyarázta Nihuc. – És a széplelkek most biztosan azt mondanák, hogy ezeknek a tulajdonosai meg a legénysége mind ártatlanok. Közben meg egy nagy frászt!
- Jól van, ne lovald bele magad...
- És azt is elmondanák a háborút még sosem látott széplelkek, hogy ezeket nem szabadna bántani, hiszen csupán ártatlan kalmárok, akik csak egy kis pénzt akartak keresni, meg jobb életet szerettek volna biztosítani a családjuknak... De hát ott egye meg a penész! Aki az orzókkal kereskedik, ne gondolja már azt, hogy fű alatt megteheti! Pusztuljon minden ilyen szarházi gazember! Nem kár értük! Evilág sokkal jobb hely lesz nélkülük!

Szubotáj elhűlve hallgatta a vezérezredes szavait, és közben emberfeletti erőfeszítéseket tett, hogy az érzelmei ne üljenek ki az arcára.

- Nyugodj már meg! Nem te bocsátasz tűztengert a hajóikra, hanem én – vetette közbe. – Nekem mindig azt tanították, hogy a gyűlölet vagy más egyéni szempontok sosem befolyásolhatják azt, hogy mikor kire vagy mire célzol.

A párbeszéd egyelőre abbamaradt a Golub pilótafülkéjében. Éjfél után pedig Szubotáj küldetése is lassan a vége felé közeledett. A tatár teljesítette a parancsot, megkerülte északról Neridea szigetét, már dél felé haladt, és közeledett a nyugati oldal legnagyobb kikötőjéhez. Odaérve azonban a szája is tátva maradt, ahogy a szélvédőn át a hajókra meresztette a szemét.

– Művelet megszakítva! Művelet megszakítva! – ordította, és egyszerre volt kétségbeesett és felajzott.

– Mi történt? – érdeklődött nyomban Oleszja.

– Jegyzőkönyvnek is diktálok, nyomatékosan kérem eltárolni – közölte Szubotáj izgatott hangon. – A látómezőmben piros-fehér csíkozású vitorlával felszerelt hajó. Ismétlem: piros-fehér csíkozású vitorlával felszerelt hajó.

– Nem nagyon értelek – harsant fel az éterből Oleszja hangja. – Gondolod, hogy Evilágban ismeretlen a piros vagy a fehér szín? Netán a csíkozás?

Szubotáj kizökkenthetetlenül folytatta:

– A hajó vitorlájának bal alsó szélében Zvezda 121 felirat, cirill betűkkel, arab számokkal. Mellette jól kivehető és teljes mértékben azonosítható a Roszkozmosz emblémája.

348. fejezet

A Vörös Szigony fedélzetén nagy volt a felbuzdulás azok után, hogy Dariosz kormányzó, ahogy jött, úgy el is távozott, mégpedig valami ezüstösen csillogó kötél segítségével, a sötét égbolt felé. Az egyházi testőrök egy része kisebb csoportokban tárgyalta az eseményeket, persze csak azok, akiket Dariosz beszéde után a felügyelők nem hajtottak vissza az evezőkhöz.

Ramelion is egy ilyen, néhány fős csoporthoz tartozott. Egy faláda mellé kuporodva pusmogtak a fedélzeten, és egyelőre igencsak különböző nézeteket képviseltek.

– Én amondó vagyok, hogy maradjunk az eredeti tervnél – javasolta halkán az egyikük, egy göndör hajú fickó. – Amint elhagytuk Neridea déli csücskét, elfoglaljuk a hajót, aztán irány az orzók vidéke.

– Jól mondd – bólogatott egy sebhelyes arcú egyházi katona. – Az orzók mindenkit befogadnak, Evilág bármely tájáról. Szerintem a mi csapatunknak még kifejezetten örülni is fognak, mert miránk nem újabb kenyérpusztítókként fognak tekinteni, hanem egy igencsak ütőképes különítményként.

– De ehhez minek elfoglalni a hajót? – akadékoskodott egy alacsony termetű testőr. – Ha megérkezünk Nerideába, ott ugyanúgy átállhatunk az orzókhoz, fölösleges ezért újabb fél napon keresztül nyugatnak evezni az orzók félszigetéig.

– Bolondok vagytok – szólalt meg Ramelion. – Hát nem hallottátok, mit mondott a kormányzó? Semmi kétségetek ne legyen, Osmosis serege úgy kiveri az orzókat Neridea szigetéről, mint a...

– Szarok rá, hogy mit mondott a kormányzó – vágott közbe fojtott haraggal egy nagydarab, busafejű katona. – Viszont én is amondó vagyok, hogy álljunk át Neridea szigetén.

– Egyszerűen nem hiszek a fülemnek – álmélkodott Ramelion, és az égre mutatott: – Nemrég ereszkedett le közénk Dariosz az egy igaz Isten országából. Elmondta, hogy mi várható, és ha vele tartunk, akkor...

Újra csak belefojtották a szót:

– Honnan tudod, te nagyeszű, hogy honnan ereszkedett le? – kérdezte a göndör fickó. – Mert én nem láttam odafenn semmilyen égi országot, és még most se látok.

– Igazad van, én se látok – helyeselt a busafejű. – Mi van, ha az Uvuluma démona fogta annak a furcsa vaskötélnek a másik végét?

– Ez igencsak valószínű – bólogatott nagy bőszen a sebhelyes arcú. – Avuluma démon akkor válik láthatatlanná, amikor csak akar, ezt mindenki tudja. Még csak sötét éjszaka sem kell hozzá. És ahogy az a pökhendi Dariosz beszélt, az is arra utalt, hogy most már teljes mértékben a démonok befolyása alatt áll.

– Na és ahogy Zsatar főpap beszélt, azt hallottátok? – vetette fel Ramelion. – Már csak azért kérdezem, mert én még egy nappal ezelőtt is beszéltem vele, és ő bizony azt állította, hogy fenn járt az Isten országában, és pontosan tudja, hogy mi a jussuk azoknak, akik megtagadják az egy igaz Isten parancsát. Láta az üvegkoporsókat, amelyek fedele alatt elenyésztek a parancsmegtagadók, és a világ végezetéig ott fognak rohadni. A saját szemével látta őket. És én nem akarok az ő sorsukra jutni.

A göndör, a sebhelyes arcú, az alacsony és a busafejű egy emberként röhögtek ki Rameliont, és ez azért volt szerencsés egybeesés, mert ekkortájt sétált el mellettük két felügyelő és egy főtiszt, mindhárman korbáccsal a kezükben.

– Nem tudsz te semmit, Ramelion – jelentette ki a sebhelyes arcú. – De elnézzük neked, mert vidéken voltál az utóbbi napokban. Csakhogy mi láttuk, amit láttunk. Zsatar főpap egyszerűen megbolondult. Én nem tudom, hogy ebben mi szerepük volt a démonoknak, de hogy a főpapunkat nem védték meg a rontástól az istenek, az biztos. Lehet, hogy megérdemelte, mert hát mind jól tudjuk, hogy sok volt már a rovasán. Nem az én dolgom eldönteni. De mi tényleg ezt érdemeltük? Ki tudja, hány év hűséges egyházi szolgálat után csak úgy hajóra raknak minket, mint valami gyapjúbálát? Aztán mehetünk megdöglenni egy idegen országért?

A göndör, az alacsony meg a busafejű egyetértően bólogattak, mire a sebhelyes kezdte magát belelovalni a szónoklatba, bármennyire is

fojtott hangon művelte. Mondott még jó pár dolgot a húségről, az egyházi szolgálatról, az érdemeikről meg a gyapjúbálákról, de aztán hirtelen abbahagyta, mert a két felügyelő és a főtiszt ekkor visszafordultak a hajó orrából, és újra feléjük tartottak.

Ramelion lemondóan dőlt hátra, és nekitámaszkodott a faládának. Zsatar főpap szavaiban egy pillanatig sem ingott meg a hite, de most már teljesen tanácstalannak érezte magát. Sejtelme sem volt, hogy egy ilyen társaságban vajon hogyan tudja majd elkerülni az egy igaz Isten végítéletét.

Neridea nyugati partjának legnagyobb kikötőjénél pontosan ugyanilyen tanácstalanságot érzett Szubotáj is. Elvégre két parancs viaskodott a fejében. Az első az volt, hogy semmisítsen meg minden hajót a sziget partjai mentén, a megadott szektorokban, a másik viszont egyértelműen megtiltotta, hogy megsemmisítsen bármiféle olyan nyomot vagy bizonyítékot, amely egy olyan földi emberhez vezethet el, akinek egy idegen bolygón veszett nyoma.

A helyzetet ráadásul súlyosbította, hogy a piros-fehér csíkos vitorlával felszerelt hajó egyszer csak elindult a kikötőből a nyílt tenger felé.

– Ez csak természetes – kommentálta az eseményeket Nihuc. – Lassan már minden hajó ég körülötte, nyilvánvalóan nem akarják, hogy a tűz átterjedjen az ő gályájukra is.

A tatár jelentette a történeteket a telekommunikációs vonalakon, de jó darabig nem érkezett semmi válasz. Csak nagy sokára hangzott fel Raudona hangja:

– Kövesd az objektumot. Ismétlem, kövesd és vedd megfigyelés alá az objektumot.

– Parancs, értettem – nyugtázta Szubotáj. – Jelezni kívánom, hogy nem ez volt a számomra kijelölt szektorok utolsó kikötője.

– Emiatt ne aggódj – nyugtatta meg Raudona. – A feladatodat a Golub 2 fogja befejezni. Vége.

A vezérezredes ekkor újra belenyúlt a plasztikus kijelzőbe, majd olyasfajta mosollyal fordult a tatár felé, mint aki valami csuda jó tréfára készül:

– Most jött el az ideje, Szubotáj barátom, hogy ismertessem veled, mi volt a másik ok, ami miatt becsempészttem magamat a te csodálatos Golub madárkádba.

– Na, halljuk – nyögte a tatár, aki kissé már soknak érezte az utóbbi időben elhangzott „Szubotáj barátom” megszólításokat.

– Fel kellene repülnünk a Zvezdára.

Ez volt a kövérkés metamorf szikár közleménye.

– Ez minden? – kérdezte gúnyosan lebiggyesztett szájjal a tatár. – Valami más még ezenfelül, esetleg...?

– Remélem, ezzel a pikírt megjegyzések elhangzásának intervallumát magunk mögött is hagytuk – folytatta bizakodó hangon Nihuc –, mostantól pedig áttérhetünk a gyakorlati megvalósítás kitárgyalására.

– Az jó lesz, merthogy kaptam egy parancsot, miszerint...

– Ne ismételjük meg a nyilvánvalót, Szubotáj barátom – javasolta nyájasan a vezérezredes. – Annyi időnk nincs. Szorítkozzunk a megoldás keresésére.

– Pártolom az ötletet – bólintott a tatár. – Feltételezem, az volna az elképzelésed, hogy ez a kis kiruccanásunk maradjon titokban mindenki előtt.

– Úgy van.

– És ebbe beleértendő a földi emberek éppúgy, mint az androidok.

- Úgy van.
- Csakhogy ez nem lehetséges.
- Nincs úgy.
- Már bocsánat, de...

Szubotáj hiába ellenkezett, a vezérezredes ekkor felmutatott két aprócska tárgyat:

- Ez itt a Golub 1 jeladója, ez a másik meg a tartalék jeladója.
- Hát ezeket meg...?

A vezérezredes közbevágott:

- Nem töltöttem tétlenül az időt, miközben bekuckóztam remek kis vadászgépedbe, Szubotáj barátom.
- Tagadhatatlan – ismerte el a tatár. – Megtudhatom, hogy vannak-e egyéb részegységek, apróbb elemek, alkatrészek a birtokodban? És persze hadd fejezzem ki hálámat is azért a kedves figyelmességért, hogy például a hajtóművet meghagytad a helyén.

Nihuc rátámaszkodott az utasülés karfájára, közelebb hajolt a pilótához, és próbált mélyen a szemébe nézni:

- Megmondom, hogy mi lesz. Előrehívod a Golub madárkád drónját. Felnyitod a pilótafülke ajtaját, és behelyezed a jeladókat a drón megfelelő tárolórekeszébe. Aztán utasítást adsz neki, hogy kövesse a piros-fehér vitorlás hajót, és készítsen mindenféle felvételeket róla. Mi pedig elindulunk a Zvezda felé.

Szubotáj hosszan fürkészte a vezérezredes arcát.

- Már csak egyetlen kérdésem maradt – bökte ki végül.
- És mi volna az?
- A miért. Mondd el nekem, hogy mindezt miért kellene megtennem.

– Már megmondtam, csak lehet, hogy nem nagyon vettél komolyan.
Ha a korábbinál jóval magasabb szintre emeljük a kommunikációnkat, az neked is és nekem is előnyös lesz.

– Ez azt jelenti, hogy ha kérdezek tőled, akkor őszintén fogsz válaszolni? – firtatta a pilóta.

– A legjobb tudásom szerint – ígérte meg Nihuc.

A tatár visszafordult a kijelzői felé. Nézte egy darabig őket, erősen gondolkodott, aztán parancsot adott a Golub drónjának.

349. fejezet

A Golub kisvártatva már félelmetes sebességgel száguldott a világűr felé egy képzeletbeli derékszögű háromszög átfogójának mentén. Ennek a háromszögnek a csúcsait odalenn Neridea szigete, illetve Osmosis, odafönn pedig a Zvezda űrállomás képezte. No persze, ez a hasonlat kissé sántít, hiszen az alsó két pontot nem egy egyenes, hanem egy ív kötötte össze, elvégre Evilág felszíne éppúgy nem volt lapos, mint ahogy az Univerzum egyetlen másik bolygója sem az.

– Hajrá, Szubotáj barátom! – biztatta lelkesen a pilótát Nihuc. – Emeld a gépet, ahogy csak bírod! Elvégre most nincs időnk a vezérsugár mentén szarakodni.

– Talán itt lenne az ideje, hogy megkezdjük a kommunikációnk magasabb szintre emelését is – pendítette meg a tatár. – Indításként például elárulhatnád, hogy mi dolgod van neked az űrállomáson.

Nihuc gondolkodás nélkül, őszintén rávágta:

– Tudod, nemrégiben felébredt bennem egy olyan jellegű gyanú, hogy valami baj van velem.

És a válasz nem maradt ilyen rövid, a vezérezredes hosszan és alaposan kifejtette:

– Bizonyára ismered a történetemet. Megörököltém a Pépes Arcú agyi állományát, illetve felvettem a testformáját és egyéb külső tulajdonságait. Ez utóbbi nem épp a legelőnyösebb viselet, de bizonyos helyzetekben még jól is jön, mert a delikvenssek nem nézik ki belőlem, hogy képes vagyok akkora erőt kifejteni, amekkoráról a Pépes Arcú soha nem is álmodhatott. De ezt most hagyjuk, és térjünk át az agyi állományára, merthogy pont azzal akadt némi problémám...

„Már éppen javasolni akartam” – gondolta magában Szubotáj rosszat sejtve.

– Tudod, elméletileg egy ember agyi állományának átvétele nem túl bonyolult eljárás – magyarázta Nihuc. – A végkimenetele pedig az, hogy a művelet befejeztével úgy használom az emlékeit, az érzelmeit, a vágyait és minden mást, mint egy adattárat. Vagy egy könyvtárat, ha úgy jobban tetszik. Amikor szükségem van bármilyen információra, akkor belépek a képzeletbeli könyvárszobába, leemelem a polcról a megfelelő kötetet, vagy előhúzó az egyik fiókból a szóban forgó aktát, és kész.

„Ez azt hiszi, hogy Darioszal vagy Marióval ül egy úrhajóban?” – morfondírozott a tatár. – „Talán emlékeztetnem kéne rá, hogy én 2202-ben kerültem át Evilágra. Ha mindent a számba akar rágni, a Bronzholdat is megkerülhetjük kétszer, addigra sem fog végezni.”

Szerencsére Nihuc ekkor rátért a lényegre:

– Kezdetben nálam is minden így zajlott, és sokáig nem volt semmi probléma. Aztán egyszer csak gyanús lett nekem, hogy a háttérben egy nagyon különös szimbiózis jelei mutatkoznak. Nem tudom jobban megfogalmazni: mintha a Pépes Arcú agyi állománya nem akarná

elfogadni, hogy mostantól kezdve ő csupán egy háttértároló. Egy adathordozó. Lényegében egy használati tárgy. Vagy még plasztikusabban fogalmazva: mintha a Pépes Arcú nem akarná elfogadni a halált...

A tatár hátán végigfutott a hideg. Meg is jegyezte:

– Ez eléggé kísértetiesen hangzik. De mondd csak, miféle jelekből következtettél erre?

– A legegyszerűbb jel az volt, amikor konstatáltam, hogy megjelentek a személyiségemben a nem programozott érzelmek – felelte Nihuc, aztán újból tudálékos üzemmódra váltott: – A programozott érzelmeket minden android ismeri. Tudjuk, mikor kell együtt éreznünk valakivel, mikor kell felháborodnunk valamin, vagy milyen történések esetén kell örvendeznünk. Ez nyilván a számunkra meghatározott feladatok függvénye, pontosabban szólva a feladatokhoz rendelt programozás eredménye. Csakhogy abban egészen biztos voltam, hogy az én programom nem tartalmazza a Pépes Arcú hozzátartozóival kapcsolatos extrém szintű együttérzést.

– Ezt nem egészen értem – csóválta meg a fejét Szubotáj. – A tökéletes álcának nem az a lényege, hogy egy metamorf átvegye a gazdaszemély ilyen jellegű tulajdonságait is?

– Olyannyira, hogy még a beprogramozott küldetést is képes legyen felfüggeszteni emiatt? – kérdezett vissza Nihuc. – Merthogy velem ez történt. Osmosis várható ostromát megelőzően képes voltam egy tízfős szabadcsapatot szervezni, és áthajózni Brindeába, hogy megmenthessem a Pépes Arcú feleségét és a kislányát.

A vezérezredes ekkor néhány mondatban összefoglalta a történeteket, amivel nehéz helyzetbe hozta Szubotáját, aki bár aszexuális volt, de azért pontosan értette a lényeget, és az együttérzéshez sem volt szüksége külön programozásra.

– Akkor a belső rendszeretekről is ezért kapcsolod le magad? – sóhajtott nagyot az elbeszélés végén a tatár.

– Lényegében igen – felelte Nihuc, azt persze gondosan elhallgatva, hogy a két főbűnöst foglyul ejtette, és azóta is őrizgeti őket a Kormányzói Palota titkos pincéjében.

– Csodálom, hogy minderre azóta sem érkezett semmiféle reakció attól a bizonyos Központtól – jegyezte meg a tatár.

– Ez nekem is komoly fejtörést okoz – panaszolta a vezérezredes. – Rengetegszer futtattam már végig magamban mindenféle számításokat, de úgy találtam, hogy lényegében ugyanolyan valószínűséggel bír minden lehetséges kimenetel.

– És melyek volnának ezek?

– Az egyik az, hogy súlyos rendszerhiba miatt engem záros határidőn belül kiiktatnak. A másik az, hogy ami most velem történik, az egy kísérlet része, és a folyamat vége kicsit még odébb van. A harmadik pedig az, hogy maga a Központ is értetlenül áll a történetek előtt, és még nem tudják, mit tegyenek velem.

– Nem túl szívderítő állapot – ismerte el Szubotáj, nagyon ügyelve, hogy véletlenül se üljön ki az arcára, mennyire meghökkentette és elgondolkodtatta az utóbbi két kimenetel. – Akkor jól tippelek, hogy a Zvezda fedélzetén neked leginkább a nyugifülkére lesz szükséged?

– Jól bizony – bólintott Nihuc. – Le kell futtatnom néhány diagnosztikai tesztet magamon, hátha utána valamivel tisztábban fogok látni. Sőt, még akár az is megtörténhet, hogy vissza tudom fordítani ezt a különös metamorfózist, végleg elhallgattatom magamban a túlburjánzó Pépes Arcút, és akkor hazafelé bízvást megállapíthatod, Szubotáj barátom, hogy Nihuc vezérezredesnél boldogabb utasod még soha nem volt, de nem is lesz!

A Golub hamarosan áthaladt a bolygó Kármán-vonalán, majd feltűnt a fekete űrben a jellegzetes, kettős kereszt alakú, mesterséges égitest. Pár perccel később a vadászgép bedokkolt a Zvezda űrállomáson, a két utas pedig megkezdte az előkészületeket az átszállásra.

Az anyaűrhajó fedélzetén Szubotáj nyomban a vezérlőpulthoz lebegett, és üzembe helyezte a csak nyugifülkeként emlegetett orvosi kabint, végül pedig kissé aggodalmasan szólt hátra:

– Te Nihuc! Ugye, ha nekem nem sikerülne az ittlétünk minden nyomát eltüntetni, akkor majd segíteni fogsz?

– Persze. Emiatt ne aggódj – jött a háta mögül a megnyugtató felelet.

– Tegyek be neked valami filmet? Mondjuk a Szimbiózis című kiváló francia filmalkotást 2184-ből?

Ezt voltaképp csak incselkedésből kérdezte a tatár, a hangulatot oldandó, de már nem jött rá válasz. A metamorf felhúzta a sisakot, és magára zárta a mennyezeti kabin fülkáját.

Szubotáj unottan babrálni kezdett a vezérlőpulton, és az első ötlete az volt, hogy valami módon megpróbál egy olyan helyzetet előidézni, mint amikor annak idején Oleszjával járt itt, és a kijelzőn azt a sok furcsa fénypontot látta felvillanni. Váltogatta egy darabig a különböző nézeteket, néha indokolatlanul gyorsan is, de nem sikerült reprodukálnia semmi rendkívülit, hiába meresztgette a szemét.

Látott azonban valami mást. És az a valami sokkal, de sokkal meghökkentőbb volt minden korábbinál. Ugyanis a buzgó és heves matatás során véletlenül odakapcsolt a fedélzeti kamerák felvételeire, amelyeket azóta rögzített a rendszer, hogy ők Nihuccal átszálltak a vadászgépből a Zvezdára.

A felvétel eleje nem tartalmazott semmiféle rendellenes képsorokat. A tatár látta magát, amint a vezérlőpulthoz lebeg, aztán beszíjazza a

testét az ülésbe. A háta mögött viszont különös dolog történt. Nihuc nem a nyugifülke felé igyekezett, ahogy várni lehetett volna, hanem hátra, a sötétbe, a hibernációs kabinok felé. Jó néhány másodperc telt el, mire a képen újra a vezérezredes volt látható, aki immár a mennyezeti orvosi kabin irányába lebeg, csakhogymindeközben igyekezett elrejtteni a ruhája alatt valami olyan tárgyat, amelyik kicsit sem volt ismerős a tatárnak.

Hirtelen számtalan kérdés tolult a pilóta elméjébe. Mi a fene lehet az a furcsa valami? Honnan vette elő Nihuc? Hogy létezhet, hogy a Zvezda fedélzetén olyan eszköz is szerepel, amelyet ő, Szubotáj még sosem látott, és fogalma sincs, mire való?

Rengetegszer lejátszotta a felvételt, kinagyítva, lelassítva, aztán kimerevítve, plusz fényerőt rátolva, újra és újra visszatekerve, de kicsit sem lett okosabb. A legnagyobb baj az volt, hogy amikor Nihuc hátraúszott a hibernációs kabinok felé, ott valami miatt egyáltalán nem kapcsolódtak fel a fények, így aztán bárhogymint igyekezett, nem tudta kivenni, mit dugott a vezérezredes a ruházata alá. Csak annyit lehetett sejteni, hogy egy fémes színű, tenyérnyi téglatestről van szó, amelyből két rövid kábel lóg ki, csatlakozóval a végén.

Szubotáj lassan hátrafordult a hibernációs kabinok felé, és mereven bámulta az immár fényárban úszó belső teret. Közben vadul járt az agya, és minden erejével megpróbált a rejtély megoldására összpontosítani. Nem is hiába, mert csakhamar kibontakozott az elméjében egy ígéretes eszmefuttatás.

Induljunk ki abból – gondolta –, hogy egy űreszközön nincsenek fölösleges terek, nincsenek fölösleges berendezések, egyáltalán nincs semmi, ami haszontalan tömeget képviselne. Ez olyan technikai alapvetés, amelyik azóta állandó, hogy az emberiség a huszadik században elkezdte meghódítani a világűrt. Na már most, ezeknek a

hibernációs kabinoknak a túlnyomó többsége ugyebár csak kamu, csak díszlet, elvégre a különböző preparátumokhoz és hologramokhoz egyáltalán nincs szükség akkora berendezésekre, mint a valódi inkubátorokhoz. Na de akkor mik is ezek valójában? Rejthetnek valamit?

Miközben ezt végiggondolta, szinte észrevétlenül indult el a keze, hogy kicsatolja a vezérlőpult ülésének szíjzatát, aztán a lábai is maguktól rugaszkodtak el a hibernációs kamrák felé. És talán az sem volt tudatos, hogy a legkedvesebb hajdani pilótatársa, Ögödej inkubátora előtt fékezett le.

Már nem okozott számára semmiféle kellemetlen érzést, pláne fájdalmat, amikor elé tárult az üvegbúra alatti látvány, elvégre tudta, hogy az csak egy átkozott hamisítvány. Különben is, sokkal jobban foglalkoztatta most, hogy a berendezés alsóbb szintjein mi a helyzet. És addig matatott az inkubátor oldalán, amíg megtalálta, amit keresett. Egy rejtett nyitógombot.

Ha Szubotáj az imént nem is tapasztalt semmiféle kellemetlen érzést, pláne fájdalmat, hát most kamatostul megkapta.

A felnyíló inkubátor alsó fele embernyi méretű üvegtartályt rejtett, amelyet színültig töltött valami furcsa, áttetsző, halványkék folyadék. És ebben a közegben, mint valami tartósítószerben ott lebegett egy meztelen, sértetlen, de nyilvánvalóan halott emberi test. Maxim Ivanovics Rogyionov, a Zvezda rangidős tisztjének teste.

350. fejezet

Letaglózó és minden sejtet áthatóan fájdalmas élmény volt Maximot egy kádnyi türkizkék lében úszkálva látni. Főleg úgy, hogy azelőtt még élt a remény, miszerint a rangidős tisztjük valahol életben van, hiszen

a Terv részeként mégiscsak szükség lehetett rá. A tudására, a szellemiségére, a képességeire.

Csakhogy Szubotáj katona volt. Már a Földön sem arra képezték ki, hogy ártatlan bakfislány módjára omoljon össze, amikor hasonló látvány kerül a szeme elé, hanem arra, hogy uralkodjon magán. Az anagur törzsben meg aztán végképp nem lett volna szerencsés, ha nem ura az érzelmeinek és az idegrendszerének.

Arról nem is beszélve, hogy kisvártatva olyan zörejeket hallott a háta mögül, amelyek arra utaltak, hogy Nihuc befejezte a diagnosztikát, vagy legalábbis az orvosi fülkében folytatott tevékenységet, így aztán a tatár gyorsan lezárta az inkubátort, és elrúgta magát az üvegfelülettől, a vezérlőpult irányába.

A metamorf nem hazudott. Alig több mint másfél percnyi pötyögéssel kitörölt minden nyomot, ami bizonyíthatta volna, hogy ők ketten ezen az éjszakán meglátogatták az úrállomást. Vagy legalábbis erre utalt minden magabiztos mozdulata, és Szubotáj valahogy nem érezte úgy, hogy kételkednie kellene Nihuc tevékenységének végeredményét illetően.

– Jól sikerült minden a nyugifülkében? – érdeklődött óvatosan. – Megérte feljönnünk a Zvezdára?

– Bárhogy igyekeztem, ez majd csak odalenn fog kiderülni, és egy kicsit még várni kell az eredményre – közölte Nihuc, aztán nyájasan hozzátette: – Én egyelőre bizakodó vagyok.

Az átszállás a Golubba már szinte rutinszerűen ment, kivéve azt a körülményt, hogy a tatár minden egyes óvatlan pillanatban megpróbálta kifigyelni, mi a bánatot akar lecsempészni a felszínre a metamorf a ruházata alatt, de sajnos a Pépes Arcútól megörökölt

testalkat és az azt borító tágas kelmek pont nem voltak alkalmasak arra, hogy ilyesmiket egykönnyen ki lehessen fürkészni.

Szubotáj szinte kifejezéstelen arccal szíjazta bele magát a pilótaülésbe, pedig a lelkében óriási viharok dúltak. A legnagyobb önfegyelemmel és belső szigorral kellett lecsillapítani az érzelmeit, mert egyértelmű volt számára, hogy ezekben a pillanatokban felmérhetetlenül sok dolog forog kockán.

Például az, hogy Nihuc még csak véletlenül se fogjon gyanút. Ne tudja meg, hogy ő látta, amit látott. A csempészendő holmit is, Maximot is, mindent. Ne tudja meg, hogy most legszívesebben magából kikelve üvöltene, vagy akár neki is esne a metamorfnak, azt követelve, hogy azonnal árulja el, mikor és milyen körülmények között halt meg Maxim, aki anno ugyanúgy próbált meg vitorlázó repülésben talajt érni, akárcsak Oleszja meg ő, és lám, mind a ketten élnek. Ha meg tényleg lezuhant, akkor mivel magyarázható, hogy semmiféle sérülés nincs a testén? És egyáltalán, mi a búbánatos kórságért őrizgetik abban a türkizkék takonyban, mint valami hülye múmiát?!

Persze egyéb veszélyek lehetősége is ott motoszkált hősünk agyában. Mi van, ha neki egyáltalán nem szabadott volna meglátni Maximot? Vajon mekkora súllyal esik mindez a latba a Terv szempontjából? Malőr, gikszer, netán vétség, vagy egyenesen akkora anomália, hogy záros határidőn belül őt magát is ki fogják iktatni, és már küldik is vissza a Földre?... Már ha visszaküldik. Lehet, hogy hamarosan ő is egy hasonló tartályban fog úszkálni, mint szerencsétlen Maxim?

Hirtelen végigfutott a hátán a hideg a félelemtől. De nem a haláltól való félelem volt ez, sokkal inkább az a felismerés borzongatta végig, hogy ha Nihuc megsejti, mi játszódik le most őbenne, akkor már nem lesz rá lehetősége, hogy tevőleges résztvevője legyen a folyamatoknak.

Akkor már meg kell adnia magát a sorsnak. Ezt mindenképpen el kell kerülni!

Szubotáj, hogy elterelje a gondolatait, elővette a mondókát, amit a szintén tatár kiképzőjétől tanult annak idején, még kadét korában, és már nem is emlékezett, hogy mikor vette hasznát legutóbb, de most nagyon jól jött. Elkezdte a rigmust magában a vadlovakról, és tudta, mert beleverték, hogy nem szabad téveszteni.

Egy kicsi vadló, két hegyen álló három deszkaviskó. Négy az a patkó, öt alma, hulló. Hat kicsi vadló, hét hegyen álló nyolc deszkaviskó. Kilenc a patkó, tíz alma, hulló... Olyan volt mint egy egyszerű strigulázás, amikor négy vonás után az ötödikkel áthúzzuk a többit, de megvolt a sorrend, és nem volt szabad téveszteni. Mert aki elhibázta, azt megvesszőzték. A kadétiskolában ez sűrűn előfordult.

Szubotáj kezei mindeközben rutinosan működtek, és olyan szabályosan választották le a vadászgépet a Zvezda dokkjáról, hogy az tankönyvbe illett. Most már csak a kijelzőn lévő számsorokat és irányvektorokat kellett figyelnie, és közben a legmegnyugtatóbb következtetése az volt, hogy Nihuc biztosan nem lát bele a gondolataiba, mert ha ez így lenne, már régen kérdezett volna valamit, nemde? Vagy még az lehet, hogy belelát, csak gondosan titkolja, ám ha ez igaz, az már olyan bonyolulttá teszi az egész evilági létet, hogy a legkézenfekvőbb megoldás ilyenkor visszamenni az anagurok közé. Ott legalább egyszerű minden, és tiszták a viszonyok...

Mintha megszédült volna kicsit, de aztán megerőltette magát. Egy kicsi vadló, két hegyen álló három deszkaviskó. Négy az a patkó, öt alma, hulló... vajon miért halt meg Maxim?... Hat kicsi vadló, hét hegyen álló nyolc deszkaviskó. Kilenc a patkó, tíz alma, hulló... Mit lehet ebből elmondani Oleszjának?

Ez így nem lesz jó. Állandóan elkalandoznak a gondolatai. Mégiscsak beszélgetni kell valamiről... De hát mi ennek az akadálya? Ez a szájbavert metamorf maga mondta, hogy magasabb szintre helyezik a kommunikációjukat, és nem volt semmiféle olyan kikötés, hogy ez csak a felszállás idejére lesz igaz! Úgyhogy csak gyérünk, vasaljuk be rajta az ígéretét!

A következő pillanatban már neki is szegezte az első kérdést Nihucnak:

– Hogy tud a Központ különböző földi időkből idehozni embereket?

A vezérezredes kissé meghökkent. Mintha ő is elmerült volna a saját belső világában az elmúlt percek folyamán. De becsületére legyen mondván, hamar reagált:

– Ó, hát az idő fogalma egészen más, mint amit ti, emberek értetek alatta – közölte nyájasan. – A szubjektív idő például az egyén belső időészlelése, amely eseményekhez, történésekhez kötődik. De közben az idő sohasem egyformán telik, tartamérzete függ az életkortól és főként az események személyes jelentőségétől, körülményeitől. A modern fizikai időfogalom azonban teljesen elszakad a hétköznapi tapasztalattól. Fizikailag az időt a megfigyelt rendszer entrópiájának növekedéseként értelmezhetjük...

És csak mondta, és mondta, Szubotáj meg egy idő után már a költőszavakat sem nagyon értette. De nem adta fel, szemtelenül közbevágott:

– Mondd csak, hogyan lehetséges az, hogy az efféle dolgokra még egyikünk sem kérdezett rá? És ne próbálj nekem a háborús helyzetre, az olimpiára, az ezekkel járó permanens feszültségre és izgalomra, meg más ilyen baromságokra hivatkozni. Felelj egyenesen! Hogy lehet

az, hogy köztünk, földi emberek között eddig még egy sem akadt, aki ezeket a totálisan kézenfekvő kérdéseket föltekerte volna nektek?

– Mondd csak, te például miért csak most teszed fel? – kérdezett vissza Nihuc.

Szubotáj harsány magabiztossága hirtelen odalett. Már nem is lehetett tudni, hogy még mindig kérdez, vagy csak hangosan gondolkodik:

– Igaz, ami igaz – motyogta bizonytalanul –, én sem kérdeztem meg, pedig tudom, hogy már nagyon régen kíváncsi lennék rá, vajon hogy a fenébe vagytok képesek különböző földi időkből áthozni ide az embereket...

Nihuc felemelte a mutatóujját, mintha valami nagyon sarkalatos igazságot szeretne elmagyarázni, és így szólt:

– Tudod, az emberi elmét befolyásolni bizonyos szempontok mentén nem egy nagy kihívás. Gondolj csak bele, hogy egy trombitaművész vagy, éppen egy koncertre készülsz, én pedig beülök a nézőközönség első sorába, majd előveszek egy citromot. Egyből megindul a nyálelválasztásod, és a koncert onnantól kezdve voltaképpen...

Ez volt az a pont, amikor a tatár már nem volt képes tovább türtőztetni magát.

– Nem ebben állapotunk meg! – vágott közbe ingerülten. – Ne próbálj meg hülyére venni, mert azt nehezen viselem. Már az ideúton is megfigyeltem, hogy szereted húzni az időt. Engem nem érdekel, hogy ez a Pépes Arcú öröksége, vagy a programod része, de még egyszer ne használd fel ellenem.

– Ellened? – visszhangozta kissé megbántottan a vezérezredes. – Hogy mondhatasz ilyet? Én betartom a megállapodásunkat, és a legjobb tudásom szerint válaszolok neked.

– Akkor most felállítok egy új szabályt – szögezte le igen határozottan a tatár. – A kommunikációnk magasabb szintre emelése innentől kezdve nem nyavalygással meg panaszkodással valósul meg, és főleg nem hosszadalmas definíciókkal, hanem én felteszek egy kérdést, te pedig a tőled telhető legrövidebben módon válaszolsz rá. Megértetted?

– Meg.

– Csodálatos... – motyogta a tatár, és közben érezte, hogy egyre csak növekszik és terebélyesedik benne egy bizonyos kérdés, néhány másodperc után pedig már biztos volt benne, hogy azt a kérdést sehogy sem lesz képes elfojtani magában.

– Maxim halott? – szakadt ki a lelkéből a fájdalom.

– Igen – vágta rá a vezérezredes.

351. fejezet

Dariosz magabiztos arccal érkezett vissza a Golub 2 pilótafülkéjébe, miután Oleszja felhívta őt az acélsodrony segítségével a Vörös Szigony nevezetű hadihajó fedélzetéről. Hamarosan pedig becsukódott a vadászgép fülkéjének ajtaja, és a digitális álcázásban leledző jármű folytatta útját nyugat felé.

– Hát, ha ez a beszédem nem sarkallja az egyházi katonákat jó hozzáállásra, akkor semmi – jelentette ki a kormányzó, miután becsatolta magát a vadászgép jobb oldali ülésébe. – Mindenesetre én megtettem, ami tőlem telt, Raudona nem mondhatja rám, hogy elszabotáltam a feladatot.

– Jó hozzáállásra? – hökkent meg a szóhasználaton a szőke lány. – Nem lehet, hogy túlzottan optimista vagy ezzel a bagázzzal kapcsolatban?

– Mire célzol? – kérdezett vissza a kormányzó, miközben nagy műgonddal húzta le a védőkesztyűt minden egyes ujjáról. – Remélem, nem kötekedni akarsz, mert akkor igen nehéz éjszakának nézünk elébe.

– Én csak csodálkozom – vont a vállát Oleszja. – Ne hidd, hogy fogalmam sincs róla, kifélék ezek az úgynevezett egyházi katonák. Ugyan milyen értelemben várható tőlük jó hozzáállás?

– Például abban az értelemben, hogy nem állnak át rögtön az ellenség oldalára – vágta rá Dariosz, aztán gyanakodva fordította oldalra a fejét: – Mondd csak, honnan tudod, hogy milyen emberek Osmosis egyházának katonái?

– Legyen elég annyi, hogy az elmúlt öt évben jó pár olyan küldetésben vettem részt Raudona vezetésével, ahol pont ezeket az asszonyverő, nagypofájú, erőszakos senkiháziakat kellett megregulázni – felelte a lány.

Dariosz elgondolkodva meredt maga elé:

– Nagyon furcsa arról értesülni, hogy te már akkor is ott repkedtél a szigetem fölött, amikor én javában kormányzó voltam, de semmit sem tudtam rólad.

– Te sokáig arról a nőről sem tudtál, aki odalenn élt, ugyanabban a városban, mint te, és csak hosszú évek után sikerült összejönnöd vele – jegyezte meg epésen Oleszja.

Erre persze kínos csönd telepedett a pilótafülkére, amit egy nagy sóhaj után Dariosz tört meg:

– Ki kellene próbálnunk egyszer egy olyan beszélgetést, ahol egyáltalán nem kerül szóba Sztavrila – javasolta, aztán incselkedve hozzátette: – Vajon milyen lehet egy olyasféle csevej? Én már nagyon kíváncsi vagyok rá.

– Nem ejtettem ki a nevét – mentegetőzött szelíd bűnbánattal a szőke lány, és közben ostorozta magát, amiért már megint nem gondolkodott időben, és eljárt a szája.

– Nem a nevére vagyok allergiás, hanem az egész lényére – mutatott rá a kormányzó. – De mindegy, borítsunk fátylat erre a kis közjátékra. Ezt elősegítendő javaslok egy új témát. Pontosabban szólva térjünk vissza az egyházi katonák ügyére. Raudona beavatott téged, hogy voltaképpen mi lesz a szerepe Uvon padre bukott különítményének?

– Arra gondolsz, hogy semmiképp sem élhetik túl a holnapi napot?

– Ez ebben a formában nem igaz. Legalábbis nem erre tettem nekik ígéretet az imént a Vörös Szigony fedélzetén, és nem fogom megszegni a szavam, még Raudona két szép szeméért sem.

– De hát ők lesznek a tesztcsapat! Ők támadnak majd először az orzók hadseregére. Általuk fogjuk felmérni, hogy milyen állapotban vannak a betolakodók alakulatai.

– Na és? Miért vagy olyan biztos benne, hogy egytől egyig a fűbe harapnak majd?

– Nem vagyok benne biztos, csak abban, hogy mindegyik ezt érdemelné, egytől egyig.

– Lehetséges, de akkor is kegyelmet fog kapni tőlem, aki túléli az első napot. Ugyanis, mint említettem, nem szokásom megszegni az adott szavamat. Egyébként meg igencsak furcsa lány vagy te, meg kell állapítsam – fordult oldalra újra Dariosz. – Egy szende szőkeség különleges metszésű, ártatlan szemekkel, a klasszikus szobrokra emlékeztető nemes arcéllal, egy szemérmes kis gyönyörűség, közben meg odabenn egy vérszomjas nősténytigris lakozik.

Oleszja zavarba jött, kicsit tán el is pirult, de azért gyorsan tisztázta:

– Akármilyennek is látsz, attól én még katona vagyok. – Aztán már mérsékeltebb keménységgel tette hozzá: – Azt meg, hogy egy szemérmes kis ártatlanság vagyok, vagy inkább egy vérszomjas nősténytigris, majd meglátod.

– Nem lehetne ebből is egy kicsi, meg abból is egy kicsi? – folytatta az évődést Dariosz.

– Az ausztrál pasik így szeretik? – mosolyodott el a lány, aztán belenyúlt a plasztikus kijelzőbe, és így szólt: – Na, most már nem hallhatja senki, hogy miről beszélgetünk, úgyhogy ha van még valami, amit el akarsz mesélni a szememről, az arcélelemről vagy egyéb alkatrészeimről, akkor essünk túl rajta, mert miután odaérünk a célterület fölé, csakis a feladatomra fogok koncentrálni.

A kormányzó erre úgy lefagyott, mintha ráborítottak volna egy vödör jeges vizet. Eddig bele sem gondolt, hogy kettejükön kívül más is fültanúja lehet az évődésüknek. A franc egye meg ezt a hülye huszonharmadik századot, de legfőképp a technikáját!

– Na mi az? – nevetett fel Oleszja. – Miért kukultál meg? Elfelejtetted, hogy most nem a Kormányzói Palota egyik intim lakosztályában vagyunk?

– Lehetünk mi bárhol – legyintett keserűen Dariosz. – Hol egy palotaőr kopog ránk, hol meg egy vörös démon hallgatózik, meg ki tudja, még ki mindenki.

– Tán csak nem azt akarod belém beszélni, hogy el vagyunk átkozva? – kacagott a lány. – Ha jól tudom, te nagyon jóban vagy az egy igaz Istennel, igazán beszélhetnél vele, hogy vegye le rólunk a rontást.

– Most arra célsz, hogy kénytelenek leszünk felrepülni a Zvezdára, hogy megtörténhessen végre az, amire már...?

– A Zvezdára? – vágott közbe a lány, és most már nem is kacagott, inkább hahotázott. – Ahol minden helyiség be van kamerázva? Neeem, egyáltalán nem erre céloztam.

– Hála az égnek – nyugtázta Dariosz. – Nem vagyok benne biztos, hogy nekem ott menne a dolog. Tudod, a súlytalanság, meg minden... Tényleg, te csináltad már súlytalanság állapotában?

Oleszja arca látványosan elfelhősödött. Már egyáltalán nem volt kedve nevetni, de nem is válaszolt. Újra belenyúlt a plasztikus kijelzőbe, és közben szinte hivatalos hangon közölte:

– Újra összekapcsolom a rendszerbe a pilótafülkét. Hamarosan egymás mellé érkezik a két Golub, és Szubotáj biztosan nagyon furcsállná, ha nem tudna velünk kommunikálni.

Fél perc sem telt bele, és már kötelékben repült a két vadászgép. Igaz, ez nem tartott sokáig, mert már igencsak közel volt Neridea szigetének keleti partja. A pilóták tehát sok szerencsét kívánva elbúcsúztak egymástól, Oleszja pedig lelassította, majd délnek fordította a Golub 2-t.

A következő órák majdhogynem unalmasan teltek. A szőke lány elszántan és nagy szakértelemmel pusztított el minden hajót, amelyek a számára kijelölt kikötőkben horgonyoztak, és persze Dariosznak sem volt már kedve semmiféle pajkos évdéshez. Az éjszaka közepén azonban váratlan közjáték vitt változatosságot a küldetés monotonitásába. Ugyanis egyszer csak Szubotáj hangja harsant fel a fedélzeti hangszórókból:

– Művelet megszakítva! Művelet megszakítva! – ordította, és egyszerre volt kétségbeesett és felajzott.

– Mi történt? – érdeklődött nyomban Oleszja.

– Jegyzőkönyvnek is diktálok, nyomatékosan kérem eltárolni – közölte Szubotáj izgatott hangon. – A látómezőmben piros-fehér csíkozású vitorlával felszerelt hajó. Ismétlem: piros-fehér csíkozású vitorlával felszerelt hajó.

– Nem nagyon értelek – mondta Oleszja. – Gondolod, hogy Evilágban ismeretlen a piros vagy a fehér szín? Netán a csíkozás?

Szubotáj kizökkenthetetlenül folytatta:

– A hajó vitorlájának bal alsó szélében Zvezda 121 felirat, cirill betűkkel, arab számokkal. Mellette jól kivehető és teljes mértékben azonosítható a Roszkozmosz emblémája.

Egy időre megint csönd telepedett a Golub 2 pilótafülkéjére, de ez kicsit más volt, mint az ezt megelőző nagy hallgatások. Oleszja arca legalábbis most volt a leggondterheltebb.

A szótlanságnak ezúttal Raudona hangja vetett véget:

– Szubotájt a szökött hajó követésére és megfigyelésére küldtem ki, át kell vened a megmaradt kikötőket az észak-nyugati szektorban – utasította Oleszját. – Átküldtem a szükséges paramétereket.

– Értettem – nyugtázta a szőke lány, és már irányba is állította a vadászgépet.

Dariosz csak nagy sokára mert közbekotyogni:

– Most ez mit jelent? Miért engedik elmenekülni azt a hajót, miért nem semmisítik meg ugyanúgy, mint a többit? Nem arról volt szó, hogy egyetlen orzó sem lóghat meg erről a szigetről?

– Igazat adok Szubotájnak – jelentette ki Oleszja. – Én sem gyújtottam volna fel azt a hajót.

– Miért nem?

– Szigorúan tilos minden olyan nyom vagy bizonyíték megsemmisítése, amelyik elvezethet egy földi emberhez, akinek egy idegen bolygón veszett nyoma.

– Akkor most miért vagy ilyen ideges? Nem örülnöd kellene inkább, hogy megvan a bizonyíték, amit annyira kerestetek a tatár barátoddal?

A szőke lány megint lekapcsolta a pilótafülkét a hálózatról, aztán odafordult az ausztrálhoz:

– Azért vagyok ideges, mert kicsit összezavarodtam. Ugyanis épp most tudatosult bennem, hogy Nihuc vezérezredes nemrég a képembe hazudott. Eddig azt hittem, ezek az androidok azért vannak velünk, hogy segítsenek, nem pedig azért, hogy félrevezessenek minket, de nagyon úgy tűnik, hogy tévedtem. És ez nem valami felemelő érzés. Nem igazán fokozza a biztonságérzetemet.

– Hogyhogy a képedbe hazudott? – kérdezte nagyot nyelve Dariosz.

– Nem sokkal indulás előtt futottam vele össze a Kormányzói Palotában. Félrevontam, és megkértem arra, amit javasoltál. Nevezetesen, hogy kutassa már fel az adatbázisában az Égi Jellel kapcsolatos emlékeit.

– És mit mondott, mennyi ideig látta?

– Voltaképpen azt nem árulta el, de a közleménye enélkül is elég egyértelmű volt. Azt mondta, Tiago halott. Elégett. Nekem meg nem volt több kérdésem, ez a három szó pont elegendő volt.

– Végül is lehet, hogy nem hazudott – próbálta mentetni a metamorfot Dariosz. – A francia fickó ugyan halálra égett az űrliftben, de attól még maga a szerkezet megérkezett a bolygó felszínére, az ernyőkkel együtt. Arra járó orzó kalózok megtalálták, kihalászták a szép, csíkos anyagot, és varrtak belőle vitorlát.

– Hangzatos elmélet – ismerte el Oleszja –, csakhog van benne egy logikai bukfcnc. Ugyanis ha akkora hó keletkezett az úrlift belsejében, ami elégette Tiagót, akkor ott esély sem volt arra, hogy az ejtőernyők kinyíljanak. Nemhog egy vitorlára való, de egy tenyérnyi sem maradt volna belőlük.

Dariosz eltöprengett, aztán így szólt:

– Szóval lehet, hogy a francia mégis él... Akkor viszont nem értem, miféle szerepe lehet a Tervben. Hát ha mindez így van, akkor ez a Tiago nevű fickó toronymagasan a leghülyébb, aki életben maradt a Zvezda fedélzetén annak idején!

– Miért mondod ezt?

– Még kérdezed? Hát ha el akart rejtőzni Evilágban, márpedig minden jel erre utal, akkor mi a bánatért varratott hajóvitorlát egy olyan anyagból, amelyiken ott virítanak mindenféle cirill betűk meg arab számok?

– Azokat Tiago nem láthatta – magyarázta a szőke lány. – Ezek a jelzések csak a Golub szélvédőjén keresztül vehetők észre éjjellátó funkcióban.

– Ezek olyasmik, mint például a foszforeszkáló, vagy fluoereszkáló izék? – kérdezte a kormányzó. – Vagy mint a bankban azok az ultraviola fénnel működő kis berendezések, amikkel a bankjegyek valódiságát ellenőrzik?

– Nagyjából igen – hagyta rá Oleszja, mert bár félig sem értette, miről hablatyol ez a huszonegyedik századi ausztrál, de mivel már közeledtek az első megmaradt észak-nyugati kikötőhöz, jobbnak látta, ha nem most helyezik tudományos alapokra a beszélgetést. – És most visszakapcsolom magunkat a hálózatra. Te pedig próbálj egy kicsit csöndben maradni, hadd utáljam némán azt az álszent vezérezredest.

Ha te is kérdésekkel bombázol a hadművelet közben, akkor még a végén elhibázok valamit, mert már épp eléggé fáradt vagyok. Muszáj koncentrálnom.

Dariosz nagyot sóhajtott, és bár lett volna még egy nagyon fontos mondanivalója, úgy döntött, hogy azt meghagyja későbbre. Úgy sejtette, ebből nagy gubanc lehet még, de bízott benne, hogy képes lesz majd kimagyarázni.

352. fejezet

Tényleg komolyan gondolta az őszinteséget, hiszen elismerte, hogy Maxim meghalt – gondolta a tatár, miután Nihuc rávágta a választ. – Most persze szívesen megkérdezném, hogy akkor mi az anyátokért őrizgetitek, de azzal semmit sem nyernék, még a haragom sem párologna el, viszont megtudná, hogy felfedeztem az üvegtartályt. Ez semmi jóra nem vezetne. Inkább ki kell használni, hogy a jelek szerint végre megnyílt, és tovább bombázni kérdésekkel!

– Hogy halt meg Maxim? – tette fel mindjárt az elsőt.

– Lezuhant a gépe – felelte a vezérezredes, ezúttal is habozás nélkül.

Szubotáj közben emberfeletti erőfeszítéseket tett, nehogy egy nagyobb sóhaj, vagy egy szemvillanás, pláne a fogainak összezsikordulása bármit is eláruljon a lelkiállapotáról. Merthogy egyetlen pillanat alatt megingott a bizalma Nihuc őszinteségében. Mi az, hogy lezuhant Maxim gépe? Akkor hogyhogy nincs egyetlen karcolás sem a testén? Vagy az a türkizkék lötty valamiféle tetem-helyreállító folyadék volna? Tán valami díszes temetést akarnak rendezni a rangidős parancsnoknak, nyitott koporsóval?

A legjobban az kínoztta, hogy tudta, mindebből semmit sem említhet meg a metamorfnak, semmire sem kérdezhet rá Maximmal

kapcsolatban, mert minden egyes kérdéssel csak növekszik annak az esélye, hogy végül elszólja magát, és lebukik. Úgy gondolta, az lesz a legokosabb, ha más témákra tér át, mert már így is kezd túl hosszúra nyúlni a csend a pilótafülkében. Nihuc legfeljebb majd úgy értékeli, hogy túlságosan is fáj neki a bajtársa halálhíre, ezért tereli másra a szót.

– Hol is hagytuk abba a kommunikációnk magasabb szintre emelését az imént? – kérdezte nagyot nyelve, kissé remegő hangon, és még csak meg sem kellett játszania magát, mert természetesen tényleg nagyon szíven találta Maxim elvesztése.

– Ott hagytuk abba, hogy én próbáltam neked elmagyarázni az idő fogalmát, de kevés sikerrel – válaszolt készségesen a vezérezredes –, te pedig azt firtattad, miért nem tett még fel igazán fontos kérdéseket egyikőtök sem nekünk, androidoknak.

– Ez még mindig érdekelne – csapott le a témára Szubotáj –, de légy oly kedves, azt a trombitaművészt meg a citromot ezúttal hagyd ki az előadásból.

– Pedig az egy igazán szemléletes példa volt rá, hogy milyen egyszerű eszközökkel is lehetséges az emberi agyat befolyásolni.

– Szóval ti manipuláltok minket? Ez a helyzet? – csattant fel a tatár.

Nihuc elgondolkodva és szokatlanul csöndesen szólalt meg:

– A te szádból valahogy olyan idegenül és hamisan hangzik minden, amit szeretnék megértetni veled. Teljesen másképp adod vissza a mondanivalómat. Ez nagyon érdekes.

– A tudományos megfigyeléseid összefoglalását hagyjuk máskorra, most inkább a kérdésekre válaszolj, ahogy megígérted.

– Éppen azt teszem, csak ezt sem vagy hajlandó belátni. Ha én azt mondom, befolyásoljuk az agyokat, te mindjárt a manipuláció szóval kérdezel vissza, és adsz az egésznek egy pejoratív árnyalatot. Pedig nehogy azt hidd, hogy te nem szoktad más emberek agyát befolyásolni! Amikor beszélsz valakihez, amikor új adatokat közölsz valakivel, máris befolyásolod a gondolatait. De még csak meg sem kell szólalnod ehhez, akár egy apró mozdulattal vagy egy ártatlan tekintettel is befolyásolsz másokat.

– Csakhogy én nem hátsó szándékkal teszem ezt – mutatott rá a tatár.

– Na tessék, már megint egy újabb kifacsart jelentéstartalom! – vágott vissza Nihuc. – Már megint egy újabb pejoratív kifejezés! Hátsó szándékot emlegetsz? Mondd meg őszintén, Szubotáj barátom, ha én azért nem zúdítok rád minden információt egyszerre, kíméletlenül és válogatás nélkül, mert nem szeretném, ha összeomlanál a valóság súlya alatt, akkor az hátsó szándékként értékelendő?

– Mennyire igaza volt Dariosznak, aki folyton azért rimázkodott, hogy nézzetek már minket végre felnőttek! – jajdult fel a tatár. – Hányszor kérte tőled is, hogy avasd már be annak a kurva nagy Tervnek a részleteibe, azt meg bízd ránk, hogy az információkkal végül hogyan birkózunk meg! De te mindig csak tereltél, hárítottál, folyton mellébeszéléssel húztad az időt, és lényegében most is ezt teszed, közben meg valami irgalmas nővérnek állítod be magad, aki a tapintat és a kíméletesség szobra.

– Azt javaslom, a vagdalkozás és a közelmúlt sérelmeinek fölemlegetése helyett térjünk vissza a konstruktív párbeszédhez – szólt higgadtan Nihuc. – Ha megengeded, átmenetileg magamra veszem a kérdező és a válaszadó szerepét is, hátha így többre megyünk. Tehát azt kérdezted, hogyan lehetséges az, miszerint ti, földi emberek még nem tettetek föl nekünk, androidoknak igazán lényeges

kérdéseket. A válaszom pedig az, hogy természetesen igyekeztünk olyan módon befolyásolni az elméteket, hogy ezek a kérdések ne foglalkoztassanak titeket addig, amíg nincs itt az ideje. Erre nem a manipuláció a legmegfelelőbb kifejezés. Fölösleges ennyire féltened a szuverenitásotokat, mert egész másról van szó... Szubotáj barátom! Kérlek, ne gondolj most az elefántra!

– Hogy mi van???

– Az van, hogy ennél prózaibban nem tudom számodra demonstrálni, mennyire egyszerű befolyásolni a gondolataidat. Ha azt kérem, ne gondolj az elefántra, akkor neked óhatatlanul is megjelenik az elefánt képe az elmédben. Kapisgálod már?

– Mi ez az elefántos baromság? Most megint gyerekként bánsz velem...

– Hát, neked aztán elég nehéz a kedvedre tenni. Ha megpróbálom a legjobb tudásom szerint elmagyarázni az idő fogalmát, akkor rám förmedsz, mert szerinted csak alibizek és mellébeszések ezzel a tudományos maszlaggal. Ha meg a legegyszerűbb példákat hozom fel, akkor viszont megkérsz, hogy hagyjalak békén a citrommal, a trombitással meg az elefánttal, ám közben megvádolsz, hogy gyerekeknek nézlek. A legőszintebben mondom, hogy a mesterséges intelligenciám összes apró áramköre azon dolgozik jelenleg, vajon miféle módon lehetne úgy kielégíteni a kíváncsiságodat, hogy az számodra is megfelelő legyen. Márpedig az nagyon jó lenne, ha minél előbb fel tudnánk építeni a megfelelő kommunikációt, mert mi nem leszünk itt mindig veletek, hogy segítsünk.

Szubotáj most majdnem annyira megdöbbent, mint amikor felfedezte Maxim holttestét az üvegkoporsóban:

– Hát ezt meg hogy érted?

- Csak úgy, ahogy mondom. Előbb-utóbb a saját lábára kell állnia Evilág emberiségének, különben nincs semmi értelme a Tervnek – magyarázta Nihuc. – Abban semmi kunszt nincs, hogy mindvégig pátyolgatunk benneteket, azt a Földön is megtehettük volna.
 - Talán mégiscsak jobb lett volna az a változat, és akkor nem csúszik félre olyan sok minden a Földön – motyogta még mindig a közlemény hatása alatt Szubotáj.
 - Az lehet, de most mi se csússzunk félre, ami az irányt illeti. Miért Neridea felé repülünk?
 - Azt hittem, beszélni akarsz azzal az egyházi katonával. Tudod, a gyerekek miatt, akikre vadászni szoktak...
 - Arról már lekéstem. Nem fogok fényes nappal egy száműzött egyházi katona után kutakodni. Igazság szerint országbíróként el sem hagyhattam volna Osmosis szigetét. Úgyhogy vigyél szépen vissza a Régi Arénába, aztán menj a dolgodra.
 - De akkor mi lesz a gyerekekkel?
 - Van egy nyomom. Tudom, hogy mikor lesz az esemény. Úgyhogy ha kiderítem, hogy melyik földesúrnak van őszelő harmincadikán a születésnapja, onnantól kezdve nem lesz menekvése a rohadék gazembernek. Márpedig én kiderítem, ha addig élek is!
- „Ha addig élek is?” – ismételte magában a tatár, erősen megütközve. Hát, ami azt illeti, abban egészen biztosan nem hazudott Nihuc, hogy egy igencsak furcsa szimbiózis kezd kialakulni a bensejében. És az a rohadék Pépes Arcú tényleg nem akar meghalni benne... De most akkor mi a helyzet ezzel a metamorffal? A végén félig ember, félig android lesz? Semmit sem használt az orvosi fülkében eltöltött idő? Pedig milyen derűlátóan nyilatkozott minderről nem is olyan régen!

Vagy a visszájára sült el az egész, és ezt az optimista nyilatkozatot már a Pépes Arcú által leuralt mesterséges intelligencia tette?

A tatár hirtelen olyan elcsigázottnak érezte magát, hogy az jutott eszébe, talán neki sem vált volna kárára, ha legalább egy negyed órácskát eltölt a nyugifülkében, valami jó kis regenerációs program felügyelete alatt. De ez nyilvánvalóan már késő bánat volt, tehát Osmosis főváros felé kormányozta a vadászgépet, és csakhamar kitette a potyautast a Régi Aréna küzdőterén.

Szubotáj legjobban a szabad száguldást imádta egy akadálymentes légtérben, és erre most jó lehetősége nyílt, amikor is célba vette a saját drónját, és olyan elképesztő sebességgel suhant át a Belső-tenger nyugati medencéje fölött, hogy ott tulajdonképpen már nem volt jelentősége a digitális álcázásnak sem.

A drón egy aprócska sziget fölött lebegett, amely nem lehetett nagyobb néhány négyzetkilométernél. A piros-fehér vitorlával felszerelt, megfigyelés alatt tartott hajó pedig a szigettől pár száz méternyire horgonyzott. Szubotáj arra tippelt, hogy a gálya vagy élelmiszert, vagy édesvizet vételezni állhatott meg, elvégre olyan gyorsan kellett elhagynia Neridea egyik nyugati kikötőjét, hogy talán nem volt idő efféle ellátmány berakodására sem.

Kiértékelte a drón által készített légi felvételeket, a fedélzeti rendszer minden eszközét segítségül hívva, de semmi rendkívülit nem talált a vizuális anyagban. Bekapcsolta a mikrofont, és leadta a jelentését. Hamarosan választ is kapott, természetesen Raudona volt a vonalban:

– Állítsd rá a drónodat a hajóra, ennyi erőforrás éppen elég lesz a követésre, többet nem nélkülözhetünk, rád most itt van szükség, tehát térj vissza Neridea szigete fölé. Landolás a kijelölt fennsíkon, a koordinátákat átküldtem. Pihenned kell, mert igen nehéz napok

várnak rád, minden képességedre szükségünk lesz, száz százalékon kell majd teljesítened. Köszönöm a szolgálatot!

Szubotáj szemét hirtelen elfutották a könnyek... „Köszönöm a szolgálatot!”... Ezt a mondatot utoljára Maximtól hallotta a Földön... És ez a kiváló parancsnok, ez a remek ember, ez a hűséges bajtárs nincs többé. Meg kellett halnia valami zavaros, kibogozhatatlan, végtelenül elcseszett küldetés során. És egész biztosan egyedül volt, még csak rádión keresztül sem üzenhetett egyetlen földi embertársának sem. Egyedül kellett meghalnia, távol mindentől, ami valaha az otthont jelentette számára, és távol mindenkitől, akit szeretett. Ráadásul teljesen értelmetlenül.

A tatár most már kikapcsolta a pilótafülkét a rendszerből, mert nem kockáztatta meg, hogy bárki fültanúja legyen a hirtelen feltörő, keserves és tehetetlen gyászának. Már nemcsak könnyezett, hanem őrjöngve zokogott, valami ősi fájdalmat torokhangon felugatva, az öklét a magasba lendítve... de aztán nem csapott le a műszerfalra, annál sokkal jobban szerette az ő kis Golub madárkáját.

Végül elhallgatott. Pont ugyanolyan hirtelen, mint ahogy a kín tört ki belőle. Összeszedte magát. Megtörölgette az arcát, végigsimította a műszerfalat, aztán megmarkolta a botkormányt. Menjünk vissza Nerideába. Ha most ott kell harcolni, hát akkor ott kell harcolni. De hogy ez a harc nem ott fog véget érni, abban immár teljesen biztos volt.

353. fejezet

Amint kiszállt a vadászgépből, Nihuc első útja a Kormányzói Palota titkos pincéjébe vezetett. A kínzókamrába már nem egyedül nyitott be, vele volt két hűséges katonája is. Elsőként Csuvához lépett oda, és

megszabadította a fogfájást okozó speciális tűktől. Aztán odaintett a két testőrnek:

– Egyelőre csak ezt a félfülűt vigyétek ki, legények. Ültessétek be a kocsiba, és maradjatok mellette. Mondanom sem kell, a fejetekkel tartoztok érte, ha netán kárt tenne magában, arról az esetről már nem is beszélve, ha sikerülne megszöknie.

– Bízhatok bennünk, nagyuram – nyugtatta meg az országbíró a magasabbik katona, és már szedték is le a falról a delikvenst.

Amikor hárman maradtak a helyiségben, Nihuc odafordult a két megnémított fogolyhoz. A hangja szerfölött komor volt, amikor belekezdett a mondandójába:

– Hulidár őrizetes és Agdil őrizetes! A kormányzó úr és a Törvénykönyv által rám ruházott hatalom nevében én, Nihuc vezérezredes, a Köztársaság országbírója vádollok titeket Osmosis két ártatlan állampolgárának elveszejtésével, kegyetlen megkínzásával és megbecstelenítésével. Az ítélet: kínhalál.

Aztán minden átmenet nélkül könnyed, csevegő modorra váltott, és miközben folytatta a közleményt, egy pillanatra sem vette le a szemét a foglyok arcáról:

– Bizonyára elgondolkodtatok már azon, hogy a fogságotok körülményeit illetően mindvégig fennállt bizonyos ellentmondás. Nevezetesen az, hogy mialatt kellően szigorú módon sanyargattalak benneteket, azonközben az ellátásotok elsőrangú volt, már ami a táplálásotokat illeti. Most van szerencsém elárulni ennek okát. Hamarosan egy olyan jellegű kivégzés fogja a halálotokat okozni, amilyen már jó ideje nem történt Osmosisban, de én most újra divatba hozom. Ez pedig a karóba húzás.

A két elítélt arcán máris páni félelem tükröződött, de a monológnak még korántsem volt vége:

– Jaj, mit is beszélek? – kacagott fel bohókásan Nihuc, mintha csak valami viccnek rontotta volna el a poénját. – Azt mondtam volna, hogy hamarosan? Mármint hamarosan fogtok meghalni? Elnézéseket kérem, nagyon félreérthetően fogalmaztam. Nem hamarosan fogtok elhalálozni, hiszen a karóba húzásnak pont az a lényege, hogy a büntetendő személyek minél hosszabb ideig szenvedjenek azon a bizonyos karón. És természetesen éppen ez volt a célja az osztályon felüli táplálásoknak. Hát nehogy már egy fél nap alatt kimúljatok! Hová vezetne az? Mi lenne akkor a bámészkodó tömegeknek szánt elrettentő tanulsággal, nem igaz?

Agdil és Hulidár kétségbeesett tátozásba fogtak. Láthatóan annak ellenére is szerettek volna mondani valamit – bizonyára ösztönösen –, hogy jól tudták, hangszálak nélkül ez már nem lehetséges.

– Képzeljétek, sikerült megtalálnom Osmosis külvárosában a derék Urdura mestert! – folytatta kedélyesen Nihuc, mintha csak a nyári vakációjáról akarna érdekes anekdotákat megosztani. – Ez az idős hazafi egy nyugalmazott állami ítélet-végrehajtó, és arról nevezetes, hogy ő volt az utolsó, aki karóba húzást foganatosított köztársaságunk történetében. De ne aggódjatok, a derék mester a becsületszavát adta, hogy még most is a kisujjában van minden szaktudás, ami ehhez a művelethez kell, dacára annak, hogy ilyen jellegű kivégzés talán húsz éve történt utoljára a szigetünkön. Tehát nem kell attól tartanotok, hogy csúfos lebőgés lesz ebből a pompás eseményből, és estére már az isteni ítélőszék előtt fogtok számot adni a bűneitekről. Na nem. Több nap fog a rendelkezésekre állni, hogy végiggondoljátok, vajon mennyire érte meg nektek megbecsteleníteni és meggyötörni a feleségemet és a kislányomat.

A két delikvens arcán most már patakzottak a könnyek, és talán ez volt az a momentum, ami Nihucot is arra készítette, hogy újra komor hangszínre váltson:

– Abból a kislányból még bármi lehetett volna. Előtte állt az egész élet – mondta csöndesen. – Csak egy ártatlan kisgyermek volt. És ti arra ítéltétek, hogy...

Itt elcsuklott a metamorf hangja, és ez őt magát lepte meg a legjobban. Legfőképp azért, mert rögtön utána kitört belőle a zokogás, és egészen biztosan tudta, hogy ezt nem ő akarta így. El is fordult a falhoz láncolt raboktól, és próbálta összeszedni magát, mindenféle korrekciós programok villámgyors lefuttatásával.

Aztán odalépett a két delikvens elé, megragadta a nyakukat, és felváltva sziszegte az arcukba:

– Már a hajón megígértem nektek, hogy olyan kínhalálban lesz részetek, amelyet emberemlékezet óta nem látott Osmosis főtere. És akkor én hitetlenséget láttam a szemetekben. Nem vettetek komolyan engem, és még sokáig bíztatok a szabadulásokban. De ez hiú remény volt. Mert most eljött a kínhalálotok kezdetének napja. És csak egy dologban nem mondtam igazat. Ez az esemény mégsem a főtéren fog megtörténni.

Nem sokkal később különös menet indult meg a Kormányzói Palota elől az Örököshegy nevű városrész felé. A kétlovas kocsiban az országbíró ült, szemben a félfülű gyerekkereskedővel, a jármű után pedig Agdil és Hulidár futott, természetesen megbilincselve, és meglehetősen rövid láncsal a kocsi végéhez kötve. A különítményt két oldalról összesen nyolc kormányzói testőr kísérte lóháton.

Nihuc egyszer csak aggodalmasan dugta ki a fejét a kocsi ablakán, és hátratekintett. Aztán gyorsan megveregette a tenyerével a jármű

oldalát, és odakiáltott a bakon ülő katonának:

– Kicsit lassabban, te legény! Nem bír ilyen gyorsan futni a két elítélt!

A kocsis valamelyest visszafogta a lovakat, Nihuc azonban nem fogta vissza magát odabenn. Mélyen belenézett Csuva szemébe, és közben gúnyosan odaszólt neki:

– Most felkeressük Örököshegyet, mert bizonyára ott éldegélnek a pártfogóid, akikre oly szívesen hivatkoztál az elmúlt időszakban, sajnálatos módon a megnevezésük nélkül. De ha néhányszor végigjárjuk a városrészt, és téged is a kocsi után kötünk, talán akad majd, aki rád ismer a nagyurak közül, és felébred a lelkében a gyanú, hogy szorul a hurok.

Nyúlfarknyi idő telt csak el, és Nihuc máris újra kiordított a bakon ülő katonának:

– Változott a helyzet, legény! Fordítsd a lovakat Aranyrét irányába!

Ezzel egyidejűleg a kocsi belsejében is megváltozott a helyzet, Csuva arcán ugyanis mintha a rémület jelei mutatkoztak volna. Ennek láttán Nihuc jóízűen felnevetett:

– Te tényleg sokkal, de sokkal ostobább vagy, mint amilyennek hittelek! Hahaha!

A gyerekkereskedő kicsit sem értette a szituációt, de az országbíró jóságosan a segítségére sietett:

– Elmesélem, hogy mi történt most, mert már kínszenvedés nézni a végtelenül buta arcodat. Igazából nincs benne semmi varázslat, egyszerű logika az egész. No persze, neked fogalmad sincs, mi az a logika, de sebj, végül biztosan megérted... Szóval, amióta csak foglyul ejtettelek, egyfolytában a nagy hatalmú és végtelenül befolyásos megrendelőiddel fenyegetőzöl, igaz? Viszont még a durva kínzások hatására sem voltál hajlandó megnevezni őket. Na már most, ha

valaki még a kínzásnál meg a halálnál is jobban fél a megrendelői bosszújától, akkor ott kétségtelenül igen nagy hatalmú uraságokról van szó.

Csuva nagyot nyelt, és kidülledt szemekkel meredt a vezérezredesre, aki így folytatta:

– Ennyire nagy hatalmú urak Osmosisban mindössze két városrészben fordulhatnak elő. Vagy Örököshegyen laknak, vagy Aranyréten. És ez a két villanegyed ugyebár a Kormányzói Palotát alapul véve ellenkező irányban terül el. Én az előbb azt közöltem veled, hogy Örököshegyet fogjuk felkeresni. Erre te nyomban jeleztél nekem, hogy nem arra kell mennünk.

– Micsoda? De hát én nem is csináltam semmit!

– Jaj, dehogyisnem! A szemed villanása, a szád sarkában mindenáron elnyomni akart félmosoly, meg még ezer és egy jel adta teljesen egyértelműen a tudtomra, hogy nem Örököshegy a helyes irány. Ki is szoltam nyomban a legényemnek, hogy vegyük célba inkább Aranyrétet. Hogy ott mi fog történni, az egyelőre maradjon az én titkom. De biztosíthatlak, sokkal eredményesebb lesz, mint egy soha véget nem érő fogfájás – közölte az országbíró, majd egy határozott mozdulattal fekete csuklyát húzott Csuva fejére.

Aranyréthez érve Nihuc kiválasztotta a városrészt középén átszelő sugárút és egy meglehetősen forgalmas tér metszéspontját, mint ideális helyszínt. Innentől kezdve pedig már gyorsan pörögtek az események. Hamarosan megjelent a téren egy ácsbrigád két társzekerrel, és szorgosan felépítették az emelvényt. Később végigvonult a sugárúton egy katonazenekar is, és az összes harsona, kürt és nagydob azt hirdette, itt valami történni fog. De a leglényegesebb mozzanat az volt, hogy az idős Urdura mester is

feltűnt a színen, ráadásul nem is egyedül, hanem két fiatalember társaságában.

- A fiaim – mutatta be őket az országbírónak az emelvény tövében.
- Na, mi az? Hát mégsem fog egyedül menni a művelet, ahogy ígérted?
- kérdezte Nihuc gyanakodva.
- Menni fog, abba hiba nem lesz, nagyuram! – fogadkozott a nyugalmazott ítélet-végrehajtó, majd behízeltgő modorban hozzátette:
 - Csak hát, azt gondoltam, ideje betanítani a fiaimat is, hátha nem ez lesz az utolsó karóba húzás mostanság.
- Efelől biztos lehetsz – vigyorodott el a vezérezredes.
- Akkor meg kell az utánpótlás, nehogy véletlenül kihaljon velem a tudomány – vélekedett az ősz mester.

Csakhamar felvezették az emelvényre Agdilt és Hulidárt, a karóba húzás közvetlen előkészületei közben pedig Nihuc fennhangon előadta a vádbeszédét az időközben szép számban összeverődött tömegnek. Mondandóját arra hegyezte ki, hogy így jár minden bűnös, aki asszonyt vagy pláne gyermeket sanyargat és megbecstelenít, mert az egy igaz Isten mindent lát, és Osmosisban soha többé nem lesz nyugta azoknak a gazembereknek, akik ilyesmire vetemednek. A köztársaság igazságszolgáltatása kíméletlenül le fog csapni minden elfajzott bűnözőre, többé senki el nem szökhethet a kegyetlen megtorlás elől, legyen az szolga, közember, vagy akár a legtekintélyesebb nagyúr.

Az ítélet kihirdetése után akcióba lépett Urdura mester a két fiával. A művelet közben a tömegben néhol elájult egy-egy szolgálólány és úrhölgy, főleg az első sorokban állók közül, de a többiek érdeklődéssel vegyes elborzadással nézték végig a brutális jelenetet.

Végül, amikor a két bűnöző már karóra tűzve szenvedett, Nihuc katonái felleveztek az emelvényre egy embert, akinek fekete csuklya borította a fejét. A két karó közé lehelyeztek egy széket, és leültették rá a férfit, majd oda is láncolták.

– Ő itt a harmadik számú elítélt! – ordította a tömeg felé a vezérezredes. – Bűnös számtalan gyermek elrablásában és eladásában, de mivel ígéretet tett, hogy a bíróság előtt őszintén és részletesen megvallja, hogy kiknek adott el gyerekeket, a kivégzését határozatlan ideig elnapolom!

Aztán odanyúlt Csuva fejéhez, és lekapta róla a csuklyát. Majd lehajolt hozzá, és halk, nyugodt hangon az arcába mondta:

– Felfogtad végre, hogy halott ember vagy? Már nincs kinek falaznod, nincs kitől szabadulást várnod, mert a befolyásos barátaid záros határidőn belül mind értesülni fognak róla, hogy itt üldögepsz két, karóba húzott rohadék között, és nem lesz olyan ember, aki elhiszi rólad, hogy néma leszel a bíróságon. Neked véged.

A gyerekkereskedő arca keserves grimaszba torzult. Látszott rajta, hogy csak egy hajszál választja el attól, hogy bömbölni kezdjen, mint egy magára hagyott csecsemő. Elcsüggedve hajtotta le a fejét a mellkasára, de Nihuc nem kegyelmezett neki. Megragadta a haját, és újra maga felé fordította az arcát.

– Na, most mit gondolsz? Nem lett volna okosabb mindjárt az elején elfogadnod a végtelenül nagylelkű ajánlatomat? Megmondtam neked, hogy ennek a történetnek csak egyetlen befejezése lehet, mégpedig az, amit én akarok. De sebj, most lesz egy pár napod átgondolni mindent, miközben itt ülsz majd, és végignézheted ennek a két féregnek a kíneserves haláltusáját. Ám ha bármikor felébred benned a vágy, hogy megmentsd az ártatlan gyerekeket, akkor csak üzenj értem valamelyik őrkatonámmal, és máris jövök a névsorért.

A vezérezredes kiegyenesedett, végigpásztázta az emelvény környékét, aztán intett az egyik ácsnak, aki futólépésben sietett hozzá.

– Csináljatok egy homlokabroncsot ennek a rohadék bűnözőnek – parancsolta Nihuc. – Nem tűrhető el, hogy akár csak egy pillanatra is lehajtsa a fejét! Csakis oldalra vagy előre tudjon nézni, a sugárút irányába, és mindenki, aki erre jár, a nap bármely szakában kényelmesen megszemlélhesse a pofáját. Megértetted?

Az ács hevesen bólogatott:

– Máris hozzálátunk, nagyuram!

– És még valami – tette hozzá az országbíró. – Kössétek be a száját. Semmi szükség rá, hogy elkezdjen jajveszékelni vagy baromságokat ordibálni. Ennek a szardarabnak innentől fogva csakis sírnia szabad.

354. fejezet

A déli órákban szokatlanul erősen sütött le a Nap Neridea szigetére. Úgy festett, mintha a nyár sehogy sem akart volna belenyugodni, hogy idén is múlnia kell, és még egy utolsó, nagy lendületet szándékozott venni, mielőtt átadja a helyét az esős évszaknak, ehhez pedig megnyerte maga mellé szövetségesként a központi csillagot is.

Egy tábori asztal mellett két, teljesen különböző öltözetű férfi üldögélt. Egyikük az Attila névre hallgató anagur törzsfő volt, a másik meg Pindzsua lovag, aki még mindig a Fejedelemség hadseregének különböző jelvényeit viselte a ruházatán. Éppen végeztek az ebéddel, és megpróbáltak beszédbe elegyedni egymással, mérsékelt sikerrel.

Attila bosszúsan állapította meg, hogy a csevejből nem nagyon lehet semmi, elvégre ő az északi norling dialektusban sem volt igazán otthon, a lovag által beszélt déli nyelvjárás pedig teljesen idegen volt

számára. Így aztán nem maradt más, mint hogy nagy egyetértésben nézegették a körülöttük elterülő tájat.

A Ziara-fennsík Neridea szigetének majdhogynem a mértani középpontjában helyezkedett el. De más tulajdonságai is ideálissá tették egy titkos katonai tábor létrehozásához. Minden pontja legalább háromszáz méterrel magasodott a környező alföld fölé, tehát sehonnan sem lehetett észrevenni, hogy mi készül ott. Köves, sziklás talaja lévén semmilyen haszonnövény nem termett meg rajta, így nem volt várható, hogy a közeli falvakból bárki is megmászna, hogy kapáljon vagy éppen betakarítson. A lapos fennsík viszont kiválóan alkalmas volt katonai sátrak felállítására, no meg mindenféle légi járművek le- és felszállására.

Osmosis elit katonái közül a negyven legmegbízhatóbb teljesített itt szolgálatot. Számukra már rég nem volt ismeretlen látvány az égi járművek felszállása és landolása, hiszen ilyesmit több alkalommal is megszemlélhettek az olimpia idején, vagy éppenséggel a Régi Aréna küzdőterén. Arról nem is beszélve, hogy magára a Ziara-fennsíkra is egy ilyen alkalmatosság szállította fel őket, amelyet a vörös hajú nő irányított. Azóta ezek a testőrök őrá is, a tatárra is, Attilára is, no meg Darioszra és Oleszjára is amolyan félistenként tekintettek, vagy még inkább lélekvándorokként, ahogy Zsatar főpap nevezte őket.

Most ismét egy efféle égi jármű leszállását szemlélhették meg, vagy legalábbis a landolás utolsó szakaszát, amikor is a Golub oldala – amely nem rendelkezett a digitális álcázás képességével – szemmagasságba került.

Megérkezett tehát a táborba Szubotáj, és igencsak gondterhelten szállt ki a pilótafülkéből. Körbejáratta a tekintetét a kopár fennsíkon, aztán a tábori asztalok felé vette az irányt, hiszen ott fedezett fel ismerősöket. Nem sokkal azután, hogy letelepedett a fentebb említett

két férfiú közé, Pindzsuja lovag tapintatosan magára hagyta a két lélekvándort, hogy zavartalanul beszélgethessenek.

Ez több szempontból is fölösleges volt, mert semmi esély nem volt rá, hogy a két anagur törzsfő olyan nyelven elegyedjen beszélgetésbe, amelyet a derék lovag is megért. Másrészt pedig igazából semmiféle értelmesnek nevezhető dialógus nem jött létre a két földi ember között.

– Látom, kellően megviselt ez a bevetés – állapította meg Attila együttérzően.

– Mi tagadás, tényleg – bólintott a tatár.

Aztán csend.

– Úgy emlékszem – fordította a napfény felé az arcát a magyar –, ezt az időszakot hívják a Föld bizonyos országaiban indián nyárnak.

– Valóban – motyogta Szubotáj.

– Az én földi hazámban vénasszonyok nyaraként is emlegetik.

– Csakugyan?

És újra csend.

Szubotáj azonban csak látszólag volt passzív és fásult, mert közben motollaként pörgött az agya. Próbált dűlőre jutni azon dilemmát illetően, hogy kinek árulja el, mi történt vele az elmúlt órákban, és főleg mennyit mesélhet el abból. Nagyon csábító volt az a lehetőség, hogy most azonnal öntse ki a szívét Attilának, de a tatár ezt valamiért nem tartotta volna helyénvalónak. Úgy érezte, elsőként olyan embernek kell beszámolnia a felfedezéséről, aki maga is közel állt Maximhoz. Márpedig ilyen személyből közel s távol csak egyetlen akadt, Oleszja.

– Nem tudod, merre van a szöszeke pilótatársam? – fordult oda a magyarhoz.

– De tudom. Darioossal éppen alszanak a kormányzói sátorban. Őket is megviselte kissé az éjszakai küldetés, Raudona pihenni küldte őket nyomban, ahogy landoltak. Bár ez elég régen volt, még az is lehet, hogy már felébredtek.

Szubotáj felállt a lócáról, és körbetekintett. Nem volt nehéz megállapítania, hogy melyik sátorról van szó, megindult hát abba az irányba. Egyfolytában az zakatolt benne, hogy Oleszja elől nem titkolhatja el a történeteket. Egyszer már megharagudott rá a lány, és az az időszak kíneserves volt, nem szabad hát megkockáztatni még egy ilyen félreértést, vagy azt, hogy elveszítse a pilótatársa bizalmát. És jobban belegondolva Darioszt is be kell avatni, mégpedig az első között, hiszen folyton arról papol, mennyire fontosnak tartja, hogy minden információt megosszanak egymással. És végül is igaza van.

A díszes sátor bejáratához homokszínű vásznakkal leválasztott rövid folyosó csatlakozott, és két testőr rostokolt előttük, de Szubotáj, a „kutyafejű lélekvándor” jöttére szó nélkül odébb léptek. Ez megnyugtatta a tatárt, mert nehezen tudta volna elképzelni, ahogy akár oroszul, akár angolul megérteti a strázsálókkal, hogy neki most halaszthatatlan dolga van a benn tartózkodókkal.

Végighaladt hát a rövid folyosón, majd megragadta a sátor belső bejáratát borító vásznat, és óvatosan félrehúzta. Ki tudja? Lehet, hogy még alszanak a földi embertársai, és akkor ő nyer egy kis időt, hogy végiggondolja még egy párszor, mit és mennyit is akar nekik elárulni...

Nos, a sátor lakói nem aludtak. Viszont nagyon úgy festett a keskeny résen át, hogy nem feltétlenül most a legfogékonyabbak arra, hogy mások elbeszélő történeteit figyelmesen meghallgassák. Így hát

Szubotáj finoman visszaeresztette a vásznat, megfordult, és nesztelenül távozott.

– Még alszanak? – érdeklődött Attila, amikor a tatár újra lehuppant mellé a lócára.

– Nem igazán – sóhajtott Szubotáj. – Amikor belestem, Dariosz feje éppen Oleszja combjai között volt. Gondolom, ez már a szexeléshez tartozik.

– Nem biztos – somolygott a magyar. – Az is meglehet, hogy Dariosznak egyszerűen csak fázott a füle.

Szubotáj oldalra fordult, és nézte egy darabig a barátja arcát, majd így szólt:

– Gondolom, ez most valami szexeléssel kapcsolatos poén, amit én nem érthetek.

Attilából kibuggyant a nevetés. Átkarolta a tatár vállát, és jóízűen oldalba bökte:

– Na, ne legyél már ennyire búvalbélelt! Hozatok még bort, és iszunk egy pohárával, rendben? Jót fogsz aludni tőle, és ahogy elnézlek, rád is fér, drága egyetlen cimborám.

A pilóta elfogadta az ajánlatot, mert immár eggyel több gond zakatolt a fejében, és úgy érezte, képtelen rendet vágni a dilemmák között.

Tehát Oleszja és a kormányzó között végre megtörtént a szex. És az ilyesminek az emberek általában örülni szoktak. Akkor most ő álljon elő egy halálhírrrel, ha majd a szőke lány kibújjik a sátorból? Ehh, ezt tényleg nem lehet már józanul kibírni!

Persze óvatos duhaj volt, tényleg csak egyetlen pohár borocskát engedélyezett magának. És még azt is egy örökkévalóságig tartott elszopogatnia, míg végre Oleszja és Dariosz megjelentek a társaságukban.

– Pindzsuja lovag merre van? – érdeklődött a kormányzó. – Beszédem volna vele.

– Hagyd most a lovagot, inkább nekem szentelj egy kis időt – szólt csöndesen Szubotáj, és a bejelentése olyan komolyra sikerült, hogy Oleszja és Dariosz rögtön letelepedtek vele szemben, a tábori asztal túloldalára, és persze a jobbján ülő Attila is élénken pislogva várta a fejleményeket.

– Nem egyedül utaztam a Golub fedélzetén, potyautasként velem volt Nihuc is – kezdett bele a tatár. – Ajánlatot tett nekem. Azt mondta, ha felviszem a Zvezdára, akkor cserébe magasabb szintre helyezhetjük a kommunikációnkat, és őszintén fog válaszolni a kérdéseimre.

Szubotáj ezen a ponton átnyúlt az asztalon, megfogta Oleszja kezét, és így folytatta:

– Sajnos nincsenek jó híreim, galambocskám. Amikor rákérdeztem, hogy mi lett Maxim sorsa, akkor a vezérezredes gondolkodás nélkül, őszintén rávágta, hogy... meghalt.

A tatár rendkívül csodálkozott rajta, hogy a lány arcán semmiféle döbbenetet, pláne szomorúságot nem fedezett fel.

– A rangidős parancsnokunk halott – ismételte meg. – Nihuc még azt is hozzátette, hogy lezuhant a gépével.

Oleszja most felkelt a tábori lócáról, odatelepedett a pilótatársa mellé, átölelte a vállát, és kedvesen így szólt:

– Ne szomorkodj, drága bajtársam, ebből egy szó sem igaz, Nihuc ugyanis egy megrögzött hazudozó. Nem tudom, mi vezérelte, hogy ilyesmit hitessen el veled, de semmi okod búslakodni, ugyanis egy beteges, gonosz tréfa áldozatává váltál. Már ha lehet tréfának nevezni azt, amikor egy megzakkant android mások halálhírével viccel.

– Nem értem – pislogott a tatár. – Miből jutottál erre a következtetésre?

– Hát csak abból – mesélte magabiztosan a szőke lány –, hogy nem sokkal az indulásunk előtt megkértem, lapozza már fel az adatbankját, és árulja el, hogy a Pépes Arcú annak idején mennyi ideig látta az Égi Jelet. És tudod, mit válaszolt? Azt, hogy Tiago halott, mert elégett. Hát ezért mondom azt, hogy ez a zakkant android beteges hazudozó lett. Magad is láthattad a bizonyítékot, mégpedig egy piros-fehér csíkos vitorla formájában, amit kétségtelenül az űrlift ejtőernyőjéből készítettek. Gondolom, nem kell külön ecsetelnem, hogy ha az ernyő épen maradt, akkor a francia sem éghetett halálra az űrlift belsejében.

Dariosz mindeközben a borosflaska után nyúlt, öntött magának egy pohárával, és fel is hajtotta, de hiába. A szája még mindig olyan keserű volt, mint az epe. De tudta, hogy nincs már mire várni, elő kell állnia az igazsággal. Nagyot sóhajtott hát, és így szólt:

– Valamit be kell vallanom nektek – nézett felváltva Oleszjára és Szubotájra. – Én kértem meg Nihuc vezérezredest, hogy ha bármelyikőtök érdeklődik nála, akkor mondja azt, hogy a francia fickó meghalt.

355. fejezet

Súlyos csönd telepedett a tábori asztal környékére Dariosz bejelentése után. De olyan csönd, amelybe elviselhetetlenül disszonáns hangként hasított bele a fennsík fölött köröző varjak károgása.

– Gondolom, magad is érzed, hogy magyarázattal tartozol – szólalt meg nagy sokára egészen erőtlen hangon Oleszja.

A kormányzó természetesen érezte. De egyelőre megint a borosüveg után nyúlt, mert újra kiszáradt a szája. A második poharat is egy hajtásra itta ki, és aztán belekezdett:

– Szerettem volna elérni, hogy végre csakis az inváziós küldetésre koncentráljatok. Nem tagadom, számomra teljesen érthetetlen volt az a megszállottság, amivel ennek a Tiagónak a sorsával foglalkoztatok. Sehogy sem bírtam felfogni, miért fontosabb számotokra egy öt évvel korábban történt esemény, mint a napokon belül sorra kerülő, igencsak fontos feladat. Hiszen akármi is lett a francia fickó sorsa, az nem élvezhet prioritást egyik végkimenetel esetén sem. Mert ha meghalt landolás közben, akkor már úgysem segíthettek rajta. Ha meg öt éven át életben bírt maradni, és azóta is itt tengeti valahol a napjait Evilágban, akkor nem mindegy, hogy mikor találjátok meg? Pár nap, vagy pár kvinta ide vagy oda, mit számít már? Az öt évhez képest az semmi.

– Elmondtuk, hogy ez olyan kötelezettség, amelyet nemzetközi egyezmények egész sora ír elő számunkra – emlékeztetett Szubotáj.

– Én ezt értem, sőt megértem – bólogatott a kormányzó. – Viszont úgy látom, hogy valami miatt ti nem akarjátok megérteni az én szempontjaimat. Ezen a szigeten – mutatott körbe –, emberek tízezreinek múlik a sorsa egy-egy döntésünkön. És számomra egyáltalán nem mindegy, hogy az invázió milyen körülmények között fog végbemenni. Hány csatát kell megvívni a győzelemig? Hány halott lesz az ára a sziget visszafoglalásának? Hány meggyalázott nő, ártatlanul odaveszett gyerek, felégetett falu marad a seregek után? Nálam ez képezi a prioritást. Ehhez képest számomra egyetlen ember bizonytalan sorsa elenyésző fontosságú. Ha megvettek is érte, én ezt most, ebben a percben is így gondolom. Hát ezért kértem meg a vezérezredest, hogy mondja azt, amit mondott. Sőt, nemhogy

megkértem, hanem egyenesen parancsba adtam neki. Mint kormányzó az országbírónak. Mert ez volt az egyetlen eszközöm, hogy átmenetileg leállítsalak titeket a már-már megszállottságba hajló nyomozásról.

Oleszjának már jó ideje gyűltek a könnyek a szemében. Most felállt az asztaltól, hátat fordított a társaságnak, és lassan elindult a vadászgépek felé, mert úgy érezte, nem bírja tovább hallgatni ezeket a szavakat.

– Úgy látom, egyvalaki máris megvet érte – dünnyögte a kormányzó.

– Nem lehetsz ennyire szűk látókörű – pirított rá a tatár. – Tényleg nem érted, hogy mi játszódik le a lelkében? Épp most dőlt össze benne az a magyarázat, amellyel idáig vigasztalta magát, hogy Nihuc egy megzakkant hazudozó, aki bizonyára Maximről sem mondott igazat.

Dariosz fel akart emelkedni a lócáról, de a tatár átnyúlt az asztalon, és elkapta az alkarját:

– Inkább maradj itt. Szerintem én most jobb beszélgetőtárs leszek.

Azzal felállt, és a szőke lány után sietett. Amikor utolérte, csak annyit szólt neki:

– Üljünk be a Golub madárkámbe. Néhány dolgot muszáj lesz kettesben megbeszelnünk, és kicsit sem lesz könnyű. Készülj fel rá, galambocskám, hogy sajnos még nem ért véget a rossz hírek sora.

Beszállva a vadászgépbe Szubotáj kiadta a parancsot:

– Elsötétítés plusz steril fülke.

A Golub ablakai néhány másodperc alatt elsötétültek, de ebben látszólag nem volt semmi rendkívüli, hiszen a déli napsugarak valóban élesen tűztek le a fennsíkra. A steril fülke parancsa viszont nemcsak azt jelentette, hogy a vadászgép leválik a kommunikációs hálózatról, hanem ezenfelül még az ellenséges lehallgatás elleni

védelem is bekapcsolt. Bár a sötét ablakkal ellentétben ennek semmiféle külső jele nem volt.

Oleszja gyanakodva pislogott a jobb oldali ülésből a pilótatársára, aki folytatta a fedélzeti számítógép ellátását parancsokkal:

– A Zvezdára történő mai felszállás hangfelvételének lejátszása másfeles sebességgel, a párbeszéd szüneteinek kihagyásával.

A továbbiakban a szőke lány méla undorral az arcán hallgatta, ahogy például Nihuc a saját problémájáról mesél a megszűnésre nem hajlandó Pépes Arcú kapcsán, de csakhamar jött a feketeleves. Amikor véget értek a felszállás hangfelvételei, Szubotáj odafordult a pilótatársához, és így szólt:

– Kérlek, ne haragudj Darioszra, galambocskám. Nincs rá semmi okod. Ha majd higgadtan végiggondolod az indokait, igazat fogsz adni neki. Továbbá azért sem kell haragudnod rá, mert amit most fogok elmesélni, ahhoz a világon semmi köze sincs... Időben ott tartunk tehát, hogy bedokkoltunk a Zvezdára, és Nihuccal együtt átszállunk a fedélzetére...

A tatár ezek után részletesen elmesélt mindent, különösen nagy hangsúlyt fektetve arra az eseményre, amikor a rangidős parancsnok holttestét megtalálta.

Oleszja hallgatott egy darabig, aztán óvatosan megkérdezte:

– Egészen biztos vagy benne, hogy Maximot láttad abban a furcsa tartályban?

Szubotáj elengedett egy aprócska sóhajt, aztán így válaszolt:

– Fordított esetben valószínűleg én is ezt kérdezném tőled. De a lelked mélyén nyilván te is tudod, mi erre a válasz.

– De hát ennek nincs semmi értelme! – fakadt ki a lány. – Semmi értelme!

– Nem ez volna az első dolog ezen az átkozott Evilágon, amivel kapcsolatban ezt a megállapítást tehetjük – jegyezte meg a tatár, aztán igyekezett felpörgetni a beszélgetést: – Tudom, hogy a gyász egy nehéz folyamat, de sajnos most nincs rá időnk, mert valamit meg kell beszélnünk, amíg fel nem tűnik a színen Raudona. Úgyhogy azt javaslom, legyünk túl minél hamarabb a tagadáson, a haragon, az alkudozáson, meg minden fázison, ami ilyenkor szóba jöhet, és térjünk rá a gyakorlati tennivalókra.

– Hallgatlak – bólintott csöndesen Oleszja.

– Záros határidőn belül ki kell találnunk valamilyen ürügyet, hogy újra felmehessünk a Zvezdára. Mármint mi ketten. Vagy ha minden kötél szakad, akár többen is, de semmi esetre se legyen köztünk olyan lény, akit nem anya szült.

– Sosem gondoltam volna, hogy valaha majd gépek elől szökve, titokban kell felrepülnünk a saját úrállomásunkra...

– Könyörgök, galambocskám, most ne filozofálgassunk, ne szenvelegjünk, ne ironizáljunk, hanem szorítkozzunk a praktikus teendőkre. A végére kell járnunk, hogy mi a fene folyik a Zvezdán, mert ismerem magunkat, úgysem fog nyugton hagyni bennünket ez a dolog, és nem fogjuk tudni örökké palástolni az ezzel kapcsolatos érzéseinket. Őszintén szólva számomra már az is talányos, hogy miféleképpen tudtam Nihuc előtt úgy megjátszani magamat, hogy semmit se vegyen észre rajtam. Lehet, hogy ennek a magyarázata összefügg a Nihuc bensejében végbemenő abnormális folyamatokkal, de például Raudona esetében ilyen könnyítésre nem számíthatunk.

– Értelek én, és igazad is van, de hogy tudnánk innen feltűnés nélkül lelépni? Órákon belül megindul az invázió, amelynek mind a ketten nélkülözhetetlen szereplői vagyunk. Ez nem pont az az időszak,

amikor csak úgy észrevétlenül meg tudnánk pattanni egy úrbéli kirándulásra!

– Ezért mondom, hogy használjunk ki minden időt a közös ötletelésre, hátha ki tudunk találni valamit.

Oleszja hosszan elgondolkodott, aztán mintha kissé felvillanyozódott volna:

– Figyelj csak! Nem kéne lenyúlnunk Nihuc indokát? Szerintem az jó lenne nekünk is!

– Mire gondolsz pontosan? – fordult oldalra Szubotáj.

– A nyugifülkére – vágta rá a lány. – Nézd, ez az invázió nyilván alaposan igénybe fog venni minket. Ketten vagyunk, két vadászgéppel egy egész szigetre, és gyakorlatilag minden harci helyszínen ott kell majd lennünk, mert Dariosznak az a legfőbb célkitűzése, hogy a minimálisra szorítsa le a háborús áldozatok számát. Márpedig ez nélkülünk nem fog menni. Viszont egy ilyen intenzív terhelés után talán nem lesz feltűnő, ha kérünk egy kis pihenőt, hogy felrepülhessünk a Zvezdára, és igénybe vehessük az orvosi kabin szolgáltatásait a minél gyorsabb regenerációnk érdekében.

A tatár arcára halvány mosoly ült ki, hosszú órák óta először:

– Bíztam benne, hogy együtt kitalálunk valamit, de hogy ez ilyen gyorsan fog menni, arról álmodni sem mertem – jegyezte meg. – Mindig is tudtam, hogy mi egy páratlan páros vagyunk.

Oleszja erre szomorúan így szólt:

– Azért mégiscsak az volt az igazi, amikor még hármásban voltunk páratlanok...

Erre nem volt mit mondani, így hát jó darabig annyira steril volt a pilótafülke, hogy egy mukkanás sem hangzott el benne.

A csöndet végül Oleszja törte meg:

– Milyen volt az arca? – kérdezte színpogva.

Szubotáj nagyot sóhajtott:

– Mint bármikor máskor.

– Úgy értettem, milyen volt az arckifejezése... Szenvedett?... Vagy mi látszott rajta?

– Nem szenvedett. Teljesen nyugodt és békés volt. És egyáltalán, a legkisebb sérülés sem volt a testén. De úgy értsd, hogy még csak egy karcolás sem.

356. fejezet

– Veled vagyok, uram, csakis téged szolgállok – jelentette ki Zsatar főpap lehunyta szemmel, hátát a templom falának vetve, de ezt senki sem hallhatta, mert a főpap mélyen aludt, és csupán álmában beszélt. Mégpedig abban a bűvös álomban, amelyik visszavitte őt az egy igaz Istenhez, és így újra átélhette, milyen csodálatos érzés az egy igaz Istenben létezni, ámulattal nézni a villódzó fényeit, súlytalanul lebegve ledobni a gyarló test minden terhét, varázslatos zenét hallani, és közben megbékélni mindazzal, ami maga a minden sejtet átható isteni jószág.

– Veled vagyok, uram, csak téged szolgállok – ismételte meg a kinyilatkoztatást áhítatosan Zsatar főpap.

– Veled vagyok, uram, csak téged szolgállok – hallotta visszhangozni valahonnan messziről, aztán egyre közelebbről, és most már mintha a kezét is rázogatta volna valaki.

Zsatar kinyitotta a szemét. Zavartan tekintett körbe, és egyelőre nem értette, hogyan került vissza ilyen hirtelen Osmosis fővárosba, a főtemplom tövébe.

– Veled vagyok, uram – ismételte meg az idegen hang, és a főpap egy borzos szakállú, barna csuhás embert pillantott meg maga előtt, aki így folytatta: – Bocsáss meg nekem, kegyelmes uram, hogy felébresztettelek. Bulun atya vagyok Ketolim városából. Sürgős megbeszéltnivalóm van veled.

Zsatar ekkorra már teljesen visszazökkent a rögválóságba, és bár még fájt neki egy kissé a csudás álom szertefoszlása, most azonban már teljes figyelmét a barna csuhásra fordította:

– Üdvözöllek, Bulun atya! Mi vitt rá, hogy oly messziről, a délvidéki Ketolim városából útra kelj, és felzarándokolj ide, főtemplomunk tövébe?

– Hozzád jöttem, kegyelmes uram, hogy iránymutatásért esedezzek – felelte az atya. – Egyre nagyobb a kuszaság azon a vidéken, ahonnan felzarándokoltam a fővárosba, és útközben mindenhol azt tapasztaltam, hogy Osmosis többi településén sem különb a helyzet. Egyre nagyobb a zavar a fejekben, az utcákon, a kocsmák söntéseiben, és bizony az egyházunk kebelén belül is. Paptársaim engem jelöltek ki, hogy nyakamba vegyem az országutat, és felkeresselek téged egyértelmű útmutatásért, kegyelmes uram.

– Ezt a kegyelmes uramozós, ájtatos hozzáállást engedjük el – fintorgott Zsatar –, hidd el, enélkül sokkal hatékonyabb megbeszélést folytathatunk. Tárd hát elém egyszerű szavakkal, mi okozza a zavart, amelyet az imént említettél.

– Nem más, mint azok a hírek és mendemondák, amelyek a fővárosból érkeznek vidékünkre, nap nap után, szakadatlanul. Az égen szálldosó

furcsa gépmadarokról, a nagy hatalmú emberi lényekről, akik vagy az istenekkel, vagy a démonokkal cimborálnak, no meg a...

Zsatar közbevágott:

– Az égen szálldosó valamik nem madarak, hanem kenészek. A kenész pedig a kerekek nélküli égi szekér neve. Amit te gépmadárnak mondasz, az nem más, mint az egy igaz Isten járműve, amellyel nemcsak a magas égbe lehet felrepülni, hanem magához az egy igaz Istenhez is.

A barna csuhás eddig tiszteletteljesen térdelt a főpap előtt, de most kissé elgyengülve oldalra dőlt, leült a kövezetre, és remegő karral támasztotta le magát, közben pedig csüggedt arccal sóhajtott:

– Hát mégis igaz volna...?

– Micsoda? – nézett rá szinte gyermeki érdeklődéssel a főpap.

– Hogy csak egyetlen Isten létezik...

– Ez olyannyira igaz, hogy jómagam személyesen győződtem meg róla – bólogatott lelkesen Zsatar. – Egy kenészben utazva jártam odafönn, a magas égben, és találkozhattam az egy igaz Istennel. Azok a nagy hatalmú emberi lények pedig, akikről beszélsz, soha nem cimborálnának semmiféle démonnal, mert ők az egy igaz Isten leghűségesebb hívei. Ők a lélekvándorok, akik csakis Istent szolgálják, és az ő jóságát hivatottak kiterjeszteni egész Evilágra.

Bulun atya olyan tanácstalanul meredt maga elé, mint aki még nem tudja eldönteni, hogy a hallottak nyomán vajon kétségbeesni volna jó, vagy netán örömujjongást hallatni.

– No, mi az? – bökte oldalba a főpap. – Tán nem ilyen válaszokra számítottál, amikor nyakadba vetted az országutat, és elindultál a fővárosba?

A vidéki atya nézte egy darabig Zsatar arcát, és meg volt róla győződve, hogy a főpap legszívesebben kajánul vigyorogna, de ezt örült önfegyelemmel igyekszik elnyomni.

– Már nem is tudom, mire számítottam – rázta meg végül a fejét.

A főpap is megrázta magát, aztán feltápáskodott a templom tövéből. Kinyújtóztatta a tagjait, felnézett az égre, és megállapította, hogy a Nap éppen delelőn jár.

– Szerintem ma még sokra mehetünk, mindenféle értelemben – jelentette ki, mire újra csak értetlen pillantásokat kapott a vidéki paptól, ezért gyorsan hozzátette: – Emelkedj fel, Bulun atya, és legyél az útitársam. Visszamegyek veled Ketalim városába, és útközben mindenkinek elmeséljük, hogy csak egyetlen igaz Isten létezik, aki maga a mindenség, a jóság, a béke és a hatalom, és minden becsületes, jóakarátú embert a pártfogásába vesz Evilágon.

A vidéki pap felvillanyozva pattant fel a kövezetről. Ugyan még a lábában érezte a fővárosba vándorlás minden fáradságát, de úgy vélte, egy ekkora megtiszteltetést nem utasíthat vissza, hiszen ilyesmi csak egyszer adódik az ember életében. Még hogy ő, az egyház jelentéktelen tagja együtt zarándokolhat Osmosis főpapjával? Nemhogy abba a délvidéki porfészekbe, Ketalim városába, de bárhova szívesen elindult volna vele!

Nem sokkal később már együtt battyogtak a fővárosból déli irányba kivezető főutca kövezetén, és ekkor újra megjött Bulun atya hangja:

– Megkérdezhetem, kegyelmes uram, hogy miért vagy ilyen szegényes öltözékben?

– Az evilági hívságok nem kedvesek az egy igaz Isten előtt – válaszolta derűsen Zsatar főpap. – Mint ahogy az sem, ha állandóan kegyelmes urazol engem.

– De az embert a ruhája mégiscsak minősíti, nemde?

– Az embert csak két dolog minősíti, Bulun barátom. A szavai és a tettei. Semmi más. És ezt azért kell elhinned nekem, mert az egy igaz Isten mondta, én csak a közvetítője és a leghívebb szolgája vagyok Evilágon.

– Bírni fogod ezt a hosszan tartó gyaloglást, uram?

– Isten olyan erőt adott nekem odafenn, hogy akár a Déli-földrészig is legyalogolnék, ha nem állná utamat a tenger.

A két nyájasan beszélgető egyházi ember mellett ekkor elviharzott egy különös menet. Elöl egy kormányzói hintó haladt, mögötte pedig harminc lovas testőr, kettes oszlopban. Láthatóan nagyon igyekeztek valahova, Aranyrét felé haladva.

A kormányzói hintóban Nihuc ült, és már alig várta, hogy odaérjenek a címhelyre. A párnázott fölkében csodálkozva vette észre, hogy dörzsölgeti a tenyerét. Ez is teljesen új volt számára, villámsebessen el is raktározta a jelenség adatait a memóriájában, későbbi elemzésre.

Rövidesen megérkezett a menetoszlop az Albiberda-rezidencia bejáratához. Nihuc kipattant a hintóból, és odasietett a villa kapujánál strázsáló két őrhöz.

– Félreállni! – mutatta fel hanyag mozdulattal a nyakában függő országbírói jelvényt, de a folytatás nem a kedve szerint alakult.

– Itt csak az léphet be, akit Albiberda úr beenged – közölte szigorú hangon az idősebbnek és tapasztaltabbnak tűnő portaszolgálatos. – Nem kaptam olyan utasítást, hogy ma bárkit is vendégségbe várna a villa tulajdonosa, és őt nekem be kellene bocsátanom.

– Olyan utasítást viszont kaptál – replikázott Nihuc –, hogy Osmosis Köztársaság országbírója felszólított az eltakarodásra. De ha nem lett

volna elég világos, hát megismétlem. – Azzal egészen közel hajolt a kapuőr arcához, és beleüvöltötte: – Kotródj előlem, vagy levágom a fejedet!

Albiberda úr makacs és nagyképű alkalmazottja gúnyos mosolyra húzta a száját, és végül ez lett az a grimasz, amelyik végleges jelleggel ült ki az arcára, ugyanis a vezérezredes előhúzta a kardját, majd tett egy egész fordulatot a saját, kövérkés teste körül, és egy lendületes mozdulattal lecsapta a delikvens fejét. A másik kapuőr elhűlve nézte, ahogy a bajtársa feje megpattan a kövezeten, a fémsisak miatt hátborzongatóan döndülve, és talán egy kicsit szikrázva is, aztán lemeredve álldogált a helyén, mint valami szobor, amelyet a megrökönyödés témájában alkottak meg.

– Na, mi van, te csicska? – rivallt rá Nihuc. – Te sem érted, hogy mit jelent az országbírói hatalom hadiállapot esetén? Vagy mostanra már sikerült felfognod?

Valószínűleg sikerült felfognia a rémült kapuőrnek, mert úgy állt félre, hogy egyúttal a vasrácsot is kinyitotta, így hát Nihuc emberei akadálytalanul tódulhattak be a villa területére.

– Csak ahogy megbeszéltük, legények! – kurjantotta el magát a vezérezredes, és a testalkatát meghazudtoló fürgeséggel már a feljárót övező virágágyások között haladt előre a villa bejárata felé.

Albiberda úr mindenféle pergameneket toszogatott maga előtt egy asztalon, amikor Nihuc katonái rátörtek. Egy pillanatra meghökkent, de semmi esetre sem akart kiesni a szerepéből. A háta mögül a saját testőrei bukkantak fel, és úgy állt a helyzet, hogy ők voltak többen, nem a betolakodók. Ennek örvén Albiberda úr meglehetősen magabiztosan nyilatkozott:

– Oh, Nihuc! A hírhedett Nihuc! Hát mi járatban vagy ilyen hívatlanul nálam, te kövér disznó?

A vezérezredes odalépdelt a pergameneket tartalmazó asztal elé, és különös élvezettel nézett a háziúr szemébe:

– Érted jöttem. De elsősorban a gyerekekért.

– Miféle gyerekekért? – adta az ártatlant Albiberda úr.

Nihuc arcára kiült a jellegzetes farkasvigyor:

– Szeretem, ha ellenállás mutatkozik. Az adja meg a sava-borsát az akcióknak.

357. fejezet

Külső szemlélő talán azt mondta volna, hogy ha kenyértörésre kerül a sor, akkor Nihucnak semmi esélye. Elvégre mögötte csupán hat katona sorakozott fel, Albiberda úr mögött viszont tizenegy fegyveres magántestőr. Csakhogy az ördög ezúttal is a részletekben lakozott.

Az országbíró nem véletlenül osztotta el úgy a csapatát, ahogy. Mindössze hat emberét vitte be magával az épületbe, a többi huszonnégy eközben bekerítette a villát, hogy a rajtaütés és a házkutatás ideje alatt senki se szökhessen meg a birtokról.

A személyi állományt összevetve, Nihuc legénysége Osmosis elit testőreiből állt fel, közülük tízen a Brindea szigetén végrehajtott akcióban is részt vettek. Sokkal több friss harci tapasztalatuk volt tehát, mint az Albiberda nevű kiskirály elpuhult gárdájának, amelynek egyik tagja például takaros kis pocakot növesztett magának az éveken át eseménytelenül telő szolgálat alatt.

Ez utóbbit pécézte ki magának a vezérezredes, és úgy kötött bele, hogy közben nem is hozzá beszélt, és ez a lekezelésnek egy minősített esete volt:

– Elég hitványnak tűnik a csapatod, te Albiberda. Gondolom, igencsak unalmasan telhet a szolgálatuk a birtokodon. Bármiben lefogadnám, hogy kockázásban sokkal jobbak, mint kardforgatásban. Főleg az a pókhasú, ott mögöttes. Annak még a zsíros pofáján is látszik, hogy nemrég még a konyhán tömte a bendőjét, most meg úgy feszít és púposkodik, mintha ő lenne a legfrissebb olimpiai bajnok.

Az emlegetett figurán jól látszott, hogy már most is alig bírja türtőztetni magát, pedig hol volt még Nihuc pszichikai hadviselésének vége?

– Pont te használasz olyan szavakat, hogy pókhasú, meg zsíros? – nevetett fel kényszeredetten Albiberda úr. – Mikor néztél utoljára tükörbe?

Nihucot persze nem lehetett megsérteni a küllemével. Csakis a feladatra koncentrált, és ennek keretében számára mind Albiberda, mind az emberei elpusztítandó férgek voltak. Ugyanis azt kizártnak tartotta, hogy a testőrsége előtt éveken át nem volt világos, miért vásárol magának gyerekeket a vén gazember. Csak annyi különbséget tett a két halmaz között, hogy a házigazdát és az esetleg még a villában fellelhető perverz cimboráit élve akarta elfogni, míg mindenki más a feláldozható kategóriába tartozott, akár csak a lefejezett kapuőr.

Nos, ami a cimborákat illeti, akadt is belőlük egy. Igaz, immár nem odabenn a villában, mert éppen kimászott az egyik hátulsó földszinti ablakon. Nagyon megrémült ugyanis az épület lerohanását kísérő ordítózástól, üvegcsörömpöléstől, meg a kormányzói testőrök látványától, és jobbnak látta kereket oldani.

A villát körülvevő testőrök lényegében csakis erre vártak. Nihuc tudniillik alaposan beléjük sulykolta a délelőtti eligazításon, hogy számítsanak szökésre is, és ne remegjen meg a kezükben a fegyver, ha netán valami Albiberdához hasonlatos nagyurat kell elkapni.

„Osmosis Törvénykönyve mögöttetek áll, fiaim, és ami még ennél is fontosabb: én magam is!” – hangsúlyozta a vezérezredes, és bizony egy kicsit sem remegett a kard annak a két kormányzói testőrnek a kezében, akik nekiszegezték a fegyvereiket az elszelelni akaró férfi mellének.

Az illető persze még egy darabig erőlködött:

– Mire véljem ezt? Hagyjatok azonnal továbbmenni! Tudjátok ti, hogy kivel szórakoztok? Foronyes vámfőtiszt vagyok, ti szerencsétlen barmok! Azonnal takarodjatok az utamból, különben felköttetlek mindőtöket!

Ekkor ért oda a harmadik testőr, a külső egység rangidős hadnagya, és gúnyosan rászólt a vörös fejjel vergődő nagyúrra:

– Látjuk mi, hogy ki vagy, Foronyes vámfőtiszt. Mondd csak, mióta van szokásban, hogy magas rangú hivatalnokok egy villából az ablakon át távoznak, ha egyébként tiszta a lelkiismeretük?

A nagyúr erre villámgyorsan taktikát váltott. Már sokkal halkabban, szinte behízelgően tette meg ajánlatát:

– Engedjetelek utamra, derék vitézek, és én mindhármótokat gazdaggá teszlek. Mindenre esküszöm, ami szent, hogy mire lemegy a Nap...

Már sosem derült ki, hogy mire számított a vámfőtiszt naplementekor, ugyanis a rangidős hadnagy közbevágot:

– Egy kormányzói testőr becsülete nem eladó! – Azzal felemelte az öklét, és nemes egyszerűséggel leütötte a nagyurat.

Odabenn eközben még nem került sor tettlegességre, de a feszültséget már vágni lehetett volna Albiberda úr dolgozószobájában. A feszültség elsőrendű forrása maga Nihuc volt, aki most először kezdett a nagyúr kipécézett vitézéhez beszélni:

– Ismerős nekem a pofád, te pocakos. Nagyon emlékeztetsz valakire, akivel úgy huszonöt évvel ezelőtt dolgom volt. Mondd csak, anyád annak idején nem a testével kereste a kenyerét? Rémlik nekem, hogy az egyik bornapi felvonuláson megcsináltam előlről és hátulról is, az ételárusok pavilonjai mögött, egy káposztahalom tövében... Hej, de takaros kis fehérchseléd volt! Takaros, de olcsó. Mindössze egy adag sült halat kért a gyors menetért.

Kész. Itt már nem segíthetett volna sem Albiberda úr kényszeredett nevetése, sem bármilyen békítő szó, hiszen maga a sértett volt az, aki nekihevülten felordított:

– Állj ki velem most, azonnal, te kövér disznó! Ne a pofád járjon, hanem a kezed! Mindjárt nem leszel ilyen pökhendi, amikor megmártom a bűzös beleidben a kardomat!

Nihuc elégedetten vette tudomásul, hogy minden a tervei szerint halad. Intett a fenyegetőző pocakosnak, hogy csak rajta, fáradjon ki a gazdája íróasztala mögül, aztán ejtsék meg a becsületepárbajt. Tudta, hogy ezzel is nyer egy kis időt a külső szakasznak, és a legényei hamarosan itt lesznek, hogy hátulról erősítsék meg a bekerítés műveletét.

Ráadásul abban is biztos lehetett, hogy innentől kezdve egy darabig minden jelenlévő kushadni fog, hiszen Osmosisban a becsületepárbaj szabályai olyan évszázados hagyományra tekintettek vissza, amelyeket senki emberfia meg nem kérdőjelezett. Tehát nem volt várható, hogy bármelyik oldalról is beavatkozás éri az aktust, legalábbis amíg az egyik szereplő fel nem adja a küzdelmet.

A pocakos sértett vadul villódzó tekintettel és fenyegető kardlóbálással haladt elő az íróasztal mögül. A vezérezredes ehhez képest szinte mozdulatlanul várta a támadást, és csak ímmel-ámmal tartotta maga elé a fegyverét. Egészen addig, amíg ellenfele nem csapott felé. Ekkor laza mozdulattal elhárította a kardcsapást, a testalkatát meghazudtoló fürgeséggel ugrott oldalra, majd végtelenül megalázó módon farba rúgta a nagyúr testőrét.

– Nem valami kemény a segged, anyádé sokkal jobb volt – jegyezte meg provokatívan, és már félre is kellett hajolnia a lötytyedt ülep felbőszült tulajdonosának újabb vágása előtt.

Odakinn eközben döntésre jutott a rangidős hadnagy. A leütött nagyúr mellett meghagyott egy testőrt, továbbá az épület sarkainál is egyet-egyét, a többieket azonban a saját vezérlete alatt bevezette a villa hátsó bejáratán. Hamarosan oda is értek a legfőbb esemény színhelyére, és olyan csendben sorakoztak fel Albiberda úr testőrei mögött, hogy azok ezt észre sem vették.

Immár a metamorf is szükségesnek érezte a becsületpárbaj lezárását. A pohos harcos legújabb szúrása előtt boszorkányos gyorsasággal tért ki, mintha csak előre látta volna az ellenfele szándékát, majd egy meglepően gyors mozdulattal belemélyesztette a kardját a férfi hasába, de olyan erővel, hogy a fegyver hátul, az illető bal veséjének tájékán bukkant elő a kisvártatva összecsukló testből.

– Adjátok meg magatokat! – üvöltötte el magát ekkor Nihuc. – Nincs semmi esélyetek, bekerítettünk benneteket!

Albiberda úr testőrei csak ekkor fedezték fel, hogy miközben ők a párbajra fordították minden figyelmüket, mögöttük is megjelent Nihucnak egy tucatnyi embere, és immár az egyértelmű túlerő által két tűz közé szorítva tényleg nincs értelme az ellenállásnak. Megadták hát magukat, a földre dobálták kardjukat és rövid töreiket.

A vezérezredes mindeközben megtette a legfontosabb óvintézkedést. Tartott tőle, hogy az események ilyenén alakulásának láttán a főbűnös, a vén gazember esetleg önkezeléssel vethet véget az életének, a világraszóló szégyent elkerülendő, ezért odaugrott hozzá, a felsőtestét leszorította az íróasztalra, majd hátracsavarta a karjait, és összekötözte a két kezét, majd a kötelet a szék hátsó támlájához is rögzítette.

Hamarosan már kettesben tárgyaltak a különös hangulatú dolgozószobában, miután a kormányzói testőrök kivezették a helyiségből a házigazda embereit, sőt nemcsak a helyiségből, hanem az egész épületből, és a kertben mindegyiküket odakötözték egy-egy fához. Aztán hozzáláttak a villa módszeres átkutatásához.

– Van nekünk egy közös ismerősünk, te Albiberda – kezdte a megpuhítást az országbíró. – Úgy hívják, hogy Csuva. Rendkívül ellenszenves gazember, akárcsak te magad.

A villatulajdonos arcán látszott, hogy fortyog a tehetetlen dühtől, de még mindig megpróbálta tartani magát:

– Te vagy Osmosis legundorítóbb árulója, Nihuc. Amióta élsz, lényegében mindent elárultál, amihez valaha közöd volt. A királyság ügyét, a köztársaságot, aztán megint a királyságot, mikor milyen szelek fújtak. Közben pedig a családot, a barátaidat, a legnagyobb pártfogóidat, egyszerűen mindent és mindenkit! Akármit is akarsz rám kenni, nem fog sikerülni, te szaralak! Tele van a lekötelezettjeimmel a bírói kar, meg az egész államapparátus! Velem akarsz kikezdeni, te dagadt féreg?

– Maradjunk inkább csak a mai nap történéseinél – javasolta végtelenül nyugodt hangon a vezérezredes. – Még alig kelt fel a Nap, máris jelentette az egyik emberem, hogy Csuva a reggeli etetésnél, amikor levették a kendőt a szájáról, azt mondta, hogy fontos

közlendője van számomra. Természetesen azonnal odasiettem, és ez a meggyötört férfiú bevallotta nekem, hogy rendszeresen szállít ide gyerekeket, fiúkat és lányokat vegyesen, és te mindig is jó pénzt fizettél ezért.

– Aljas hazugság!

– A katonáim épp most kutatják át a villádat – folytatta kizökkenthetetlenül Nihuc –, és hamarosan meg fogjuk találni azokat a szerencsétlen sorsú kis emberpalántákat, akik jelenleg még életben vannak az áldozataid közül.

– Nem fognak találni senkit! – harsogta a házigazda.

– Lehet, hogy ők nem – hagyta jóvá a vezérezredes. – Csakhogy mindjárt én is csatlakozom a keresőcsapathoz, és utána még azt is megmondom, hogy hány patkány rágja ennek a bűntanyának a gerendáit. Ezt most persze még nem hiszed el, és lényegében fel sem bírod fogni, de biztosíthatlak, hogy korántsem az az ember vagyok, akinek te gondolsz engem.

– Te sem fogsz találni senkit! – üvöltötte Albiberda úr, szinte magából kikelve, és eme vélekedésére kétségtelenül rásegített, hogy ekkor megjelent a helyiségben a Kormányzói Testőrség rangidős hadnagya, aki határozott hangon adta hírül:

– Jelentem, nem találtunk semmit és senkit, országbíró úr.

358. fejezet

Miután késő este nyugovóra tértek, Oleszjában újra csak feltörtek a régi emlékek, s ezzel együtt a sírás is. Vagy legalábbis a párnába fojtott pityergés. És Dariosznak fogalma sem volt, mit csináljon. Már a földi

életében is a síró nők láttán tudta a legkevésbé, hogy mit lehet kezdeni a helyzettel.

Végül, hosszas tipródás után úgy döntött, nem tesz és nem is szól semmit. Ez hamarosan jó döntésnek bizonyult, mert a lány volt az, aki elkezdett szabadkozni:

– Ne haragudj, hogy elrontom az esti hangulatot, ráadásul pont ma, amikor...

Dariosz nem hagyta, hogy befejezze a mondatot. Ráhajolt, átkarolta, és szelíd szavakkal igyekezett megnyugtatni:

– Semmi okod a mentegetőzésre. Elvesztettél valakit, aki fontos volt neked. Természetes, hogy az ember emlékezetében ilyenkor még a kellemes dolgok is elhalványulnak, legyenek bármilyen frissek is.

– Csakhogy ezzel megbántalak téged, úgy érzem. Pedig hidd el, reggel még olyan boldog voltam, mint még soha Evilágon.

– Látod, nekem ez az utóbbi mondat éppen elég – bizonygatta az ausztrál. – És nem bánt semmilyen tettered és egyetlen szavad sem.

Oleszja még szipogott egy sort, aztán megkérdezte:

– Szerinted tényleg el vagyunk átkozva, hogy pont ma...?

– Nem hinném – ült fel az ágyon elgondolkodva Dariosz. – Vagy ha mégis, hát majd teszek róla, hogy sürgősen szálljon rólunk ez az átok. Ne feledd, hogy jóban vagyok az egy igaz Istennel, majd intézkedem nála – tette hozzá hamiskásan felhúзва a szemöldökét, és erre Oleszja arcán végre megjelent valami mosolyféle.

Most hosszasan hallgattak a gondolataikba mélyedve, aztán újra Dariosz szólalt meg:

– Emlékszem, annak idején nem hittem el apám halálhírét. Nem fogadtam el a tényt egészen addig, amíg a saját szememmel nem láttam őt holtan.

– Értékelem, hogy vigasztalni akarsz – mondta nagy sokára a lány –, de én megbízom Szubotáj szavában. Ha ő azt mondja, hogy látta Maximot holtan, akkor az úgy is van.

– Engem akkor sem hagy nyugodni valami – erősködött Dariosz. – Persze Szubotáj szavában én sem kételkedem. Látott valamit, amit Maxim élettelen testének vélt, amely valami furcsa, halványkék folyadékban lebegett. Ráadásul pont az alatt a berendezés alatt, amelyik egyébként az ő tatár pilótatársának a holttestét tartalmazta, csak hogy arról később kiderült, hogy csupán valamiféle preparátum, jól mondom?

– Mire akarsz kilyukadni?

– Mi van akkor, ha Maxim teste is csak valami preparátum?

– Ennek nincs semmi értelme – csóválta meg a fejét lemondóan Oleszja.

– Ezt gondolod most.

– Mi más gondolhatnék, mint hogy ennek semmi értelme?

– Na jó, de most akkor képzeletben vidd vissza magad arra a napra, amikor felébredtetek a hibernációból a Zvezda fedélzetén. Láttad akkor annak a... Szubotájnak a...?

– Ögödej.

– ...szóval Ögödejnek a holttestét?

– Láttam.

– És valódinak hitted?

– Persze.

– Mit szóltál volna abban a percben, ha valaki azt mondja neked, hogy csak egy preparátum? Nem azt mondtad volna akkor is, hogy ennek semmi értelme?

Oleszja elgondolkodott, aztán fáradtan és hálás tekintettel odabújt a férfihoz, és csak annyit szólt halkan:

– Szeretlek.

Dariosz felsóhajtott. Tudta, hogy ő még nem áll készen ennek a szónak a kimondására. Az meg, hogy sután azt felelje: „én is”, szóba sem jöhetett. Mi maradt hát megoldásként? A teljes őszinteség:

– Én még nem tudom, hogy igazából mit érzek irántad. Túl korai lenne bármit is határozottan kinyilatkoztatnom. De azt biztosan tudom, mivel napról napra tapasztalom, hogy minden egyes perc kínszenvedés, ami a társaságod nélkül telik el, mert mindig csak körülötted forognak a gondolataim. Egyre jobban hiányzol, ha nem vagy velem, és lassan természetesnek fogom fel, hogy mi egymáshoz tartozunk. Ami egy kicsit ijesztő is egyúttal...

– Ijesztő? – hökkent meg Oleszja.

Magyarázat helyett az ausztrál odafordult a lányhoz, mélyen a szemébe nézett, és megkérdezte:

– Ugye, te nem vagy egy ellenséges uralkodóház kéme vagy ügynöke?

Oleszja felszabadultan elnevette magát:

– Nem tudok róla, de ha az vagyok, akkor nagyon ügyesen titkolom.

– Hát ez az! – mosolyodott el Dariosz. – Az ellenséges uralkodóházak ügynökei nagyon ügyesen szokták titkolni, hogy ők egy ellenséges uralkodóház ügynökei. Ugyanis pont ez a feladatuk.

– Van egy olyan érzésem, hogy nem értettél meg maradéktalanul. Ha én egy ellenséges uralkodóház ügynöke vagyok, akkor egyúttal

minden kétséget kizáróan én vagyok Evilág legprofibb titkosügynöke, tudniillik még saját magam előtt is képes voltam eltitkolni, hogy egy ellenséges uralkodóház ügynöke vagyok.

Immár nem terült rá a beszélgetésükre Maxim halálhírének árnyéka. Olyannyira nem, hogy ez már egy teljesen szabályos szerelmi évődés volt. Még akkor is, amikor Oleszja előállt egy kéréssel:

– Szeretném, ha húznánk egy képzeletbeli strigulát.

– Aztán mire fel?

– Hát csak arra fel, hogy most nem én voltam az, aki Sztavrila szellemét megidézte. Még ha áttételesen is.

– Elismerem, igazad van – bólintott Dariosz. – Csakhogy van valami, amit még nem tudsz. És ez a valami olyan messzire űzi közülünk Sztavrila szellemét, de még az ágyunk környékéről is, amilyen messzire csak lehet.

– Nocsak! Kíváncsivá tettél – könyökölt fel az önfeledt heverészés közben Oleszja.

Dariosz ledőlt mellé, a meztelen vállát cirógatta, majd egészen közel hajolva, lehunyt szemmel, mint valami szégyenlős kisfiú, érzelmesen odasúgta:

– Sokkal jobb volt veled ma reggel, mint vele bármikor.

Amint ezt kimondta, érezte, hogy a lány karjai körbefonják a nyakát, és aztán Oleszja meleg teste odasimult az övéhez, mintha soha nem is akarna elszakadni tőle. Az ajkaik forró, szenvedélyes csókban forrtak össze, és ez a csók a lány részéről jól érezhetően hatalmas adag hálát is közvetített, amitől Dariosz elbizonytalanodott.

Nem sokkal később, amikor hanyatt fekve simogatta a mellkasán elszenderedő lány haját, már kicsit sem értette, miért csinálta ezt az egészet. Miért kellett azt mondania, amit mondott?

Haragudott magára. Sőt, egyenesen dühös volt. Mégis, mire volt ez jó? Alig pár perccel korábban, amikor Oleszja kinyilvánította, hogy szereti őt, még igen határozottan bírt az őszinteség mezsgyéjén haladni, és csak olyanokat mondott a lánynak, amiket tényleg, tiszta szívéből úgy is érzett. Erre tessék! Most meg hazudott neki.

Nem. Egyáltalán nem volt jobb vele, mint a görög nővel. Ami annak idején közte és Sztavrila között történt, az eleve annyira csodálatos és földöntúli volt – szó szerint –, hogy az gyakorlatilag felülmúlhatatlan és utolérhetetlen.

De akkor miért kellett az ellenkezőjét mondania? Hiszen senki sem kényszerítette rá! Még csak kérdés sem hangzott el, vagy egy bágyadt, alig félreérthető, kósza utalás sem!

Na jó, ez csak egy kegyes hazugság volt. Ezzel próbálta nyugtatni magát Dariosz. Egy olyan jószándékú hazugság, ami a másiknak önbizalmat ad. Biztonságot és büszkeséget. Önbecsülést. Talán idővel nagyobb kezdeményezőkészséget is. Hiszen Oleszja majdhogynem annyira visszafogott és bátortalan, mintha még szűz lenne. Ki tudja, mi folyt abban a korban, ahonnan ez a lány átkerült Evilágba? Hát ott van a legjobb barátja, a tatár, az meg egyenesen aszexuális!

Ráadásul az sem hazugság, hogy a férfiak minden korban és minden világban örülnek annak, ha még nem sokan jártak előttük, és a partnerük jószerivel tapasztalatlan. Legalábbis a normálisabbja. Hát, Oleszja aztán tényleg nem sok férfival szeretkezhetett, és ez nagyon is tiszteletre méltó dolog, hovatovább imádnivaló ebben a gyönyörű, édes kis nőben...

Kit érdekel már Sztavrila? Eméssze el a bánat az összes emléket róla, hiszen mindegyikhez hazugság és mocsok tapad.

Nincs semmi baj. Később majd mindent lehet szépen alakítani. Egymáshoz csiszolódni, kitapasztalni a másik finomságait, és a most még gyöngé próbálkozásokat közös nevezőre hozni.

Ezzel vigasztalta magát az egyre bágyadtabb kormányzó, aztán lassan ő is elaludt.

359. fejezet

Nihuc az összes képességével felvértezve indult neki a keresésnek a megszállt villa folyosóin. Magával rángatott egy kopaszodó kis embert, Albiberda úr legbizalmasabb személyi szolgáját, aki annyira bepánikolt a razzia kezdetén, hogy a testőröknek úgy kellett kicibálniuk a saját ágya alól. Mögöttük a rangidős tiszt haladt, két másik tagbaszakadt testőrrel kiegészítve.

– Ez itt mi? – mutatott sorra az ajtókra és a különböző helyiségekre az országbíró, mire a rémült szolga készségesen sorolta, hogy ez itt a kamra, befőttek és savanyúságok eltárolására szolgál, ez a másik az élelmiszerraktár, ahol legfőképp liszt, tojás és só lelhető fel, az meg a fegyverszoba, nem kell külön magyarázni, ez meg az irattár, elvégre Albiberda úr mégiscsak egy tudós jogászember volna, nem csoda hát, ha alaposan betárazott mindenféle könyvekből és pergamenekből...

A metamorf az egyik folyosón megtorpant. Már tudta, hogy megtalálták, amit kerestek. A hőtérképtől kezdve a legkülönbözőbb sugárvető detektorokig minden rendszere azt jelezte, hogy ez itt a cél.

Megkopogtatta a falat.

– Emögött mi van? – kérdezte szigorúan.

– Ez csak egy fal, nagyuram. Mögötte a kert van – bizonygatta a kopaszodó kis fickó.

Nihuc megragadta Albiberda úr személyi szolgájának a nyakát, felemelte maga mellé, mélyen belenézett a szemébe, és még egyszer megkérdezte:

– Emögött mi van?

A kopaszodó kis fickó sírva, fuldokolva hörögte:

– Semmi, nagyuram, semmi.

A vezérezredes arcára kiült a jellegzetes farkasvigyor:

– Szóval a gazdától még mindig jobban félsz, mint az Isten haragjától... Na nem baj. Remek fellevezető szám leszel az Arénában, úgyis szomjúhozza már a nép a szórakozást, amióta véget ért az olimpia.

Arcul köpte, majd a padlóra dobta a rémült szolgát. Megfordult, és elkezdte tapogatni a falfelületet, mint aki egy titkos rezesz után kutat. De aztán úrrá lett rajta valami behatárolhatatlan, féktelen düh, megfeythetetlen türelmetlenség, és immár pusztá ököllel ütötte a falat.

– Hozzatok csákányt és kalapácsot! – ordította magából kikelve, mire a hadnagy villámló tekintettel pillantott hátra, némán utasítva a fiatal testőrt, aki azonnal megiramodott a folyosó túlsó vége felé.

Nihuc továbbra is elszántan csépelte a falat, már minden létező vakolat lehullott a környezetében, de az igazi eredmény csak akkor mutatkozott meg, amikor a katona visszatért egy vasrúddal, amelyiknek a végén méretes fémgolyó csillogott. Kevéssel azelőtt még Albiberda úr kertjének egyik szökőkútját díszítette, de hamarosan sokkal hasznosabb eszköznek bizonyult. A fiatal katona mindössze kettőt csaphatott vele a falra, amikor a vezérezredes kiragadta a kezéből a célszerszámot, és aztán akkorát sújtott vele, hogy hat sornyi téglá és terméskő szakadt le egyben a folyosó faláról.

Odabenn három kisgyerek nézett rémülten a frissen támadt nyílás felé. Mindannyian a szemközti falhoz voltak láncolva. Remegtek a félelemtől, és keserves sírásra fakadtak, meglátva a marcona ábrázatú férfiakat.

Az elé táruló kép nyomán Nihuc szemét is elfutották a könnyek, bár közben szünet nélkül gyűlölte magát azért, hogy nem tud úrrá lenni azokon az érzelmeken, amelyeket nem is lett volna szabad tanúsítania. Arról nem is beszélve, hogy az önmaga iránt érzett harag elvileg soha, semmilyen formában nem szerepelt az emocionális térképén.

– Ne féljetek, kis drágáim, most már nincs semmi baj! – kiáltotta biztatólag, miközben újabb terméskődarabokat taszított le maga elől.
– Mi azért jöttünk, hogy megmentünk titeket! Tőlünk nem kell tartanotok! Elhoztuk nektek a szabadulást!

Végül nem bírta magával. A fal kibontását a fiatal testőr fejezte be, és aztán a rangidős hadnagy szabadította meg a gyerekeket a láncoktól. Ez már csak azért is alakult jól így, mert a hadnagynak is két kisfia és egy kislánya volt otthon, és amikor magához ölelte a reszkető gyerekeket, azok bizvást úgy érezhették, hogy ez a katona bácsi nem akarja bántani őket, immár tényleg megmenekültek.

Nihuc közben a folyosó végében próbálta rendbe szedni magát, és amikor úgy érezte, hogy ez sikerült, visszafordult a színhely felé. Komor arckifejezést erőltetett magára, és határozott léptekkel megindult előre. Megköszörülte a torkát, bár ezt sem értette, és azonnal detektálta, hogy abszolút felesleges hangkibocsátás történt. De azért jöttében jó alaposat belerúgott a még mindig a padlón jajveszékelő kopasz fickó háta közepébe, és ez igencsak jólesett neki.

Nem sokkal később újra ott ült az immár pesszimista Albiberda úr előtt, és abszolút közönyös arccal sorolta a tudnivalókat:

– Az ország legelismertebb jogtudorát nem tiszteljük a személyedben, tehát nyilván tisztában vagy vele, hogy most mi következik. Már holnap bíróság elé állsz, a tanúm mindent bevall, hogy ne kelljen kínhalált szenvednie, de neked nincs ilyen szerencséd. Az Arénában fogsz kimúlni, igen népes közönség szeme láttára. Hogy milyen módon, azt majd éjszaka kitalálom. De nagyon emlékezetes lesz, efelől ne legyenek kétségeid.

A házigazda szeméből sűrűn peregtek a könnyek, amikor óvatosan megérdeklődte:

– Hiába is ígérnék bármit, ugye...?

Nihucnak alig észrevehetően biccent a feje, miközben megadta a választ:

– Hiába.

Hátra volt még egy igencsak fontos eljárás. Odakinn, az egyik ablak alatt magához tért a vámfőtiszt, és mintha elfelejtette volna, hogy mi történt előzőleg, újra elkezdett hőbörögni. Ekkor két marcona testőr megragadta, felrángatta, majd becipelte a házigazda dolgozószobájába.

– Foronyes vámfőtiszt! – dörgött rá Nihuc. – Tégy vallomást, hogy mit kerestél ebben a villában! Hadiállapot van, én pedig az országbíró vagyok. A fejeddel tartozol tehát a szavaidért!

– Én csak nemrég érkeztem – makogta megszeppenve Foronyes. – Abban a tárgyban kívántam tájékozódni Albiberda úrnál, mint neves jogtudornál, hogy a hadiállapot beállta okoz-e valamilyen módosulást a vámtörvényeinkben. Mindig is Osmosist szolgáltam, és a mai látogatásom is annak volt köszönhető, hogy a leghívebben kívánom ellátni a feladatomat, amit a Köztársaság rám testált.

A vezérezredes ajkára gúnyos mosoly ült ki. Már az első szavak elhangzásánál tudta, hogy a vámfőtiszt hazudik. Ezer és egy jelből detektálta. A szagokból, a tekintetből, az arcizmok rezdüléseiből, a verejtékezésből, a szívverés intenzitásából, a hangkibocsátás milyenségéből, és még számtalan tényezőből. Nagyon sajnálta, hogy ezek közül csak néhányat említhet meg, mert a többit ezek az egyszerű emberek úgysem értenék. De azért igyekezett leszakajtani a helyzet minden virágját.

– Nagyon érdekes, amit említesz, Foronyes – ült le egy karosszékbe, de közben egy pillanatra sem vette le a szemét a delikvensről. – Szóval a vámtörvényekről társalogtatok, ugye? Akkor mivel magyarázod, hogy az Albiberda úr előtt szereplő pergamenek egyike sem ezt a témát taglalja? Merthogy kivétel nélkül mindegyik a rabszolgartatás szabályairól szól.

– Nem értelek, nagyuram – pislogott zavartan a vámfőtiszt.

Nihuc abszolút magabiztos volt. Már rég beolvasta és kiértékelte a házigazda asztalán szereplő iratokat.

– Segítek – szólt oda jóságosan Foronyeshez. – Azt állítod, hogy csak nemrég kerested fel Albiberda urat, mégpedig azt megtudakolandó, miszerint a hadiállapot beállta okoz-e valamilyen módosulást Osmosis Köztársaság vámtörvényeiben. Ehhez képest a szagodból arra lehet következtetni, hogy már legalább egy éjszakát itt töltöttél, és közben nemi kapcsolatod is volt valakivel, de elmulasztottad a fürdést.

Valószínűleg annyira jól sikerült a tegnap esti mulatozás, hogy már nem volt erőd tisztálkodni, ma meg későn keltél, másnapos is voltál, vagy tán amúgy is lusta és igénytelen vagy, mindenesetre ma sem mostad le magadról a tegnap esti bűneidet.

– Na de uram...

– Ne pofázz, még nem fejeztem be! – csattant fel a vezérezredes. – Eddig annyit tudunk, hogy nem ma érkeztél ide, és nem is a vámtörvények megbeszélése céljából. Tehát amit az első kérdésemre válaszoltál, annak minden egyes szava hazugság volt!

– Nem hazudok, uram! Minden istenekre esküszöm! – rivalgott kétségbeesetten a vámfőtiszt.

Nihuc most már fölpattant ültő helyéből, odament a gyanúsítottához, és olyan átható pillantást vetett rá, hogy az alatt sok mindenki összeomlott volna.

– Szóval még soha nem találkoztál ebben a villában gyerekekkel? – kérdezte halkán, de metszően hideg hangon.

– Gyerekekkel...? – tátotta el a száját a fővámtiszt. – De hiszen Albiberda úrnak nincsenek se gyerekei, se unokái! Hogy találkozhattam volna itt gyerekekkel?

Az országbíró odaintett az embereinek:

– Hozzátok be őket!

Nemsokára megjelent a dolgozószobában három izmos testőr, akik a karjukon hozták be a kicsiket. Letették őket a drága szőnyegre, Foronyessel szemben, de jó hat lépésnyi távolságra. A gyerekek, ahogy meglátták a vámfőtisztet, riadtan egymáshoz bújtak, a kislány pedig azonnal maga alá is pisilt.

Nihuc fel volt készülve rá, hogy a jelenet során egyfolytában monitorozza a kis emberpalánták összes biometrikus adatát, de erre itt már nem volt szükség. Gyorsan intett hát, hogy vigyék ki a csöppségeket. Aztán újra odalépett a fővámtiszt elé:

– Ha igazat mondtál volna, vagy ha bármiféle végső megbánás látszott volna a sötét pofádon itt, a halál kapujában, akkor országbírói minőségemben talán meggondolom a valamivel kíméletesebb véget.

Mondom: talán. De te semmiféle kíméletet nem érdemelsz. Ebben most már biztos vagyok. Mint ahogy abban is, hogy szörnyű kínhalálod tanulsággal fog szolgálni az Aréna népének, mindjárt holnap délután. Az összes rokonod, ismerősöd, minden rendű és rangú beosztottad tanúja lesz dicstelen pusztulásodnak, és mind tudni fogják, hogy miféle embertelen bűnök terhelik a mocskos lelkedet. Ha rajtam múlna, száz kínhalált szenvednél, a vén gazember cimboráddal együtt. Ám sajnos csak egyet áll módomban elintézni nektek. De biztosíthatlak, az az egy nagyon emlékezetes lesz.

360. fejezet

Osmosisból elsőként az egyházi katonákat is szállító hajók érkeztek meg Neridea partjaihoz, mégpedig a sziget nyugati oldalán, egy bizonyos Durduka nevű kikötővárosnál. Már ha egyáltalán kikötőnek lehetett nevezni, ami a légi támadás után még megmaradt. A felgyújtott hajókról ugyanis a tűz átterjedt a darukra, a raktárépületekre, meg egyáltalán mindenre, ami fából készült. Reggelre csupán üszkös romok maradtak a kikötőből, amely kihalt volt, mint egy kísértetkastély. De a kőmóló természetesen épen állt, és így az ellenséges hadihajók kikötésének nem volt semmi akadály.

Elsőként a Fekete Ezred legénysége szállt partra, és csak utána következhetek az egyelőre még fegyvertelen egyházi katonák. Ez utóbbiakat a különítmény parancsnoka nemsokára felsorakoztatta, hogy eligazítást tartson számukra:

– Emberek! Hamarosan kiérdemelhetitek a katonák megszólítást is, mert egyrészt ki fogjuk osztani a fegyvereiteket, másrészt pedig még nem fog delelőre érni a Nap, amikor már az első csata is le fog zajlani ettől a kikötőtől nem messze, egy dombos vidéken. Tudom jól, hogy most fáradtak vagytok, mert az evezés még akkor is fárasztó, ha sűrű

váltásban művelik. De akiket az egy igaz Isten segít az égből, azok még fáradtan is legyűrnek minden ellenséget!

Hitetlenkedő moraj futott végig az egyházi katonák sorai között, itt-ott hangosabb elégedetlenkedő szavak is felcsattantak.

– Volt olyan parancs, hogy pofázni? – üvöltötte a parancsnok.

Újra csak néma csend ülte meg a kikötőt. Ennél némább csönd nem is képzelhető el egy olyan miliőben, ahol füstölgő romok képezik a díszletet, a szereplők pedig többségükben jellemtelen, beszari alakok, akik eddig csak gyöngébbek és megfélemlített alárendeltek ellen tudtak vitézkedni.

– Na, azért! – nyugtázta a parancsnok, majd így folytatta: – Amint azt a saját szemetekkel is láthattátok, Dariosz kormányzó úr az utunk során leereszkedett közénk, a Vörös Szigony fedélzetére, és ennek alkalmából átadta nekem mindazon írásos jelentéseket, amelyek a győzelem ígéretét hordozzák. A kémeink jelentése szerint Durduka kikötővárosban, ahol most vagyunk, mindössze háromszáz főt számláló helyőrség található. Éppen ezért jelölte ki számunkra a vezérkar ezt a hadszínteret a partraszállásra. A főlényünk tehát egyértelmű, a győzelmünk pedig nem lehet kétséges!

A parancsnok itt tartott egy kis hatásszünetet. Igazán elemében volt, és a küldetés minden egyes pillanatát élvezte. Ezt az eligazítást is. Osmosis katonájaként soha nem élhetett át még csak hasonlót sem. Amióta az eszét tudta, a Köztársaság nem viselt háborút, tehát számára is a vég nélküli gyakorlatozás jelentette a katonaéletet, mint ahogy Osmosis minden egyes hadfia számára, egyszerű bakától a tábornagyokig. Amikor megtudta, hogy az ezredét igazi csatákba vezetheti Neridea szigetén, az izgalomtól se nem látott, se nem hallott, és csak másnapra került olyan állapotba, hogy elhiggye, a hír igaz, és végre egy valódi hadszíntéren bizonyíthatja a rátermettségét.

– Van kérdés a fegyverkiosztás előtt? – ordította a hatásszünet után az egyházi katonák felé.

Az első sorból felharsant egy bátor, határozott hang, és ennek nyomán egy teljes mértékben indokolt kérdés járta be a légteret:

– Ki gyújtotta fel a kikötőt?

A parancsnok összevonta a szemöldökét. Haragot mímelt, de a lelke mélyén igencsak örvendezett. Újabb alkalom, amikor bizonyosságot tehet arról, milyen nagyszerű katona is ő.

– Ki volt az? – ordított látszólag dühösen. – Lépjen elő!

Megszeppent arcú legény lépett ki az első sorból.

– Mi a neved? – kérdezte a parancsnok.

– Ramelion vagyok, szolgálatodra, nagyuram – jött a válasz.

A parancsnok szigorúan folytatta:

– Nem tudom, nálatok mi volt a szokás a bukott egyházad kötelékében, de ez itt Osmosis hadserege! Nem egy kocsmában vagyunk, meg nem egy rózsaszín zászlós házban! Itt szabályok vannak és teljesen világos rendfokozatok! Nem a cimboráiddal trécselsz egy matrózlebujban, fiam!... Na, próbáld meg még egyszer, de most már úgy, hogy ne hozz szégyent a hadseregünkre!

A fiatal férfi nagyot nyelt, aztán vigyázzba vágta magát, és újra nekifutott a kérdésnek, de most már igencsak katonásan:

– Ramelion közlegény tisztelettel kérdezi a parancsnok úrtól, hogy ki gyújtotta fel a kikötőt!

A Fekete Ezred fővezére kissé megenyhülve válaszolt:

– Ez már hasonlít ahhoz, amit elvárok, Ramelion közlegény. Valahogy így kérdezünk az előljárónktól, amennyiben engedélyt ad rá. Ennek

megfelelően a válaszom is egyértelmű. Ezt a kikötőt és a benne horgonyzó hajókat az egy igaz Isten lélekvándorai gyűjtötták fel az előző éjszakán. És mindezt onnan tudom, hogy Dariosz kormányzó úr számomra átnyújtott iratai egyértelműen tartalmazták, jó előre megjövendölve a történeéseket. Ebből is láthatjátok, hogy az egy igaz Isten velünk van, és minden módon támogatja a győzelmünket. Neridea visszafoglalása becsületbeli ügy, és Isten mindenkit megsegít, aki ezért a nemes célért küzd! Már csak ezért sem lehet félnivalótok, úgyhogy most vegyétek át a fegyvereiteket a kijelölt pontokon. Oszolj!

A parancsnok lelépett az emelvényről, amelyet hevenyészett módon, néhány épen maradt gyümölcsös ládából állítottak neki össze az emberei, aztán ő is elvonult az egyik fegyverátvételi pontra. Csípőre tett kézzel szemlélte, ahogy az egyházi testőrség tagjainak kiosztják a kardokat meg a pajzsokat, és közben a legszebb színekben tűnt fel előtte a saját jövője.

Nem volt kétséges számára, hogy az invázió egy óriási lehetőség az egzisztenciális előrelépésre. Elvégre ő egy jó katona, és ezt most bizonyítani is fogja. A hite megkérdőjelezhetetlen, hiszen már az Arénában történt első égi megnyilvánulások után meggyőződéssel vallotta, hogy az egy igaz Isten létezik, sőt csakis Ő létezik! Ugyan mi kellhet még ahhoz, hogy akár a csúcsokig emelkedhessen a katonai ranglétrán? Vagy ki tudja... talán egyszer még országnagy is lehet belőle!

Az ezredparancsnok feje fölött, úgy kilencven méteres magasságban Szubotájt is nagyra törő gondolatok foglalkoztatták a Golub fedélzetén. Na nem, ő semmiképp sem szeretett volna országnagy lenni Osmosis közigazgatási hierarchiájában, viszont elképesztő mértékben feszítette valami belső indulat, amely arra irányult, hogy tegyen végre valami szokatlant.

– Te, szerintem ne árválkodjunk itt fölöslegesen – szólt oda a jobb oldali ülésben unatkozó Attilának. – Lessük meg a város szélén, a domb tetején készülődő orzókat.

A magyar értetlenül vonta meg a vállát:

– Úgy teszel, mintha nekem bármiféle beleszólásom lenne. Én csak egy potyautas vagyok itt, nem is értem, mit keresek melletted.

– Később beszélnivalóm lesz veled – közölte sejtelmesen Szubotáj, közben pedig előretolta a botkormányt, és alig fél perc múlva már ott lebegtek az orzók helyőrségének katonái fölött, akik elsáncolták magukat azon a magaslaton, amelyről úgy gondolták, onnan majd pusztító lándzsatűz alá vehetik a rájuk támadókat.

– Milyen érdekes – jegyezte meg a tatár a kijelzőt tanulmányozva és ránagyítva mindenféle részletekre. – Ezek ugyanolyan fegyverek, mint amilyeneket a Dariosz elleni merényletnél alkalmaztak... Vagy a Sztavrila elleni merényletnél, a fene se tudja már követni...

Hirtelen Attila is felélénkült:

– Most a szurdokban történteokról beszélünk? Csak hogy tudjam.

– Igen. Pontosan arról. Csak vess egy pillantást ezekre a kilövő szerkezetekre. Pontosan olyanok, mint amilyeneket a szurdokban találtunk, Osmosisban.

– És milyen következtetéseket vonsz le ebből? – firtatta a magyar. – Mert hogy valami jár az agyadban, azt idáig érezni. Én nem vagyok a technika tudora, ennyire már ismerhetsz, de én meg téged ismerlek annyira, hogy tudjam, valami jár a fejedben, és láthatóan nem hagy nyugodni.

Szubotáj most levette a szemét a kijelzőről, és odafordult a barátjához:

– Szerintem ezeknek az orzóknak maga Tiago a vezére – közölte jelentőségteljesen.

Attila felvonta a szemöldökét:

– Hogy jutottál erre a következtetésre?

– Egyszerűen minden jel erre mutat – tárta szét a kezét a tatár. – Gondold csak végig! Az a faszi egy katona. Mármint hivatásos. Eleve úgy került bele a bányászati projektbe, mint hadifogoly. Mint háborús bűnös. Nyilván nem egy párizsi vízvezeték-szerelő volt, vagy egy nizzai pék, aki egyszer csak gondolt egy merészet, és bevonult a seregbe, kalandvágyból. Mert annyira ingerszegény volt otthon az élete.

– Eddig világos – bólintott a magyar.

– Na már most, ha hivatásos katona, akkor nincs okom feltételezni, hogy Franciaországban silányabb a kiképzés vagy a katonai oktatás, mint nálunk – fejtegette Szubotáj. – Márpedig nekem kadét koromban a hadtörténet minden egyes korszakát kimerítően meg kellett tanulnom, egészen az ókortól kezdve. Szerintem ez a Tiago is hasonló képzést kaphatott. Csak egy dolgot említenék most neked, az ismétlődő számszerűjat. Nem evilági találmány, a kínaiak már a 3. században is használták a Földön. Akár tíz nyilat is képes kilőni tizenöt másodperc alatt. Ilyet találtunk a merénylet után a szurdokban. És ugyebár tudjuk, hogy azt a merényletet, akárki ellen irányult is, orzók követték el. Na már most, ha ezt a fegyvert nem Evilágon találták fel, akkor valaki egy idegen civilizációból hozta. Mármint azt a tudást, a technológiát, meg mindent, amivel egy ilyen fegyvert le lehet gyártani.

– Jelzem, most kezdtem elveszíteni a fonalat – emelte fel a mutatóujját Attila.

– Dehogyan veszíted! Azt magyarázom, hogy amit eddig a nyomorult orzóktól láttunk haditechnikai szinten, az nem lehet az ő újításuk, az ő találmányuk! Elvégre ezek az orzók Evilág söpredéke! Nem azt mondom, hogy mindegyikük komplett hülye, de kizártnak tartom,

hogy pont egy szökött jobbágy, vagy egy égre-földre keresett rabló találja ki azt a fegyvert, amelyikkel tíz nyilat lehet kilőni tizenöt másodperc alatt, vagy seprűnyél vastagságú lándzsákkal lehet szétbombázni egy kormányzói hintót.

A magyar egyre csak a fejét csóválta:

– Sehogy sem áll össze a fejemben ez a te nagy megfejtésed. Itt valami pozitív előjelű tervet kellene megvalósítanunk, és állítólag minden földi embert azért hoztak át ide, hogy ezen a terven üggyödjön, azt szolgálja. Hogy fér bele ebbe a képbe az, hogy a Tiago nevezetű földi ember az orzók vezére? Miért raknák oda a franciát Evilág söpredékének élére? Ennek nincs semmi értelme!

Szubotáj arca hirtelen elkomorult. Nem volt olyan régen, amikor Oleszja pont ugyanígy fakadt ki: „Ennek semmi értelme!”. Pedig Maxim halott volt. Ezt mind a személyesen tapasztalt látvány, mind pedig Nihuc vezérezredes kijelentése megerősítette.

– És annak van értelme, hogy Maxim meghalt? – kérdezte csöndesen a tatár, aztán kiadta a parancsot a steril fölkére, és szép sorban mindent elmesélt a barátjának.

361. fejezet

Attila letaglózva ült a pilótafülkében, miután a barátja érzékletesen elmesélte neki, mit is talált odafönn, a Zvezda fedélzetén az egyik hibernációs kamra alatt. Vagyis inkább kit, kinek a földi (?) maradványait. De nem volt sok ideje ezen elmélkedni, mert ekkor Szubotáj visszakapcsolta a vadászgépet a kommunikációs rendszerbe, mondván, hogy hamarosan várhatóak Raudona utasításai.

Nos, ezek a bizonyos utasítások dél körül valóban megérkeztek.

– Amint meglátod rohamra indulni Osmosis első támadó egységét, semmisítsd meg az összes nagy méretű kilövőberendezést, utána pedig Szigma 18-cal kergesd szét az íjászok raját – hangzott a parancs.
– Nagyon fontos, hogy ezt befejezd addigra, mire az osmosisiak lőtávolságba érnek.

– Jól értettem? – hüledezett a tatár. – Szigma 18-cal?

– Jól értetted – erősítette meg Raudona. – De írásban is átküldhetem, ha nem megfelelő a vétel.

– Nem szükséges. Parancs, értettem! – nyugtázta Szubotáj.

Attila aggódva kérdezte meg:

– Mi a fene az a Szigma tizenhármas, és miért akadtál ki rajta?

– Egy tömegoszlató mikrohullámú fegyver – magyarázta a tatár. – Az a lényege, hogy a távolból felszíni égési sérüléseket okozzon az ellenségnek, és visszavonulásra készítse.

– De miért akadtál ki rajta? – ismételte meg a kérdést a magyar. – Nekem így, első hallásra teljesen ideálisnak tűnik az íjászok megfutamításához.

– Csakhogy a megvakításukhoz is ideális – jelentette ki Szubotáj. – Márpedig tudtommal a hadjáratunk egyik célja minél több foglyot ejteni, hogy legyen elég rabszolga Neridea újjáépítéséhez. Egy vak rabszolga mit tud újjáépíteni?

– Biztos, hogy vakságot okoz?

A tatár úgy nézett Attilára, hogy momentán az ő pillantásával is vakságot lehetett volna okozni.

– Mit szólnál hozzá, ha azt kérdezném: biztos, hogy Hamlet egy koponyát tart a kezében a nagymonológ során, nem pedig egy kosárlabdát? – kérdezett vissza epésen. – Hidd el, nem vagyok teljesen

hülye a szakmámhoz. Ha tömeges volumenben alkalmazom a Szigma 18-at, akkor odalenn, az a százvalahány íjász elbúcsúzhat a szeme világától. Arra meg, hogy egyesével célozgassak a mellkasukra vagy a hasukra, egyszerűen nem lesz idő!

Attila most már elhallgatott, de ettől még nem lett csönd a pilótafülkében, mert Hamlet helyett Szubotáj adott elő egy nagymonológót:

– Ez is biztosan valamiféle próbatétel. Hogy a franc enne meg ezt a hülye Központot, meg az egész kurva Tervet! Hát még a legegyszerűbb katonai küldetésből is képesek tesztet fabrikálni? Mit kell itt minden szirszart túlbonyolítani?... De legalább egy kicsit otthon érezhetem magam. Mint amikor a dandárparancsnokom meg a közvetlen előjáróm adott ki teljesen különböző parancsokat a Kaukázusban. Mégiscsak rendes ez a Központ, elintézik nekem, hogy ne legyen honvágyam. És közben nyilván írogatják rólam a negatív jelentéseket. Csakhogy én most, ebben a percben úgy döntöttem, hogy leszárom! Érted, drága magyar barátom? – fordult oldalra. – Holdmagasról és karvastagon leszárom... Na, szerinted mi legyen? Lőni vagy nem lőni? Ez itt a kérdés...

Mint kiderült, Szubotáj számára ez már nem volt kérdés. Célkeresztbe fogta az egyik kilövőberendezést, és már indult is az első sárga plazmanyaláb a Golub felől a furfangos faszerkezethez, amelyik azonnal lángba borult.

A dombtetőn komoly riadalom támadt az orzók között. Többen ide-oda szaladgáltak, mások a kulacsukból próbálták eloltani a tüzet, néhányan meg az eget kémlelték, de ott nem láttak semmi különöset.

Az oltás már csak azért is volt reménytelen vállalkozás, mert a következő pillanatokban sorra kigyulladt a többi dárdavetőgép is,

egyik-másik mellett még a felhalmozott „töltények”, azaz a seprűnyél vastagságú, vasnyílhegyben végződő dárdák is lánggra kaptak.

– Nem lesz ebből baj? – aggodalmaskodott Attila a saját kijelzőjét böngészve. – Még nem nagyon indultak meg a fiaink, inkább csak sorakoznak meg eligazítást hallgatnak, ahogy nézem.

– Fiaink? – nevetett fel a tatár. – Ugyan már! Elsőként az egyházi katonákat fogják rohamra küldeni. Hát azok a fickók nekem nem a bajtársaim, az biztos. Hallottam már róluk annyi mocskos dolgot, hogy a kisujjam körmét sem áldoznám fel értük.

Azzal üzembe helyezte a Szigma 18-at, és a célkereszt segítségével elkezdett az íjászokra vadászni.

Attila teljesen jól látta a kijelzőn, Durduka városának szélén még csak most kezdett felsorakozni az első támadó alakzat. Azt viszont Szubotáj tudta jól, hogy ez az egység kizárólag egyházi testőrökből állt.

– Katonák! – szólította meg őket a parancsnok. – Eljött számotokra az igazság napja, a bizonyítás esélye. Most lehetőséget kaptok, hogy megmutassátok a Köztársaság iránti hűségeteket! És ne feledjétek: az egy igaz Isten Osmosis mellett áll, nem a betolakodók mellett, így hát nincs mitől félnetek!

Márpedig ez a gyáva népség igencsak félt. Nem mondhatni, hogy hatalmas elánnal indultak volna meg a domb felé. Nyilván nem tudhatták, hogy már nem kaphatnak nyílzáport a nyakukba, azért elsősorban nem a kardjuk markolatát szorongatták, sokkal inkább a pajzsukra összpontosítottak, hogy ha kell, hamar a fejük fölé ránthassák.

Ramelion is szívdobogva haladt az egyházi testőrök között, és igyekezett a busafejú közelében maradni. Úgy sejtette, hogy mindannak, ami csakhamar be fog következni, a nagydarab társa lesz

a mozgatója. És bizony jól sejtette. Az egység mögött haladó parancsnok hiába vezényelt rohamot vadul ordítózva, senki sem húzta elő a kardját, mindössze egy ember, de ő is csak azért, mert a kardja végére egy citromsárga inget tűztek. Evilág-szerre ugyanis a sárga zászló volt a megadás jele.

Ramelion megállapította, hogy amit a Vörös Szigony fedélzetén hallott, az most megvalósul, így hát nyomban hátra arcot csinált, és az ellenkező irányba kezdett futni. Hamarosan már ott loholt a parancsnok nyomában, aki ekkor már szintén visszafelé haladt, a város szélén felsorakozott Fekete Ezred egységei felé.

A parancsnok egyszer csak megfordult, mert meghallotta, hogy valaki csörtet a nyomában.

– Hát te hova igyekszel? – kérdezte a lihegő egyházi testőrt.

– Ramelion vagyok, uram. Én nem akarok átállni az orzókhoz. Én harcolni akarok ellenük.

– Derék dolog – bólintott a parancsnok. – Úgy látom, ma te leszel az egyetlen, aki kegyelmet fog kapni a kormányzó úrtól.

– Nem csak a kormányzó úrért teszem. És nem is a Köztársaságért. Én hiszek az egy igaz Istenben, és nem akarom magamra haragítani – vallotta be Ramelion.

Odafönn, a Golub fedélzetén a két anagur törzsfő úgy nézte végig a jelenetet, mintha egy filmforgatás szemlélői lettek volna. Csakhamar azt láthatták, hogy a sárga inggel hadonászó testőrrel az élén az egyházi különítmény egy emberként áll át az orzók oldalára, akik ezt nagy üdvözlőfogadással fogadják. Szó, ami szó, ekkor már rá is szorultak némi sikerélményre a betolakodók, mert csak ekkor kezdtek visszaszállingózni közéjük a Szubotáj által szétkergetett íjászok. Nem

sejtették még, hogy akárhány századnyi erősítést is kaphatnak, itt ma semmiképp sem ők lesznek a győztesek.

Amikor nem sokkal később a Fekete Ezred is megindult a domboldal felé, a tatár pilóta irányba állította a vadászgépet, és immár a Szigma 11-et alkalmazva bénította le a felduzzadt létszámú ellenséget. A csata kimenetele nem volt kétséges, és a jól kiképzett osmosisi katonák – hűen követve a parancsot – annyi foglyot ejtettek, amennyit csak tudtak.

– Küldetés teljesítve – hangzottak fel Raudona szavai a hangszórókból.
– Térjete vissza a bázisra.

– Értettem – nyugtázta Szubotáj, és a Golub egy csinos félkört leírva elszáguldott a Ziara-fennsík felé.

A tatár nem sokkal később megjegyezte:

– Na, hát ez a csata nem sok tapasztalattal gazdagította a tudásunkat.

– Most miért mondod ezt? – értetlenkedett Attila. – Fényesen kiviláglott belőle, hogy Osmosis egyházi testőrei micsoda szaralakok. Az első adandó alkalommal átálltak az ellenséghez. Ha jól láttam, csak egyvalaki akadt közöttük, aki nem így cselekedett.

– Lehet, hogy most nagyképűnek fogsz tartani, drága magyar barátom, de számomra egyetlen percig sem volt kétséges, hogy ez fog történni. De azért örültem volna, ha nem ezt teszik, hanem tényleg belevetik magukat a harcba. Merthogy sokkal lényegesebb lett volna felmérni, hogy az orzóknak az a furcsa főzete mit ér a harctéren. Ám ez nem ma fog kiderülni számunkra.

Szubotáj ekkor belenyúlt a plasztikus kijelzőbe, újra sterillé tette a fülkét, majd így folytatta:

– Beszéljünk most a számunkra lényegesebb dolgokról. Van valami ötleted, hogy mit kereshet Maxim teste a Zvezda fedélzetén, mégpedig

egy olyan tartályban, amelyet még sem Oleszja, sem én nem láttunk soha?

Attila nagyot sóhajtott:

– Az a baj, hogy van. Nem tudok másra gondolni, csakis arra, hogy a mór megtette kötelességét, a mór mehet.

– Hagyjuk most a színházi hasonlatokat, nem érdekel az Othello című darab nagyszerűsége – vágott közbe fanyalgva a tatár. – Mondd el a saját szavaiddal, mindenféle idézetek nélkül, hogy mire gondolsz.

– Nem az Othellóból idéztem, te félművelt katona – szólt le a pilótát Attila. – Ez egy Schiller-darab legismertebb mondata.

Szubotáj ambivalens érzésekkel küszködött. Egyrészt előntötte valami kellemes, hovatovább békebeli érzés, amely nagyon sok nosztalgiát tartalmazott az elmúlt öt év minden meghitt percével kapcsolatban, amikor ezzel a derék magyarral ugratták egymást, mert hiszen csakis így lehetett átvészelni a maguk mögött hagyott fél évtized viszontagságait. Másrészt momentán végtelenül idegesítette, hogy a színész már megint rébuszokban beszél, és ez csak akkor múlt el, amikor Attila részletesen kifejtette:

– Attól tartok, hogy mindannyiunknak van valami feladata, amiért áthozták ide, ebbe a világba, és ha azt elvégzi, akkor mehet isten hírével. Akár holtan is. Nem számít. A mór megtette kötelességét, a mór mehet. Talán meg akarják adni Maximnak a végtisztességet, és nyitott koporsós temetést rendeznek neki a Földön. Úgy tudom, nálatok ez a szokás a hősök esetében, legyenek azok államelnökök, katonák, főtitkárok, vagy más effélék.

– Akkor szerinted nekünk sincs esélyünk élve visszajutni a Földre?

– Ilyet én nem mondtam – szögezte le gyorsan Attila. – De az tény, hogy most már jóval kevésbé vagyok optimista, mint ma délelőtt,

amikor még nem meséltél nekem erről az egészlől. Lehet, hogy csak hülyítenek minket azzal a szép ígérettel, hogy ha majd elvégezzük a feladatunkat Evilágon, akkor visszatérhetünk a régi életünkbe. És a legtragikusabbnak azt látom, hogy nincs sem ember, sem android, se senki, akitől megbízható információkat szerezhethénk erre nézvést.

Szubotáj elgondolkodott a barátja szavain, végül pedig csak annyit szólt dacosan:

– Na, hát ezért mondtam, hogy most már mindent leszarak.
Holdmagasról és karvastagon.

362. fejezet

Oleszja egy aprót sikkantva riadt fel a kormányzói sátorban. Különös álmot látott, és most értetlenül pislogott körbe, mintha valakit keresne.

– Itt vagyok, szívem – szólalt meg halkán Dariosz. – Semmi baj.

A kormányzó egy tábori asztalnál ült, előtte mindenféle térképek, amelyeket még az előző pillanatban is nagy figyelemmel tanulmányozott. Az asztal éppen szemben állt a fekvőhellyel, így az ausztrál rögtön észrevehette, hogy a kedvese felült.

Odament hozzá, lefeküdt mellé az ágyra, és gyöngéden megsimogatta az arcát:

– Rosszat álmodtál, kincsem. Nincsen semmi baj – ismételte meg.

A szőke lány odabújt hozzá, és megkérdezte:

– Biztos, hogy csak ketten voltunk itt? Nem jött be senki?

Dariosz furcsálkodva vont a szemöldökét:

– Úgy érted, hogy ide, a kormányzói sátorba?

– Úgy.

- De hát ki jött volna be?
- Megkérdeznéd az öröket a kedvemért, hogy bejött-e valaki mostanában?
- Drága szívem, hát ne akard már, hogy kinevettessem magam! Már legalább egy órája fenn vagyok, hidd el, egy lélek sem járt itt.
- Láttam, hogy valami pergameneket nézegetsz. Még az is lehet, hogy nem vetted észre.
- Kicsodát?
- Aki bejött.
- Senki sem jött be, hidd el nekem.
- És azelőtt? Amikor még te is aludtál?

Dariosz most egy kissé eltolta magától a szőke lányt, és a szemébe nézve megkérdezte:

- Mondd csak, nem lenne jobb, ha őszinte lennél velem? Kire vagy mire gondolsz?

Válasz egyelőre nem érkezett, legfeljebb egy sírásra görbülő száját láthatott a kormányzó, de Oleszja hamar elfordult tőle, és aztán már háttal ülve lógatta le a lábait az ágyról, amikor belekezdett:

- Raudona térdelt az ágyam mellett. Simogatta a fejem, vigasztalt, mint annak idején, a kezdeti időkben, amikor megérkeztem ebbe a világba. És azt mondta, hogy nyugodjak meg, mert Maxim él, és kár búslakodnom miatta, mert egyszer újra találkozunk.

- Várj már egy kicsit – szólt közbe Dariosz –, ezt most nem értem. Annak idején mondta ezt, vagy pedig...?

- Most mondta ezt – szögezte le határozottan Oleszja. – Most, néhány perccel ezelőtt. És nem hittem egy pillanatig sem, hogy álom lenne.

Teljesen valóságos volt. Azt mondta, ne legyek szomorú, mert Maxim él!

– Csak egy álom volt. Most már nem mondom azt, hogy egy rossz álom, de mégsem a valóság. Ide nem jött be senki.

Dariosz megpróbálta átkarolni a lányt, de az lefejtette az ölelő karokat a testéről, és határozottan így szólt:

– Most hagyj! Nem akarok hozzád érni, és nem akarok rád nézni sem, mert akkor sohasem tudom elmondani, hogy mit érzek most.

– Kincsem, egyszerűen annyi történt, hogy megzavart egy álom, amiből még csak most ébredtél...

– Nem zavart meg, hanem éppenséggel kijózanított. El kell mondanom sok mindent. Mert magamban hűséget és őszinteséget fogadtam neked, szinte már abban a percben, amikor először megláttalak. Én rögtön szerelmes lettem beléd, és azt is tudtam, hogy még csak hasonlót sem éreztem soha, senki iránt.

Dariosz elbizonytalanodva engedte le maga mellé a karjait. Oleszja szavai pedig igencsak megindultak:

– Úgy érzem, jogod van tudni, hogy mi valamikor szerettük egymást Maximmal... Tudod, az a legnagyobb baj, hogy te elképzelni sem tudod, milyen lehet az érzelmi élet az én földi koromban. Vagy a szerelmi élet. Én nagyon sokat tudok a te korodról, mert mindig is szerettem régi filmeket nézni, mármint romantikus filmeket. Imádtam azokat az őskori, kétdimenziós vacakságokat.

Kétdimenziós vacakságokat? – hüledezett Dariosz. Nagyjából úgy hangzott mindez a fülének, mintha valaki Chaplin némafilmjeiről beszélne. De nem szólt közbe, kíváncsian várta, mi fog ebből az egészből kisülni.

– Mind a hárman szerettünk régi filmeket nézni – folytatta Oleszja. – Sőt, ha úgy veszem, mind a négyen. Szubotáj meg a másik tatár kollégánk, Ögödej az ősi fantasztikus filmeket szerették, cikiztük is eleget őket Maximmal. Mert mi meg inkább a romantikus, érzelmesebb alkotásokat néztük szívesen. És minél több filmet néztünk meg együtt, annál jobban egymásra hangolódtunk.

Dariosz nem bírta tovább. Megköszöri a torkát, és közbeszól:

– Ha most azt akarod mondani, hogy összejöttetek Maximmal, akkor tudd, hogy bennem ez semmilyen rossz érzést nem kelt. Bár még azt sem igazán tudom, hogy a ti korotokban ezt hogy fogalmazzák meg... Szóval, ha szeretkeztél Maximmal, az engem nem érdekel, mert az a múltad, és rám nem tartozik.

– Nem szeretkeztem soha Maximmal – szögezte le Oleszja. – Annyi történt, hogy egyszer csak elkezdtünk vonzódni egymáshoz, és ez mind a kettőnknek újdonság volt.

– Na várj! Várj egy kicsit! – emelte fel a mutatóujját Dariosz, bár ezt a lány úgysem láthatta. – Szubotáj mesélt valamit arról, hogy a ti földi társadalmatokban már rengeteg aszexuális személy él, mert... Hogy is mondtad?... Szóval, mintha a bolygó így védekezne a túlnépesedés ellen. Vagy valami ilyesmi...

Oleszja vállai kissé lehanyatlottak, de még mindig nem fordult meg.

– Ne éles határvonalakat képzelj el – magyarázta. – Nincs olyan, hogy én a társadalmunkban egy abszolút termékeny nő vagyok, és egy ezt igazoló jelvényt viselek a blúzomon, de aki mellettem áll a mozgólépcsőn, az meg egy kiselejtezett, aszexuális némbér, egy szaporodásra alkalmatlan személy, akit úgyse kívánhat meg soha, senki. Érted?... És ugyanígy a férfiaknál is. Nincs olyan, hogy ennek a hímpéldánynak még a füléből is tesztoszteron csorog, ez a másik meg

egy alávaló nyomorult, akinek csupa érdemtelen tulajdonságai vannak, amelyeket kár lenne továbbörökíteni... Követhető, amit mondok?

– Csak félig-meddig – vallotta be az ausztrál. – Azt már tudom, hogy mit nem kell elképzelnem, de azt még nem nagyon, hogy ehelyett mit kéne elképzelnem.

Oleszja most már megfordult. Belenézett Dariosz szemébe, és nagyon meleg, békés hangon azt mondta:

– Én is egyike voltam azoknak, akik a határmezsgyén mozogtak, szerelmem. Tudod, akiket katonai pályára szánnak, legyenek fiúgyermek vagy lány, hát nem nagyon erőltetik náluk ezt a nemiség dolgot. Az én esetemben sem erőltették. És egészen jól elvoltam ezzel mindaddig, amíg meg nem ismertem Maximot. De aztán szerelmes lettem belé, vagy legalábbis azt éreztem, hogy ami bennem kialakult, az valami olyasféle lehet, és úgy véltem, hogy nála is hasonló folyamat ment végbe, tehát a dolog kölcsönös. Minden jel erre utalt. Csakhogy elkövettem egy óriási hibát.

Dariosz nagyot nyelt:

– Biztos vagy benne, hogy ezt nekem hallanom kell?

– Biztos – bólintott a szőke lány, és aztán lehajtotta a fejét, úgy folytatta: – Nem vagyok büszke magamra. És talán soha nem is jutott volna eszembe ez az egész, mert olyan mélyre ástam el, amilyen mélyre csak lehet. De nemrég megkérdezted tőlem, csináltam-e odafenn, az úrben, súlytalanság körülményei között...

– Most már biztos vagyok benne, hogy ezt nekem nem kéne hallanom

– próbálkozott kétségbeesetten Dariosz, de hiába.

– Már szerettem Maximot – folytatta ellentmondást nem tűrően a szőke lány. – És minden jel arra utalt, hogy hamarosan egymáséi

leszünk. Merthogy ő is szeret engem. És akkor jött az a kiküldetés, ami mindent megváltoztatott.

– Kérek, most hagyd abba... – könyörgött Dariosz.

– Föld körüli pályán kellett tesztelni egy labormodult. Az ezredessel repültem fel, a kiképző parancsnokkal, aki mindig is kitüntetett a figyelmével, már a kezdeti időktől fogva. De én sokáig azt hittem, hogy az érdeklődése irántam csakis szakmai jellegű.

– Nagyon szépen kérek...

– Ott, azon az úrállomáson követtem el a hibát. Úgy viselkedtem, mint egy hülye kis ribanc. Pedig akkor is csak Maximra gondoltam. Azt képzeltem, hogy a tapasztalatlanságom majd gátja lesz a vele való kapcsolatomnak. Hiszen neki biztosan egy olyan nő kell, aki már érett, gyakorlott, jártas ezekben a dolgokban, nem olyan kezdő, mint én. Úgyhogy engedtem az ezredes közeledésének, és elnéztem, ahogy hamis áramszünetet hoz létre az úrállomáson, és engedtem, hogy megkeféljen. Ami életem legrosszabb, legszégyenteljesebb együttléte volt. A súlytalanságban. Legfeljebb annyi tapasztalatot gyűjthettem belőle, hogy mit nem szabad soha csinálni.

Dariosz már nem akarta átölelni a lányt. Csak nézett maga elé, és egyelőre nem értette, hogy ezt most miért kellett. Már éppen kezdett jóra fordulni minden. Már megszerette és nem melleleg örülten kívánta ezt a kis tüneményt. Imádta a szemét, a mosolyát, a hatalmas tudását és intelligenciáját, az alabástrom bőrét, a gömbölyű fenekét, a feszes melleit... egyszerűen mindent, amit ez a csodálatos kis teremtmény tud!

Minek ilyenkor a régi dolgokról mesélni? Egy rossz álom nem lehet indok arra, hogy az ember aztán mindenféle úrállomásokról, hülye ezredesekről meg rég elmúlt szerelmi érzésekről regéljen!

Apropó! Valóban rég elmúlt az az érzés?

– Még mindig Maximot szereted? – kérdezte óvatosan. – Ezt akartad közölni az álmod ürügyén?

Oleszja döbbenete nem is lehetett volna nagyobb:

– Dehogyis! Megőriültél? Hát tényleg ennyire nem értesz engem? Épp azt magyarázom, hogy csakis általad tudhattam meg, milyen is az igazi szerelem! Mindaz, ami előtted volt, a közelébe nem érhet annak, ami most van! – bizonygatta ijedten Oleszja.

– Na jó, egy kicsit fogd vissza magad – tolta el magától a lányt Dariosz.
– Talán nem látod magadat kívülről, de hidd el nekem, nem pont most vagy a legalkalmasabb szerelmi vallomások hiteles elszavalására.

Oleszja elhallgatott. Sokáig meredt maga elé, és most már ő sem értette, miért kellett egyáltalán belekezdeni ebbe a régi történetbe.

363. fejezet

Osmosist maguk mögött hagyva Zsatar főpap és Bulun atya alkonyatkor beért egy kisvárosba, amelynek főterén érdekes jelenet zajlott. Mintegy száz-százhusz ember tolongott a kövezeten, amelynek mértani középpontjában egy szökőkút állt. Erre a szökőkútra kapaszkodott fel egy meglehetősen részegnek tűnő helyi atyafi, és egy nagy kalapáccsal megpróbálta leverni az építmény díszeként szolgáló apró istenszobrokat.

A művelet nem volt túl sikeres, a kalapáccsos ember többször megbillent a szökőkút peremén, és néhányszor mellé is ütött. Ilyenkor jobb esetben a medence sekély vizébe hasalt bele, rosszabb esetben meg hanyatt vágódott a kövezetre. De egy pillanatra sem adta fel a tevékenységet, mindannyiszor újra nekiveselkedett.

– Mi folyik itt, gyermekem? – kocogtatta meg a tömeg szélén álló szolgálólány vállát Zsatar.

A hajadon természetesen nem ismerte fel a szegényes öltözetű öregemberben Osmosis főpapját, ezért vihogva így válaszolt:

– A kovácsunk már megint berúgott, és nem bír magával.

– Na de mi indítja erre a cselekedetre? – faggatózott Zsatar.

– Csak hallgasd meg, öregapám, és nyomban megtudod – felelte a leány.

Igaza is volt, mert ekkor a behemót fickónak sikerült újra felkapaszkodnia a szökőkútra, és haragos szónoklatba kezdett:

– Szóval ezért imádkoztam hiába?!... Hát ezért nem segítettetek?! Mert nem is léteztek?!... Csodás!... Csak azt nem értem, hogy akkor miért bolondítottak egész életemben azzal a papok, hogy áldozzak a becsület istenének! Meg a jólét és a bőség istenének! Meg a kovácsok és rézművesek védőszentjének!... Hát én most áldozok!... Nesztek!!!

Azzal újra felemelte a kalapácsát, és odacsapott az apró kőszobrokra. Úgy tűnt, a nekihevílt férfiú célzási képességeinek és egyensúlyérzetének jót tett a hideg fürdő, mert ezúttal már az első csapása nyomán lerepült a kovácsok és rézművesek védőszentjének öklömnyi feje.

Bulun atya kérdően nézett Zsatarra:

– Nem kellene közbelépnünk, uram?

– Csak várjuk ki a végét – intette le a főpap.

Ez a bizonyos vég pedig igen hamar elkövetkezett. A kisváros kovácsa olyannyira belejött a pusztításba, hogy egykettőre szétverte a szökőkút összes díszítőelemét. Ráadásul mindezt az egybegyűlteket harsány biztatása, sőt üdvrivalgása közepette művelte.

És hogy miért tetszett a főtéren összeverődött helyieknek a kovácsuk tevékenysége? Tulajdonképpen nem lehet csodálni, már ha feltesszük, hogy az ember ismeri eme kisváros idei történetét.

A szerencsétlenségek mindjárt a télbúcsúztató ünnepségekkel megkezdődtek. Télutó havának végén egy feldőlt olajlámpás miatt teljesen leégett a városka hagyományos kirakodóvására. Nem sokkal később egy szárító és egy magtár is hasonló sorsra jutott, és ez azért volt kétségbeejtő, mert a település csaknem minden gazdálkodójának odaveszett a közösen tárolt tavaszi vetőmagkészlete. De a gyümölcstermés sem járt jobban, azt meg nyár elején vitte el a bogárvész.

Mindezek ellenére az adószedők ugyanúgy megjelentek a településen, mint más esztendőkből, ráadásul még a helyi pap is megfeddte a lakosságot, mondván, hogy keveset imádkoztak az istenekhez, és keveset áldoztak nekik, azért sújtja a városkát az emberemlékezet óta nem látott balszerencse.

Nyárutó havának végén kezdtek el szállingózni a hírek a fővárosból, miszerint csak egyetlen igaz isten létezik, több egy szál se, és amikor az emberek valami épeszű és elfogadható magyarázatra vártak volna a papjuktól, az megint csak megróttta őket, mondván, hogy túl kevés barmot áldoztak fel idén az égieknek, továbbá firtatni kezdte, hogy mi lesz az egyházi adóval, merthogy jelentős a hátralék.

A tűrőképességének határára érkezett lakosság ezen annyira felbőszült, hogy szó szerint kiverték és kirugdosták a semmirevaló papot a városkából, és azt ajánlották neki, hogy vissza ne merjen térni, ha kedves az élete, mert még az is előfordulhat, hogy őt magát áldozzák fel – mint jeles barmot – az istenek oltárán.

Mindezen ismeretek tükrében nincs mit csodálni azon, hogy amikor az egybegyűltek felfedezték a sokadalom szélén bámészkodó Bulun

atyát, akkor nem voltak vele túlságosan barátságosak. Zsatart egyelőre azért nem méltatták figyelemre, mert nemhogy Osmosis főpapját nem ismerték fel benne, hanem az öltözéke alapján valami éhenkórász vén csavargónak nézték.

– Tán megjött az utánpótlás? – tette fel a kérdést Bulun atyának egy kackiás bajszerű ember.

– Miféle utánpótlás? – értetlenkedett a megszeppent atya.

– Csak az iránt érdeklődnék, hogy téged küldtek-e a régi papunk helyére a fővárosból – pontosított a bajsos, mire egy nekihevült asszonyosság fontosnak tartotta hozzátenni:

– Ha igen, akkor már fordulhatsz is vissza, a vén szolgálóddal együtt!

Szegény Bulun, mire válaszra nyitotta volna a száját, már ott állt előtte a részeg kovács is, aki eddigre áttörte magát a tömegen, és nagyon úgy festett, hogy immár papi csontokat is akar törni. Legalábbis erre utalt, hogy fenyegetően meglengette a kalapácsát, miközben újabb szózatot adott elő, ezúttal csupa kérdő mondattal:

– Na, mi a helyzet Osmosisban? Eldőlt már, hogy hány az isten? És ha tényleg csak egy, annak kevesebb jószágot kell áldozni? Beéri szerényebb ajándékokkal is? Osztán segít végre, hogy ne pusztítsa el a tűz a javainkat, és ne jusson koldusbotra az egész városunk?

Az atya elhűlve hallgatta ezt a borgőzös istenkáromlást, és egyszerre citerázni kezdtek a térdei, látván, hogy most már az egész tömeg körülöttük rázza az öklét. Ez utóbbit egyébként helytelenül érzékelte, mert akadt egy helyi atyafi, akit a legcsekélyebb mértékben sem érdekelt az acsarkodás, ő éppen a kovács által összetört köveket rakta talicskába, hogy tyúkólépítés céljából eltolja a saját portájához.

Miután a részeg kovács nem kapott választ Bulun atyától, odafordult a szegényes öltözetű öregemberhez, és megérdeklődte:

– A komád tán néma? Vagy nem tudja a választ a kérdéseimre?
Kiszállt a fejéből a nagy tudomány?

– Üdvösebb lenne nagyobb tiszteletet tanúsítanod eme papi személy iránt, fiam – felelte csöndesen, de magabiztosan Zsatar. – Az egy igaz Isten előtt utálatos dolog, amit művelsz. És hidd el nekem, ha az egy igaz Isten valakit meg akar tanítani a helyes viselkedésre, annak olyan leckét ad, hogy azt élete végéig nem felejtí el. De még utána sem.

Most már Bulun atyának is megjött a hangja. Gondolta, nem árt tudatosítani a részeg atyafiban, hogy kivel szájal éppen:

– Fontold meg eme szavakat, mert nem más mondta neked, mint Zsatar főpap, Osmosis egyházának első embere.

Mi tagadás, ez az úgynevezett tudatosítás első körben nem hozott kiemelkedő eredményt. Ezt onnan lehetett a legbiztosabban tudni, hogy a részeg kovácsnak először gúnyos mosoly szaladt szét a viharvert orcáján, aztán pedig következett egy színpadias meghajlás:

– Bocsánatodért esedezem, nagyuram, amiért nem ismertelek fel rögtön. De most már látom, hogy te Osmosis egyházának első embere vagy, Zsatar főpap, személyesen. Hadd mutakozzak be, én meg a város legszebb hajadon leánya vagyok, aki még szűz.

Hatalmas röhögés hullámozott végig a tömegen. A kovács népszerűsége immár az egeket verdeste, de ugyanez volt elmondható Bulun atya rettegésének fokáról is. A minden ízében reszkető pap eltakarta az arcát, és elkészült a legrosszabbra, pedig az még csak ezután következett. A részeg mesterember ugyanis odalépett elé, és immár nem gunyorosan, hanem haragtól égő orcával kérdezte meg:

– Mondd csak, te új pap! Hajlandó vagy elengedni a városunk polgárainak az idei egyházi adót? De figyelmeztetlek, csak egyetlen jó

válasz létezik, és ha nem azt mondod ki, akkor nyomban megismerkedhetsz a kalapácsommal!

A tömeg üdvívalgásban tört ki. A kovácsot immár forradalmi hősként ünnepelték. Csakhogy itt újabb fordulat állt be a főtéri eseményekben. Senki sem tudta, hogy honnan, de váratlanul a történesek sűrűjébe csöppent egy nyolcéves forma kisfiú, aki így kiáltott:

– Megbolondultatok, emberek? Fejezzétek be az őrjöngést, és menjetek haza békével! Ebben a városban senki sem fog papot ölni!

Ez a felszólamlás már csak azért is hatott döbbenetes erővel, mert a kisfiú olyan érces hangon bömbölt, mintha nem egy nyolcéves kis taknyos lenne, hanem Osmosis főváros valamely színházának nagy tekintélyű énekes-szavalója.

– Hát ez meg ki fia-borja? – tanakodtak egymás között a meglepődött lakosok, de senki sem vélte felismerni a gyermeket.

– Nem hallottátok, mit mondtam? – harsogta a kisfiú. – Menjetek haza békével, ne akarjatok bajt hozni a fejetekre!

– Hát te meg mit szemtelenkedsz itt, öcskös? – rivallt rá vicsorogva a kovács, aki rossz néven vette, hogy a gyerek belerondított az ő pompás játékába. – Eredj haza, anyád már vár a vacsorával!

– Tedd le azt a kalapácsot, bátyámuram – szólott immár halkabban a kisfiú. – Nem a műhelyedben vagy. Itt, a főtéren semmi szükség efféle szerszámra.

A részeg atyafi nem értett a szép szóból, sőt! A vér az arcába, a temérdek bor meg az agyába tolult, és immár a gyermek ellenében emelte ütésre a kalapácsot, hogy legalábbis ráijesszen, ám ekkor rendkívüli dolog történt. A kisfiú hirtelen odaugrott a kovácshoz, rácsimpaszkodott a lábára, és amikor a két kezével átkulcsolta a részeg mesterember combját, akkor valamiféle különös delej járta át

mindkettejük testét. Úgy festett, hogy ez a furcsa, kékséges szikrákkal és villámokkal járó hatás a kisfiú karjaiból indul ki, de aztán egy szempillantás alatt átjárta a nagy termetű mesterember testét is.

Ha ez a részeg kovács a Föld nevű bolygón élt volna, mondjuk a huszadik század végén, vagy a huszonegyedik század elején, akkor nyilvánvaló lett volna számára, hogy őt most a rendőrség egy úgynevezett sokkolóval ártalmatlanította. Csakhogy ez az evilági kovács nem tudta, mi az a rendőrség, sem azt, hogy mi az a sokkoló, az elektromosságról meg aztán pláne nem hallott.

És ugyanígy volt ezzel a főtéri tömeg is. Döbbenet figyelték, ahogy az izmos kovács eldőlt a kövezeten, mint egy homokzsák, és még akkor is rángatózik mindenféle kékes színű, vékonyka villámoktól körülvéve, amikor a kisfiú már rég elengedte őt.

– Van még valaki, akit egy nyolcéves gyereknek kell megtanítania, hogy mi a helyes viselkedés egy papi személlyel szemben? – tette fel a kérdést az egybegyűlteknél a kisfiú.

A legijesztőbb az volt, hogy a felszólamlása közben a kékes, sercegő villámok még mindig körbetáncolták az alakját. Sőt, néha a szerteszét álló hajából is ki-kicsapott egy-egy szikra, de őt – a kövezeten fetrengő és jajongó kovácsmesterrel ellentétben – ez a legcsekélyebb mértékben sem zavarta. Talán mintha még élvezte is volna a helyzetet.

A főtér szinte pillanatok alatt kiürült. A szűkebb sikátorok becsatlakozásánál egymás sarkát taposva menekültek az imént még oly felszabadultan röhögő és kárörvendő népek. Most már csak a kovács vergődött a kövezeten, de aztán ő is magához tért, és mintha ki is józanodott volna. Mindenesetre ő is elkóválygott a színről, még a kalapácsát is maga mögött hagyta.

- Ki vagy te, kis ember? – kérdezte megbűvölve Zsatar a gyermeket.
- Isten egyik leghűségesebb szolgája – felelte a kisfiú. – Csak folytassátok bátran az utatokat, derék atyák, és sohase féljete. Az egy igaz Isten vigyáz reátok.

A főpap és Bulun majdhogynem egyszerre rogyott térdre a városka főterén. Még akkor is bőszen imádkoztak, amikor a kisfiú már rég eltűnt a szemük elől.

364. fejezet

Dariosz terve a vérfürdő elkerülésére lényegében már az invázió első napján megbukni látszott. Mert nehezen lehetett volna másnak nevezni, amit a Neridea Ezred katonái a saját fővárosukban megvalósítottak, mint fékevesztett, őrjöngő vérengzésnek. Ám az igazsághoz az is hozzátartozik, hogy egész Evilágon nem élt olyan katona, akit vissza lehetett volna fogni azok után, hogy a szeme elé tárul, mit műveltek a betolakodók a hazája fővárosával.

Az inváziós seregek a fővárostól délre és északra kötöttek ki, és két oldalról szándékoztak lerohanni Neridea igazgatási központját. Úgy tudták, hogy a városfal nem fogja nehezíteni az ostromot, mert az egy igaz Isten lerombol minden akadályt, amely a felszabadító csapatok előtt tornyosul.

Ez így is történt, azzal az apró distinkcióval, hogy északon Oleszja, délen meg Szubotáj hajtotta végre az „isteni” parancsot, és néhány jól irányzott robbantással jókora rést ütöttek a kőfalon, szabad bejárást nyitva az inváziós seregeknek. Utána pedig a Szigma-hatást alkalmazva lebénították az orzók városvédő alakulatait, ahogy azt a haditerv előírta számukra.

Csakhogy amíg Osmosis katonái messzemenően betartották a parancsot, miszerint nem gyilkolunk, hanem foglyokat ejtünk, a Neridea Ezred gyakorlatilag úgy viselkedett, mintha soha, semmiféle eligazításon nem vett volna részt egyetlen tagjuk sem, és ilyesmiről még csak nem is hallottak volna.

A főváros gyors visszafoglalása után különös hangvételű tanácskozás vette kezdetét a királyi palota üszkös falai között. Leginkább Dariosz volt az, aki idegesen és magából kikelve szónokolt:

– Megmondtam előre, hogy ez lesz a vége, ha nem hallgattok rám! Kértem, könyörögtem, hogy ne így legyen! Könyörögtem, hogy hallgassatok a józan eszetekre! Most tényleg le akarjátok mészárolni az összes orzót ezen a szigeten?

Nerid király a könnyeivel küszködött, és bár nagyon nehezeire esett, de most felemelkedett egy hajdan szebb napokat látott karosszékből, és így szólt:

– Tisztellek, kormányzó, és a hálám irányodban soha el nem múló... De azért, minden istenekre már! A saját szemeddel láthattad, mi folyik a királyi székhelyem utcáin! Szó szerint a szar! Neridea palotáját kifosztották, a könyvtárát felégették, ezek a barbár senkiháziak megsemmisítették a múltunk minden emlékét. Nincs már történelmünk, odaveszett a tűzben. Amit csak azért gyűjtottak meg, mert látták, hogy nincs már esélyük megtartani a fővárost... Hát csak ordíts velem, meg a vezérkarommal, Dariosz kormányzó. Ordíts, és közben ne is vedd észre, mivé lett néhány hónap alatt ez a jobb sorsra érdemes sziget.

– Én nem akartalak megbántani, nagy király – próbálkozott valamivel szelídebb hangnemmel Dariosz –, de amit...

– Most ne szólj, kérlek – intett az őszes szakállú öregúr. – Gyászolom és siratom nagyapáim és dédapáim örökségét. Nerid király vagyok, ezen a néven a huszadik. És én vagyok az, aki mindent elveszített. Az országot, a hatalmat, a múltat, a történelmet. Mindent. A fővárosomban gaz latrok ültek tort, a mocskok és a gyalázat hírnökei, a semmit nem tisztelő barbárok, és ledöntötték az összes szent szobrunkat, az utcákon pedig a szar folyik. Csodálod, hogy amikor ezt a katonáim meglátták, nem voltak képesek visszafogni magukat, és vért akartak látni?

Guzel lépett elő a háttérből, és odahajolt a királyhoz:

– Nem vesztek el a szent könyvek, felséges uram.

Az öreg Nerid meghökkenve kapta fel a fejét:

– Mit beszélsz?

– Légy benne egészen biztos, méltóságos uram – folytatta Guzel rendkívül megnyugtató hangon –, a néped történetét és az országod valamennyi törvényét leíró könyvek nem vesztek el, hiába hamvadtak el a tűzben. Az egy igaz Isten mindegyik könyvet ismeri, betűről betűre, és ha akarod, én megszervezem, hogy az országod felszabadítása után máris megkezdje a munkát egy elhivatott írástudó csapat, hogy helyreállítsa atyáid könyvtárát.

Az öreg Nerid kifordult a székéből, hiszen Guzel hátulról, a füléhez hajolva közölte mindazt, amit tudatni akart vele. És ez a kifordulás azzal járt, hogy immár térdre esve hálálkodott ennek a lélekvándornak, vagy hogy a csudába nevezik ezeket Osmosisban, de mindegy is, csak legyen igaz, amiről itt szónokol!

Darioszhoz eközben feltűnés nélkül odalépett az egyik tisztje, és a fülébe súgta:

– Kormányzó úr, ezt látnod kell.

Az ausztrál rendkívül kíváncsi lett, mi az, amit neki feltétlenül látnia kell, majd amikor nem sokkal később elé tárult a meghökkentő látvány, elismerte magában, hogy a tisztje a legcsekélyebb mértékben sem volt hatásvadász vagy fontoskodó.

Dariosz azonnal intézkedett, hogy a főváros szélén, a katonái által foglyul ejtett fiatal nőt és a kisgyereket különítsék el mindenkitől, és helyezték a legmagasabb szintű védelem alá. Nem sokkal később pedig elszállította őket a Ziara-fennsíkon lévő központi táborba, és a kihallgatást csak akkor kezdte meg, amikor a kormányzói sátorban már jelen volt Oleszja, Szubotáj, Attila és Pindzsuja lovag is.

– Beszéled a meori nyelvet? – kérdezte a fiatal anyától, akinek csak ekkor vették le a kötést a szeméről.

A nő, aki fehér bőrű volt, mint bármelyikük, riadtan pislogott körbe, de nem szólt semmit.

– Nea larzen norling ekjaer? – faggatózott Pindzsuja lovag, szintén hatástalanul.

– Do you speak english? – kérdezte Oleszja, majd az anyanyelvére váltott: – Gávárite pá ruszki?

– Beszélsz esetleg magyarul? – csatlakozott Attila is, nem túl nagy meggyőződéssel.

A fiatal nő csak nézte, nézte ezeket a furcsa szerzeteket, zavartan és értetlenül, és közben apró mozdulatokkal ringatta a gyereket, aki ott gőgicsélt a pólyában. Láthatóan az foglalkoztatta leginkább, hogy a csecsemővel minden rendben legyen. Ennek megfelelően, amikor a kisdéd felsírt, szabaddá tette a bal mellét, és megszojtatta a gyermekét.

– Azt hiszem, ez a sok talány engem már kezd felőrölni – sóhajtott fel Szubotáj, és tapintatosan elfordult a szoptatós jelenettől.

– Pedig ez egy újabb mozaikdarab a nagy egészhez – mutatott rá Dariosz. – Azt már tudjuk, hogy evilági és földi embernek nem lehet közös gyereke. Túl sok a különbség a DNS-ünkben. Rendben. De akkor ennek a kis embernek itt ki az apja?

– Minek teszel fel olyan kérdést, amire egyértelmű a válasz? – csóválta meg a fejét Oleszja. – Nyilvánvaló, hogy ki az apja.

– Na jó, de akkor az is nyilvánvaló, hogy ez a nő itt egy földi ember – állapította meg Attila. – És lehet, hogy nem beszél angolul, oroszul vagy magyarul, de akkor is a Földről származik.

– Világos, a Földről származik – bólintott Szubotáj, aztán kifakadt: – De akkor miért nem teszik valahogy lehetővé, hogy kommunikáljon velünk? Kinek jó az, hogy csak bámul ránk bután, bármit is kérdezzünk tőle?

– Ennek nincs semmi értelme – fakadt ki csüggedten Oleszja, és a halántékára szorította a két öklét. – Semmi értelme...

Pindzsuja lovag zavartan és tanácstalanul állt egyik lábáról a másikra, hiszen semmit sem értett az angol nyelven folyó párbeszédből. Most már csak annyi különböztette meg a fiatalasszonytól, hogy ő szerencsére nem akart senkit megszoztatni. Ám mielőtt végképp elanyátlanodott volna, Dariosz félrehívta, és így szólt hozzá:

– Derék lovag, van számodra egy jó hírem. Máris valóra válik az a frissen támadt vágyad, amelyikről a minap beszéltél nekem.

Megtehetsz egy rövid utat a kerekek nélküli égi szekéren. Ez a kedves lélekvándor – mutatott Szubotájra – elvisz téged a fővárosba. Az lesz a dolgod, hogy összeszedj minden orzót, aki ennek a nőnek a környezetében volt, amikor foglyul ejtették őket, és szállítsd ide bilincsbe verve az összeset. Lehet testvér, szolga, kuzin, dajka, bármilyen rendű és rangú rokon vagy cseléd, de záros határidőn belül

mindegyiket itt akarom látni a szíнем előtt. Ne aggódj, a katonáim mindenben a segítségedre lesznek, erről ez a jelvény fog gondoskodni – nyúlt bele az íróasztala fiókjába, majd feltűzte a lovag mellére a nyolcágú csillaggal ékesített rangjelzést.

Pindzsujá katonásan fejet hajtott:

– Parancsod szerint, kormányzó úr!

Mindeközben a szóban forgó nő a lehető legtermészetesebb módon szoptatta a barna bőrű csecsemőjét.

365. fejezet

Mario délután az Orgil-villa hátsó kertjében heverészett, és afféle ejtőző állapotban élvezte egy hibátlanul megtervezett nyugágy kellemes ölelését. Azt tapasztalta, hogy szinte minden hang, minden történés abba az irányba hat, hogy ő most aludjon egy keveset, és álmodjon valami szépet.

Zsongító volt a környezetének minden apró nesze. A szél susogása és a fák levelének zörgése. A madarak egyre halkuló csivitelése és a bogarak zümmögése. De még az épületből odahallatszó asszonyi beszélgetés lágy hangjai is elálmosították.

Kövér, fehér fellegek úsztak át a halványkék égen, néha vadlibák raja húzott el a horizont felé, Mario pedig megadóan lehuntya a szemét, befészkelte magát a nyugágy friss illatú párnái közé, és megpróbált semmire sem gondolni. Érezte, hogy valami mennyei béke árad szét minden sejtjében, és egyszeriben nem is akart sehol máshol lenni.

Otthon van itt ő, otthon van Evilágon. Mert hiszen mi lehetne jobb helye az emberi létezésnek, mint ez a csodás miliő, ahová nemsoká megérkezik élete szerelme, a leggyönyörűbb lány, akit ember csak láthat? Ugyan mi lehetne nagyobb boldogság, mint arra a nőre várni,

akivel immár egybeforrt a sorsa, akinek ismeri a sírását és a nevetését, ismeri minden porcikáját, mert ez a nő már mindörökké az övé?

Őt már nem bánthatja semmi és senki. Nem kínozzhatják régi emlékek, legyenek bármilyen agyamentek is, mert Emma az övé.

Cserbenhagyhatja bárki, elárulhatja bárki, de Emma az övé. És ennél nincs semmi fontosabb széles Evilágon.

Szendergéséből a legkedvesebb hang riasztotta fel:

– Mario, édes lelkem... Mondanom kell neked valamit.

A fiú kinyitotta a szemét.

Emma szólította ilyen szelíden. Ott állt a lugas kapujában, és ahogy a lemenő Nap átsütött a haján, bearanyozta a szőke fürtjeit.

– Gyerekünk lesz.

Mario nagyon nehezen fogta fel ezt a közleményt. De csakhamar be kellett látnia, hogy igen, Emma azt mondta, hogy gyereke lesz.

És ekkor az a feneség történt meg, hogy az ég fekete lett, lehullottak róla a kövér felhők és a vadlibák, a szél bántóan süvöltve futott át a kerten, a madarak szelíd csivitelése pedig fülsiketítő perlekedéssé változott.

– Hogy mondod? – kérdezett rá a fiú, és a szavak úgy estek ki a száján, mintha az összes foga is eme két szó után akarna hullani.

Emma arca elkomolyodott. Nem értette, hogy most mi történik.

– Gyerekünk lesz – ismételte meg, már valamivel halkabban és bizonytalanabban.

Csak két lépésnyi távolság volt közöttük, de Mario ezt a távolságot most úgy érzékelte, mintha egész világok választanak el őket egymástól.

Sok minden átfutott ekkor a fiú agyán. Sokféle gondolat és még több olyan mondat, amelyekről úgy gondolta, hogy azokat most mind ki kellene ordítani magából, kiordítani, kiüvölni, artikulálatlan módon beleharsogni ebbe az álságos, nagy békességbe, ebbe a tetves, velejéig rothadt Evilágba, ebbe a nyomorult fertőbe!

De aztán csak némán ellépdelt Emma mellett, űzött tekintettel, megbántottan, egyetlen pillantást sem vetve a döbbsent lányra. Később úgy értékelte, hogy ez volt a lehető legokosabb, amit csak cselekedhetett.

Az istállónál összefutott az öreg Tanítóval. Hosszasan néztek egymás szemébe, de egyikük sem szólt semmit. Mario a lelke mélyén nagyon hálás volt Baskírnak, amiért a szokásával ellentétben ezúttal egyetlen kérdést sem tett fel. Úgy érezte, most képtelen lenne válaszolni a legegyszerűbbre is.

Már rég a lova hátán ült, a semmi felé igyekezve, és nem emlékezett rá, hogy mikor ült lóra, és mikor vette az irányt a semmibe.

Lefékezte a lovat, meg is állította, aztán lepattant róla.

– Bocsáss meg – nyomta oda a homlokát a derék állat fejéhez. – Tudod, engem most nagyon elárultak, és nincsen senkim.

A ló horkantott egyet, és mintha bólogatott is volna. De lehet, hogy csak Mario akarta így látni.

Keserves arccal roskadt le a földre. Úgy érezte, most aztán már tényleg nem érdekli semmi. Melyik világon van még egyáltalán értelme az életnek?

Valami hülye hangyabolyra ülhetett, úgyhogy felpattant, aztán levette a nadrágját is, és kirázta belőle a csípős kis rovarokat.

Hova lehet itt menni?

Annyira valószínűtlennek tűnt még a kék ég is. Meg egyáltalán minden. Végül is ki ő? Hol, melyik világban lelhet otthonra? Ki lehet neki bármilyen szempontból a társa? Merthogy az áruló és csalfa Emma nem, az immár fényesen bebizonyosodott.

Biztos, hogy az a rohadék Zurab az apa. Ki más lehetne?

Hirtelen ezer és egy olyan kivégzési mód jutott eszébe, amelyek mindegyike alkalmas lett volna arra, hogy ezt a mocsadék halárust a legnagyobb kínok közepette tanácsolja át a túlvilágra, csak egy volt a bökkenő, hogy nem lehetett mindegyiket egyszerre alkalmazni.

Aztán Emma jutott az eszébe. Hiszen Zurab egyedül nem lehetett hibás. Kellett a fogadó fél is. És micsoda képmutatás kellett mindehhez! Így szerelmem, meg úgy drága életem!... Pfej! Undorító szerepjátszás.

Feltápaszkodott ültő helyéből, aztán megfogta a lovat, és felült rá. Hogy hova menjen? Hát az egyetlen helyre, ahol ezen a világon még mindig csak szeretettel fogadták.

366. fejezet

Mario nagyon különös dolgot vett észre magán. Minél jobban közeledett a szőlőhegy felé, annál inkább szétáradt a testében egyfajta békés megnyugvásba oltott reményteli várakozás. Ilyennek képzelte el azt, amikor egy tengerész hosszú hónapok hányattatásai után végre megpillantja a szülővárosának kikötőjét.

Késő délután volt már, amikor megérkezett a Kozara-birtokra. A család épp az estebédjét fogyasztotta a lugasban, de csöppet sem érezték tolakodónak Mario váratlan látogatását, mindnyájan őszinte örömmel üdvözölték, és nyomban helyet kínáltak neki a kerti asztalnál. Nyinya néni besietett a házba egy ötödik tányérért, Kozara

bácsi egy újabb demizsonért indult a pince felé, Zizi pedig lelkesen hajtogatta:

– De örülök, hogy látlak, kordés ember! Rég jártál errefelé. Már hiányoztál.

– Te is hiányoztál nekem – mondta ki az olasz fiú a kegyes hazugságot.

– Hát mi újság felétek? Mi minden történt, amióta nem találkoztunk?

– Tyapátyunk tyólt, meg tyinyátuny muttyot – felelte Tutyi.

Mario arca kissé elkomorult. Úgy érezte, ha eme rövid közlemény alapján kellene vizsgáznia egy statáriális bíróság előtt, amely testület arra lenne kíváncsi, hogy mi történt a szőlőhegyen az elmúlt időszakban, akkor pár perc múlva már a kivégzőosztag előtt állna.

Szerencsére Gunnerud herceg a segítségére sietett:

– Azt mondta Tutyi, hogy kapáltunk szőlőt, meg csináltunk mustot is – fordította le jóságosan. – De a kettő között még sok dolog történt, mert a must nem ám a kapálásból lesz, hanem meg kell taposni a szőlőt, és akkor a leve...

– Ne fáradj, Zizikém, nagyon jól tudom, hogy mi ennek a menete – intette le Mario.

– Tényleg? Hát akkor te is nagyon okos vagy, ugye? – lelkesedett az inkognitóban lévő herceg.

Mario mélyen elgondolkodott. Legszívesebben azt válaszolta volna, hogy nem, Zizikém, én a világ legnagyobb barma vagyok. Meg Evilágé is. Hagytam, hogy átverjen az a nő, akit mindenkinél jobban szerettem. És már azt sem tudom, melyik világot gyűlölöm jobban. Azt, amelyikre már alig emlékszem, és amelyik fényévnyi távolságra van innen, és ahol olasz srácként pontosan tudtam, hogyan készül a bor, vagy pedig azt, ahol azt képzeltem, megtaláltam életem szerelmét,

boldogságát és értelmét, de már olyan idegen vagyok benne, mint egy élettelen műhold, amelyet téves paraméterek alapján lőttek fel az űrbe, és arra van ítélve, hogy a világ végezetéig keringjen a nagy, fekete semmiben.

Gyászos merengéséből Nyinya néni zökkentette vissza a valóságba. Tányért tett elé, amelyet aztán telemert illatozó húsos kásával, és Mario úgy érezte, finomabbat tán még sosem evett. Hálás pillantásokat vetett a háziasszonyra, és közben megint úrrá lett rajta az a különös vonzódás, amelyet gyakran érzett Nyinya néni közelében, de mindig elhessegette magától, pedig nem valamiféle bűnös, buja vonzalom volt ez, sokkal inkább egyfajta békés, megnyugtató, minden sejtet átható szeretet.

Vacsora után, amikor a gyerekek bevonultak a házba, Kozara bácsi és a felesége szinte egyszerre tették szóvá, hogy úgy látják, a vendégük módfelett kedélytelen.

– Én nem akarok vájkálni, mert nem szokásom – szögezte le komótos hanghordozással az öreg borász. – Mindenki maga tudja a maga dolgát. Szóval, öcsémuram, ha úgy gondolod, hogy semmi közünk hozzá, akkor csak ints. De én úgy látom, hogy mintha nem volna minden teljesen rendben.

– Szívügyek? – kérdezett rá nemes egyszerűséggel Nyinya néni, és a válaszul érkező hatalmas sóhaj nyomán már nem is volt több szava, csak együttérzően bólintott.

Kozara bácsi felemelte az asztal mellől a demizsont, és teletöltötte a poharakat.

– Ezen nem segíthet senki, csak az idő meg a bor – szögezte le. – De inkább az időre bíz magad, fiam, ugyanis ha mindig a bortól vársz segítséget, akkor a végén nagy bajban leszel. A nemes ital nagyon

barátságos az első napokon, de ahogy telnek a kvinták, esetleg úgy rád csimpaszkodhatnak, hogy nehéz lesz levakarni. És utána már nem segít a helyzeten, hanem éppenséggel sokat ront.

– Egész biztos, hogy már nem lehet helyrehozni? – érdeklődött meleg hangon Nyinya néni.

Mario nem felelt. Letette a poharat, és felemelte a fejét. Nem tudta, mitől kerekedett hirtelen rossz előérzete, de azt mindennél biztosabban érezte, hogy valami nincs rendben.

Kicsit sem értette. A madarak ugyanúgy csiviteltek, a lemenő nap békésen aranyozta be a lugas árnyat adó leveleit, az ég alja ugyanúgy vöröslött, ahogy mindig is tette estefelé. Csakhogy valami mégis volt a levegőben.

Nyinya nénire nézett. És ekkor ijedt csak meg igazán. A derék asszony hajszálra ugyanolyan tüneteket mutatott, mint ő. A távolba meredt, az arca fakóvá vált, szemöldökét összevonta, az orrlyukai enyhén kitágultak... és egyáltalán, az egész lényéből áradt a felismerés, hogy valami rossz dolog van készülóban.

Kocsizörgés hallatszott az út felől.

– Vidd a gyerekeket a kettes pincébe – szólalt meg fojtott, de ellentmondást nem tűrő hangon Nyinya néni, és a férje már pattant is fel az asztaltól, semmit nem kérdezett, pont úgy, ahogy a vulkánkitörés előtt sem.

Most már nagyhangú férfiemberek dajdajozása is átszűrődött a kerten, és jól ki lehetett venni, hogy megálltak a kapu előtt.

Mario ráfogott a kardja markolatára, de hirtelen a kézfejen érezte Nyinya néni tenyerének érintését:

– Menj, véd meg a gyerekeket!

Valamiért ez olyan erős parancs volt, hogy Mariónak eszébe sem jutott vitatkozni.

A kedélyes társaság eközben ellepte a Kozara-birtok bejáratát. Nyinya néni ment elébük.

– Jó estét, asszonynéném! – kedélyeskedett egy cipófejű legény. – Bort venni jöttünk a hegyre. Vannak-e eladó hordóitok?

– Nincsenek – jelentette ki határozottan Nyinya néni.

– Hej, de hamar rávágta, néném! – próbált rá a kapura a cipófejű, hogy mennyit enged a befelé nyomásra, de a háziasszony merevül ellenállt. – Jó árat fizetnénk! Nem bánnád meg!

– Nálunk nincs semmi eladó – szögezte le most már igen mogorván a háziasszony. – Bármit is akartok venni, tovább kell mennetek.

– De mi nem megyünk – vigyorodott el a cipófejű, aztán intett a cimboráinak, azok meg mind leugráltak a szekérről. Csak a buta szamár maradt ott, meg a szekér bakján üldögélő kocsis, egy szikár, bőrmellényes férfi, aki sunyi tekintettel a környéket pásztázta.

Öten lökték be a kaput a támadók, és úgy nyomultak be a kertbe, mint akik sosem voltak hozzászokva, hogy bárki is ellentmondjon nekik. Az egyfolytában hátráló Nyinya nénit egyszerűen fellökték, de az asszony hamar talpra állt, majd megragadta a ház falához támasztott vasvillát, és a szerszámot döfésre tartva eredt az épület bejárata felé igyekvő különítmény nyomába.

A betörőhorda eddigre már a tornácig jutott, de ott szembetalálták magukat Marióval, aki fenyegetően megsuhogtatta a kardját.

– Nézzétek már ezt a tejelesszájút! – vigyorodott el a cipófejű, és kinyújtott kardjával Marióra mutatott: – Takarodj az utunkból, különben levágunk!

Az ötfős horda eközben legyezőszerűen szétterült, hogy egyszerre ronthassanak rá az ellenállást tanúsító fiúra.

Mario örömmel fedezte fel, hogy kezd újra villámgyorsan járni az agya, mert pillanatok alatt számtalan eshetőséget volt képes elemezni. Ezek közül a legfenyegetőbb az volt, hogy a betörők különítményének jobb szélén fejszét lengető férfi igencsak közel került ahhoz a kerti ösvényhez, amely egy borospincéhez vezet. Ugyan Mariónak közel sem volt akkora helyismerete, hogy tudja, vajon az-e a kettes pince, amelyet Nyinya néni emlegetett, de úgy gondolta, nem érdemes kockáztatni. Váratlan elhatározással megfutamodást színlelt, és elinalt a kérdéses pincelejárat felé.

Ez a pincelejárat embermagasságban emelkedett ki a földből, és bár csupán alig volt szélesebb, mint a homlokzatán szereplő tölgyfaajtó, de tökéletesen alkalmas volt egy hadicselre. Mario túlszaladt az ajtón, és befordult a lejárat terméskövekkel és gyeptéglákkal fedett építménye mellett, ám a takarásban megtorpant.

A számítása fényesen bevált. A nyomába eredő gonosztevők vad üdvrivalgással követték, ennek pedig az lett a következménye, hogy az elől haladó betörő az építmény sarkánál lefordulva egyenesen beleszaladt Mario kardjába.

Az olasz fiú felemelte a jobb lábát, talpát az immár vért köpve térdre rogyó lator mellkasára illesztette, és nemes egyszerűséggel lerúgta a kardjáról. Ez a művelet azonban nem sikerült olyan gyorsra, hogy hősünk ki tudja védeni a következő támadást. A leszúrt haramia mögött érkező cipófejű ugyanis vad csatakiáltással mélyesztette bele kardjának pengéjét Mario hasába.

„Ki hitte volna, hogy ma még ennyit fogok taposni egy borász birtokán, de nem szőlőt?” – futott át az olasz fiú agyán, miközben ezúttal a bal lábát húzta fel, és gyakorlatilag letaposta magáról a

cipófejűt, a kardjával együtt. Aztán pedig újra megsuhogtatta a saját fegyverét, mintha mi sem történt volna.

A maradék négy betörő elhűlve bámulta a jelenetet, kivéve a leghátul állót, akit ebben a pillanatban ért utol Nyinya néni, és késlekedés nélkül mártotta bele a vasvillát a hátába, de olyan elemi erővel, hogy a villa mind a négy ága kikandikált a haramia mellkasán. Az irtózatosszerű halálhörgésre a másik három is hátrafordult, és ez a cipófejű részéről volt a legnagyobb hiba, mert csakhamar kiderült, hogy ez lesz az utolsó látvány, amit Evilágon megtapasztalhatott, Mario ugyanis egy jól irányzott suhintással lecsapta a fejét.

Most már kissé pesszimistábbnak tűnt a maradék három betolakodó, legfőképp azért, mert eddigre feljött a pincéből Kozara bácsi is, és olyan elszántan szorongatta egy igen élesnek látszó kapa nyelét, mintha legalábbis Osmosis valamely arénájában kellene farkasszemet néznie egy vadállattal.

367. fejezet

Mindeközben odakinn, a Kozara-birtok kapuja előtt nyugtalan lett a bőrmellényes fickó. Nem értette, mi tart ennyi ideig, azt meg főleg nem, hogy mi ez a sok elkeseredett üvöltés és halálhörgés, amelyek mind a saját embereitől származnak. Hát ennél tisztább rablás nincs! Mit szerencsétlenkednek ezek a nyomorultak odabenn? Két öreg, meg két kölyök egy kihalt vidéken! Mit nem lehet ezen érteni?

Leugrott a szekér bakjáról, és már éppen megiramodott volna a kapu felé, amikor érces hang csendült fel a háta mögött:

– Ne olyan hevesen, hé!

Megmerevedett, majd hátrapillantott. A szomszédos szőlőbirtok tulajdonosa állt a szekér végében.

– Mi itt, a szőlőhegyen kiállunk egymásért – jelentette ki vérfagyaláló hangon Ainusz bácsi.

A bőrmellényes megindult az öreg borász felé, és első szándékából csak pofán akarta verni, hogy elterüljön a homokban, aztán számolgassa a kihullott fogait, de a vénember a korát meghazudtoló, boszorkányos gyorsasággal hajolt el az ütés elől. Aztán a torkára akart ráfogni, de Ainusz bácsi elkapta a csuklóját, és akkora erővel szorította meg, hogy a támadónak lemállott a bőr az alkarjáról. De olyannyira, hogy kibújtak alóla mindenféle acélhuzalok és vezetékek.

Jól látszott a bőrmellényes arcán, hogy most már csöppet sem veszi tréfára a dolgot, és elementáris erővel esett neki az öreg borásznak, rögtön le is döntötte a lábáról. De mégsem kerülhetett előnybe, mert amikor leérkeztek a homokba, Ainusz bácsi hátragördültében lerúgta magáról a fickót, aki ennek nyomán hasmánt terült el az úton, ám egy szempillantás alatt talpra is ugrott.

Ekkor kiszaladt a szekér mögül egy nyolcéves forma kisfiú, aki rávetette magát a bőrmellényesre. Rácsimpaszkodott, mint valami kis majom, kézzel-lábbal átölelve az ellenfele combját, hamarosan pedig mindenféle kékséges villámok és furcsán sercegő kisülések vették körbe őket. Ez ugyan még nem döntötte volna le végleg a támadót, csak hogy Ainusz bácsi sem tétlenkedett. Odalépdelt a térdre rogyó bőrmellényes elé, majd amikor elhaltak a villámok, és megszűnt a különös sercegés, akkor beszorította a férfi fejét a hóna alá, és egy hirtelen mozdulattal akkorát csavart rajta, hogy az a fej a következő pillanatban a porba hullott.

– Szép – jegyezte meg elismerően a kisfiú, miközben leporolta a ruháját. – És mi lesz a maradvánnyal? – rúgott bele megvetően a testbe, amelynek a felső, nyaki nyílásán mindenféle elszakadt, vékony

fémhuzalok, vezetékek és nyomtatott áramkörök letört darabjai kandikáltak ki.

– Ne ezzel foglalkozz, ezt én majd megoldom – ereszkedett mellé féltérdre Ainusz bácsi. – Te most menj a kijárat közelébe, és kísérd el a védett triónkat... Idefigyelj! Vésd be jól! Nem hibázhatsz, mert különben több földrészen is akkora ütést kap a Terv, hogy rengeteg idő lesz helyrehozni. Ha viszont megoldod, akkor minden meg lesz bocsátva.

A kisfiú erre úgy elfutott, mintha soha ott sem lett volna. Az öreg borász pedig feldobálta a szekérre a szóban forgó maradványokat, aztán gondosan betakarta őket szalmával. Még arra is jutott ideje, hogy megsimogassa a szamár fejét, és súgjon neki valami kedveset.

Mire végzett, megjelent a kertkapuban Kozara bácsi. Hosszan nézték egymást. De nem úgy, mint amikor a lugasban együtt iszogattak.

– Azt mondta az asszony, hogy akad még egy lator itt, aki a bakon ül – kezdte komótosan Kozara bácsi, erősen szorongatva a kiélezett kapája nyelvét. – Hát én azt jöttem megnézni. De te mit keresel itt, szomszéd?

– Jöttem jóvátenni a hibámat – felelte Ainusz bácsi.

– A hibádat? – vontta össze a szemöldökét a házigazda.

– Azt – bólintott Ainusz. – Eljárt a pofám. Odalenn, a városban. A fiadról.

Kozara bácsi leeresztette a kapát a homokba. Még mindig vér csordogált a szerszám élén.

– Be voltál rúgva? – kérdezte.

– Be – ismerte el a szomszédja.

– És miket mondtál?

- A káposztásat meséltem.
 - Gondoltam – túrta meg az utat Kozara bácsi a véres kapával. Aztán felemelte a fejét: – Hova lett az a lator, aki a bakon ült?
 - Azt a gazembert már ne keresd – felelte Ainusz bácsi. – Megöltem.
 - Meg-e?
 - Meg én!
 - De honnan tudtad, hogy lator?
 - Onnan, hogy aki este feljön a szőlőhegyre, az mind gyanús. És amikor ideértem, odabenn ti nem vacsoráltatok, hanem sivalkodtatok.
 - Nem mi – pontosított Kozara. – Hanem akiket leöltünk. Én ezt a kapát beleállítottam az egyiknek a fejébe.
 - Jól tetted – nyugtázta Ainusz bácsi.
 - Az asszony meg kettőt szúrt le vasvillával.
 - Ő is jól tette – bólintott a szomszéd, aztán így szólt: – Szerintem hordjuk ki a testüket a szekérre, majd én eltüntetem, amit el kell. Jóféle trágya lesz belőlük.
- Kozara bácsi ezzel nagyon is egyetértett, így hát hamarosan feldobálták az összes lator tetemét a haramiák szekerére.
- Indulás előtt Ainusz rátette a kezét a szomszédja vállára, aztán mélyen belenézett a szemébe:
- Te Kozara! Jól figyelj ide, mert ha ezt nem érted meg, akkor én tényleg nem állok többet szóba veled... Ez az egész meg se történt. Érted? Itt ma nem történt semmi. Senki se járt erre. Érted? És ha akár csak nekem, négyszemközt felhozod ezt az esetet, akkor onnantól nem állok szóba veled. A számlámat kiegyenlítettem. A hibámat jóvátettem.

És ez többet szóba se kerülhet. Mostantól nincs elszámolni valónk egymással. Mit mondasz erre?

– Semmit se tudok mondani, mert fogalmam sincs, miről hadoválsz nekem – jelentette ki Kozara bácsi. – Meg nem történt dolgokhoz nincsen hozzáfűznivalóm.

– Na, akkor jól van.

A szamár szép lassan megindult az úton, a szekér bakján ülő Ainusz pedig szokás szerint fütyörészni kezdett, mint mindig, amikor szekeret hajtott. Mintha valami jól sikerült üzletkötésről térne haza. És vissza se nézett.

Csak a szőlőhegy alsóbb lankáin kezdte nagyobb sebességre ösztökélni a jószágot az ostorával, egészen addig, mígnem befordította egy erdei tisztásra, ahol aztán megállította egy különös jármű mellett. A holttesteket és egyéb maradványokat bedobálta az Orel rakterébe, és közben már nem is volt öreg borász külseje, sőt, egy csinos, fiatal, vörös hajú nőnek írta volna le minden szemtanú, de ilyenek egyáltalán nem akadtak a környéken.

Odafönn, a szőlőhegyen viszont semmiféle nyugodt fütyörészés nem volt jellemző. Amikor Kozara bácsi visszatért a kettes számúnak nevezett pincébe, jelentette a többieknek, hogy mit tapasztalt.

– Az odáig rendben van, hogy a bakon ülő lator is kimúlt, de a gyerekek többé nincsenek biztonságban nálunk – vont le a következtetést Nyinya néni. – Sajnos el kell, hogy menjenek innen. Vidd el őket valami jobb helyre, fiam – fordult Marióhoz. – Te biztosan tudsz ilyet.

Az olasz fiú elgondolkodott. Egyrészt nagyon-nagyon különös érzés volt, hogy valaki a fiának szólította. Nem is emlékezett már rá, hogy mikor volt utoljára ilyesmiben része. No persze, pontosan tudta, hogy

Nyinya néni nem abban az értelemben mondta ki ezt a szót, ahogy egy anya szólítja meg a saját fiát. De mégis elképesztően jólesett neki.

Másrészt teljesen igazat adott az asszonynak. Ha egyszer valakik felfedezték az inkognitóban leledző trónörökösök rejtkehelyét, akkor ez a helyzet nem oldódott meg azzal, hogy most közös erővel halomra mészárolták ezeket az aljas haramiákat. Tiszta sor, hogy a fiúkat el kell vinni innen.

– Én elviszem őket – bólintott rá végül –, de mi lesz veletek?

– Miattunk nem kell aggódnod. Megvédjük mi magunkat, ha kell! – harciaskodott Kozara bácsi, amivel kicsit sem győzte meg Mariót.

– Ha elviszed a fiúkat innen, akkor már mi sem leszünk veszélyben – jelentette ki Nyinya néni. – Miattunk tényleg nem kell aggódnod.

– Mutatom a hátsó kijáratot – vette át a szót pillanatnyi gondolkodási időt sem hagyva Kozara bácsi. – A kettes pince végén van egy sziklák közé rejtett csapóajtó, amelyen keresztül kiérhettek arra a földútra, ami bevisz egyenesen Osmosis kikötőjébe.

Mario körülnézett a pincehelyiségben. Végigjáratta a szemét Nyinya néni magabiztos arckifejezésétől kezdve, a két megszeppent fiú még mindig rémült tekintetén át, Kozara bácsi elszánt fizimiskájáig, és aztán döntött: Indulás!

Nem telt bele sok idő, és már odakinn battyogtak hármasan az Osmosisba vezető földúton.

– Tyityál a inyam – közölte Tutyi, de mielőtt Mario ráharaphatott volna a kardja markolatára, Zizi készségesen a segítségére sietett:

– Szitál az ina, azaz fél. Ezt mondta Tutyi. Amúgy sokszor mondja ezt. Tudod, kordés ember? A múltkor a hajába repült egy bogár, akkor is ezt mondta, de közben sajnos bepisilt, mielőtt elmagyarázhattam

volna neki, hogy a félelem csak egy érzés. A félelem nem más, mint a lelkünk fekete árnyékának kivetülése egy barlang falára, ami a gyertyától van, mert ha nincs fény, akkor árnyék sincsen, tehát ha elfújjuk a gyertyát, akkor sincsen kivetülés, és akkor nem kell félni. A félelem tehát maga a gyertya.

„Vaffanculo!” – gondolta Mario, és majdnem felujjongott, amiért újra felfedezett magában valamit, ami olasz. De aztán le is horgadt benne ez a lelkesedés. Mit ér azzal most, vagy a jövőben, vagy bármikor, bármivel kapcsolatban, ami olasz? Hát minden, ami olasz, olyan messze van tőle, mint... Nem is tudott rá hirtelen hasonlatot kitalálni magában.

Néhány pillanattal később pedig már nem is ez foglalta le a gondolatait, hanem az a felfedezés, hogy kocsizörgést hall a hátuk mögött.

– Húzódjatok le az út szélére, fiúk – adta ki a parancsot, de hiába, mert amikor a szekér melléjük ért, meg is állt. Egy nyolcéves forma gyerkőc ült a bakon, és vidáman odakiáltott:

– Mario! Nem ismeresz meg?

Hősrünk nagyokat pislogva fordult oda, aztán kitörő örömmel üvöltött fel:

– Kisfiú! Drága barátom!!! Hát te meg honnan kerültél ide?

368. fejezet

Az Orel méltóságteljesen ereszkedett le az ürességtől kongó Régi Aréna küzdőterére. A landolás után Raudona szállt ki az úrsiklóból, mintha csak levegőzni akarna, pedig mind jól tudták, hogy ilyesmire nincs szüksége. Hamarosan Guzel, az öreg Baskír és Nihuc is

megindult a gép felé, Raudona pedig visszaült a pilótafülke legfontosabb székébe.

Húszezer méteres magasságig emelkedett fel az űrsikló. Itt már nem volt valószínű, vagy legalábbis nem volt egyszerű az ellenséges lehallgatás, de amikor a vörös hajú nő kiszállt a pilótaülésből, fahangon kijelentette:

– Steril fülke.

A többiek ott ültek az utastérben, amely valaha a szállítandó bányászoknak adott volna helyet, és csendesen várakoztak.

– Még mindig nem vagy hajlandó visszakapcsolódni? – kérdezte Raudona, miután letelepedett az egyik ülésbe.

Nihuc részéről néma fejrázás volt a válasz. Raudona megvonta a vállát, és így szólt:

– Hát jó. Akkor úgy fogunk tárgyalni, mintha emberek volnánk. Talán indítsuk a sort Mario esetével.

– Mit lehet most tudni az ő történeti száláról? – érdeklődött nyomban az országbíró. – Régen hallottam róla.

Baskír röviden válaszolt:

– Jól érzi magát, és a két trónörökös is jól van.

– Mit ne mondjak, kicsit bővebb tájékoztatásra számítottam – fanyalgott Nihuc –, főleg húszezer méteres magasságban, egy steril fülkében.

– Rendben – bólintott az öreg Tanító, majd odafordult a vezérezredeshez, és így folytatta: – Nemrégiben olyan információk kerültek a birtokunkba, miszerint a Nergal már csak egy lépésnyire van attól, hogy a nyomára bukkanjon a két, inkognitóban lévő trónörökösnek. Amikor az utolsó lépés valószínűsége kilencven százalék fölé emelkedett, a központi parancsnak megfelelően Mariót

determináltam, hogy térjen vissza a szőlőhegyre, ahová annak idején ő szállította le a fiúkat, és...

– Ti teljesen meglepettetek? – hördült fel döbbenten Nihuc. – Odaküldtél Nyinya néni közelébe, amikor pontosan tudtátok, hogy...

– Talán ha megvárnád, amíg Baskír befejezi – pirított rá a vezérezredesre Raudona. – Nincs olyan sok időnk, hogy minden egyes mondatot külön elemezzünk és megmagyarázzunk a kedvedért. Hogy nem kapcsolódtál vissza, azt tiszteletben tartjuk, de akkor viseld is a következményeit.

Nihuc felemelte mindkét kezét, és megadóan hátradőlt a székén.

– Tehát ott tartottam – folytatta az öreg Tanító –, hogy Mario jó kapcsolatot alakított ki a nevelőszülőkkel, illetve a két védett személlyel. Ez kulcsfontosságúvá vált a kérdéses napon, amikor is felpörögtek az események. Ezen a napon Mario megtudta, hogy Emma gyermeket vár, és ezt a bejelentést példásan viselte. Nem adódtak visszavonhatatlan vagy jóvátehetetlen következmények, viszont súlyosbította a helyzetet, hogy ezzel egy időben emelkedett kilencvenkilenc százalékos valószínűsége annak az esélye, hogy a Nergal beazonosítja a két védett személy tartózkodási helyét. Mariót természetesen ekkor is determináltam, hogy mindenképpen ott legyen a műveleti helyen, amikor szükséges. Az előrejelzett rendkívüli esemény bekövetkezett, de a kimenetele pozitív mérlegű. Mario elmenekítette a védett személyeket a helyszínről, és a nevelőszülők is sértetlenül vészelték át a történeteket, ellenben az összes támadó likvidálásra került.

– Bizonyára a kollektív szerénység tiltja, hogy az én közreműködésemet megemlítsd – szólt közbe Raudona. – Pedig én voltam az, aki az egészet felügyeltem, sőt még a szomszéd borász

képében is odamentem, és a helyszínen járultam hozzá a renegát megsemmisítéséhez.

– Ez igazán remek hír, gratulálok – jegyezte meg kissé hízelkedő hangon Nihuc. – És hol van most Mario és a két trónörökös?

– A Déli-földrészre menekültek – vette át a szót Guzel –, egy ős-meori közösség pedig befogadta őket, és egyelőre nem tűnik veszélyesnek a helyzetük. Ott eleve nehezebb is rájuk találni, ráadásul a Kisfiú is velük van. De nyilvánvalóan nem tartható sokáig ez a státusz. Amint lehet, vissza kell hozni őket a közelünkbe.

– Már csak azért is – folytatta Raudona –, mert a Sokszög Hadművelet olyan irányt vett a Kalrund Fejedelemségben, amely napról napra egyre nagyobb mértékben tér el a Tervtől. Igen nagy a valószínűsége, hogy a két trónörökös sokkal hamarabb kell regenerálnunk és aktiválnunk, mint arra előzetesen számítani lehetett.

– Miért, mi történt a Fejedelemségben? – firtatta Nihuc.

– Beavatkozott a Nergal, és jóval komolyabb hatásfokkal, mint ahogy vártuk – közölte Guzel.

– Nyugtassatok meg, hogy legalább Esteban jól van – aggodalmaskodott a vezérezredes, mire a fiatal Tanító sietve leszögezte:

– Neki semmi baja, egyelőre nincs is veszélyben, de hamarosan elkerülhetetlenné válik, hogy Attilát és Szubotájt visszairányítsuk az Északi-földrészre, és igen nagy szükségünk lesz az anagur törzs jól megtervezett beavatkozására.

Nihuc most megint hátradőlt az ülésében, és fura módon elkezdte piszkálni az orrát. Ez az önfeledt művelet mindössze néhány pillanatig tartott, ám Raudona kötelességének érezte rákérdezni:

– Meghibásodott talán egy érzékelőd?

A vezérezredes gyorsan visszavonta ujjait az orrlyuka környékéről, és zavarában még egy olyan mozdulatot is tett, mintha egy legyet vagy méhecskét szeretne elhessegetni a szaglószerve előtt, bár teljesen nyilvánvaló volt, hogy efféle élőlények jelenléte az Orel fedélzetén teljességgel kizárt.

– Mondd csak – nézett rá átható tekintettel Raudona –, szoktál olyasmit tapasztalni, hogy mintha a szintetikus és az emberi éned binárisan összekeveredne a tudatodban?

– Nem szoktam – hazudta Nihuc, majd visszatámadott: – Ezt a kérdést inkább magadnak tedd fel, mert csakis az irigység beszélhet most belőled, és van egy olyan érzésem, hogy valami miatt nehezen viseled, ha mások hitelesebben tudják képviselni azt a szerepet, amelyet a Terv rájuk osztott.

Raudona nem kívánt rámutatni a megnyilvánulásban előforduló számos paradoxonra, jobbnak látta, ha inkább haladnak a napirenddel.

– Térjünk vissza a legsürgősebben megoldandó feladatra – javasolta. – Mariót újra be kell csatlakoztatni a Tervbe, viszont...

Nihuc tudálékosan közbevágott:

– Viszont akkor mondani kell valamit neki arról is, hogy vajon miképpen várhat gyereket a kedvese, mármint olyan gyereket, akinek ő az apja – mutatott rá. – Szerintem éppen itt az ideje, hogy megismertessük az igazsággal ezt a jobb sorsra érdemes fiút.

– Negatív – szögezte le határozottan Raudona. – Eleve az ő esete a legbonyolultabb, ráadásul ha őt tájékoztatjuk, az lényegében egyenértékű azzal, hogy minden földi emberünket tájékoztatjuk a valóságról.

– Már miért lenne egyenértékű? – értetlenkedett a vezérezredes.

– Gondolod, hogy Mario képes lenne megtartani a titkot, és nem érezne elementáris késztetést, hogy minden földi társával megossza, amit megtudott? – kérdezett vissza Raudona. – Már csak az emberi szolidaritás is erre kötelezné, arról nem is beszélve, hogy nem veti meg a bort, tehát állandóan fennállna annak a veszélye, hogy előbb-utóbb elszólja magát, és ha nincs szerencsénk, akkor ez akár a lehető legrosszabb pillanatban is bekövetkezhet.

– Ez világos – szólalt meg Baskír –, Nihucnak viszont igaza van abban, hogy valamiféle magyarázatot mégiscsak adnunk kell a fiúnak, különben soha nem tudjuk rávenni, hogy visszatérjen Osmosis szigetére, ráadásul tartósan ott is maradjon, és eszébe se jusson újra lelépni. Az volna a dolgunk, hogy eldöntsük, mi legyen ez a magyarázat. Már ha úgy értékeljük, hogy az igazságot még korai elé tárunk.

Raudona kötötte az ebet a karóhoz:

– Abban egészen biztosak lehetünk, hogy a valóság teljes kibontása rendkívül korai lenne. Akár az egész Terv összeomlásával is fenyegethet! Alátámasztásul a Központ legfrissebb felméréseit tudom ismertetni veletek ez ügyben. Az adatok szerint még Szubotáj is csak hetvennyolc százalékos értéken áll, ami az elfogadást illeti, hát akkor képzeljétek el a többieket! A magam részéről nem kívánnék egy olyan művelethez hozzájárulni, amelynek folyományaként lényegében az összes földi emberünket elveszítjük, bármilyen ok miatt.

– Azt kell mondanunk Mariónak, hogy Emma is földi származású – jelentette ki Guzel. – Akárhányszor is futtatom le, mindig az a végeredmény, hogy ez okozza a legkevesebb veszteséget, illetve ennek a legjobb a kimenő százalécai, a legkülönbözőbb összesítésekben.

– Ti teljesen hülyék vagytok – osztotta meg szakvéleményét a többiekkel Nihuc. – Eljött az ideje, hogy jó alaposan basszuk pofán az összes szereplőt a valósággal. Úgyis gyanakodnak már! Mire kéne még várni? Szerintem itt van ennek az ideje.

– Nem jutott el hozzád, amit az imént mondtam? – csattant fel Raudona. – Még a legmagasabb százalékon álló Szubotájnál is fennáll a veszély, nemhogy a többieknél!

– Szerintem pedig ti vagytok a rabjai a nyomorult százalékoknak meg a hülye elemzéseiteknek – dőlt hátra lazán Osmosis országbírója. – Az ember nem egy százalék, hanem egy érző lény! Kiszámíthatatlan, de pont ettől fantasztikus! Impulzív, ugyanakkor kőkemény! Mindent el tud viselni! Nem kell félni attól, hogy mi lesz, ha ráeresztik az igazságot!

Raudona szükségesnek tartotta, hogy ezen a ponton leszögezze:

– Azt mondjuk neki, hogy Emma is földi ember. Eldöntve. És a témát lezártam. De most nyissunk egy új mappát – nézett szigorúan Nihucra.
– Elárulnád nekünk, hogy mi van Grobonir őrvezetővel?

A vezérezredes meghökkenve adta az ártatlant:

– Hát mi lenne?

– Csak azért kérdezem, mert mintha a Pépes Arcú lett volna az elmúlt években a Kormányzói Testőrség parancsnoka, márpedig Grobonir őrvezető kétségtelenül ebbe a testületbe tartozott. Most meg nem leljük a nyomát.

– Én akkor hallottam róla utoljára, amikor átkérte magát a Neridea szigetére induló kontingensbe – hazudta szemrebbenés nélkül a vezérezredes. – Ki tudja? Talán kitüntetést akar szerezni. Mármint olyat, amit feltűzhet a mellére.

Raudona hosszan nézte Nihuc arcát, mielőtt megszólalt volna:

– A pofátlanságod határtalan. Nem tudom, hogy a Központ miért tart még itt köztünk, de elfogadom, hogy ez a helyzet. Mindazonáltal van egy olyan meggyőződés, hogy téged hamarosan ki fognak iktatni. Ha még sokáig csinálod ezt, akkor nem is lehet más a megoldás. Likvidálni fognak. Pedig szerintem nagyon hatékony és közmegebecsülésnek örvendő tagja is lehetnél a közösségünknek. Például, ha most elárulnád, hogy hol van Grobonir őrzető.

Nihuc nem hagyta magát:

– Most mondtam el, hogy az invázió előtt átkérte magát valamelyik támadó ezredbe. Nem tudom, hogy melyikbe, mert őszintén szólva mindvégig abban a meggyőződésben éltem, hogy figyelemmel követed az útját és a ténykedését. Elvégre kihajózott a szigetről, és Nerideába ment harcolni. Én meg országbíróként el sem hagyhatom Osmosist! És akkor rajtam kéred számon, hogy mi van Grobonir őrzetővel? És még az én pofátlanságom határtalan? Ne rajtam akard leverni, hogy elmulasztottad végrehajtani az egyik feladatodat!

Raudona most még hosszabban nézte Nihuc arcát, de aztán csak annyit szólt:

– A megbeszélésnek vége. Visszatérünk a felszínre.

Miután az Orel leereszkedett a Régi Aréna küzdőterére, az országbíró elkészönt a társaitól, majd besietett az árkádok alá. Kitapintott a falon egy rejtett nyitószerkezetet, ennek nyomán pedig kinyílt egy titkos ajtó. Nihuc rengeteg lépcsőn lelépdelve végül eljutott egy különleges helyre. Ez a helyiség hat emelettel volt a felszín alatt, és még Osmosis régi királyai alakították ki. No persze a királyok idejében még nem olyan volt ez a helyiség, mint jelenleg, például nem volt ólomlapokkal fedve minden fala. És ez már Nihucnak volt köszönhető. Mint ahogy az is, hogy ebben a lehallgathatatlan helyiségben, amelyik csak egy

vékony kürtővel kapcsolódott a szabad éghez, a falhoz bilincselve senyvedett az őrzetű.

– Idefigyelj, Grobonir! – kezdte mondandóját a vezérezredes. – Én most újra felajánlom neked, hogy ha mindent elmondasz, amit tudsz, akkor szabad életet biztosítok számodra egy távoli szigeten. Kérlek, ne fussuk le ugyanazokat a köröket. Nincs értelme. Nagyon jól tudom, hogy a Nergal ügynöke vagy.

Vége a 7. kötetnek. Következik: Osmosis 8. kötet – A félelem szüli a rendet

A regényfolyam honlapja: osmosis.hu

Ezt a művet szabadon megoszthatod, másolhatod és terjesztheted.

Erre a műre a *Creative Commons – Nevezd meg! – Ne add el! – Ne változtasd! 2.5 Magyarország (CC BY-NC-ND 2,5 HU)* liszensz

vonatkozik, azaz ha nem állítod, hogy te írtad, ha nem kérsz érte pénzt, illetve ha nem változtatod meg a szöveget, akkor szabadon terjesztheted. **A szerző külön meg is köszöni mindenkinek, aki az olvasni szerető barátai, ismerősei körében hírét viszi az Osmosis című regényfolyam létezésének!**